மிருதுளா கல்யாணி

BY

VADUVUR K. DURAISWAMI AYYANGAR, B. A.

PUBLISHERS

B. RATHNA NAYAGAR & SONS.

GEORGE TOWN, MADRAS.

All Rights Reserved]

[Price Rs. 2—0—0.

மதன கல்யாணி

மூன்றும் பாகம்

நூலாசிரியர் :

வடுவூர் K. துரைசாமி ஐயங்கார், B. A.,

ஆறும் பதிப்பு

B. இரத்தின நாயகர் அண்டு ஸன்ஸ்,

புத்தக வியாபாரிகள்,

ஜி. டி., சென்னை.

காபிரைட்] 1951 [விலை ரு. 2-0-0

PRINTED AT THE
THIRUMAGAL VILASAM PRESS
G. T. MADRAS.

Copy Right and Rights of Translation in any other Language, strictly reserved by the Publishers.

மதன கல்யாணி

27-வது அதிகாரம்

எட்டுநாள் வாய்தா

பசவண்ண செட்டியார் என்ற பொய்ப் பெயரை வகித்திருந்த கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் முன்னோர் அதிகாரத்தில் துரைராஜாவினது பங்களாவிற்கு வந்து அவனோடு சம்பாஷித்திருந்து, அவனது உண்மையான யோக்கியதை எவ்வளவென்பதை அவனது வாய் மூலமாகவே உணர்ந்துகொண்டு, வக்கீல் அருணகிரிப் பிள்ளையினது ஜாகைக்குப் போய்க் கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலனது விஷயத்தில் அவதூறு சொல்லி அவனைக் கொல்ல முயன்றதைக் குறித்து அவளுக்கு ஒரு நோட்டீஸ் தயாரித்து அனுப்பியபின், வக்கீல் சிவஞான முதலியாரது ஜாகையை நோக்கிச்சென்றாரல்லவா? முன்னதிகாரத்தில் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் குலாம்ராவுத்தர் மாரமங்கலத்தாரது பங்களாவில் வந்திருந்து, கடைசியாக கல்யாணியம்மாளையும், அவளது இரண்டு புத்திரிகளையும் மோட்டார் வண்டியில் வைத்து அழைத்துக்கொண்டு போன தினத்திற்கு முதல் நாளின் பிற்பகலிலே தான் பசவண்ண செட்டியார், முன் சொல்லப் பட்டபடி, சிவஞான முதலியாரது வீட்டிற்குச் சென்றது.

அவ்வாறு சென்ற பசவண்ண செட்டியார் அவரது ஜாகையை அடைந்து வாசலிலிருந்த வேலைக்காரனைப் பார்த்து, "ஏனப்பா! வக்கீல் ஐயா உள்ளே இருக்கிறார்களா? இருந்தால், அவர்களிடம் போய், மைசூரிலிருந்து ஒருவர் அவர்களைப் பார்க்க வந்து வெளியில் இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு வா" என்று நயமாகக் கூறினார். அதைக்கேட்ட வேலைக்காரன் அவரது சிறப்பான தோற்றத்தைக் கண்டு அவர் யாரோ தக்க பெரிய மனிதர் என்று யூகித்துக்கொண்டு நிரம்பவும் பணிவாக எழுந்து நின்று, "சாமீ! எசமான் உள்ளறத்தான் இருக்கறாங்க. இதோ போயி சொல்லிப்புட்டு வாறேனுங்க" என்று கூறியவண்ணம் அவ்விடத்தை விட்டு விரைவாக மேன்மாடத்

திற்குப் போய் சங்கதியைச் சொல்ல, அப்போதே தமது தினப்படிக் கச்சேரிவேலையைமுடித்துக்கொண்டுதிருப்பிவந்துசாய்மானநாற்காலியில் சாய்ந்து, தமது மனைவியோடு சந்தோஷமாகப் பேசியவண்ணம் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த சிவஞான முதலியார், அதைக் கேட்டவுடனே திடுக்கிட்டு, "யாரது? மைசூரிலிருந்தா ?" என்று கேட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். அதுகாறும் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்திருந்த அவரது வதனம் உடனே சுருங்கியது. அவர் மிகுந்த சஞ்சல மடைந்தவர் போலக் காணப்பட்டார். வேலைக்காரன், "ஆமாங்க. மைசூருலே யிருந்துதான் வந்திருக்காங்களாம்" என்றான். அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட சிவஞான முதலியார் ஒருவித அச்சமும் கலக்கமும் திகைப்பு மடைந்தவராய் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் மௌனமாக இருந்தபின் "சரி; நீ போய் அவரை மேலே வரச் சொல்" என்று கூறி, அவனை அனுப்பிவிட்டுத் தமது மனைவியை வீட்டிற்குள் போகச் செய்தபின் ஒருவாறு தம்மை சமாளித்துக் கொண்டு தமது சஞ்சலத்தோற்றத்தை மறைத்துக்கொண்டவராய் அந்தநாற்காலியிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். அடுத்த நிமிஷம் செட்டியார் மேன்மாடத்திற்குவந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்ட சிவஞான முதலியாரது சஞ்சலமும் கவலையும் உடனே விலகின. ஏனென்றால், அப்போது வரப்போகிறவர் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரென்று நினைத்தே வக்கீல் நிரம்பவும் கலக்க மடைந்திருந்தார். ஜெமீந்தார் மிகுந்த அழகும், வசீகரமும், சதைப் பிடிப்பான அங்கங்களும் பெற்றிருந்த சுந்தர புருஷர். அவர் எப்போதும் விபூதி பூசிக்கொண்டிருப்பார். ஆனால் இப்போது வந்தவர் சுருங்கித் தளர்ந்த சதையும், ஒட்டிப்போன தாடைகளும், மீசை தாடிகளும், கருத்துப்போன உடம்பும், கிழத்தன்மையு மடைந்தவராகவும், நெற்றியில் பட்டையான நாமம் தரித்தவராகவும் இருந்ததைக் காணவே, இவர் கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தாரல்லவென்று சிவஞான முதலியார் எண்ணிக்கொண்டார். உடனே அவரது அச்சம் விலகியது; இயற்கை மனோதிடமும் உற்சாகமும் கம்பீரத் தோற்றமும் திரும்பின. அவர் தமக்கெதிராக நின்ற பசவண்ண செட்டியாரை சந்தேகமான பார்வையாகப் பார்த்து, "வாருங்கள்; அதோ இருக்கும் நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள் மைசூரிலிருந்தா வருகிறீர்கள்? உங்களை கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தார் அனுப்பினாரோ?" என்று நயமாக மொழிந்தார்.

அதைக் கேட்ட பசவண்ண செட்டியார், அங்கே கிடந்த ஒரு நாற்காலியின்மேல் அமர்ந்தவராய், "ஆமாம்; அங்கே இருந்துதான் வருகிறேன். கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தார்தான் என்னை அனுப்பியது. வக்கீல் சிவஞான முதலியார் என்பது தாங்கள்தானே?" என்று அவரை அறியாதவர்போல வினவினர். சிவஞான முதலியார் "ஆமாம்; நான்தான் சிவஞான முதலியார்." என்றார்.

பசவண்ணசெட்டியார் சந்தோஷமும் புன்னகையும் தமது முகத்தில் தோற்றுவித்து, "சரி; நெடுநாளாகத் தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஓர் அவா இருந்தது. இப்போது தங்களைக்கண்டது நிரம்பவும் சந்தோஷமாயிற்று. கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தார் தங்களுக்கு என் மூலமாக ஒரு கடிதம் கொடுத்தனுப்பி இருக்கிறார்கள். அது இதோ இருக்கிறது" என்று கூறியவண்ணம் தமது சட்டைப், பைக்குள் கையை நுழைத்து, ஒரு கடிதத்தை எடுத்து, முதலியாரிடத்தில் மரியாதையாக நீட்ட, அவர் அதை வாங்கிக்கொண்டார். அவ்வாறு அவர் வாங்கியபோது, அவரது கைகள் வெடவெடவென்று ஆடின. முகமும் மாறுபட்டுப் போயிற்று. அவர் உடனே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்தெடுத்து வைத்துக்கொண்டு படிக்கலானார். அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

சென்னை மைலாப்பூரிலிருக்கும் வக்கீல் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ சிவஞான முதலியார் அவர்களுக்கு,

மைசூரிலிருக்கும் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் சோமசுந்தர—துரை எழுதிக்கொண்ட விக்ஞாபனம். உபயக்ஷேமம்.

இந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டுவருகிறவரான மகா-ா-ா-ஸ்ரீ பசவண்ண செட்டியாரவர்கள், நான் இந்த ஊரில் பல வருஷங்களாகச் செய்துவரும் சந்தனக்கட்டை வியாபாரத்தில், என்னோடு கூட்டாளியாக இருந்து வியாபாரம் செய்துவருபவர்கள்; இவர்கள் தக்க பிரபுத்துவமும் கண்ணியமும் வாய்ந்த பெருத்த தனிகர்; எங்களுடைய வர்த்தகத்தை நடத்த சென்னப்பட்டணத்தில் ஒருமுதலாளி இருப்பது அவசியமாக இருப்பதால், இவர்கள் அங்கேயே ஜாகை வைத்துக்கொண்டு இருக்கவந்திருக்கிறார்கள்; இவர்களுக்கு அறிமுகமானவர்கள் அந்த ஊரில் எவரும் இல்லையாகையால், தாங்கள் இவர்களுக்குத் தேவையான செளகரியங்களையும் சகாயங்களையும் செய்து கொடுக்குமாறு நிரம்பவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அது நிற்க, என்னுடைய குழந்தைகளினுடைய சவாக்ஷணைக் காக நான் தங்களிடத்தில் ஒப்படைத்து வைத்திருந்த ஐந்து லக்ஷம் ரூபாய்க்கு நான் கணக்குக் கேட்டதற்குத் தாங்கள் தருவதாய் நெடுங்காலமாகச் சொல்லிக்கொண்டே வந்து, கடைசியாகத் தாங்கள் எனக்கெழுதிய கடிதத்தில், ஷை கணக்குகள் மிகவும் சிக்கலாக இருப்பதால், நாமிருவரும் நேரில் கண்டு பேசி அதைப் பைசல் செய்துகொள்வதே சௌகரியமானதென்றும், அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது; கணக்குகளையெல்லாம் ஒப்புக்கொடுப்பதாகவும் எழுதினீர்கள்; அப்படி நீங்கள் எழுதி ஐந்து வருஷகாலமாகிறது! என்னுடைய உயிருக்குயிராக இருந்த என் சம்சாரத்தையும், கந்தருவக் குழந்தைகள்போலிருந்த என் செல்வக் குதலையர்களையும் நான் பறிகொடுத்த இடமாகிய அந்த சென்னப்பட்டணத்தின் முகத்தில் நான் இனி விழிக்கிறதே இல்லையென்று உறுதிசெய்து கொண்டிருந்ததுபற்றி நானே நேரில் வந்து ஷை கணக்குகளைப் பைசல் செய்துகொள்ளக்கூடாமலிருக்கிறது; தாங்கள் இங்கே வருவதும், நான் எதிர்பார்க்கத் தகாத பெருத்த விஷயம்; ஆகவே, என்னுடைய நண்பரும் கூட்டாளியுமான இந்தச் செட்டியாரவர்களிடத்தில் தாங்கள் என்னுடைய கணக்குகளையெல்லாம் ஒப்புக்கொடுத்து மிகுதியுள்ள பணத்தையும் செலுத்திவிடக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடிக்கடி தங்களுடைய க்ஷேமத்தைப் பற்றியும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுடைய க்ஷேமத்தைப் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள மிகுந்த அவாவுள்ள,

தங்களுடைய ஆப்த நண்பன்,

சோமசுந்தர—துரை.

—என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் படித்த சிவஞான முதலியார் தம்மனத்திற்குள் கவலை யடைந்தாராலும், வெளித்தோற்றத்திற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தவர்போல நடித்து கலிந்த புன்னகை செய்தவராய் செட்டியாரை நோக்கி, “அப்படியா! தாங்கள் ஜெமீந்தாருடைய கூட்டாளியா! நிரம்பவும் சந்தோஷமாயிற்று! தாங்கள் இந்த ஊருக்கு இன்றையதினந்தான் வந்தீர்களோ?” என்றார்.

பசவண்ண செட்டியார்:—இல்லை, இல்லை. நான் இந்த ஊருக்கு வந்து நாலைந்து நாட்களாகின்றன. வந்தவுடனே இங்கே வந்து தங்களைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டது. ஏனென்றால், நான் இருப்

பதற்கு வசதியான நல்ல ஒரு பங்களாவை சொந்தத்திலேயே வாங்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா. அதற்காக ஜெமீந்தார் சில தினங்களுக்கு முன்னுகவே அவருடைய நண்பரான வேருெரு வருக்கு எழுதியிருந்தார். நான் இங்கே வந்தவுடனே அந்த மனி தரைப் பார்த்தேன். அதிர்ஷ்டவசமாக இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பங்களா விலைக்கு வந்தது. அதை நேற்றைய தினந்தான் வாங்கி னேன். அதன் சம்பந்தமாக இரண்டு மூன்று நாட்களாக அலைந்து கொண்டிருந்தேன். அது ஒருவிதமாக முடிந்தவுடனே புறப்பட்டுத் தங்களைப் பார்க்க வந்தேன்.

வக்கீல் :—ஓகோ ! அப்படியா ! நிரம்பவும் சந்தோஷம் ! அந்த பங்களா எங்கே இருக்கிறது ?

செட்டியார் :—இந்த மைலாப்பூரிலே சான்தோமில் கடல்கரை யின்மேல் இருக்கிறது. அது கால் மயில் நீளம் கால் மயில் அகல மிருக்கிறது. அதன் பெயர் மனேகர விலாஸம் என்று வாசலில் செதுக்கப்பட்டிருப்பதை நீங்கள்கூடப் பார்த்திருக்கலாம்.

வக்கீல் :—(பெரிதும் வியப்பும் சந்தோஷமு மடைந்து) அப் படியா சங்கதி! இந்த மனேகர விலாஸத்தைத் தாங்களா வாங்கி இருக்கிறீர்கள் நல்லதாயிற்று. எனக்கு மிகவும் சமீபத்திலேயே வந்துவிட்டீர்கள் ! அது ஹைதராபாத் சமஸ்தானத்து மந்திரியின் அரண்மனையல்லவா ? அதன் விலை எழுபத்தைந்து லக்ஷமென் றல்லவா சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேஷ் ! பேஷ் ! நல்ல பெரிய இடமாக வாங்கி இருக்கிறீர்கள் ! அப்படியானல் தாங்களும் பெருத்தகோடீசுவரரென்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட உண்மையான பிரபுக்களுடைய சிநேகம் சாதாரணமாகக் கிடைக்கக் கூடியதல்ல. தங்களைக் கண்ட இந்த தினம் சுபதின மென்றே நினைக்கிறேன். தாங்கள் அந்த பங்களாவை எவ்வளவுக்கு வாங்கினீர்கள் ?

செட்டியார் :—அறுபது லக்ஷத்துக்குத்தான் வாங்கினேன் ; அதிகமில்லை. ஆனல் ஒரு பெருத்த அரண்மனைபோல இருக்கும் அந்த பங்களாவை நான் வாங்கிவிட்டேனே யொழிய, எனக்கும் என்னுடைய கூட்டாளியைப் போல, பெண்டு பிள்ளைகள் எவரும் இல்லை. அப்படி இருந்தாலும், நல்ல முதல்தரமான இடமாவது

ஒன்று இருக்கவேண்டு மென்ற ஒரு பைத்தியம் மாத்திரம் எனக்குண்டு. அதனால் நான் அதை வாங்கினேன்.

வக்கீல்:—தாங்கள் செய்தது நல்ல காரியந்தான். அந்த இடம் சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடியதல்ல. இதுவரையில் அதை வாங்க, எத்தனையோ ராஜாக்களும், ஜெமீந்தார்களும் பிரயத்தனப்பட்டு பார்த்துவிட்டார்கள். எவருக்கும் கிடைக்கவில்லை. பத்திரமெல்லாம் முடிந்துபோய்விட்டதா?

செட்டியார்:——அதெல்லாம் நேற்றையதினமே முடிந்து ரிஜிஸ்டரும் ஆகிவிட்டது. 60-லக்ஷம் ரூபாயையும் நேற்றைய தினந்தான் செலுத்தினேன். பங்களாவின் திறவுகோல் இதோ இருக்கிறது பார்த்தீர்களா? இன்றைய காலையிலேயே அதை ஒப்புக்கொண்டு புண்ணியாகவாசனமும் நடத்திவிட்டேன்; இப்போது நேராக அங்கேதான் குடி இருக்கப்போகிறேன்.

வக்கீல்:—சரி; நிரம்ப சந்தோஷம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட இடத்தில் பெண்களும் பிள்ளைகளும் ஏராளமாக இருந்தால், அது நிரம்பவும் ஆநந்தமாக இருக்கும். அது ஒன்றுதான் தங்கள் விஷயத்தில் குறை; தாங்கள் தனியாகப் போகிறீர்களே; தங்களுக்கு வேண்டிய ஆள்மாகாணங்களுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்களா?

செட்டியார்:—ஓ! செய்திருக்கிறேன். எல்லாரும் இன்னம் ஒரு நாழிகையில் வந்து சேர்ந்துவிடுவார்கள்.

வக்கீல்:—அப்படியானால் பாவாயில்லை தாங்கள் இந்த நாலைந்து நாட்களாக எங்கே ஜாகை வைத்துக்கொண் டிருந்தீர்களோ?

செட்டியார்:—கோமளேசுவரன் பேட்டையில் [illegible]தா விலாஸம் என்று ஓர் இடம் இருக்கிறது; அதிலிருந்தேன்.

வக்கீல்:—அதிலிருப்பவர்தான் தங்களுக்கு இந்த பங்களாவை வாங்கிக்கொடுத்த நண்பர்போ லிருக்கிறது?

செட்டியார்:—இல்லை, இல்லை. அதிலிருப்பது என்னுடைய கூட்டாளியைச் சேர்ந்த மனிதர். அவர் யாரென்பதையும், சுருக்கமாகச் சில வார்த்தைகளில் நான் உங்களுக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன். என்னுடைய கூட்டாளி பதினெட்டு வருஷங்களுக்குமுன் அவருடைய யௌவன சம்சாரத்தை இந்த ஊரில் இழந்தபின், அந்த விசனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் உண்மையிலேயே பைத்தியங்கொண்

டவராக இருந்தாராம். அவர் இந்தஊரைவிட்டு தூரதேசமாகியவெளி யூருக்குப் போயிருந்தால் அந்தப் பைத்தியம் நீங்குமென்று டாக்டர் கள் சொன்னார்களாம். அப்போது உயிரொன்றும் உடலிரண்டுமென அவ்வளவு அன்னியோன்னியமான சிநேகிதர்களாக அவரும் நீங்க ளும் இருந்தவர்களாம். அவருடைய தங்கை, தம்பியின் குடும்பத் தார் முதலிய எல்லோருக்கும் அவருக்கும் மனஸ்தாபமிருந்ததால், அவர் உங்களுடைய ஆதரவிலேயே இருந்தாராம். அவர்களுடைய சுந்தரமான குழந்தைகளிரண்டும் தங்களுடைய பாதுகாப்பிலேயே இருந்தார்களாம். அப்போது டாக்டர்களின் புத்திமதிப்படி அவ ரைத் தாங்கள் மைசூருக்கு அனுப்பிவைத்தீர்களாம். குழந்தைகள் மாத்திரம் தங்களிடத்திலேயே இருந்தார்களாம். ஒருவருஷ காலத் தில் அவருக்குப் பைத்தியம் தெளிவடைந்து போய்விட்டதாம். அவர் உடனே இங்கே வரவும், குழந்தைகளைப் பார்க்கவும் ஆசைப் பட்டாராம். குழந்தைகள் அவருடைய சம்சாரத்தைப் போல அதிக சுந்தரம் பொருந்தியவர்களாக இருந்ததனால், அவர்களைக் கண்டால் மறுபடியும் பைத்தியம் திரும்பிவிடுமென்று டாக்டர்கள் சொன்ன தாகவும், இன்னம் சில வருஷகாலம் அங்கேயே இருந்துவருவது உத்தமமெனவும், குழந்தைகள் க்ஷேமமாக இருப்பதாகவும் தாங்கள் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினீர்களாம். அந்த சமயத்தில் தங்களு டைய விருப்பத்தின்படி குழந்தைகளின் சவரக்ஷணைக்காக அவர் தங்கள் பேருக்கு ஐந்து லக்ஷம் ரூபாய்க்கு உண்டியல் அனுப்பினா ராம். அதன் பிறகு ஆறுமாச காலத்திற்குள், உங்களிடத்திலிருந்து வந்த கடிதத்தில், குழந்தைகளிரண்டும் ஒரே தினத்தில் வாந்திபேதி கண்டு இறந்துபோய்விட்டதாகவும், பிரேதங்கள் கொளுத்தப்பட் டுப் போனதாகவும் எழுதினீர்களாம். அதைக்கேட்டமுதல் அவ ரது மனமும் தேகமும் இடிந்து பாழடைந்துபோய், அவர் கேவலம் பைத்தியக்காரர் போலவே இருந்துவந்தார். அதற்கு இரண்டுவருஷ காலத்துக்குப் பிறகு ஓரிடத்திலிருந்து இரண்டு அநாதைக் குழந் தைகள் அவருக்குக் கிடைத்தார்கள். அண்ணனும் தங்கையுமான அந்தக் குழந்தைகள் அவருடைய குழந்தைகள் போலவே அதிக ரூபலாவண்ணியம் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தமையால், அவர் அவர் களை வாங்கி, தம்முடைய வாஞ்சையையெல்லாம் அவர்களின்மேல் வைத்து வளர்த்து அவர்களை அபிமான புத்திரன் புத்திரியாக மதித்துவந்தார். அவர்களிருவரும் நற்குண நன்னடத்தைகளுக்கு இருப்பிடமாகவும், அழகும், விவேகமும் பரிபூரணமாக நிரம்பப்

பெற்றவர்களாகவும் வளர்ந்தார்கள். சென்ற ஏழெட்டுமாச காலத்துக்குமுன் வரையில் அவர்கள் அங்கேயே யிருந்தார்கள். ஆனால், அவர்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், அவருக்குத் தம்முடைய மனைவி மக்களின் நினைவு வந்துவந்து அடிக்கடி போராடியதைக் கருதி இவர்கள் தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து இந்த ஊரில் சொற்பகாலம் இருக்கும்படி அனுப்பி வைத்தார். இவர்களிருவரும் கோமளேசுவரன் பேட்டையில் அந்த சுந்தரவிலாசத்தில் இருந்து வந்தார்கள். நான் இப்போது அங்கேதான் இறங்கி இருந்தேன். ஆனால், அவர்களும் இனி என்னோடு இந்தப் புதிய பங்களாவில் வந்திருக்கப் போகிறார்கள். நாளைக்குக் காலையில் நாள் நல்லதாக இருப்பதால், அவர்கள் அப்போதுதான் வரப்போகிறார்கள். ஆகையால் எனக்கு இந்தப் புதிய பங்களா அவ்வளவு தனிமையாகத் தோன்றுது.

வக்கீல்:—இந்த மாதிரி இரண்டு குழந்தைகளை வாங்கி அபிமான புத்திரன் புத்திரிகளாக வளர்த்துவந்த விஷயத்தைப்பற்றி யாவது, அவர்களை இந்த ஊருக்கு அனுப்பிய விஷயத்தைப்பற்றி யாவது அவர் எனக்கு இதுவரையில் தெரிவிக்கவே இல்லை. அவர் எனக்கு இதுவரையில் எத்தனையோ கடிதங்கள் எழுதி அனுப்பி யிருக்கிறார். ஒரு கடிதத்திலாவது இந்த சங்கதியைப்பற்றி ஒரு கோடிகூடக் காட்டவில்லையே!

செட்டியார்:—அவருடைய பரிதாபகரமான நிலைமை தங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் தாங்கள் அவர்மேல் குறை கூறலாமா? அவருடைய அருமையான மனைவிமக்களெல்லோரும் அகால மரணமாகப் போய் அவரை ஆராத்துயரத்தில் ஆழ்த்திவிட்டார்கள், அவருக்கு உயிரோடிருக்கிற உறவினர்களெல்லோரும் சத்துருக்களாக இருக்கிறார்கள். அவருடைய சமஸ்தானமோ ஒரு பக்கத்திலிருக்கிறது. அவரோ வேறோரிடத்திலிருந்து வனவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட சங்கடமான நிலைமையில், அவர் இந்த சந்தனக்கட்டை வர்த்தகத்தில் இறங்கினால், அவருடைய மனசும் நினைவும் அந்த விஷயத்தில் செல்லுவதால், அவருடைய பழைய நினைவை மறந்து பைத்தியங்கொள்ளாம லிருப்பாரென்று நினைத்து, அதைச் செய்துவருகிறார். அவருக்கு இப்போதிருக்கும் ஞாபகம் அடுத்த நிமிஷத்தில் இருக்கிறதில்லை. அவரைத் தாங்கள் நேரில் பார்ப்பீர்களானால் தாங்கள் அவர்மேல் இப்படியெல்லாம் குறைகூற மாட்டீர்கள்.

வக்கீல்:—(சந்தோஷமும் புன்னகையும் காட்டி) சரி; எப்படி இருந்தாலும் கூட்டாளியல்லவா; தாங்கள் விட்டுக்கொடுத்துப் பேசலாமா; ஆகையால் தாங்கள் அவருக்காகப் பரிந்துபேசுவது நியாயந்தான். இப்போது தாங்கள் சொன்ன ஒரு சங்கதி முக்கியமாக என் விஷயத்தில் பொருத்தமாக இருக்கிறது. அவருக்கு இந்த நிமிஷத்தில் இருக்கும் ஞாபகம் அடுத்த நிமிஷத்தில் இல்லையென்று சொன்னீர்களல்லவா. அது சரியான பேச்சு; எப்படி என்றால், அவருடைய குழந்தைகளை போஷிப்பதற்காக அவர் ஐந்து லக்ஷம் ரூபாய் என்னிடத்தில் கொடுத்ததாகவும், அப்படிக் கொடுத்த ஆறுமாச காலத்துக்குள் குழந்தைகள் இறந்துபோய் விட்டபடியால், அந்தப் பணத்தில் மிகுதி இருக்கவேண்டுமென்றும் அவர் சொன்னாரென்றீர்களல்லவா. அதையும் அவர் ஞாபகப்பிசகாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஐந்து லக்ஷம் ரூபாய் வந்தபின் ஆறுமாசத்தில் குழந்தைகள் இறந்தது உண்மைதான். ஆனால், அதற்குமுன் அவர் பைத்தியங்கொண்டிருந்த காலத்தில் டாக்டர்களுக்கெல்லாம் பணத்தை வாரி இறைத்தபோது ஏற்பட்ட கடன்களே அபாரமாக இருந்தன. ஷை கடன்கள் இந்த ஐந்து லக்ஷத்திலிருந்துதான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதுபோக மிகுதியிருந்த தொகை மிகவும் சொற்பமே. அது அநேகமாகக் குழந்தைகளுக்கே செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கும் எனக்கும் இருந்த சிநேகத்துக்கும், அவருக்கும் அவருடைய குடும்பத்தார்களுக்கும் வந்தபெருத்த விபத்துகளில் நான் பட்ட பாடுகளுக்கும், அவர் இந்த அற்பத் தொகை விஷயத்தில் இவ்வளவு கண்டிப்பாக இருப்பதுதான் எனக்கு சகிக்க முடியாததாக இருக்கிறது.

செட்டியார்:—மெய்தான்; மெய்தான். தாங்கள் அவருடைய விஷயத்தில் நிரம்பவும் பாடுபட்டிருக்கிறீர்களென்று அவரும் நன்றியறிதலோடு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டுதானிருக்கிறார். அதனாலேதான் குழந்தைகள் இறந்துபோய் சுமார் 15-வருஷகாலமாக அவர் பணத்தைப்பற்றிக் கண்டிப்பாகக் கேளாதிருந்தது. இதில் இன்னொரு விஷயமிருக்கிறது. இந்த ஐந்து லக்ஷம் ரூபாயை அனுப்பும்படி தாங்கள் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினீர்களல்லவா; அந்த கடிதத்தை அவர் இன்னமும் வைத்திருக்கிறார். அதை நானும் பார்த்தேன். அதில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறது தெரியுமா? அதற்கு முன் தங்கள் வசத்திலிருந்த அவருடைய பணங்களெல்லாம் டாக்

டர்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டுப் போய்விட்டனவென்றும், அப்போது வேறே எவ்விதமான கடனும் இல்லையென்றும், அதற்கு மேல், குழந்தைகளின் போஷணைக்காக மாத்திரம் பணம் தேவை யென்றும் தாங்கள் எழுதியிருக்கிறீர்கள்; அதனாலேதான், அவர் ஐந்து லக்ஷத்தில் மிகுதி இருக்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப் படுவது; இரண்டு சிறிய குழந்தைகளுடைய ஆறுமாசகால போஷணைக்கு ஐந்து லக்ஷம் ரூபாய் பிடிக்குமா? மகாராஜாவின் வீட்டுக் குழந்தையாக இருந்தாலும், அவ்வளவு பெருத்த தொகையை எப்படித்தான் செலவழிக்க முடியும்! குழந்தைகளோ திடீரென்று வாந்திபேதியால் இறந்துபோய்விட்டார்கள்; கொஞ்சகாலம் வியாதியாகப் படுத்திருந்து இறந்துபோயிருந்தார்களென்றால், அதன் பொருட்டாவது பணச்செலவு பிடித்திருக்குமென்னலாம்.

வக்கீல்:—(கலக்கமும் கவலையும் அடைந்து) ஓகோ! அப்போது நான் எழுதின கடிதத்திலுள்ள விஷயங்களை வைத்துக்கொண்டு சொல்லுகிறீரோ! அந்தக் கடிதம் இப்போது தங்களிடத்தில் இருக்கிறதா?

செட்டியார்:—அது இப்போது என்னிடத்தில் இல்லை; அதைத் தாங்கள் பார்க்கவேண்டுமானால், அவருக்குக் கடிதம் எழுதி நான் அதை வரவழைக்கிறேன்

வக்கீல்:—சரி; அப்படியே செய்யுங்கள்; அதை நானும் பார்க்க வேண்டும்; நான் அவருக்கு எழுதிய கடிதங்களுக்கு நகல்கள் வைத்துக்கொள்ளவில்லை; அவர் சொல்லுகிறபடி நான் கடிதத்தில் ஏதோ எழுதியிருப்பது ஒருபக்க மிருக்கட்டும்; நான் அன்றாடம் எழுதி வைத்துள்ள கணக்குகள் இருக்கின்றன. அவரால் எனக்கு எழுதப் பட்ட கடிதங்களு மிருக்கின்றன. அவர் குழந்தைகளுக்கு அனுப்பிய தொகையில் வேறேசில மனிதர்களுக்கும் சிலசில தொகைகள் கொடுக்கும்படி அவர் எழுதி இருக்கிறார். ஆகையால், நான் அந்தக் கடிதங்களையும், கணக்குகளையும் தேடி எடுத்துவைக்கிறேன். தாங்களும் அந்தக் கடிதத்தை வரவழையுங்கள். இப்போது தாங்கள் கணக்குப் பார்க்க வருவது ஒரு நாள் முன்னுக எனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், நான் எல்லா தஸ்தாவேஜுகளோடும் சித்தமாக இருப்பேன். ஆகையால் தாங்கள் இன்னொரு நாள் குறிப்பிட்டால், அன்றையதினம் நாமிருவரும் சந்தித்துக் கணக்கைப் பைசல் செய்துவிடலாம்.

செட்டியார்:—சரி; அப்படியே ஆகட்டும்; பதினைந்து வருஷமாகப் பைசல் செய்யப்படாமலிருந்த இந்த விஷயமானது இன்னம் சில நாள்கள் இருப்பது ஒரு பெரிய காரியமா! நான் கடிதத்தை வரவழைத்தவுடனே தங்களுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்புகிறேன். பிறகு நாம் சந்திப்பதற்கு ஒருநாள் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளலாம். இப்போது எனக்கும் நேரமாகிறது. தங்களுடைய அவகாசத்திலும் அதிக நேரத்தை நான் அபகரித்துவிட்டேன். தங்களுக்கு எவ்வளவோ ஜோலி இருக்கும்; நான்உத்தரவு வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். நமஸ்காரம்—என்று கூறியவண்ணம் எழுந்திருக்க, வக்கீலும் அவருக்கு பதில் நமஸ்காரம் செய்து, அவரது ஏற்பாட்டிற்கு இணங்க, செட்டியார் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டார்.

வெளிப்பட்டவர் தமது வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு நேராகக் கடற்கரைக்குப் போய், அங்கே இருந்த பிரம்மாண்டமான ஒரு பங்களாவிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவர் பங்களா வாங்கிய விஷயமாக சிவஞான முதலியாரிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்த சங்கதிகள் யாவும் உண்மையானவை யாகையால், அவர்அந்த பங்களாவைவாங்கிய வரலாற்றையெல்லாம் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்வது மிகையாகும். அவர் அன்றைய மாலைவரையில் அவ்விடத்திலேயே இருந்து ஒவ்வொருவராக வந்த புதிய வேலைக்காரர்களையும், வேலைக்காரிகளையும் அவரவர்களுக்குரிய இடங்களிலும் வேலைகளிலும் அமர்த்திய பிறகு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு கோமளேசுவரன் பேட்டையிலிருந்த மதனகோபாலனது ஜாகையை யடைந்து, அன்றிரவு முழுதும் அங்கேயே இருந்து, மறுநாள் அதிகாலையில், மதனகோபாலனையும், மோகனாங்கியையும் அழைத்துக்கொண்டு மைலாப்பூரிலுள்ள தமது புதிய பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தார். கோமளேசுவரன் பேட்டையிலிருந்த பணிமக்களெல்லோரும் அங்கிருந்த தட்டுமுட்டுச்சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அந்தஇடத்தைக் காலி செய்துவிட்டு ஒரு நாழிகை நேரத்தில் புதிய பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு மிகவும்கேவலமான நிலைமையிலிருந்த மதனகோபாலனை அவர்கள் எப்படி அழைத்துவந்தார்கள் என்ற சந்தேகம் நமது வாசகர்களுக்கு உண்டாகலாம். துப்பாக்கியால் சுடப்பட்ட அன்றைய ராத்திரியே டாக்டர் அவனது காயத்திற்கு நல்ல மருந்தை வைத்துக் கட்டியதன்றி, அவன் அன்றிரவு முழுதும்

ஓய்ந்து படுத்துத் தூங்கும்படி போதை கலந்த மருந்தைக்கொடுத்து வைத்திருந்தா ரல்லவா. அவ்வாறே அன்றிரவு முழுதும் அவன் உயி ரற்ற பிணம்போலக் கிடந்தானாலும், மறுநாட்காலையில், அவன் நன்றாகத் தெளிவடைந்து எழுந்து தனது படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான். அவனுக்கு ஜுரம் முதலிய எவ்வித பாதையும் ஏற் படவில்லை. அப்போது அந்த டாக்டர் வந்து காயத்தின் கட்டை அவிழ்த்து, விலையுயர்ந்த அருமையான மருந்துகளை வைத்து மறுபடி யும் கட்டி, இரத்தமுண்டாக்கும் ஜீவாமிருதத் துளிகளை உள்ளுக்கும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். அவன் சாதாரணமாக எழுந்து உட்கார வும், படுக்கவும், நடக்கவும் கூடிய ஸ்திதியில் இருந்தான். கிருஷ்ண புரம் ஜெமீந்தார் அன்றைய நடுப்பகல்வரையில் அவனோடிருந்து, அவனுக்கும் கண்மணியம்மாளுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையின் விவ ரத்தையெல்லாம் கேட்டறிந்துகொண்ட பிறகே அங்கிருந்து புறப் பட்டு துரைராஜாவிடத்திற்கு வந்தார்; வந்தவர் துரைராஜா ஒரு வேளை சுந்தர விலாசத்திற்கு வந்து மதனகோபாலனையும், மோக னாங்கியையும் பார்க்க ஆசைப்படுவானோ என்றும், அவ்வாறு காண விடாமல் தடுக்கவேண்டுமென்றும் நினைத்தே, அவன் மிகவும் கேவல மான நிலைமையி லிருக்கிறானென்றும், ஜுரத்தினால் கண்ணைத் திறக் காமலே கிடக்கிறானென்றும், சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்தபடி ஒரு பொய் முகாந்திரம் சொல்லி, அவன் வராதபடி செய்துவைத்தார். அன்றையதினம் மாலையிலும், காலையிற் செய்யப்பட்டதுபோல அவனுக்கு டாக்டரால் மருந்துகள் பிரயோகிக்கப்பட்டன. அவன் அன்றையதினம் முழுதும் எவ்விதமான சலனமுமற்றுப் படுத்திருந் தானாகையால், மூன்றாவதுநாட் காலையில், அவன் அநேகமாகக் குணமடைந்து சாதாரணமாக எவ்வளவு தூரம் வேண்டுமானாலும் நடக்கக்கூடிய நிலைமையை அடைந்துவிட்டான். ஆனால் வலது காலின் ஆடு சதையில் மாத்திரம் ஒரு சிறியகாய மிருந்ததாகையால், அப்போதைக்கப்போது கொஞ்சம் நோவுண்டாகிக்கொண் டிருந் தது. அவன் நல்ல யௌவனப் பருவத்தினனாகையால், அவனுக்கு உதிர நஷ்டத்தினால் ஏற்பட்ட அயர்வும் பலஹீனமும் இரண்டு நாளைய உட்பிரயோகத்தினாலேயே அநேகமாக விலகிப்போயின வாகையால், அவன் தனது பழைய உற்சாகத்தையும், முகத்தெளி வையும், சுறுசுறுப்பையும் அடைந்திருந்தான்; ஆனாலும் அடிக்கடி உட்கார்ந்துகொள்வதும், படுக்கையில் சாய்ந்துகொள்வதுமே அவ னுக்குப் பிடித்தமாக இருந்தன. அந்த நிலைமையில் அவன் கிருஷ்ண

புரம் ஜெமீந்தார் மைலாப்பூரில் புதிதாக வாங்கிய பெருத்த பங்களா விற்கு வந்து சேர்ந்தான். அந்த பங்களா ஓர் அரசனது அரண்மனை போல சகலமான வசதிகளையும் சௌகரியங்களையும் உடையதாக இருந்தது. அதற்குள்ளிருந்த எண்ணிறந்த அந்தப்புரங்களும், மண்டபங்களும், உப்பரிகைகளும் வெகு அலங்காரமாக அமைக்கப் பட்டிருந்தன. எங்கும் மேஜைகளும், நாற்காலிகளும், ஸோபாக்க ளும், பஞ்சணைகளும், நிலைக்கண்ணாடிகளும், படங்களும், மின்சார விசிறிகளும், மின்சார விளக்குக் கொத்துகளும் நிறைந்து, அது ஒரு கந்தருவலோகம்போல விளங்கியது. அப்படிப்பட்ட மகா சிறப் பான மாளிகையின் முன்பக்கத்திலிருந்த ஒரு பெருத்த மகாலில் மதனகோபாலன் ஒரு பஞ்சணையின்மேல் சாய்ந்துகொண்டிருந்தான். கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் ஒரு ஸோபாவில் உல்லாசமாகச் சாய்ந் திருந்தவண்ணம் சந்தோஷமாகச் சிரித்துக்கொண்டு மதனகோபால னிடத்தில் சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார். பக்கத்திலிருந்த ஒரு பளிங்கு மண்டபத்தில் மோகனாங்கி உட்கார்ந்திருக்க, தாதிகள் அவளுக்குக் குழல் வனைந்துகொண்டிருந்தனர். அந்த மகா உன்னத மான பங்களாவானது, மைலாப்பூரில் கடற்கரையை யடுத்துச் செல்லும் ராஜபாட்டையின்மீது கடற்கரைப் பக்கம் பார்த்ததாக அமைந்திருந்தது. ஆகவே அந்த பங்களாவிற்குள்ளிருந்த மகால் களில் மனிதர் உட்கார்ந்திருந்தால், கடலின் பரப்பும் ஆகாயத்தின் விரிவும் நெடுந்தூரம்வரையில் தெரிவதன்றி, கடலிலிருந்தெழும் மந்த மாருதமும் அந்த பங்களாவிற்குள் நுழைந்து சதாகாலமும் ஜிலு ஜிலென்று வீசி அதற்குள்ளிருப்போரை ஆநந்தசாகரத்திலாழ்த்திக் கொண்டிருக்கும். அந்த பங்களாவின் முன்புறத்திலிருந்த ராஜபாட் டையின்மேல், கண்கண்ட தூரம்வரையில் பங்களாக்களும் பெருத்த பெருத்த கட்டிடங்களும், மின்சார விளக்குக் கம்பங்களும், கம்பி களும், பூத்தொட்டிகளின் பந்திகளும், பூச்செடிகளின் பாத்திகளும், வெள்ளை வெளேரெனக் காணப்பட்ட மணலின் பரப்பும் ஒன்றுகூடி அந்த இடம் கந்தருவர் முதலியோர் வசிக்கும் வானுலகமோ என்ற ஐயத்தை உண்டாக்கின.

அப்படிப்பட்ட மகா ரமணீயமான ஸ்தலத்தில், ஒப்புயர்வற்ற மகா சிங்காரமான அந்த மாளிகையிலிருந்த மதனகோபாலன், மோக னாங்கி, கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் ஆகிய மூவரும் அன்றைய பகல் முழுதும் நிரம்பவும் குதூகலமாக இருந்தனர். மாலை நான்கு மணி

சமயத்தில் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் தாம் வெளியில் போய்விட்டு ஒரு நாழிகை நேரத்தில் திரும்பி வருவதாக மதனகோபாலனிடத்தில் கூறிவிட்டு, அவனுக்கு விருப்பமானல் கடற்கரைக்குப் போய்ச் சிறிது நேரமிருந்து வரலாமென்று அநுமதி கொடுத்துவிட்டு வெளியிலே சென்றார்.

உடனே மதனகோபாலன், தான் கடற்கரைக்குப் போய்க் கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டு வருவதாக மோகனங்கியிடத்தில் சொல்லி அவளது அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு மெல்ல நடந்து அந்த பங்களாவின் உத்தியான வனத்தைக் கடந்து வெளியிலிருந்த ராஜ பாட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தான். வந்தவன் எதிரிலிருந்த கடற்கரையின் கண்கொள்ளா வனப்பையும், ராஜபாட்டையின் இருபுறங்களிலும் நெடுந்தூரம்வரையில் காணப்பட்ட வனமாளிகைகளினது சிங்காரத்தையும் கண்டு பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்தவனாய், தன்னைச் சுற்றிலுமிருந்த உன்னத சிருஷ்டியில் தனது கவனம் முழுதையும் செலுத்தி மெய்ம்மறந்து அவற்றிலேயே லயித்துப்போய்ச் சிறிது நேரம் நின்றபின், மோகனஸ்திரம்போல மனதைக் கவர்ந்த அவ்வற்புதக் காட்சியால் வசீகரிக்கப்பட்டவனாய் ராஜபாட்டையோடு மெல்ல நடக்கத் தொடங்கினன். அந்தப் பாட்டையின்மேல் நெடுந்தூரம் இடை வெளிவிட்டு பங்களாக்கள் அமைந்திருந்தமையாலும், அவற்றினுள் வசித்தோர் யாவரும் உட்புறத்திலேயே இருந்தமையாலும், அந்தப் பாட்டையின்மீது மனிதரது நடமாட்டம் சுத்தமாக இல்லாதிருந்தது. ஆனல் அப்போதைக் கப்போது இரண்டொரு மோட்டார் வண்டிகள் மாத்திரம் வந்து போய்க்கொண் டிருந்தன. மனிதர்கள் நடப்பதற்காக மணலோரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த குறட்டின் வழியாக மதனகோபாலன் நடந்து இடையிடையே வந்த ஒவ்வொரு பங்களாவின் உட்புறத்தழகையும் உன்னத அமைப்பையும் அதன் வெளியில் பலகைகளிலோ தகடுகளிலோ காணப்பட்ட அவற்றில்வசிப்போரது பெயர்களையும் கவனித்துக்கொண்டே சென்றான். அவ்வாறு சென்றது மதனகோபாலனுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தையும், ஆநந்தத்தையும் உண்டாக்கிக்கொண் டிருந்தது. அப்போது அவனுக்கெதிரில், கடற்கரையை யடுத்த சாரியில், ஒரு தென்னஞ் சோலையும், அதன் பக்கத்தில் ஓர் அழகிய பங்களாவுமிருந்தன. அந்தத் தென்னஞ்சோலையைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலும் மதில் இருந்தது, அந்தத் தென்னஞ்சோலை, அதற்கப்பா

லிருந்த பங்களாவிற்கே சேர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது. அவன் வந்த வழியில் அதுகாறும் குறுக்கிட்ட அத்தனை பங்களாக்களை விட அப்போது தென்னஞ்சோலைக் கருகில் காணப்பட்ட பங்களாவே மிகவும் அழகானதாகவும், மனோகரமானதாகவும் காணப்பட்டது. சோலையைக் கடந்து பங்களாவின் வாசலையடைந்த மதனகோபாலனுக்கு அது யாருடைய பங்களா வென்பதை அறிய வேண்டுமென்ற தடுக்க முடியாத ஓர் அவா உண்டாயிற்று. அவன் உடனே நிமிர்ந்து முன்புறச் சுவரில் அடிக்கப்பட்டிருந்த பளபளப்பான மூன்று பித்தளைத் தகடுகளைப் பார்த்தான். ஒரு தகட்டில் **சாயுஜ்ய நிலையம்** என்ற எழுத்துகள் காணப்பட்டன. "ஆகா! சரியான பெயர்தான்! இந்த இடம் சாயுஜ்ய லோகத்தைப் போலவே காணப்படுகிறது" என்று நினைத்துக்கொண்ட மதனகோபாலன் மற்றொரு தகட்டை நோக்க, அதில் **மிஸ். பாலாம்பாள் அம்மாள்** என்ற பெயர் அழகான எழுத்துகளில் பெரிது பெரிதாகச் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. "ஓகோ! இது யாரோ ஒரு தாசியினுடைய பங்களாபோலிருக்கிறது" என்று யூகித்துக்கொண்ட மதனகோபாலன் மூன்றாவது தகட்டையும் பார்த்தான். அதில் **மாரமங்கலம் மைனர் துரை** என்ற எழுத்துகள் காணப்பட்டன. அதைக் கண்ட மதனகோபாலன் மிகுந்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்தான். அப்போதே அவனுக்கு உண்மை இன்னதென்பது விளங்கியது. பாலாம்பாள் என்ற பெயருடைய ஒரு பெண் நாடகத்திலிருக்கிறாளென்பதை மோகனாங்கி சொல்ல அவன் கேட்டிருந்தான். முன்னோர் அதிகாரத்தில் அந்த மைனர் நாடகக்காரியைத் தேடிக்கொண்டு அலைவதாகக் கண்மணியம்மாள் அவனுக்குத் தெரிவித்ததும் நன்றாக நினைவிருந்தது. ஆகவே, அந்த மைனர் பாலாம்பாளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து கடற்கரையோரத்திலிருந்த அந்தப் பங்களாவில் வைத்திருக்கிறானென்பதை மதனகோபாலன் யூகித்துக்கொண்டான். அதற்கு மேல் அந்த பங்களாவின் வாசலில் நிற்பதற்கு அவனது மனம் இடந்தரவில்லையாகையால், அவன் அதை விட்டு விரைவாக நடந்து மேலும் ராஜபாட்டையோடு அரைக்கால் மயில் தூரம் நடந்து போனான். அப்போது மணி ஆறாகிவிட்டது. மாலை மங்கிக்கொண்டு போனது. கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் தனது பங்களாவிற்குத் திரும்பி வந்திருப்பாரென்ற நினைவுண்டானதன்றி அவன் மெலிந்துபோயிருந்த நிலைமையில் அவ்வளவு தூரம் நடந்துவந்தது ஒருவிதமான களைப்பையும் அயர்வையும் உண்டாக்கியது. தனது

உலாவை அவ்வளவோடு நிறுத்தித் திரும்பித் தனது ஜாகைக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்ற எண்ண முண்டாயிற்று. ஆனால், மாரமங்கலம் மைனரும் பாலாம்பாளு மிருந்த பங்களாவின் வாசல் வழியாக மறுபடியும் போவதற்கு அவனது மனம் கூசியது; ஆகையால் அவன் அதே வழியாகத் திரும்பி வாராமல், கடற்கரையின் மணற் பரப்பின் பக்கமாக உள்வாயில் இறங்கி நூறு கஜத்திற்கப்பா லிருந்த தண்ணீரை நோக்கிச் சென்று, அலைகள் வந்துவந்து மோதித் திரும்பிய கரையினோரமாக நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். ராஜ பாட்டையில் சிறிது தூரத்திற் கொன்றாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த கம் பங்களிலிருந்த மின்சார விளக்குகளெல்லாம் கொளுத்தப்பட்டுப் போயின; சூரியன் மறைந்துபோய் ஒரு நாழிகை நேரமாகிவிட்ட தாகையால், அந்தச் சந்திவேளையில் வெளிச்ச மெல்லாம் மழுங்கி இருளே மேலாடிக்கொண் டிருந்தமையால், நூறுகஜ தூரத்திற்கப் பால் வரும் மனிதரது அடையாளம் கண்டுகொள்ளக் கூடாததாக இருந்தது; அந்த இடத்தில், கண்கண்ட தூரம்வரையில் எந்தப் பக்கத்திலும் மனிதரே காணப்பட வில்லையாகையால் அந்த இடம் நிருமானுஷ்யமாகவும், பயங்கரமாகவு மிருந்தது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் தனியாக வந்துகொண்டிருந்த மதனகோபாலன் அடிக்கடி தனது காலடிவரையில் வந்து திரும்பிச்சென்ற அலைகளைக் கவனித்த படியாக வந்தான். அந்த இடத்தில், மாரமங்கலம் மைனரும் பாலாம் பாளு மிருந்த பங்களாவின் பின்புறமும் அதற்கடுத்த தென்னஞ் சோலையின் பின்புறமும் சமுத்திரத்தின் கரையோரமாக வந்தன வாகையால், அலைகள் சென்று அவற்றின் பின்புறத்து மதிலில் மோதின. அந்த இடத்திற்கு வந்த மதனகோபாலன், காயம் கட் டப்பட்டிருந்த தனது காலில் அலைகள் மோதிவிடுமோ என்ற அச் சம் கொண்டவனாய், மதிலினோரமாகத் தொற்றிக்கொண்டே மிகவும் ஜாக்கிரதையாக நடந்துபோனான். அவ்வாறு போனவன், பங்களா வின் பின்புறத்தைக் கடந்து தென்னஞ் சோலையின் பின்புறமாகப் போன சமயத்தில், மதிலுக்கு அப்பால் அந்தச் சோலைக்குள் ஏதோ பெருத்த ஆரவாரமான கூக்குரல் கேட்டது. "ஐயோ! அப்பா! அடிக்கறாங்களே! கொல்லறாங்களே! அடீ வாலாம்பா! என்னெ அடிக் காதேடி! அடே பைபா! எம் உசிரு போவுதடா! நான் சொம்மா வந் தேண்டா! திருடக்கிருடவல்லெயடா! ஐயோயப்பா! சாமீ! ஒன்னே கும்பிடறேண்டா!" என்று யாரோ ஒரு கிழவி கூக்குரலிட்டது நன் றாகத் தெரிந்தது. அதைக் கேட்ட மதனகோபாலனது நெஞ்சு திடுக்

கிட்டது. உடம்பு கிடுகிடென்று ஆடியது. அவன் பிரமிப்பும் திகைப்பும் அடைந்து அதை நன்றாகக் கவனிக்கலானான். அப்போது உடனே ஒரு யௌவன ஸ்திரீயின் கீச்சுக் குரலும் அவள் ஒரு தடிக்கம்பை வைத்துக்கொண்டு படேர் படேரென்று கிழவியை அடித்த ஓசையும் கேட்டன. அந்த ஸ்திரீ மிகவும் அகங்காரமாக, "அடீ கிழமுண்டை! எங்கேயடி வந்தாய் தோட்டத்துக்குள்? நேற்று ராத்திரி நீயும் அந்தக் கட்டையன் குறவனுமாக வந்து எங்களையெல்லாம் கட்டிப் போட்டுவிட்டுப் போனபோது எங்களுக்கும் இப்படித் தானடி இருந்தது. ராத்திரி நீயும் அவனும் பத்திரத்தைக் கொண்டு போய் என் வாயில் மண்ணைப் போடப் பார்த்தீர்களே! அடீ! இப்போது மறுபடியும் எதற்காக வந்து இங்கே ஒளிந்துகொண் டிருக்கிறாயடி! எங்கள் தலைமேல் இன்னமும் கல்லைப் போடவா வந்திருக்கிறாய்? இனி நீ இந்தத் தோட்டத்தை விட்டு உயிரோடு வெளியிலே போகாமல் உன்னை இங்கேயே பலி போட்டுவிடுகிறேன்" என்று கூறியவண்ணம் கிழவியை ஈவிரக்கமின்றி நன்றாக மொத்திக் கொண்டே இருக்க, அந்த அடிகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தக் கிழவி லபோ லபோவென்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொள்ள, அதற்குள் மைனரும் பாய்ந்து பாய்ந்து அந்தக் கிழவியை தனது பலம் கொண்டமட்டும் உதைத்து, "அத் அம்பட்டநாயே! நீ இன்றைக்கு என்னிடத்தில் வசமாகமாட்டிக்கொண்டாய்! உன் வீட்டுக்கு என்னை வரவழைத்து என் பணங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு திருடனிடத்திலும் என்னைக் காட்டிக்கொடுத்த முண்டையல்லவா நீ! அது போனால் போகிறதென்றால், அவனை நேற்றைக்கும் அழைத்து வந்து பத்திரத்தை எடுத்துப் போக உனக்கு அவ்வளவு துணிபா! உன்னையும் அந்தப் பத்திரத்தை எடுத்துவரும்படி உங்களைத் தூண்டிவிட்ட அந்தப் பட்டிச் சிறுக்கியையும் நான் என்ன பாடு படுத்தி வைக்கிறேன் பார். பத்திரம் ரிஜிஸ்டராய்விட்டதென்று கண்டு உன்னை இன்றைக்கும் அந்தத் தேவடியாள் அனுப்பினாளோ! நீ இனி அவளைக் காணாமலே இன்றோடு மாண்டுபோகும்படி செய்துவிடுகிறேன். கத்துகிறாயா! பேசாதே; வாயைத் திறக்காதே; கூச்சல் போட்டால் வாயைப் பார்த்து உதைப்பேன்" என்று கூறியவண்ணம் அவளது முகத்திலும் மார்பிலும் ஓங்கி உதைக்க, அவளது வாயிலிருந்தும் மூக்கிலிருந்தும் இதர இடங்களிலிருந்தும் இரத்தம் ஒழுக ஆரம்பிக்க, அந்தக் கிழவிக்கு உடனே ரௌத்திராகாரமான கோபம் பொங்கியது. அவள் அதுவரையில் நயமாகக் கெஞ்

சியதை விட்டு ஓலமிட்டுக் கதறித் தாண்டிக்குதித்துப் பாய்ந்து பாய்ந்து அவர்களோடு மடிபிடித்து யுத்தம் செய்யத் தொடங்கி, அவர்களை எட்டி உதைப்பதும், அடிப்பதும், குத்துவதும், கடிப்பதும், கூக்குர லிடுவதுமாக ஆரம்பித்து, "வாங்கடா! நீங்க ரெண்டுபேரு; நான் ஒரு கெயவி; ஓங்கிளுக்காச்சு எனக்காச்சு! எத்தினி நேரம் நீங்க என்னோடெ சண்டெ போடுவீங்களா போடுங்கடா! அந்தக் கட்டையன் கொறவன் செத்துப்பூட்டானுன்னு பார்த்துக்கினீங்களா? இன்னம், சண நேரத்திலே அவன் இஞ்சே வந்து குதிச்சு ஓங்க கொடலைக் கிளிச்சி மாலையாப் போட்டுக்கப்போறான். பாருங்கடா! யாரையடா தேவடியாமுண்டையின்னு சொன்னே! அந்த மாதிரி சொன்ன நாக்கெ அறுத்துப்புடச் சொல்லறேன் இருடா! இதோ நிக்கிறாளே இந்தத் தேவடியாமுண்டெ காலுலே நீ உளுந்து கெட்டுப் போவாமெ இறக்கறத்துக்குத்தாண்டா நாங்க இந்தப் பாடுபட்றோம். அடே கூறுகெட்ட நாயே! நீ எந்த எடத்துலெயோ கெடக்கவேண்டிய சின்னசாதிப் பயலெக் கொண்டாந்து நல்ல பதவிலே வச்சா, நீ தலெ காலு தெரியாமெ துள்ளி உளுந்துப் போறியேடா! வீணா அளிஞ்சு பூடாதேடா" என்று கூறியவண்ணம், அவர்களோடு போராடத் தொடங்கினாள். அவளது தூஷணை வார்த்தைகளைக் கேட்ட மைனருக்கு ரௌத்திராகாரமான கடுங்கோபம் பொங்கியெழுந்தது. உடனே அவன் பக்கத்தில் கிடந்த பெருத்த தென்னமட்டை ஒன்றை எடுத்து ஆத்திரமாக ஓங்கி, "ஆகா! என்ன சொன்னாய்! நானா சின்னசாதிப் பயல்! கேவலம் அம்பட்டச்சாதி நாய்க்கு இவ்வளவு வாயா! உன்னை இன்றோடு கொன்றுபோட்டு விடுகிறேன்" என்று கூறியவண்ணம் அந்த மட்டையால் அவளது இடுப்பில் பலமாக ஓர் அடி கொடுக்க, அதைத் தாங்கமாட்டாத அம்பட்டச்சி, "ஐயோ! அப்பா!" என்று பெருங் கூச்சலிட்டுத் துள்ளிக் குதித்து, "அடே! என்னெ இப்பிடித்தான் அடிப்பியாடா? நான் அம்பட்ட நாயிதாண்டா! நீயாரு தெரியுமாடா? இந்த அம்பட்ட நாயோடே வவுத்துலே பொறந்த சின்ன அம்பட்ட நாயிடா நீ! அடே! நீ என் வவுத்துலே பொறந்த புள்ளெடா! ஒன்னே நான் செமீந்தாராக்கினேண்டா! நீ எனக்கும் ஒருகொறவனுக்கும் பொறந்த இருபொறப்பு நாயிடா! அடே! நாம் மாத்ரம் உசிரோடே இருந்தேனுன்னா இன்னமே நீ செமீந்தாரா இருக்க உடமாட்டேண்டா! இன்னெக்கி எட்டா நாளெக்குள்ளற அந்த நெசமான செமீந்தாரு எங்ஙனே இருக்கிறானுன்னு கண்டுபுடிச்சு, ஓம் வாயிலே மண்

ணைப் போட்டுக் குத்தறேண்டா ; அப்புறம் இந்த வங்களாவும் வாலாம்பாளும் போறஎடந்தெரியாதுடா'' என்று கூறிக்கதற, அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்ட பாலாம்பாளும் மைனரும் முன்னிலும் அதிகமான ஆங்காரங்கொண்டு தடிகளால் அவளை மேன்மேலும் அடிக்க, அவள் கடைசியாக மயங்கி ஸ்மரணை தப்பிக் கீழே விழுந்துவிட்டாள்.

அதன் பிறகு கொஞ்சநேரத்தில் அவர்களது கோபம் தணிவடைந்தது. கிழவி இறந்துபோய்விட்டாளென்று நினைத்துக் கொண்ட இருவரும் அவளது பிணத்தை என்ன செய்வதென்று யோசனை செய்தனர். மைனர் அந்தத் தோட்டத்திலேயே ஒரு குழி தோண்டி அதற்குள் அதைப் போட்டுப் புதைத்துவிடலாமென்றான். பாலாம்பாள் அப்படிச் செய்தால், பின்னால் எவராவது அதை கண்டுகொண்டால் சந்தேகம் நம்மீதே ஏற்படுமென்று சொல்லி, அதன் கைகளையும் கால்களையும் கட்டி சமுத்திரத்தில் எறிந்துவிட்டால், அந்த ராத்திரிக்குள் அந்தப் பிணத்தை மீன்கள் தின்றுவிடுமென்று கூறினாள். மைனர் அதை ஒப்புக்கொண்டு அவளது கைகால்களையெல்லாம் கட்டுவதற்காக கயிறுகள் கொண்டுவரும்படி பாலாம்பாளை அனுப்ப, அவள் போய் உடனே எடுத்துவந்தாள்.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட விபரீதச் சண்டை நடந்த சமயத்தில் அங்கே வந்து மதிட்சுவரின் வெளிப்புறத்தில் நின்றவண்ணம் அந்த அபூர்வமான சம்பாஷணைகளையும் அடிதடி சண்டையையும் உணர்ந்துகொண்ட மதனகோபாலன், அளவிறந்த திகைப்பும் திகிலும் நடுக்கமும் அடைந்தவனாய், அப்படியே மதிலோடு மதிலாய் ஒன்றி நின்று முழுவிவரத்தையும் நன்றாக அறிந்துகொண்டான். ஆனால் இரண்டு மனிதர்கள் ஒன்றுகூடி, வயதான ஒரு கிழவியைச் சித்திரவதைச் செய்வதைப் பார்த்துக்கொண்டு பொறுத்திருக்க மாட்டாமல் அவனது மனம் துடித்தது. அந்த மதிலின்மீது ஏறலாமென்றால், காலில் புண்ணிருந்தபடியாலும், சுவரில் எவ்விதமான இடுக்காவது பிளவாவது இல்லாமல் மழுமழுப்பாக இருந்ததாலும், அவனால் ஒன்றும் செய்யக் கூடாமல் போய்விட்டது. அதற்குள் உட்புறத்தில் கிழவி கீழே வீழ்ந்துவிட்டாள் ; அவளைக் கட்டி எடுத்து சமுத்திரத்தில் போட்டுவிடுவதென்ற தீர்மானம் செய்யப்பட்டதும் அவனது செவியில் விழுந்தது ; அந்த மதிலில் ஒரு வாசற்படியும் கதவுமிருந்தன. அந்தக்கதவு மூடி உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் கிழவியை எடுத்துக்கொண்டு அந்த வழியாகவே வருவார்களாகையால், தான் அப்

போது அங்கே இருப்பது கூடாதென நினைத்தவனாய் மதனகோபாலன் சிறிது அப்பால் போய் மதிலின் முடக்கில் மறைந்துகொண்டான். அவன் நினைத்தது போலவே அடுத்த நிமிஷத்தில் மதிலின் வாசற்கதவு திறக்கப்பட்டது. மைனரும் பாலாம்பாளும் கைகால்கள் கட்டப்பட்டிருந்த கருப்பாயியைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து சமுத்திரத்தில் போட்டுவிட்டு உள்ளேபோய்க் கதவை மூடித் தாளிட்டுக்கொண்டனர். மதிலின் முடக்கில் மிகுந்த பதைபதைப்போடு மறைந்திருந்த மதனகோபாலன் தனது பலஹீனமான நிலைமையையும் காலில் கட்டப்பட்டிருந்த காயத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் தனது ஆவேசத்தில் தன்னை மறந்தவனாய் ஓரே ஓட்டமாக ஓடி மதிலினது வாசலிற்கருகில் வந்து, தண்ணீர்ப் பக்கம் பார்க்க, அதற்குள் பிரமாண்டமாக வந்து திரும்பிய இரண்டு மூன்று அலைகளால் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்ட கிழவியின் உடம்பு நெடுந்தூரத்திற்கப்பால் போயிருக்கக் கண்டான். காணவே, அது அதற்கு அப்பாலும் போய்விடாமல் அதைத் தடுத்து இழுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டவனாய், அலைகளுக்குள் விரைவாகப் பாய்ந்து, கிழவியின் உடம்பு கிடந்த இடத்தை அணுகினான். அப்போது பெருத்த பெருத்த அலைகள் எழுந்து உருண்டு புரண்டு உக்கிரமாக ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டிருந்தனவாகையால், கிழவியின் உடம்பு கிட்ட வருவதும் உருண்டு புரண்டு தூரத்தில் போவதும் தண்ணீருக்குள் மறைந்து வெளிப்படுவதுமாக மிகவும் உலப்பப்பட்ட வண்ணமிருக்க, அதைப் பிடித்துக்கொள்வதற்காக மதனகோபாலன் மார்பளவு தண்ணீரிருந்த இடம்வரையில் போய் அலைகளால் மோதப்பட்டு அங்குமிங்கும் உருண்டு புரண்டு நெடுநேரம் தத்தளித்துக் கடைசியாகக் கிழவியின் உடம்பைப் பிடித்துக் கொண்டான். கிழவி அடிப்பட்டு மூர்ச்சித்துக் கிடந்த நிலைமையில் தண்ணீரில் எறியப்பட்டவளாதலால், தண்ணீரும் குளிர் காற்றும் உடம்பில் மோதவே, அவளது உணர்வு தெளிந்ததானாலும், தண்ணீரில் முழுகியபோதெல்லாம் வாய் மூக்கு காது முதலியவைகளினால் தண்ணீர் உள்ளே நுழைந்ததாகையால் அவள் மூச்சுவிடமாட்டாமல் தத்தளித்து வாயை மெதுவாகத் திறப்பதும் மூடுவதும் தண்ணீரை நிரம்பவும் குடிப்பதுமாகத் தனது உயிரை விடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் அந்த நிலைமையில அவளைப் பிடித்துக்கொண்ட மதனகோபாலன், அவள் உயிரோடிருக்கிறாளென்பதைக் கண்டு மிகுந்த களிப்பும் நம்பிக்கையும் உற்

சாகமும் கொண்டு, அவளது முகத்தை மாத்திரம் தண்ணீருக்கு மேல் பிடித்தவண்ணம் கரையை நோக்கி வர முயன்றான். ஆனால் அடிக்கடி மேன்மேலும் வந்து வந்து சுருண்டு சுருண்டு மோதிய அலைகளினிடையில் மதனகோபாலன் அகப்பட்டுத் தண்ணீருக்குள் ஆழ்ந்துபோனாலும், கிழவியை மாத்திரம் உயரத் தூக்கியபடியே தண்ணீருக்குள்ளிருந்து பாய்ந்து பாய்ந்து வெளிப்பட்டவனாய்க் கரையை நோக்கி சிறிது தூரம் வருவதும், அதற்கு இரண்டுமடங்கு தூரம் பின்னால் இழுக்கப்படுவதுமாகத் தத்தளித்துக்கொண் டிருந்தான். அவன் மிகவும் இளைத்து பலஹீன மடைந்திருந்தவனாகை யால், அவனது கண்கள் அடிக்கடி இருண்டன. சிரம் சுழன்றது. அறிவு மயங்கியது. கைகால்களெல்லாம் சோர்ந்து கட்டிலடங்காமல் போயின. அப்படி இருந்தாலும், அந்தக் கிழவியின் உயிரை எப்படி யாகிலும் தான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற ஜீவகாருண்யத்தினால் தூண்டப்பட்டவனாய், அவன் தனது அற்ப பலத்தை நன்றாக வற் புறுத்தி உபயோகித்து, அந்த அலைகளினிடையில் கிடந்து கால் நாழிகை நேரம்வரையில் தவித்துக்கொண் டிருந்தவனாய்ப் பெரும் பாடு பட்டு அந்தக் கிழவியைக் கரைக்குக் கொணர்ந்தான். அலைகள் மதில்வரையில் வந்து போய்க்கொண் டிருந்தனவாகையால், அவ் விடத்தில் அவன் அவளை வைக்கக்கூடாம லிருந்தது. அப்படி வைத் தாலும் ஒருகால் மைனரும் பாலாம்பாளும் மறுபடியும் வந்து அவ ளுக்கு ஏதேனும் துன்பமிழைப்பரோ என்ற நினைவும் மதன கோபாலனது மனதில் தோன்றியது. ஆகையால், அவன் அந்தக் கிழவியின் கட்டுகளைக்கூட அவிழ்க்காமல் அவளைத் தூக்கித் தன் வலது தோளின்மேல் சார்த்திக்கொண்டவனாய்க் கடலோரமாக நடந்து, தென்னஞ்சோலைக் கப்பால் சென்றான். தண்ணீரில் அவளை இழுத்துக்கொண்டு வருவது சுலபமாக இருந்தமையால், அவன் தனது பலஹீனமான நிலைமையில் ஏதோ ஜீவகாருண்யத்தைக் கருதி அவளை அலைகளுக்குவெளியில் சுலபமாகக் கொண்டுவந்தான். ஆனால் அவன் அலைகளுக்கு நடுவில் கிடந்து நெடுநேரம்வரையில் போராடி முற்றிலும் சோர்ந்திருந்தவனாகையாலும். அவனது உடை களும், அவளது சேலையும் தெப்பலாக நனைந்து ஏராளமான தண் ணீரைத் தேக்கிக்கொண்டிருந்தமையாலும், அவனது கேவலமான நிலைமையில், அவளைத் துணிகளின் சுமையோடு சேர்த்துத் தூக்கிக் கொண்டு மணலின்மீது நடப்பது மகா கடினமாகவும், அவனால் சிறி தும் சாத்திய மில்லாததாகவும் இருந்தது. அவனது தேகம் தட்டித்

தடுமாறித் தள்ளாடியது. கால்கள் கட்டினில் நில்லாமல் பின்னின; கண்கள் இருண்டன; உணர்வு பிறழ்ந்துகொண்டே இருந்தது. தென்னஞ்சோலைக் கப்பாலிருந்த மணல் பரப்பை யடைந்தவுடனே, அதற்குமேலும் செல்லமாட்டாமல், அவன் மூர்ச்சித்து அவளைக் கீழே போட்டுக்கொண்டு அப்படியே மணலில் சாய்ந்துவிட்டான். அவ்வாறு சாய்ந்தவன் உணர்வற்று அசைவற்று மூச்சுப்பேச்சற்று வீழ்ந்து கிடந்தான். கருப்பாயியும் தனது கட்டுகளோடு சோர்ந்து நித்திரையி லிருப்பவள்போலச் சற்று தூரத்தில் படுத்திருந்தாள். அவ்வாறு ஒரு நாழிகை நேரம் கழிந்தது. கையில் லாந்தர்களோடு சில வேலைக்காரர்களை அழைத்துக்கொண்டு, "மதனகோபாலா! மதனகோபாலா!" என்று கூவியவண்ணம் அவனைத்தேடிக்கொண்டு வந்த கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தார் அவ்விடத்தில் தண்ணீரில் நனைந்த கட்டைகள்போலக் கிடந்த அவ் விருவரையும் தூரத்தி லிருந்தபடியே கண்டு சந்தேகித்து, ஆட்களோடு அங்கே வந்து சேர்ந்தார். சேர்ந்தவுடனே ஜெமீந்தார் லாந்தரை அவர்களது முகங்களிற்கருகில் பிடித்துப்பார்த்து, மதனகோபாலனும், ஒரு கிழவியும் நனைந்துபோயிருந்த துணிகளோடு கிடந்ததைக் கண்டு பெரிதும் திகைப்பும், அச்சமும், கவலையும் கொண்டவராய், "மதனகோபாலா! மதனகோபாலா!" என்று இரண்டு மூன்று முறை கூப்பிட்டுப் பார்க்க, அவனுகிலும் கிழவியாகிலும் பேசாமலும் அசையாமலுமிருந்ததைக் கண்டு, முன்னிலும் அதிக திகிலடைந்தவராய், மதனகோபாலனுக் கருகில்வந்து அவனது கையைப் பிடித்துப் பார்த்தார். நாடி நன்றாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது; அப்போதே அவருக்கு நல்ல உயிர்ப்பும் துணிபும் திரும்பின. அவர் உடனே அந்தக் கிழவியின் நாடியையும் பிடித்துப் பார்த்து அவளும் உயிரோடிருக்கிறாளென்பதை உணர்ந்துகொண்டார். உடனே அவர் தமது வேலைக்காரர்களை ஏவி, அவளது கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடச் செய்தார். அவள் அதிகமான தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டதால், அவளது வயிறு பெருத்த பானைபோல் விரிந்திருந்தது. அந்த ஆட்களுள் ஒருவன் அவளைத் தூக்கித் தனது சிரசின்மீது வைத்துக்கொண்டு கால் நாழிகை நேரம்வரையில் சுற்ற, வயிற்றிலிருந்த ஜலமெல்லாம் வெளிப்பட்டது. உடனே இரண்டு ஆட்கள், அவர்களிருவரையும் தூக்கிக்கொள்ள, எல்லோரும் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரது புதிய பங்களாவை நோக்கி விரைவாக நடந்தனர். அப்போது ஜெமீந்தார் விவரிக்கவொண்ணாத சஞ்சல மடைந்தவராய்ப் பற்பல யூகங்கள்

செய்துகொண்டே சென்றார். துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு இரத்தத்தை இழந்து மெலிந்திருந்த நிலைமையில் அவனைத் தாம் தனியாக வெளியில் அனுப்பியதைக் குறித்து அவர் தம்மைத்தாமே வைதுகொண்டார். அந்தக் கிழவி யாராக இருப்பாளென்றும், அவள் கைகால்களெல்லாம் கட்டப்பட்டுக்கிடந்ததன் காரண மென்னவென்றும் யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தார்; அந்த கிழவி எவர்களாலாகிலும் அவ்வாறு கட்டப்பட்டு சமுத்திரத்தில் போடப்பட்டிருப்பாளோ வென்றும், அதைக் கண்டு மதனகோபாலன் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து அவளைக் கொணர்ந்திருப்பானோ வென்றும் ஒருவித சந்தேகம் கொண்டவராக நடந்தார். மிகவும் கேவலமான நிலைமையிலிருந்த மதனகோபாலன் தண்ணீரில் வீழ்ந்து அவ்வளவு அதிகமாக உலப்பப்பட் டிருப்பதனால், அவனது தேகஸ்திதி எப்படியாகுமோ என்ற கவலையும் எழுந்து நிரம்பவும் வதைக்கத்தொடங்கியது; அந்தக் கிழவியின் கைகால்களை யெல்லாம் அவ்வாறு கட்டி ஈவிரக்கமின்றி அவ்வளவு கொடிய மனதோடு போடவேண்டிய காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று ஜெமீந்தார் பலவாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டவராகச் செல்ல, யாவரும் கால் நாழிகை நேரத்தில் புதிய பங்களாவை யடைந்தனர்.

அவ்விடத்தில் மதனகோபாலனும், கிழவியும் வசதியான இரண்டு படுக்கைகளில் விடப்பட்டனர். உடனே டாக்டரொருவர் வருவிக்கப்பட்டார். அவர்களுக்கு கோதுமைத் தவிட்டு ஒற்றிடம் கொடுக்கப்பட்டதோடு, உடம்பில், சூடுண்டாவதன் பொருட்டு, பல வகையான தைலங்களும் பூசப்பட்டன. மறுபடியும் மதனகோபாலனுக்கு நேர்ந்த விபத்தை யுணர்ந்த மோகனாங்கி கரைகடந்த துயரமடைந்து பதறித்தவித்து, அவனுக்குரிய பணிவிடைகளைச் செய்தவளாய் அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாக இருந்தனள். அவ்வாறு அவர்களிவருக்கும் நெடுநேரம் வரையில் எண்ணிறந்த சிகிச்சைகள் செய்யப்படவே, அவர்களது உணர்வு சிறுகச் சிறுகத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இரவு முழுதும், அந்த பங்களாவிலிருந்தோரெல்லோரும் தூங்காமலும், ஆகாராதிகளை நாடாமலும், மெய் வருத்தம் பாராமலு மிருந்து அரும்பாடுபட்டு அவர்களிருவரையும் நல்ல நிலைமைக்குக் கொணர்ந்தனர்.

மறுநாட் காலையில், அவர்களிருவரும் முற்றிலும் தெளிவடைந்தவராக கண்களை விழித்தனர். முதல் நாள் மாலையில் நேர்ந்த சம்ப

வமும், அதன் பிறகு பின்னிரவில் தமக்குச் செய்யப்பட்ட சிகிச்சைகளும் அவர்களுக்கு நினைவிருந்தனவே யன்றி, இடையில் தாம் எவ்வாறு அந்த பங்களாவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டோமென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாதிருந்தது ; அம்பட்டக் கருப்பாயிக்கு அது கனவு போலவே இருந்தது. மைனரும் பாலாம்பாளும் தன்னை அடித்த காலத்தில் தான் அதைத் தாங்கமாட்டாமல் மயங்கி அரைவுணர்வோடு கீழே வீழ்ந்திருந்த காலத்தில், அவர்களிருவரும் தனது கைகால்களையெல்லாம் கட்டித் தன்னைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் சமுத்திரத்தில் போட்டது அவளுக்கு அரைவுணர்வாகத் தெரிந்தது. அதன் பிறகு தான் தண்ணீரில் கிடந்து தத்தளித்து உயிருக்கு மன்றுடிய தருணத்தில் யாரோ தன்னை எடுக்க முயன்றதும் கனவு போலப் புலப்பட்டது. அதன் பிறகு பின்னிரவில் தனக்குப் பல வகையான சிகிச்சைகள் செய்யப்பட்டதும் தெரிந்தது. ஆகவே, அவள் காலையில் தெளிவுபெற்று விழித்த காலத்தில், அவளுக்கு எல்லாம் வியப்பாகவே தோன்றியது. தேவேந்திரனது மாளிகை போலக் காணப்பட்ட ஓரிடத்தில் மிகவும் சொகுசான ஒரு படுக்கையில் தான் விடப்பட்டிருந்ததும், ஏராளமான பணிமக்கள் சூழ்ந்திருந்து நிரம்பவும் அன்பாகவும் பிரியமாகவும் தனக்கு உபசரணைகள் புரிந்ததும் அவளுக்கு நம்பத்தகாத விந்தைகளாக இருந்தன. கேவலம் ஏழையான தன்னைத் தண்ணீரிலிருந் தெடுத்துக் கொணர்ந்து அவ்வளவு சிறப்பான இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவ்வளவு பட்சமாகவும் அருமையாகவும் காப்பாற்றுகிற மனிதர்கள் யாரென்பதை அறிந்துகொள்ளவும், தனது நன்றியறிதலின் பெருக்கை வெளிப்படுத்தவும் அவளது மனம் துடித்துக்கொண் டிருந்தது. தனக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தவர்களான அந்த மனிதர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட கைம்மாறு தன்னால் செய்யக்கூடியதாக இருந்தாலும் தான் எப்படியும் செய்தே தீரவேண்டுமென்ற ஓர் உறுதியும் அவளது மனதில் அப்போதே உண்டாயிற்று. அவள் அவ்வாறு எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், அவர்களிருவருக்கும் மருந்துகளும் சுகமான ஆகாரங்களும் கொடுக்கப்பட்டன. மதனகோபாலன் படுக்கையைவிட்டெழுந்து ஒரு ஸோபாவின்மேல் சாய்ந்துகொண்டிருந்தான். ஜெமீந்தார் அவனுக்கருகில்உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். கருப்பாயி தனது படுக்கையிலிருந்த திண்டில் சாய்ந்தவண்ணம் சோர்ந்து கிடந்தாள். அப்போது மோகனுங்கியும் மதனகோபாலனுக் கருகில் நின்றுகொண் டிருந்தாள். பணிமக்களெல்லோரும் தத்

தம் அறைகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அப்போது ஜெமீந்தார் மதனகோபாலனை நோக்கி முதல்நாள் நடந்த சம்பவத்தின் வரலாற்றைக் கேட்க, அவன் பங்களாவைவிட்டுப் போனதுமுதல், கருப்பாயியை எடுத்துவந்து மணலின்மேல் போட்டதுவரையிலுள்ள விவரங்களையும் மைனரது தென்னஞ்சோலைக்குள் நடந்த சம்பாஷணையின் விவரத்தையும் எடுத்துக் கூறினான். அதைக் கேட்ட ஜெமீந்தார் மதனகோபாலனது காருண்ய குணத்தைப்பற்றியும் சௌரியத்தைப்பற்றியும் மிகவும் புகழ்ந்ததன்றி, அங்கே நடந்த சம்பாஷணையில் வெளியான புதிய விஷயத்தைப்பற்றி அளவிலடங்காத வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து, சிறிது நேரம்வரையில், அது உண்மையாக இருக்குமோ என்பதை நம்பாமலே இருந்தார். பிறகு ஜெமீந்தார் கிழவியின் பக்கம் திரும்பி, "ஏ கிழவீ! உன்னுடைய பெயரென்ன கருப்பாயியா?" என்று அன்பாக வினவினார்.

அதுகாறும் மதனகோபாலன் சொன்ன வரலாறுகளையெல்லாம் கேட்டு அவன் தன்னைக் காப்பாற்றியதைப்பற்றி மனங்கொள்ளா நன்றியறிதலின் பெருக்கை யடைந்து பொங்கிப் பொறுமியிருந்த கருப்பாயி "ஆமாங்க எசமானே! எம்பேரு கருப்பாயிதானுங்க, நான் சாதியிலே அம்பட்டச்சி; இந்த நாயெ ஒரு பெரிய மனசிபேலெ மதிச்சு நீங்கள்ளாம் எனக்குச் சேஞ்ச ஒவகாரத்துக்கு நான், என்னதான் செய்யப்போறேன்! ஒங்கிளுக்கு மின்னாலே கையெக் கட்டி வாயைப் பொத்திக்கினு நிக்க வேண்டிய புழுக்கைச்சியான நான் இப்பிடிக் குந்தி யிருக்கறது எம்மனசுக்குத் தாளெல்லெ; என்னாலே எந்திரிக்க முடியலீங்க. எசமான் கோவிச்சுக்கக் கூடாது" என்று அந்தரங்கமான நன்றியறிதலோடும், மரியாதையாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினாள். முதல் நாள் மாலையில் அவள் பெற்ற அடிகளினாலும் காயங்களினாலும், கைகால்கள் கட்டப்பட்டு நெடுநேரம் கிடந்ததாலும், அலைகளினால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதாலும், அவளது நிலைமை நிரம்பவும் கேவலமாக இருந்ததாகையால், மதனகோபாலனது விஷயத்திலும் ஜெமீந்தாரினது விஷயத்திலும் அவளது மனதில் அபரிமிதமாகப் பொங்கி யெழுந்த நன்றியறிதலின் பெருக்கையும், மன நெகிழ்வையும் தாங்கமாட்டாமல், அவள் மயங்கிப்போய் மறுபடியும் படுக்கையில் சாய்ந்து உறங்கி விட்டாள்.

அதைக் கண்ட ஜெமீந்தாரும் மதனகோபாலனும் அவளது விஷயத்தில் மிகுந்த இரக்கமும் பச்சாத்தாபமும் கொண்டவர்களாய் ஒருவரது முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

அப்போது மதனகோபாலன் ஜெமீந்தாரை நோக்கி, "நேற்று சாயுங்காலம் இவள் அந்த மைனரைப் பார்த்து தனக்கும் யாரோ ஒரு குறவனுக்கும் பிறந்த பிள்ளை யென்றாளே! அது உண்மையாக இருக்குமா? அல்லது, அவர்கள் அடித்ததைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆத்திரத்தினால் சொன்ன வெறுந் தூஷணையாக இருக்குமா? அப்படி நிஜமாக இருந்தால், அவனைக் கல்யாணியம்மாள் தம்முடைய பிள்ளையென்று பாவித்து உலகத்தாரும் அப்படியே நினைக்கும்படி செய்திருப்பதன் காரணமென்ன? இது நிரம்பவும் அபூர்வமான சங்கதியாக இருக்கிறதே!" என்றான்.

ஜெமீந்தார் ஒருவித மகிழ்ச்சியும் ஆநந்தமு மடைந்தவராய், "இதைக் கேட்டமுதல் எனக்கும் ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லை! கல்யாணியம்மாள் சாதாரணமான மனுஷியல்ல. அவள் உன் விஷயத்தில் எவ்விதமான சாகஸமும் தந்திரமும் செய்தாள் பார்த்தாயல்லவா! அதன் பிறகு நீ பிராது கொடுக்காம லிருப்பதற்காக உன்னைத் தொலைக்கவேண்டி வெள்ளைக்காரிபோலப் போய் துரைராஜாவை ஏவிவிட்டவளல்லவா! இந்தக் காரியங்களை யெல்லாம் வேறே எந்தப் பெண்பிள்ளையாவது துணிந்து செய்வாளா? ஒருகாலுமில்லை. இந்த அம்பட்டக் கிழவி சொல்லுவது நிஜமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், இவ்வளவு தூரம் கட்டுப்பாடாக இவள் சொல்லவேண்டிய காரணமில்லை. ஏதோ பத்திரத்தை இவள் அபகரித்துக்கொண்டுபோய் கல்யாணியம்மாளிடத்தில் கொடுத்து விட்டாளென்பதும், அது ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட பத்திரமென்பதும் தெரிகின்றன. அதையெல்லாம் பார்த்தால் இவள் கல்யாணியம்மாளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமான வேலைக்காரி என்பது தெரிகிறது. சுமார் பதினெட்டு வருஷ காலத்துக்கு முன் ஒரு வதந்தி உண்டாயிற்று. அப்போதுதான் கல்யாணியம்மாளுடைய புருஷன் இறந்துபோனார். எனக்கு துரைராஜாவென்ற தம்பி மகன் இருப்பதுபோல அவருக்கு சின்ன துரை என்ற ஓர் அயோக்கியன் தம்பி மகனாக இருந்தான். அவன் இந்த ஜெமீனெல்லாம் தனக்கு வந்து சேரவேண்டுமென்று யாரோ ஆள்களைவிட்டு, கல்யாணியம்மாளுடைய ஆண்பிள்ளையைத் திருடிக்கொண்டு வரும்படி செய்துவிட்டான். அந்த விசனத்தைத்

தாங்கமாட்டாமலேயே கிழவர் இறந்துபோய்விட்டார். அப்போது கல்யாணியம்மாள், அந்த சின்ன துரை வசித்துக்கொண்டிருந்த இடமான இந்த ஊருக்கு வந்து சொற்பகாலமிருந்து காணமற் போன குழந்தையைக் கண்டுபிடித்து அழைத்துக்கொண்டு வந்தாளென்று ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். நானும் அதைப் பற்றி அப்போதே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போது இந்தக் கிழவி சொல்வதைப் பார்த்தால், கல்யாணியம்மாள், இவளுடைய பிள்ளையை விலைக்கு வாங்கி வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய பிள்ளையென்று சொல்லி எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டாளென்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. காணமற்போன பிள்ளையை அவள் கொண்டு வந்துவிட்டாளென்பதைக் கேட்டவுடனே அந்த சின்னதுரை உடனே தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டானும். இந்த சங்கதி நமக்குத் தெரியநேர்ந்தது ஈசுவர சங்கற்பமேயன்றி வேறல்ல. நாம் இவளிடத்தில் கேட்டு உண்மையான வரலாறுகளையெல்லாம் அறிந்துகொள்வோம். இவள் இன்னம் ஒருவாரத்துக்குள் அவனை ஜெமீந்தார் பதவியிலிருந்து விலக்கப்போவதாகச் சொன்னாளென்றாயே? அதை எப்படிச் செய்வாளென்பதையும் நாம் கேட்போம். அந்தப் பத்திரம் சமீபத்தில் ரிஜிஸ்டரானதாகவே தெரிகிறது. அதன் விவரத்தையும் இவளிடத்தில் கேட்டுக்கொண்டு சப் ரிஜிஸ்டிராரது கச்சேரியிலிருந்து அதற்கு ஒரு நகல் வாங்கிக்கொள்வோம். நான் கல்யாணியம்மாள்பேரில் செய்யப்போகும் வியாஜ்ஜியத்துக்கு இதெல்லாம் மிகவும் அநுகூலமாக இருக்கும்.'' என்றார்.

அந்த விவரங்களையெல்லாம் கேட்ட மதனகோபாலன் அளவிறந்த வியப்பும் திகைப்புமடைந்தவனாய், "இந்த விஷயம் புதுமையிலும் புதுமையாக இருக்கிறதே! உண்மையிலேயே, தம்முடைய குழந்தை திரும்பாமலே போயிருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட பெருத்த சமஸ்தானத்தின் எஜமானியாக இருக்கும் ஒரு ஸ்திரீ ஒரு குறவனுக்கும் அம்பட்டச்சிக்கும் பிறந்த குழந்தையை வாங்கித் தமது பிள்ளையென்று சொல்லிவைத்துக்கொண்டு சீராட்டி வளர்த்து அவனுக்குப் பணிந்து நடக்க மனம் ஒப்புமா என்பதுதான் நம்பத்தகாததாக இருக்கிறது." என்றான்.

ஜெமீந்தார், "அப்படி செய்யாவிட்டால், சமஸ்தானமும் சொத்துகளும் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் மற்ற எல்லா மேன்மையும் சின்ன துரையைச் சேர்ந்துவிடுமல்லவா; அப்புறம் கல்யாணியம்மா

ளுக்கு சொற்பத் தொகைதானே ஜீவனும்சமாகக் கிடைக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்கிறது. அதற்காகத்தான் அவள் இப்படிப்பட்ட படுமோசத்தில் இறங்கியிருக்கிருள். ஆனுல் அது இவ்வளவு காலந்தான் நீடித்திருக்க ஈசுவரனுக்குச் சம்மதம்போ லிருக்கிறது. இனிமேல் இந்த விஷயம் எப்படியும் வெளியாகிவிடும். இந்த அம்பட்டப் பையன் இனிமேல் அடைப்பப் பையையாவது கன்னக்கோலையாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் அவ னுடைய தலை எழுத்து" என்ருர். மதனகோபாலன், "அப்படி யானுல் இந்த சமஸ்தானத்தின் கதி என்னவாகிறது? இப்படி ஆள் மாருட்டம் செய்த குற்றம் எப்படி முடியும்?" என்ருன்.

ஜெமீந்தார், "இந்தக் கல்யாணியம்மாள் தான் இருக்கிற வரை யில் சமஸ்தானத்தை அநுபவித்துக் கொள்ளலாம், அதன் பிறகு இது தாயாதிகளைச் சேர்ந்துவிடும். ஆனுல் இப்படி ஆள்மாருட்டம் செய்த குற்றத்தை கவர்ன்மெண்டார் சும்மா விடமாட்டார்கள். ஏனென்ருல், இப்படிப்பட்ட பெருத்த சமஸ்தானங்களில் ஜெமீந் தார் இறந்துவிட்டால், கலெக்டர்துரை விசாரணை செய்து உண்மை யான வார்சுதார்பேரில் சமஸ்தானத்தை மாற்றுவார்கள். இந்த நாசுவப் பையன் தான் தன்னுடைய மகனென்று கல்யாணியம்மாள் கலெக்டருக்குமுன் தப்பாக எழுதிவைத்திருப்பதால் அவளுக்குக் கடுமையான தண்டனை ஏற்படுவது நிச்சயம்." என்ருர்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலனது மனதும் கண்களும் கலங் கின; அவன் கல்யாணியம்மாளது விஷயத்தில் மிகுந்த இரக்கங் கொண்டவனுய், "ஐயோ! பாவம்! அந்த அம்மாளுக்கு என்னென்ன உபத்திரவங்களெல்லாம் உண்டாகின்றன! அடாடா! அந்த அம்மாள் என் விஷயமாகச் செய்துள்ள காரியங்களைப்பற்றி மேல்நடவடிக்கை நடத்தி அந்த அம்மாளைக் கச்சேரிக்கு இழுக்க எனக்குக் கொஞ்ச மும் மனமில்லை. நீங்களோ அவர்களைச் சும்மா விட்டுவிடக் கூடா தென்கிறீர்கள். எப்படியாவது நீங்கள் பெரியமனசு காட்டி அந்த அம்மாளை மன்னித்து இவ்வளவோடு விட்டுவிடுங்கள். ஏதோ பெண் புத்தியினுல் தெரியாத்தனமாகச் செய்திருக்கவேண்டும். நாமேன் அவர்களுடைய வாயில் விழவேண்டும். ஆனுல் உங்களுக்குத் தெரி யாததற்கு நான் என்ன சொல்லக் கிடக்கிறது," என்று மனப்பூர்வ மான உருக்கத்தோடு கூறினுன். அந்த சமயத்தில் அம்பட்டக் கருப் பாயி தனது கண்களை விழித்துக்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்தா

ளாகையால், ஜெமீந்தார் மதனகோபாலனுக்கு எவ்வித மறுமொழி யும் கூறாமல், அவளது பக்கம் திரும்பி, "கிழவீ! உனக்கு உடம்பு இன்னமும் சரியான நிலைமைக்கு வரவில்லைபோ லிருக்கிறது இன்று முழுதும் பேசாமல் படுத்துக்கொண்டிரு. சாயுங்காலத்துக்குள், எல் லாம் சரியாகப் போய்விடும்'' என்று அன்பாக மொழிந்தார். அதைக் கேட்ட கருப்பாயி தனது படுக்கையில் சடக்கென்று எழுந்து உட் கார்ந்து, "இல்லீங்க. ஒங்க தயவினாலே என்னோடே ஒடம்பு சரி யாப் போச்சுதுங்க. இனிமேலெ பயமில்லீங்க; இப்ப நான் கண்ணெ மூடிக்கினதெப் பாத்து, நான் தூங்கறேனுன்னு எண்ணிக்கிட்டீங் களா! இல்லெ இல்லெ; சொம்மா கண்ணே மூடிப் படுத்திருந்தேன், நீங்க ரெண்டுபேரும் பேசிக்கிட்டதை யெல்லாம் நானும் கேட்டுக் குனுதான் இருந்தேன். சத்தியமாச் சொல்றேன். அந்தப் பையன் எம் வவுத்துலே பொறந்த மவந்தானுங்க; அவனே இம்பிட்டுப்பெரிய ஜெமீந்தாரு ஆக்கினவ நாந்தானுங்க; அவன் அந்தத் தேவடியாநாரி வாலாம்பாளோடெ சேந்து அளிஞ்சு பூட்றான்னு நாங்க அவுனுக்கு நல்லது நெனச்சா. அவுனும் அவுளுமாச் சேந்துக்கினு, நேத்து என்னெ அடிச்சு குத்துசிரும் கொலெ உசிருமாப் பண்ணிகையையும் காலையும் கட்டி சமுத்திரத்துலெ எறிஞ்சுட்டாங்களே! என்னமோ அந்தக் கடவுளுதான் இந்த மவராசாவெ அந்த சமயத்திலே அங் ஙனே கொண்டாந்துவிட்டு, என்னெக் காப்பாத்தி வுட்டாரு; எங் கப்பன், எனக்கு உசிரு குடுத்த மவராசா, இதோ படுத்திருக்காரே இவுருதான் என்னெக் காப்பாத்தின புண்ணியவான். கடவுளு கிரு வையாலெ இவுரு சானுகாலத்துக்கு சொகமா இருந்து பெத்துப் பெருகி வாளனுங்க. இவுங்களுக்குமேலே நீங்க தயாள மனசுள்ள வங்களா இருக்கிறீங்க. நீங்க இவுங்களுக்கு என்ன ஓறவு மொறெ ஆவணுமோ தெரியலீங்க. நீங்க ரெண்டுபேரும் மவராச்சாக்களா ஆயிரங்காலம் சொகமா இருக்கணும்; நான் போறெனுங்க; நேத்து நடந்ததெ நெனெக்க நெனெக்க எம் ஒடம்பு பதறுதுங்க; நேத் தோடெ அந்த நாயிக்கும் எனக்கும் தீந்துபோச்சுங்க. இதுவரை யிலெ நான் அந்தக் கல்லியாணி அம்மாளுக்காவ தாச்சணெ பாத் தேன்; இனிமேலே அதுகூடப் பாக்கப் போறதில்லெ; இதுனாலே அந்த அம்மாளுக்குத் தெண்டனே ஆவுமுன்னு நீங்க சொன்னத்தெ யும் நானு கேட்டுக்கினுதான் இருந்தேன்; அப்பிடி ஆனாலும் ஆயிட் டுப் போவுது; எனக்கு அதெப்பத்திக் கவலெ இல்லீங்க; ஏனுன்னு அவுங்க ஒங்ககிட்டக்கூட என்னமோ கெடுதலா நடந்திருக்காவ

இன்னு சொன்னீங்கள்ள; என்னோடெ உசிரெ நீங்க காப்பாத்தினீங்கள்ள; அதுக்கு நான் ஏதாச்சும் வதிலு ஒதவி செய்யணுமல்ல. அதுக்காவ, அந்த அம்மாளுக்கு அந்த தெண்டனெ கெடைக்கட்டும். நான் நேத்து சாயிங்காலமே எம்மவங்கிட்டச் சொல்லிப்புட்டேன்; என்னன்னு, நாம்மாத்ரம் உசிரோடெ இருந்தா, இன்னம் எட்டு நாள்ளெ அவனோடெ ஜெமீந்தாருப் பட்டத்தெப் புடுங்கிப்புட்டு அவனுக்கு அடப்பப் பையெக் குடுக்கிறேனுங்க. அதெ நான் ஒடனே போயி நெறவேத்தணும். அவன் அம்பட்டப்பையன் இங்கற சேதி அந்த அம்மாளுக்கும், இன்னொரு பொம்புள்ளெக்கும், எனக்குந்தான் தெரியும்; ஆனா, கல்யாணி அம்மாளோடெ நெசப்புள்ளெயெ இன்னான் திருடினான், இன்னானுக்கு வித்தான் இங்கற சங்கதி எனக்கு ஒருத்திக்குத்தான் தெரியும்; மத்தவங்களுக்குத் தெரியாது; கல்லியாணி அம்மாளோடெ நெசப்புள்ளே சாவக்கிவ இல்லெ; அநேகமா அது உசிரோடெதான் இருக்கணும். நானு இப்ப போயி அந்தப்புள்ளேயெ வாங்கின மனிசன் எங்ஙனே இருக்கறானுன்னு கண்டு புடிச்சு அந்தப் புள்ளெயெக் கொண்டாறேன். அப்பாலே பாருங்களேன் இந்த அம்பட்டக் கருப்பாயி செய்யற காரியத்தே'' என்று மிகவும் ஆத்திரமாகப் பேசிய கருப்பாயி மறுபடியும் மயங்கி அப்படியே படுக்கையில் சாய்ந்துவிட்டாள். அவள் தனது உடம்பு சௌக்கியமடைந்துவிட்டதாகச் சிறிது நேரத்திற்குமுன் சொன்னாளானாலும், அவள் உண்மையில் மிகவும் கேவலமான ஸ்திதியிலேயே இருந்தாள். மைனரது விஷயத்தில் தான் செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றிவைக்கப் போகவேண்டுமென்ற ஆவலினாலும் ஆத்திரத்தினாலும், அவள் அவ்வாறு கூறினாள். ஆனால், அவள் தனது மனவெழுச்சியைத் தாங்கமாட்டாமல் மறுபடியும்படுக்கையில் சாய்ந்துவிட்டாள்.

அதைக் கண்ட ஜெமீந்தார் அவளது உண்மையான தேகஸ்திதி இன்னதென்பதை அறிந்துகொண்டவராய், அதற்குமேல் அன்றைய மாலைவரையில் அவளிடத்தில் தாம் பேச்சுக்கொடுக்கக் கூடாதென்ற உறுதி செய்துகொண்டார். ஆனால், அவள் சொன்ன புதிய விஷயத்தைக் கேட்டமுதல் அவரும், மதனகோபாலனும் அடக்க இயலாத ஆவல் கொண்டவர்களாய், மற்ற சங்கதிகளையும் அவள் எப்போது சொல்லப்போகிறாளென்று எதிர்பார்த்தவர்களாக இருந்தனர். கல்யாணியம்மாளது வயிற்றில் பிறந்த உண்மையான மகன் எங்கே இருக்கிறானென்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற

ஆவலே பெரிதாக எழுந்து அவர்களை வதைக்கத் தொடங்கியது. அவள் மறுபடியும் எப்போது விழிக்கப் போகிறுளென்று அவர்கள் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தனர்.

ஆனுல், அப்போது கண்ணயர்ந்து படுத்தவள் அன்றைய தினம் மாலை ஏழு மணிக்கே தெளிவடைந்து விழித்தாள். அவளுக்கு உடனே மருந்து ஆகாரம் முதலியவை கொடுக்கப்பட்டபின், காலையில் இருந்ததுபோல, அவர்கள் மூவரும் அந்த இடத்தில் தனியாக இருந்தனர். அப்போது, அவள் மறுபடியும் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு பேசத்தொடங்கினவளாய், "இப்ப எனக்கு நல்லா சவுக்கியம் ஆயிப் போச்சு; எனக்கு உத்தரவுதானு?" என்றுள்.

அதைக்கேட்ட ஜெமீந்தார், "கிழவி! அவசரப்படாதே. உன்னுடைய உடம்பு இன்னும் சரியான நிலைமைக்கு வரவில்லை. நீ காலையில் பேசிக்கொண் டிருந்தபோதே மயங்கி விழுந்தவள் இப்போது தான் எழுந்திருந்தாய். இந்த உடம்போடு நீ இந்த ராத்திரியில் போனுல், எங்கேயாவது விழுந்து கிடக்கப்போகிறுய். ஆகையால், நீ இன்று ராத்திரி முழுதும் இங்கேயே இருந்துவிட்டு நாளைய காலையில் போகலாம்; உடம்மை அலட்டிக்கொள்ளாமல் படுத்துக்கொண்டிரு; நீ சொல்லுகிற சங்கதி பதினெட்டு வருஷத்துக்கு முன்னுல் நடந்த சங்கதி; அதை எட்டு நாளைக்குள் எப்படிக் கண்டுபிடிக்கப் போகிறுய்? கல்யாணியம்மாளுடைய நிஜமான பிள்ளையைத் திருடியது யாரென்பதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அவன் அந்தப் பிள்ளையை யாரிடத்தில் விட்டானென்பது தெரியவேண்டும். அது தெரிகிறதாகவே வைத்துக்கொள்ளுவோம். இத்தனை வருஷகாலமாக மைனரென்று பாவிக்கப்பட்டுவரும் இவன் உண்மையான பிள்ளையல்ல வென்பதும் உன்னுல் கொண்டுவரப்படும் இன்னொருவன்தான் மைனரென்பதும் ருஜுவாக வேண்டும். நீ மாத்திரம் சொன்னுல் அதை யார்நம்புவார்கள்? உன்னைப் பைத்தியக்காரி யென்று சொல்லுவார்களேயன்றி, அதை எவரும் நிஜமாக ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஆகையால், நீ உண்மையான பிள்ளையைக் கண்டுபிடிப்பது மாத்திரம் போதாது; அவன் உண்மையான மகனென்பதை ருஜுப்படுத்த வேண்டும்." என்றுர்.

அதைக் கேட்ட கருப்பாயி, "அந்த தகிரியம் இல்லாமலா நான் இம்பிட்டுத் துணிச்சலாப் பேசறேன். கல்லியாணியம்மாளோடெ

புள்ளெயத் திருடிக்கொண்டாந்தவன் கட்டையன் கொறவனுன்னு ஒருத்தன் இருக்கருன், ஆனு அவன் அந்தப் புள்ளெயெ வேறே ஒருத்தன் கிட்ட ஆயிரம் ரூவாக்கி வித்துப்பூட்டானும். அப்பிடி வித்தபோது, அதெ வாங்கினவன் யாரு அவன் எங்கே இருக்கறது, அவன் பேரு எல்லாத்தெயும், அவனே ஒரு துண்டுக் கடுதாசியிலெ எளுதிக் குடுத்தானும். ஆனுக் கட்டையன் கொறவன் அதெப் படிக்கவுமில்லெ அவனுக்கு அந்த வெவரமே ஒண்ணுந் தெரியாது. அந்தத் துண்டுக் கடுதாசியெ அவன் எங்கிட்டக் குடுத்துப் பத்தரமா வைக்கச் சொன்னுன். நானு அதெ ரொம்ப சாக்கிரதெயா ஓரண்டெ வச்சிருக்கேன். நாம் போயி அதெ எடுத்துப்பாத்தா நெசம் தெரிஞ்சு போவுது. ஒடனே எல்லாத்தியும் கண்டுபுடிச்சுக்கல்லாம். அந்தப் பையன் ஒடம்புலே ஒரு அடெயாளம் இருக்குது. அந்த அடெயாளத்தெப்பேமெலெ எம்மவன் ஒடம்புலே ஒரு டாக்குட்டரு திராவகத்தெ ஊத்தி சுட்டு அடெயாளம் பண்ணிக் குடுத்தாரு. அது இல்லாமெ, இன்னும் எத்தினியோ சங்கதியெல்லாம் இருக்குது. ஒங்ககிட்ட நானு இனிமே எதெயும் மறைக்கமாட்டேன். கல்லியாணியம்மாளோடெ சங்கதி யெல்லாம் உள்ளபடியே ஒங்ககிட்ட சொல்லிப்புட்றேன்; அந்தத் துண்டுக் கடுதாசியெயும் கொண்டாந்து குடுக்கிறேன். நான் ஒருத்தி இல்லாமெப் போனு இந்த நெசமெல்லாம் மறைஞ்சே பூடும்'' என்று பேசிக் கொண்டே இருக்கையில் அங்கே ஒரு விபரீதமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அந்த பங்களாவில் அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த மகாலில் வெளிப்பக்கத்து வாசற்படிக்குப் பக்கமாகப் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் கருப்பாயி படுத்திருந்தாள்; அவள் தனது ரகசியங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், அந்தவாசலுக்கு அப்புறத்திலிருந்து யாரோ ஒரு மனிதன் திடீரென்று விசையாக உள்ளே நுழைந்து, தனது கையிலிருந்த பிச்சாங்கத்தியால் கருப்பாயியின் மார்பைப் பார்த்து ஒரே குத்தாகக் குத்திவிட்டு வெளியில் ஓடிவிட்டான். அதே நிமிஷத்தில் கருப்பாயி, ஐயோ! அப்பா! குத்திப் புட்டானே!'' என்றுவீரிட்டுக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கட்டிலின்மேல் விழுந்தாள். பொறித்தட்டியதைப்போல நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட ஜெமீந்தார், "விடாதே; பிடி பிடி; ஆள் அதோ ஓடுகிறுன்.'' என்று கூவிக்கொண்டே துரத்த, அவருக்குப் பின்னுல் நாலைந்து வேலைக்காரர்களும் ஓடினுர்கள். கருப்பாயியைக் குத்திவிட்டு ஓடியவன் பங்களாவை விட்டு ராஜாபாட்டைக்குப் போய் அங்கே இருந்த

சமுத்திரத்தின் மணல்பரப்பை நோக்கி ஓட, இவர்களெல்லாரும் பெருங் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு துரத்த, அப்போது அங்கே வந்த போலீஸ் ஜெவானும் அவர்களோடு சேர்ந்து துரத்தலானான். அவ்வாறு எல்லோரும் துரத்தி முன்னால் ஓடின மனிதனைப் பிடித்துக் கொண்டனர். இரத்தம் கசிந்த கத்தியொன்று அவனது மடியில் இருந்தது. போலீஸ் ஜெவான் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து ஒரு மின்சார விளக்கண்டை நிறுத்த, ஜெமீந்தார் உடனே அவனது அடையாளத்தைக் கண்டு சகிக்கவொண்ணாத வியப்பும் பிரமிப்பு மடைந்தவராய், "அடடா! மாரமங்கலம் மைனரல்லவா இவன்! என்ன துர்ப்புத்தி இது! பெரிய இடத்தின் பெயரையெல்லாம் அநியாயமாகக் கெடுத்துவிட்டாயே! இது யார் செய்யக்கூடிய காரியம்! காலத்துக்கேற்ற புத்தி உண்டாகுமென்பது சரியாகப் போய்விட்டதே!" என்றார். அவ்வாறு கையு மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட மாரமங்கலம் மைனர் மருள மருள விழித்துக்கொண்டு நிற்க, அவனது கைகால்களெல்லாம் வெடவெடவென நடுங்குகின்றன.

28-வது அதிகாரம்

திருட்டுக் கலியாணம், முரட்டு மாமியார்

கல்யாணியம்மாளையும் அவளது குமாரத்திக ளிருவரையும் போலீஸ் ஜெவான்களையும் மோட்டார் வண்டியில் வைத்துக் கொண்டு வாயுவேக மனோவேகமாகப் பறந்து சென்ற போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் குலாம்ராவுத்தர் பின்புறம் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தவராக அரைக்கால் மயில் தூரம் சென்று அவ்விடத்தில் குறுக்காக வந்த ஒரு பாட்டையின் வழியாக வண்டியைத் தெற்கு முகமாகத் திருப்பி மிகவும் வேகமாக விடுத்துக்கொண்டு போகிறார். இருள் எங்கும் சூழ்ந்திருக்கிறது. அரைக்கால் மயிலுக்கோரிடத்தில் நிறுத்தப் பட்டிருந்த முனிசிபல் விளக்குகளும் பாதையின் இருபுறங்களிலு மிருந்த மரப் பத்திகளும் அந்தவண்டிக்குப் பயந்து தலைதெறிக்கப் பின்னால் ஓடுகின்றன. எதிர்ப்பக்கத்தில் அப்போதைக்கப்போது வந்த வழிப்போக்கர்க ளெல்லோரும் கதிகலங்கி அங்குமிங்கும் சிதறி யோடுகிறார்கள். வண்டியிலிருந்தோ ரனைவரும், அந்த இருளில் வழி தவறிப்போய், வண்டி மரங்களில் மோதிவிடுமோ வென்றும், பள்ளம் படுகுழிகளில் வீழ்ந்து கவிழ்ந்துபோகுமோ வென்றும் மிகவும் அஞ்சி நடுநடுங்கித் தங்களது உயிரைப்பற்றி மிகுந்த கவலை கொண்டவராகத் தத்தளிக்கிறார்கள். பங்களாவிற்கு வெளியில் ஒளிந்திருந்து வெளிப்பட்ட திருடர்கள் தங்களது மோட்டார் வண்டியைத் தொடர்ந்து வருகிறார்களோ யென்றும், அவர்களால் சிவஞான முதலியாருக்கும், பங்களாவிலிருந்த சிப்பந்திகளுக்கும், மற்ற சொத்துகளுக்கும் எவ்விதக் கெடுதல் சம்பவித்ததோவென்றும் கல்யாணியம்மாள் நினைத்துக்கரைகடந்த கலக்கமும் கிலியும் கொண்டவளாக இருந்தாள். கோமளவல்லியும் தனது தாயைப்போல மிகுந்த சஞ்சலமடைந்து தத்தளித்திருந்தா ளானாலும், துரைஸானியம்மாள் மாத்திரம் எதையும் பொருட்படுத்தா திருப்பவளாகக் காணப்பட்டாள். அவ்வாறு அரைநாழிகை வழி தூரம் வண்டி சென்றது. அந்த வழியில் வீடுகளே காணப்படவில்லை யானாலும், அரைக்கால் மயில் தூரத்திற்கோரிடத்தில் பங்களாக்களும், இடையிடையில் தோப்புகளும், வயல்களும், ஆறும் வந்துகொண்டிருந்தன. கல்யாணியம்மாளது பங்களாவிற்கும்போலீஸ் கமிஷனரது கச்சேரிக்கும் சுமார் இர

ண்டு மயில்தூர மிருக்கலா மாதலால், அவ்வளவு தூரம் செல்ல அரை நாழிகை நேரமாகிலும் பிடிக்குமென்று கல்யாணியம்மாள் நினைத்து அந்த விஷயத்தில் எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ளாதவளாக இருந்த தன்றி, அந்த இன்ஸ்பெக்டர் தங்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவ்வளவு பாடுபடுகிறாரே என்ற ஒரு வியப்பும், நன்றியறிதலும், மதிப்பும், விசுவாசமும் கொண்டவளாக விருந்தாள். அந்த நிலைமையில் மோட்டார் வண்டி ஒரு பங்களாவிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தது.

அந்த பங்களா நிரம்பவும் சிறியதாகவும், நாற்புறங்களிலும் பூந்தோட்டமும் மதிட்சுவரு முடையதாகவும் இருந்தது. அதன் முன் வாசலில் மின்சார விளக்குக் கம்பமொன் றிருந்தமையால், அவ்விடம் மிகவும் பிரகாசமாக இருந்து. கையில் கத்தி துப்பாக்கிகளோடு இரண்டு போலீஸ் ஜெவான்கள் வாசலில் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டு நின்றனர். மதிட்சுவரில் **போலீஸ் கமிஷனர் கச்சேரி** என்ற எழுத்துகள் எழுதப்பெற்ற ஒரு பலகை மாட்டப்பட்டிருந்தது. அந்த பங்களாவிற்கருகில் மோட்டார் வண்டி வந்தபோது, ஜெவானொருவன் கதவைத் திறந்துவைத்தான். வண்டி வாசலிற்கருகில் போய் விசையைத் தளர்த்தித் திரும்பி உள்ளே சென்றது. அவ்விடத்தில் நின்ற போலீஸ் ஜெவான்களையும், ஆபீசின் பெயரெழுதப் பட்டிருந்த பலகையையும் கண்டவுடனே கல்யாணியம்மாளுக்கும் கோமளவல்லிக்கும் உயிர் வந்தது; "அப்பாடா தப்பினோம்" என்று அவர்கள் தங்களது மனத்திற்குள்ளாகவே நினைத்து மகிழ்ச்சியும் மயிர்க்கூச்சலு மடைந்தனர்.

வண்டி பூந்தோட்டத்தின் வழியாகச் சென்று கட்டிடமிருந்த இடத்தில் போய், முன்னாலிருந்த படிகளினண்டையில் நின்றது.

உடனே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் ஜெவான்களும் கீழே குதித்தார்கள். வேர்த்து விருவிருத்து இறைத்த மூச்சாக விடுத்துக் கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் வண்டிக்குள்ளே இருந்த கல்யாணியம்மாளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து, "அம்மணி! இனிமேல் கொஞ்சமும் பயமில்லை. எவனும் இங்கே வரமுடியாது. இன்று ராத்திரி முழுதும் நீங்கள் கொஞ்சமும் கவலையின்றி இங்கே இருக்கலாம்" என்று கூறியவண்ணம், வண்டியின் கதவைத் திறந்துவிட்டவராய், "மெதுவாக இறங்குங்கள்" என்று அன்பாகக் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட கல்யாணியம்மாள் நன்றியறிதலும் விசுவாசமும் பொங்கியெழுந்த மனத்தினளாய், "இன்றையதினம் முழுதும் எங்க

ளுக்காக நீங்கள் பட்டிருக்கும் பாட்டுக்கு நாங்கள் உங்களுக்கு என்ன தான் செய்யப்போகிறோம் இந்நேரம் நாங்கள் பங்களாவி லேயே இருந்தால், எங்களுடைய கதி எப்படி முடிந்திருக்குமோ! நாங்கள் எப்படிப்பட்ட நரகவேதனைக்கு ஆளாகியிருப்போமோ! உங் களுடைய தயையினால் நாங்கள் பிழைத்தோம்; எங்களுக்கு ஏற்பட இருந்த இழிவு நீங்கியது" என்று கூறியவண்ணம் கீழே இறங்க, உடனே கோமளவல்லியம்மாளும். துரைஸானியம்மாளும் இறங்கி அன்னிய புருஷர்களிருப்பதைக் கருதி நாணமுற்றவர்களாய்த் தங்க ளது தாய்க்குப் பின்புறமாக மறைந்துகொண்டனர்.

இன்ஸ்பெக்டர் முன்னும், அந்த மூன்று ஸ்திரீகளும் பின்னு மாக நடந்து படிகளிலேறி பங்களாவிற்குள் சென்றனர். அந்த பங் களா முழுவதும் மின்சார விளக்குகள் தொங்கி ஜெகஜ்ஜோதியாக எரிந்துகொண் டிருந்தன. படிகளிற்குமேல் அகன்ற வழுவழுப்பான தாழ்வார மிருந்தது. ஆனால், அந்தக் கட்டிடத்தில் இரண்டு ஹால் களும், அவற்றிற்குள் செல்ல இரண்டு வாசல்களு மிருந்தன. அந்த இரண்டு வாசல்களும் முன் பக்கத்தின் தாழ்வாரத்திலேயே இருந் தன.

முன்னால்சென்ற இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களுக்கு வலது பக்கத்தி லிருந்த வாசலை நோக்கி நடந்து, "இப்படியே வாருங்கள். இந்த ஹால்தான் நீங்கள் இருப்பதற்கு வசதியாக இருக்கும். அந்த ஹாலுக்குள் குமாஸ்தாக்களுடைய மேஜை நாற்காலிகளே அடைத் துக்கொண் டிருக்கின்றன. இந்த ஹால் படுக்கை முதலிய எல்லாக் காரியங்களுக்கும் சௌகரியமாக இருக்கும்" என்று கூறியவண் ணம் வலது பக்கத்து ஹாலின் வாசற்கதவண்டை சென்று அதைத் திறந்துவைத்தவராய், ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நிற்க, வாசற்படி யண்டை சென்ற கல்யாணியம்மாள் தனது பார்வையைஉட்புறத்தில் செலுத்தினாள். உட்புறம் மிகவும் விலாசமான கூடமாக இருந்தது. அவ்விடத்தில் இரண்டு சாய்மான நாற்காலிகளும், இரண்டு பெருத்த ஸோபாக்களும், நாலைந்து சாதாரண நாற்காலிகளும், நாலைந்து கருங் காலி மேஜைகளும், சுவரோரமாகக் கிடந்த பீரோக்களும். மின்சார விளக்குகளும், மின்சார விசிறிகளும் காணப்பட்டன. அவர்கள் சம் சயிக்கவோ, லஜ்ஜைப்படவோ கூடிய வஸ்துக்கள் எதுவும் அந்தக் கூடத்தில் காணப்படவில்லையாகையால், அவர்களது மனதிற்கு அந்த இடம் மிகவும் திருப்திகரமாக இருந்தது. ஆகவே, கல்யாணியம்மா

ளும், அவளது செல்வச்சிறுமியரிருவரும் உடனே அந்த ஹாலிற்குள் சென்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் உட்புறத்தில் நுழைந்தவுடனே இன்ஸ்பெக்டர், சுவரிலிருந்த ஒரு விசையை அழுத்தி மின்சார விசிறிகளில் இரண்டைச் சுழற்றிவிடவே, அந்த இடத்தில் ஜிலுஜிலென்ற சுகமான காற்று வீசியது. அப்போதும் அந்த ஹாலிற்குள் நுழையாமல் வெளித் தாழ்வாரத்திலேயே மரியாதையாக நின்றுகொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, "அம்மணீ ! இது கச்சேரியாகையால், உங்களுக்குப் படுக்கைதான் சரியானதாக இருக்காது. அதற்குப் பதிலாக ஸோபாக்கள் இருக்கின்றன. எப்படியாவது இந்த ராப்பொழுதைக் கடத்துங்கள். பின்பக்கத்துக் கதவும், ஜன்னல்களின் கதவுகளும் மூடப்பட்டிருக்கிருன்றன. அவைகள் அப்படியே இருக்கட்டும். இந்தக் கதவையும் மூடி உட்புறத்தில் தாளிட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறியபோது, இரண்டு ஜெவான்கள் ஒரு தாம்பாளத்தில் கனிவர்க்கங்கள், பால், இளநீர், தாம்பூலம் முதலிய வஸ்துக்களைச் சுமந்து வந்து உட்புறத்தில் ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தனர். உடனே இன்ஸ்பெக்டர் கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, "அம்மணீ! நீங்களெல்லோரும் இன்னம் போஜனம் செய்யவில்லைபோலிருக்கிறது; இதோ கொஞ்சம் பழம் பாலெல்லாம் இருக்கின்றன. உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளுங்கள். கதவை மூடிக்கொண்டு ஜாக்கிரதையாக இருங்கள். ஜெவான்கள் பத்து பேர் இந்த ஹாலைச் சுற்றிலும் இன்று ராத்திரி முழுதும் நிற்பார்கள். நான் மறுபடியும் உங்களுடைய பங்களாவுக்குப் போய், அவ்விடத்து சங்கதி எப்படி இருக்கிறதென்று பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் ஒரு நாழிகை நேரத்தில் வருகிறேன். நீங்கள் கொஞ்சமும் பயப்படத் தேவையில்லை. ஏதாகிலும் வேண்டுமானால் **கோபாலா** என்று கூப்பிடுங்கள். இந்த வாசலில் நிற்கும் ஜெவான் உடனே வந்து உங்களுடைய உத்தரவை நிறைவேற்றுவான்." என்றார்.

உடனே கல்யாணியம்மாள், "சரி; அப்படியே செய்யுங்கள். எங்களுடைய மன வேதனையில், இப்போது படுக்கையிலும் சாப்பாட்டிலும் மனசு செல்லவா போகிறது. எப்படியாவது இந்த ராத்திரி எவ்விதத் துன்பமுமில்லாமல் கழியுமானால், அதுவே போதுமானது. நீங்கள் நிரம்பவும் சிரமப்பட்டு எங்களுக்காகக் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்தப் பழங்களையெல்லாம் நாங்கள் என்ன செய்யப் போகிறோம்." என்று மிகுந்த கிலேசத்தோடு நயமாகக் கூறினாள்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர், "பரவாயில்லை. சுத்தமாக ஏன் பட்டினி கிடக்கவேண்டும். ஏதாவது பிடித்ததை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். எனக்கு நேரமாகிறது. நான் போய்விட்டு வருகிறேன். கதவை மூடிக்கொள்ளுங்கள்." என்றார்.

உடனே கல்யாணியம்மாள் வாசற் கதவை மூடி உட்புறத்தில் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

உடனே இன்ஸ்பெக்டர் அந்தக் கதவின் வெளிப்புறத்திலிருந்த தாளை மாட்டிப் பூட்டிக்கொண்டு அப்பால் போய்விட்டார்.

அவ்வாறு உட்புறத்தில் விடப்பட்ட மூவரும் அங்கே இருந்த பொருட்களையும் நாற்காலி மேஜைகளையும்சுற்றிப் பார்க்கத்தொடங்கினர். துரைஸானியம்மாள் ஒரு ஸோபாவின்மேல் உட்கார்ந்து சாய்ந்துகொண்டாள். கல்யாணியம்மாள் உடனே உட்கார்ந்துகொள்ளாமல் அந்த ஹால் முழுதும் சென்று ஆராய்ச்சி செய்யத்தொடங்கினாள். சுவரில் பல ஜன்னல்க ளிருந்தன. அவற்றின் கதவுகளெல்லாம் மூடி வெளிப்புறத்தில் தாளிடப்பெற் றிருந்தன. சுவரினோரமாக நாலைந்து பீரோக்க ளிருந்தன. சற்று தூரத்திற்கப்பால் ஒரு சிறிய அறை இருந்தது. அதற்குள் ஒரு மின்சார விளக்கு பிரகாசித்துக்கொண் டிருந்தது. அவ்விடத்தில் தண்ணீர் குழாயும், ஒன்றிற்குப் போக வசதியும் இருந்தன. அந்த அறைக்குள் நுழைந்து பார்த்துவிட்டு வெளியில் வந்த கல்யாணியம்மாள் அந்த ஹாலின் கடைசிவரையில் போய்ப் பார்த்தாள் அவ்விடத்தில் பின்புறக் கதவு காணப்பட்டது. அந்தக் கதவும் வெளிப்புறத்தில் பூட்டப்பட்டிருந்தது. கல்யாணியம்மாள் அதற்கு உட்புறத்திலிருந்த தாளைப் போட்டுக்கொண்டு திரும்பி வந்தாள். அதுவரையில் கோமளவல்லியம்மாளும் தனது தாயுடன் கூடவே சென்று திரும்பினாள்.

அப்போது கல்யாணியம்மாள் கோமளவல்லியை நோக்கி, "நீயும் அக்காளும் ஏதாவது தாகத்துக்கு சாப்பிடுகிறீர்களா?" என்றாள். அவள் துரைஸானியம்மாளிடம் போய் கேட்க, அவள் தனக்கொன்றும் தேவையில்லை யென்று மறுமொழி கூற, கோமளவல்லியும் அப்படியே சொல்லிவிட்டாள். உடனே கல்யாணியம்மாள் கோமளவல்லியை ஒருஸோபாவின்மேல் படுத்துக்கொள்ளச்சொல்லிவிட்டு, தான் ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் உட்கார்ந்து சாய்ந்துகொண்டாள். அந்த ஹாலில் இரண்டு மின்சார விளக்குகள் பளிச்சென்று பிரகாசித்துக்

கொண்டிருந்தன. மின்சார விசிறிகள் சுகமான காற்றை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. கோமளவல்லி ஒரு ஸோபாவிலும், துரைஸானியம்மாள் இன்னொரு ஸோபாவிலும் உட்கார்ந்து சாய்ந்துகொண்டிருந்தனர். தாங்கள் மிகவும் பாதுகாப்பான இடத்திலிருப்பதாகக் கோமளவல்லியும் கல்யாணியம்மாளும் நினைத்தார்களானாலும், அவர்களது திகிலும் கவலையும் அப்போதும் நீங்காமலேயே இருந்தமையால், அவர்கள் நன்றாக வாய் திறந்து ஒருவரோடொருவர் ஓங்கிப் பேசவும் அஞ்சி, அந்த மகா பயங்கரமான இரவு எப்போது கழியுமென்று மிகுந்த ஆவலும் கலக்கமும் கொண்டிருந்தனர். சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த கடிகாரத்தில் மணி 8-40 ஆகியிருந்தது. தனக்கு வந்த கடிதத்தில் சரியாக ஒன்பது மணிக்குக் கலியாணத்தை முடிக்கப் போவதாக எழுதப்பட்டிருந்ததிலிருந்து, எதிரியின் ஆள்கள் அந்நேரம் தனது பங்களாவில் நுழைந்து, பெருத்த கலகம் விளைத்துக்கொண்டிருப்பார்களென்றும், தனது பங்களாவிலுள்ள பொருட்களையெல்லாம் அவர்கள் கொள்ளையடித்திருப்பார்களென்றும், சிவஞான முதலியாரும் மற்றவர்களும் கொல்லப்பட்டிருப்பார்களோ வென்றும் கல்யாணியம்மாளும் கோமளவல்லியம்மாளும் பலவாறு சிந்தித்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஆனால், துரைஸானியம்மாளை அவர்கள் அபகரித்துக்கொண்டு போகாமல், தாங்கள் காப்பாற்றிக்கொண்டதொன்றே போதுமென்று அவர்கள் நினைத்துத் தங்களுக்குள் மிகுந்த திருப்தியடைந்தவர்களாக இருந்தனர். கல்யாணியம்மாள் அடிக்கடி தனது பார்வையை துரைஸானியம்மாளிருந்த பக்கம் செலுத்தி, அவள் எப்படி இருக்கிறாளென்று கவனித்தாள். மற்ற இருவரும் எவ்வளவிற்கெவ்வளவு சிந்தனையிலாழ்ந்து துயரமே வடிவாகவும் பரிதாபகரமான நிலைமையிலும் இருந்தார்களோ அவ்வளவிற்கவ்வளவு துரைஸானியம்மாள் கவலையற்றவளாய், நிரம்பவும் அலட்சியமாகத் தனது ஸோபாவில் சாய்ந்தவளாய் ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் தனது நினைவைச் செலுத்திக்கொண்டிருப்பவளாகக் காணப்பட்டாள். மற்றவரிருவரும் அவ்வாறு விசனமுற்றுத் தங்களை அலட்டிக்கொள்வதைப்பற்றி, அவள் தனக்குள் புரளியாகவும் ஏளனமாகவும் மதிக்கிறாள் என்பதை அவளது முகத்தோற்றம் காண்பித்தது; ஆனால் கடிகாரம் 8-45-க்கு மேல் ஆனதைப் பார்த்து மற்ற இருவரும், தாங்கள் ஜெயித்துவிட்டோமென்று மிகுந்த பெருமை பாராட்டிக்கொள்பவர் போல அடிக்கடி துரைஸானியம்மாளது முகத்தை நோக்கினர். அவளோ

அவர்களது கொடிய பார்வையை ஒரு சிறிதும் மதியாதவளாய்த் தனது முகத்தை அவர்களது பக்கம் திருப்பாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். தாங்கள் எவ்வளவு பாதுகாப்பான இடத்திலிருந்தாலும் அன்றிரவு முழுதும் தான்மாத்திரம் தூங்கக்கூடாதென்ற உறுதியைக் கொண்டிருந்த கல்யாணியம்மாள், தனது நாற்காலியைத் தனது குமாரிகளிருந்த ஸோபாக்களின் பக்கம் திருப்பிவைத்து, அவர்களைப் பார்த்தவண்ணம் அதன்மேல் சாய்ந்துகொண் டிருந்தாள். கதவுகளெல்லாம் நன்றாக மூடப்பெற்ற அந்த ஹாலில் மிகவும் பிரகாசமான இரண்டு மின்சார விளக்குகள் எரிந்துகொண் டிருந்தது. நெருப்பை அள்ளி வீசுவதுபோல அவர்களது தேகங்களில் சுருக்கென்று உரைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், அந்த விளக்குகள், மின்சார சக்திக் குறைவினால் அடிக்கடி அணைந்தணைந்து இரண்டொரு நிமிஷம் நின்று மறுபடியும் பற்றி எரிந்தது அவர்களுக்கு ஒருவித ஆறுதலாக இருந்தது.

கல்யாணியம்மாளும், கோமளவல்லியும் அடிக்கடி கடிகாரத்தையும், அணைந்துபோய் எரியும் விளக்கையும் பார்த்தவர்களாகஇருந்தாலும் அவர்களது கவனம் முழுதும் தங்களது பங்களாவிலேயே சென்று லயித்துப்போயிருந்தது. கடிகாரத்தின் முட்கள் 8-45-க்கு மேல் நகரத் தொடங்கியபோது மறுபடியும் மின்சார விளக்குகள் அணைந்துபோய்விட்டன. அதற்குமுன் நடந்ததுபோல, அவைகள் இரண்டொரு நிமிஷத்தில் மறுபடியும் பற்றிக்கொள்ளுமென்று அவர்களிருவரும் நினைத்திருந்தார்கள். அப்படி சுமார் 10-நிமிஷ நேரம்வரையில் அவர்கள் பொறுத்துப் பார்த்தனர். அவைகள் திரும்பவும் பிரகாசிக்கவில்லை. கல்யாணியம்மாளது மனதில் மிகுந்த கவலையும் கலக்கமும் ஏற்பட்டுவிட்டன. ஒருநாளுமில்லாமல் மின்சார விளக்குகள் அன்றையதினம் அவ்வாறு மோசம் செய்வதை நினைத்து அவள் மிகவும் வருந்தினவளாய்த் தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து வாசற்கதவண்டை போய் நின்றுகொண்டு ஜெவான் கோபாலனைக் கூப்பிட, அவன் "ஏன் அம்மணீ! என்னவேண்டும்?" என்றான். மின்சார விளக்குகள் நெடு நேரமாக நின்றுபோய்விட்டமையால் தங்களுக்குமெழுகுவர்த்தி விளக்காகிலும் சீமையெண்ணய்விளக்காகிலும் ஒன்று கொணர்ந்து கொடுத்தால். அது உதவியாக இருக்குமென்று கல்யாணியம்மாள் கூற, அந்தச் சேவகன், ஆளை அனுப்பி வரவழைத்துக்கொடுப்பதாகச் சொல்ல, அதைக் கேட்டுக்கொண்ட கல்யாணி

யம்மாள் திரும்பிவந்து தனது நாற்காலியில் முன்போலவே உட்கார்ந்துகொண்டாள்.

அப்போது அவர்களிருந்த ஹாலுக்குப் பக்கத்தில் திடீரென்று ஓர் ஆரவாரம் கிளம்பியது. மேளக்காரர்களும் பாண்டு வாத்தியக்காரர்களும் தங்களது வாத்தியங்களை வைத்துக்கொண்டு பெருத்த முழக்கம் செய்யத் துவக்கினார்கள். மனிதர்களது குரலும் கேட்டது. அவ்வாறு திடீரென்று உண்டான சங்கீத முழக்கத்தைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளும் கோமளவல்லியம்மாளும் திடுக்கிட்டு மிகுந்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்தார்கள். அந்த வாத்திய முழக்கம் பக்கத்து ஹாலிலேதான் உண்டானதென்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. சர்க்கார் கச்சேரியாக உபயோகப்படும் அந்த இடத்தில், அந்த முழக்கம் உண்டாகவேண்டிய காரணமென்னவென்று அவர்கள் யோசனை செய்கிறார்கள். ஒருகால் அந்த ஹால் யாருக்காவது வாடகைக்கு விடப்பட்டிருக்குமோ என்ற நினைவுண்டாயிற்று. அந்த இடத்தில் குமாஸ்தாக்களின் நாற்காலி மேஜைகளே நிறைந்திருக்கின்றன வென்று போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னது நினைவிற்கு வந்தது. ஆகவே, அந்த முழக்கம் பக்கத்து ஹாலில் உண்டானதல்ல வென்றும், அதற்கு அப்பாலிருந்த வேறொரு கட்டிடத்தில் உண்டானதென்றும் அவர்கள் நினைத்துக்கொண் டிருந்தனர்.

அந்த சமயத்தில் மின்சார விளக்குகள் பற்றிக்கொள்ளவே அவர்களிருந்த அறையில் சரியான பிரகாசம் மறுபடியும் உண்டாயிற்று. அதே நிமிஷத்தில் இன்னொரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அவர்களிருந்த ஹாலுக்கும் பக்கத்திலிருந்த ஹாலுக்கும் மத்தியிலிருந்த சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஜன்னலின் கதவுகள் படீரென்று திறந்துவிடப்பட்டன. உடனே கல்யாணியம்மாளும், கோமளவல்லியம்மாளும் தங்களுக் கெதிரிலிருந்த அந்த ஜன்னலின் வழியாகப் பக்கத்து ஹாலை நோக்கினர். இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னபடி அதற்குள் நாற்காலி மேஜை முதலிய எவ்வித சாமான்களும் காணப்படவில்லை. அந்த ஹால்முழுதும் பல நிறங்களையுடைய மின்சார விளக்குகள் நிறைந்து ஜெகஜ்ஜோதியாக இருந்தன. வாழை மரங்களாலும் தோரணங்களாலும் படங்களாலும் அந்த இடம் மிகவும் சிங்காரமாக அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது. நடுவில் முத்துக்களினால் கலியாணப் பந்தலொன்று அமைக்கப்பட் டிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த ஒரு புரோகிதர் கலியாணச் சடங்குகளை நடத்திக்கொண் டிருந்தார். சுமார் 15-

மனிதர்கள் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். சற்று தூரத்தில் மேளக்காரர்களும், பாண்டு வாத்தியக்காரர்களும் உட்கார்ந்து தங்களது வாத்தியங்களை பம்பம்மென்று ஊதி முழக்கிக்கொண் டிருந்தனர். மிகுந்த யௌவனப் பருவமுள்ள மணமகளும் மணமகனும் மணையின் மேல் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்தனர். ஆனால், அப்போது சுமார் 30-வயதுள்ள ஒரு தனிகரும், 20-வயதுள்ள அவரது யௌவன மனைவியும் குறுக்கே நின்று, தாரைவார்த்துக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்துக்கொண் டிருந்த சமயமாதலால், மணமக்களினது முகங்கள் கல்யாணியம்மாளுக்கும் கோமளவல்லியம்மாளுக்கும் தெரியாதிருந்தன. ஹோமத்திக் கருகில் ஒரு வெள்ளித்தட்டில் கூறைச்சேலை, வஸ்திரம், திருமாங்கலியம், பழம், தாம்பூலம் முதலியவை வைக்கப்பட்டிருந்தன. உடனே புரோகிதர் எழுந்து அந்தத் தட்டை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு, எல்லோருக்கும் எதிரில் நீட்டிக்கொண்டே ஜன்னலண்டை வர, அதற்குள் கல்யாணியம்மாள் முன்னும், கோமளவல்லியம்மாள் பின்னுமாக ஜன்னலண்டையில் வந்து நின்றதைக் கண்ட புரோகிதர் அவர்களுக்கு சமீபத்தில் வந்து, "சம்பந்தியம்மா! தொட்டு ஆசீர்வாதம்பண்ணுங்கள்" என்று கூறியவண்ணம், தட்டை நீட்டினர்; மேளவாத்தியங்களினது ஓசையில், அவர் சொன்ன வார்த்தை இன்னதென்பது தெரியாமல் மறைந்துபோய்விட்டதாகையால், கல்யாணியம்மாள் அதை உணரவில்லை. அப்போது அவளது கைமாத்திரம் தானாகவே நீண்டு சென்று, மாங்கிலியத்தைத் தொட்டுவிட்டு உள்ளே வந்தது. உடனே புரோகிதர் தாளங்களை ஜிஞ்ஜிஞ் ஜிஞ் என்று பலமாகத் தட்டும்படி சொல்லிக்கொண்டே அப்புறம் திரும்ப, வாத்தியக்காரர்கள் தெய்வ துந்துபிபோல முழக்கத் தொடங்கினர்கள். அதுகாறும் மணமக்களினது பக்கத்தில் நின்று மறைத்துக்கொண் டிருந்தவர்களும், தாரைவார்த்துக் கொடுத்தவர்களுமான இருவரும் அப்படியே நிற்க, புரோகிதர் திருமாங்கலியத்தை எடுத்து மணமகனிடத்தில் கொடுக்க, அவன், பெண்ணினது கழுத்தில் அதைக் கட்ட, அந்த சமயத்தில் மணி டான்டானென்று ஒன்பதடித்தது. பெண்ணையும் பிள்ளையையும் மறைத்துக்கொண் டிருந்த இருவரும் அந்த சமயத்தில் அப்பால் விலகினர். என்ன ஆச்சரியம்! என்ன கண்கட்டு வித்தை! மோகனரங்கனே மணமகனாகவும், பக்கத்திலிருந்த பெண் துரைஸானியம்மாளாகவும் இருக்கக் கண்ட கல்யாணியம்மாளும், கோமளவல்லியும் பேச்சு மூச்சற்று சித்திரப் பாவைகள்போல மாறி, இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் பிரமித்து

நின்றபின் தங்களது முகத்தைத்திருப்பி, தாங்களிருந்த ஹாலிற்குள் சற்று தூரத்தில் கிடந்த ஸோபாவை நோக்க, அதன்மேல் சாய்ந் திருந்த துரைஸானியம்மாள் காணப்படவில்லை அவர்கள் தங்களது கண்களை நம்பாமல் அவைகளைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு பார்த் தனர். தாங்கள் ஒருகால் தூக்கத்திலாழ்ந்து, கனவு காண்கிறோமோ என்ற நினைவைக்கொண்டு என்ன செய்வதென்பதை உணராமல் அவர்கள் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் இருந்தனர். உடனே அவர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு நடந்து ஸோபாவிருந்த இடத்தை நோக்கிச் சென்று அதை உற்று நோக்கி அதன்மேல் துரைஸானியம்மாள் இல்லை யென்பதை உறுதியாக நிச்சயித்துக்கொண்டவர்களாய், அங்கே இருந்த கதவுகளையெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தனர். சுவரில் ஜன்னலின் கதவுகள் காணப்பட்டன வானாலும், அவைக ளெல்லாம் நன்றாக மூடி வெளிப்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருந்தன. அவைகள் நிற்க, பின்புறக் கதவும் உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்ட படியே இருந்தது. பூமியின் கீழே ஏதேனும் சுரங்க வழி இருக்கு மோ என்ற சந்தேக முண்டாயிற்று. ஆகவே அவர்களிருவரும் அந்த ஸோபாவிருந்த இடத்தைச் சுற்றிலுமிருந்த தரையை நன்றாகப் பார்த்தனர். எவ்விதப் புலமும் கிடைக்கவில்லை. அது பெருத்த கண் கட்டு வித்தைபோலத் தோன்றியது. தங்களது கண்ணிற் கெதிரில் உட்கார்ந்திருந்த துரைஸானியம்மாள் அந்த ஹாலை விட்டு எவ்வித ஓசையுமின்றி அடுத்த ஹாலுக்கு எப்படிப் போயிருப்பாள் என்ற பிரமிப்பும் மலைப்பும் எழுந்து அவர்களது அறிவை மயக்கின. ஏதோ மந்திர வித்தையின் சக்தியினாலேதான் அந்தக் காரியம் நிறை வேறி யிருக்கவேண்டுமென்ற உறுதியே அவர்களது மனதில் உண் டாயிற்று. ஸோபாவிருந்த இடத்தைவிட்டு மறுபடியும் ஜன்ன லண்டை வந்து அங்கிருந்தோரைக் கூவியழைத்து உடனே ஆட்சே பனை செய்து அந்தக் கலியாணத்தை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்ற எண்ணம் கலியாணியம்மாளது மனதில் உண்டாயிற்று. திருமங்கலிய தாரணம் நிறைவேறியதை அவள் கண்ணாரக் கண்டாளானாலும், அந்தக் கலியாணத்தை அவள் உண்மைக்கலியாணமென்றே எண்ண வில்லை யாகையால், அதைத் தடுத்துவிட வேண்டுமென்ற உறுதி கொண்டவளாய் மிகுந்த ஆத்திரமும் கோபமு மடைந்து ஜன்ன லண்டை ஓடினாள். அதற்குள், அந்த ஜன்னலின் கதவுகள் மூடி முன்போலவே வெளிப்புறத்தில் தாளிடப்பட்டு போயிருந்தன. உடனே கல்யாணியம்மாளுக்கு ரௌத்திராகாரமான கோபம்

பொங்கி யெழுந்தது. அவள் கடுஞ்சினங் கொண்ட சிங்கம்போல மாறி, தனது கைகொண்ட மட்டும் அந்த ஜன்னலின் கதவுகளை இடித்துப் பெருத்த ஆரவாரம் செய்து கதவைத் திறக்கும்படி நய மாகவும் பயமுறுத்தியும் கூக்குரல் செய்யத் தொடங்கினுள். அவ் வாறு கால்நாழிகை நேரம் கழிந்தது; எவரும் கதவுகளைத் திறப்ப தாகத் தோன்றவில்லை. அவள் உடனே வாசற் கதவண்டை ஓடி, "அடே கோபாலா! கதவைத் திற" என்று பன்முறை கூவியும் கத வைத் தடதடவென் றிடித்தும் பார்த்தாள். கால் நாழிகை நேரம் வரையில் மறுமொழியே கிடைக்கவில்லை. அவள் அவ்வாறு ஒவ் வொரு கதவண்டையும் போய் இடித்திடித்துக் கதறிப் பார்த்ததெல் லாம் வீணுயிற்று. கடைசியாக, அவள் சோர்வடைந்து தனது எண் ணம் பலியாதென்று நினைத்துக்கொண்டவளாய் ஓய்ந்து சாய்மான நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டாள். கோமளவல்லியென்னும் பேதைப் பெண்மணி துயரமும், திகிலும், கவலையும், வியப்பும் வடி வெடுத்து வந்த உயிரற்ற பதுமைபோலத் தனது தாய்க்கருகில் வியர்த்து விருவிருத்து நடுநடுங்கி நின்றுகொண்டிருந்தாள். பக்கத்து ஹாலில், அதற்குமேல் அரை நாழிகை நேரம் வரையில் வாத்தியங் களினது முழக்கம் கேட்டுக்கொண் டிருந்தது. புரோகிதர் எல்லா மந்திரங்களையும் அப்போதே சொல்லி கங்கண விசர்ஜனம் முதலிய முடிவுச் சடங்குகளையும் முடித்ததாகத் தோன்றியது. அதன் பிறகு வாத்திய கோஷம் நின்றது. ஜனங்கள் நடமாடியதும் மெதுவாகப் பேசியதும் தெரிந்தன. கல்யாணியம்மாள் மறுபடியும் ஒருமுறை கதவை இடித்துக் கூவியழைத்துப் பார்த்தாள். மறு மொழியே கிடைக்கவில்லை. அவளும் கோமளவல்லியம்மாளும் சோர்ந்துபோய் அப்படியே சாய்ந்துவிட்டார்கள். மோகனரங்க னுக்குப் போலீசாரே அநுகூலமாக இருந்து, தங்களை வஞ்சித்து அழைத்து வந்து, கமிஷனரது கச்சேரிக்குள் வைத்துக்கொண்டு அந்தக் கலியாணத்தை மோசக்கருத்தாக நடத்தி இருக்கிறார்க ளென்ற நிச்சயம் கல்யாணியம்மாளது மனதில் ஏற்பட்டது. அவன் பொருட்டு அவ்வளவு பிரமாதமான காரியங்களையும் ஏற்பாடு களையும் மோசத்தையும் செய்யக்கூடிய மனிதன் யாராக இருக்க லாம் என்ற யோசனையும் வியப்பு மடைந்த கல்யாணியம்மாள், தாங் கள் அந்த இடத்தில் அந்த ராத்திரியில் எதையும் செய்யமுடியா தென்ற நிச்சயத்தை யடைந்தவளாய்க் கோமளவல்லியை ஒரு ஸோபாவின்மேல் படுக்கவைத்துத் தானும் அவளுக்குப் பக்கத்தி

லிருந்த ஒரு நாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டே இருந்தாள். அவளது சரீரம் விண்ணிலிருந்ததோ மண்ணிலிருந்ததோ வென்பது தெரியாமல் பதறிக்கொண் டிருந்ததானாலும், அளவு கடந்த களைப்பினாலும் சோர்வினாலும் அவள் செயலற்று அப்படியே முட்டுக்கல் போல உட்கார்ந்திருந்தாள். அவ்வாறு பொழுது கழிந்துகொண்டே போனது. அன்றைய ராத்திரி முழுதும் பக்கத்து ஹாலில் மனிதர் நடமாடிய ஓசை கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. கோமளவல்லி யென்னும் மெல்லியாள் அத்தனை மனவேதனைகளையும் சகிக்கமாட்டாதவளாய் சாய்ந்தபடியே கடுந்துயிலில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். கல்யாணியம்மாள் மாத்திரம் விழித்த கண்களை மூடாமல் கடிகாரத்தைப் பார்த்தவண்ணமே உட்கார்ந்திருந்தாள். தான் மறுநாட் காலையில் என்ன செய்கிறதென்றும் பந்தோபஸ்துக்கு வந்த இடத்தில் பெண்ணை இழந்துவிட்டுத் திரும்பிப்போய்த் தான் தங்களது மனிதர் முகத்தில் எப்படி விழிப்பதென்றும், தானே திருமங்கலியத்தை ஆசீர்வதித்துக் கொடுத்ததன்மேல் நடத்தப்பட்ட அந்தக் கலியாணத்தை இனி தான் எப்படி மறுப்பதென்றும் பலவாறு எண்ணமிட்டவளாய்க் கல்யாணியம்மாள் அன்றிரவு முழுதும் நரகவேதனையடைந்தவளாக உட்கார்ந்திருந்தாள். தான் நல்ல பூஜை செய்து நல்ல பெண்ணைப் பெற்றிருந்தால், அவளது கலியாணம் எவ்வளவு சிறப்பாகவும் வைபோகமாகவும் நடந்திருக்குமென்றும், தான் முன் ஜென்மத்தில் மகா கொடியபாவ மியற்றியிருந்ததால், தனது மூத்த குமாரியினது கலியாணம் அவ்வளவு கேவலமாகவும் திருட்டுத்தனமாகவும் நடந்ததோடு, தானும் அந்த இரவு முழுதும் அவ்வாறு நரகவேதனை யநுபவிக்க நேர்ந்ததென்றும், தனது புத்திரியின் கலியாணம் சாப்பாடுகூட இல்லாத விநோதக் கலியாணமாக முடிந்ததே என்றும் நினைத்து நினைத்துக் கரைகடந்த சஞ்சலத்தி லாழ்ந்துகிடந்தாள். கடைசியில், அந்த மகா பயங்கரமான இரவு கழிந்துபோகப் பொழுதும் புலர்ந்தது. சூரியவெளிச்சம் அந்த ஹாலுக்குள் நன்றாகத்தெரிந்தது. கோமளவல்லியம்மாளும் விழித்துக்கொண்டாள். கல்யாணியம்மாள், தனது ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து வாசற்கதவண்டை போய் இன்னொரு முறை கதவைத் தட்டி கோபாலா கோபாலா என்று அழைத்துப் பார்த்தாள். எவ்வித மறுமொழியும் கிடைக்கவில்லை. அவளது ஆச்சரியமும் கவலையும் உச்ச நிலையை யடைந்தன. தங்களிருவரையும் அவர்கள் எதற்காக அப்படி உயிரோடு சமாதி வைத்திருக்கிறார்க ளென்றும், எவ்வளவு நேரம் அப்படி

வைத்திருப்பார்களோ வென்றும் கல்யாணியம்மாள் நினைத்து நினைத்து விவரிக்கவொண்ணுத பரம சங்கடமான நிலைமையை யடைந்தவளாய் மிகவும் தளர்ந்து, அதற்குமேல் தான் என்ன செய்வதென்பதை உணராதவளாகச் சிறிது நேரம் கலங்கி மயங்கி நின்ருள்

அப்போது சற்று தூரத்திலிருந்த கோமளவல்லியம்மாள் எதையோ கண்டு திடுக்கிட்டு வியப்போடு தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! இங்கே வாருங்கள்; அக்காள் போனவழி இதோ இருக்கிறது" என்று மிகுந்த பதைபதைப்போடு கூற, அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் ஒருவித நம்பிக்கையை யடைந்தவளாய் எழுந்து விரைவாக ஓடிஞள். துரைஸானியம்மாள் உட்கார்ந்துகொண் டிருந்த ஸோபாவிற் கருகில், சுவரோரமாக நாலைந்து பீரோக்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட் டிருந்தன. சுவருக்கும் பீரோவுக்கும் இடையில் ஓர் ஆள் போவதற்குத் தேவையான இடைவெளி யிருந்தது. ஆனல் அந்த பீரோக்களெல்லாம் ஒன்றிற்கொன்று இடைவெளியின்றி ஒட்டிஞற்போல வைக்கப்பட் டிருந்தனவாதலால், அவைகளுக்குப் பின்புறத்தி லிருந்த சுவர் எப்படி இருந்ததென்பது தெரியாமல் மறைத்துக்கொண் டிருந்தன. கடைசியி லிருந்த பீரோவிற் கப்பால் போய், அதற்கும் சுவருக்கும் மத்தியி லிருந்த இடைவெளிக்குள் நுழைந்து சென்ருல், அங்கே சுவரில் ஒரு வாசலும் கதவு மிருந்தன. அந்தக் கதவு, ஐந்து பீரோக்களுக்கும் நடுவி லிருந்தமையால், இரண்டு கோடியிலிருந்து பார்ப்பவருக்கும் அது தெரியாம லிருந்தது. உட்புறத்தில் நுழைந்து பார்ப்பவருக்கே அது தெரியக் கூடியதாக இருந்தது. ஏதோ ஒருவித சந்தேகங் கொண்ட கோமளவல்லியம்மாள் மெதுவாக நடந்து அந்த இடைவெளியில் போய்ப் பார்த்தாள். அவ்விடத்தில் கதவு காணப்பட்டது. அவள் அந்தக் கதவின்மேல் கையை வைக்க, அது திறந்துகொண்டது. எதிரில் பக்கத்து ஹால் தெரிந்தது. அதைக் கண்டவுடனே மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்த கோமளவல்லியம்மாள் உள்ளே வந்து முன் கூறப்பட்டபடி தனது தாயை அழைக்க அவளும் ஆவலோடு ஓடி அந்த இடைவெளிக்குள் மெல்ல நுழைந்து அங்கே இருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு பக்கத்து ஹாலுக்குள் நுழைந்தாள். கோமளவல்லியும் கூடவே தொடர்ந்து சென்ருள். மறைவான வாசற்படி அங்கே இருக்கிறதென்பது முதலிய விவரங்கள் யாவும் துரைஸானியம்மாளுக்கு முதலிலேயே தெரிவிக்கப்பட்ட டிருக்கவேண்டு மென்பதையும்,

அவள் அப்பால் போவதற்காகவே மின்சாரவிளக்கு வெளிப்புறத்தி லிருந்தபடியே யாரோ ஒருவரால் நிறுத்தப்பட் டிருக்கவேண்டு மென்றும், அவர்கள் நிச்சயித்துக்கொண்டவர்களாய்ப் பக்கத்து ஹாலை யடைந்தனர்.

அப்போது அவர்களது ஆச்சரியமும், திகைப்பும், கவலையும் அச்சமும் முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகரித்தன. ஏனென்றால், அந்த ஹாலில் ஒரு மனிதர்கூடக் காணப்படவில்லை. கலியாணப்பந் தலோ போனவிடந் தெரியவில்லை. வாழைமரங்கள் தோரணங்கள் முதலிய சகலமான வஸ்துக்களும் சொப்பனம்போல அந்தரத்யான மாகிவிட்டன. கலியாணம் அங்கே நடந்ததென்ற குறிப்பே அவ் விடத்தில் காணப்படவில்லை. அவர்கள் பிரமித்து மலைத்து தூக்கத் தில் நடப்பவர்கள் போலவும் நடைப்பிணங்கள் போலவும் நடந்து அந்த ஹால் முழுதும் பார்த்துக்கொண்டே அதன் வெளிவாசலின் வழியாக முன் பக்கத்துத் தாழ்வாரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவ் விடத்திலும் ஒரு போலீஸ் ஜெவானாகிலும் அல்லது வேறே எந்த மனிதராகிலும் காணப்படவில்லை. அவர்கள் அந்தக் கட்டிடத்தை ஒரு பிரதக்ஷிணம் சுற்றிவந்து யாராகிலும் மனிதர் இருக்கிறார்களோ வென்று பார்க்கிறார்கள். ஓர் ஈ, காக்கைகூடத்தென்படவில்லை; என்ன செய்வார்கள்! அவர்களிருவரும் மலைத்து ஸ்தம்பித்து அப்படியே சிறிது நேரம் நின்றபின்னர், அந்த பங்களாவை விட்டு, அதற்கு முன்புறத்திலிருந்த ராஜபாட்டைக்கு வந்து நாற்புறங்களிலும் திரும் பித் திரும்பிப் பார்த்தனர். முதல்நா ளிரவில் தொங்கவிடப்பட் டிருந்த பலகையும் காணப்படவில்லை. என்ன ஆச்சரியம்! என்ன விநோதம்! முதல்நா ளிரவில் தாங்கள் கண்ட காட்சிகளெல்லாம் நாட கத்தின் காட்சிகள் போல மறைந்துபோன அதிசயமென்ன! அது உண்மையில் போலீஸ் கமிஷனரினது கச்சேரியாக இருக்குமானால், விலாசப்பலகை எப்போதும் சாசுவதமாகத் தொங்கிக்கொண் டிருக்குமாகையால், அது கமிஷனரினது கச்சேரி யல்லவென்பது நிச்சயமாயிற்று. முதல் நாளைய நாடகத்தில் தோன்றிய அத்தனை போலீசாரும் உண்மையான போலீசா ரென்பதைப்பற்றி எவ்வித சந்தேகமுமில்லை யென்றும், அவர்களெல்லோரும் மோகனரங்க னுக்காக அவ்வளவு பாடுபட்டுத் தங்களை வஞ்சித்து அந்த பங்களா விற்குக் கொணர்ந்து காரியத்தை முடித்திருக்கிறார்க ளென்றும் கல்யாணியம்மாள் நிச்சயப் படுத்திக்கொண்டாள். அவள் அந்த ராஜ

பாட்டையின் இருபுறங்களையும் நோக்க, நெடுந்தூரத்திற் கப்பால் இரண்டொரு பங்களாக்களும், இடையில் தோப்புகளும் வயல்களும் இருந்தன, அது எந்த இடம் என்பதை அவர்கள் அறியக்கூடவில்லை. அந்தப் பாதையும் நிர்மானுஷ்யமாகத் தோன்றியது. தாங்கள் அவ் விடத்திலிருந்து தங்களது பங்களாவிற்கு எப்படிப் போகிறதென்ற கவலையும் அச்சமும் கொண்டவர்களாக அவர்கள் தவித்திருந்த சமயத்தில், ஓர் ஆள் மண்வெட்டியைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டுவந்து அந்த பங்களாவிற்குள் நுழைந்தான்.

அவனைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தவளாய், அவனை நோக்கி, "அடேய் ஆளே! இது எந்த இடம்?" என்று வினவினுள்.

அவர்கள் தக்க பெரிய மனிதர்களது வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகள் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அந்த ஆள் மிகவும் வணக்கமாகப் பேசத் தொடங்கி, "இந்த ஊருக்குப் பேரு அடையாறு இம்பாங்க; ஏன் சாமி? ஒங்கிளுக்கு என்ன ஒணும் இந்த வங்களாவெ நீங்க கொடக்கூலிக்கு எடுக்கப்போறீங்களா?" என்றான்.

கல்யாணியம்மாள்:—அப்படியானால் இந்த பங்களாவிலே இப்போது யாரும் இல்லையா?

ஆள்:—இல்லீங்க. இதுவரைக்கும் இதுலே சுந்தரம்புள்ளெயின்னு ஒரு போலீசுக்காரரு இருந்தாரு. அவுரு இதெ உட்டுட்டுப் பட்டணம்போயி மூணுநாலு நாளாவது. இது இப்ப காலியாத்தான் இருக்குது. நேத்து ஒரு நாளைக்கு மாத்ரம் யாரோ போலீசுக்காரரு இதெ எடுத்து இதுலே ஒரு கண்ணாளம் பண்ணினவளாம். அவுங்களும் விடியக் காத்தாலே போயித்தாங்க.

கல்யாணியம்மாள்:—நீ இங்கே தோட்ட வேலை செய்கிறவனா?

ஆள்:—ஆமாங்க; நான் தோட்டவேலெயும் சேஞ்சுக்கணும், காவலும் காத்துக்கணும்.

கல்யாணியம்மாள்:—கலியாணம் செய்தவர்கள் யார் என்பதும், அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்களென்பதும் உனக்குத் தெரியுமா?

தோட்டக்காரன்:—தெரியாதுங்க.

கல்யாணியம்மாள்:—இந்த பங்களாவினுடைய சொந்தக்காரர் எங்கே இருக்கிறார்?

தோட்டக்காரன்:—அவுரு ஒரு வக்கிலேய்யா ; அவரோடெ பேரு சம்பந்த முதலியாரு. அவுரு இருக்கறது வண்ணாரப்பேட்டை.

கல்யாணியம்மாள்:—சரி ; அதிருக்கட்டும். நாங்கள் தேனும் பேட்டைக்குப் போகவேண்டும். இங்கே வாடகை வண்டி ஏதாவது கிடைக்குமா ?

தோட்டக்காரன்:—ஏதுங்க ? இது ஒரு அத்துவாகைக் காடு. இஞ்சே வண்டி கிண்டி ஒண்ணும் அம்பிடாதுங்க—என்றான்.

இதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் சிறிது நேரம் யோசனை செய்தபின்னர் அவனை நோக்கி, "அப்பா அடே ! நீ எங்களுக்கு ஓர் உபகாரம் செய்கிறாயா ? செய்தால், உனக்கு சரியானபடி இனும் கொடுக்கிறோம்." என்று நயமாகக் கூறினாள்.

தோட்டக்காரன், "ஓ செய்யறேனுங்க ; என்ன ஆவணும் சொல்லுங்க" என்று மிகுந்த உற்சாகத்தோடு கேட்க, கல்யாணியம்மாள், "நாங்கள் தேனும்பேட்டைக்குப் போகவேண்டும். அதற்கு ஒரு வண்டி வேண்டியிருக்கிறது. நீ உடனே புறப்பட்டுத் தேனும் பேட்டைக்குப் போ. அப்படிப் போகும்போது வழியில் ஏதாவது வாடகை வண்டி அகப்படுமானால், அதையே அழைத்துக்கொண்டு வா. அகப்படாவிட்டால், தேனும்பேட்டையிலுள்ள மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்து பங்களா எங்கே இருக்கிறதென்று விசாரித்துக் கொண்டு அங்கே போய், பங்களாவிலிருக்கும் ஆள்களைக் கண்டு, "உங்களுடைய எஜமானியம்மாள் அடையாற்றில் இருக்கிறார்கள் ; உடனே ஒரு பெட்டிவண்டி கொண்டுவரச் சொன்னார்கள்." என்று சொல். அவர்கள் கொண்டுவருவார்கள். நீயும் அதிலேயே உட்கார்ந்துகொண்டு வந்து சேர் ; நாங்கள் அதுவரையில் இந்த பங்களாவில் இருக்கிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் இந்தப் பணத்தைக் கையில் வைத்துக்கொள் " என்று கூறிய வண்ணம், தனது மடியில் சொருகிக் கொண்டிருந்த பையிலிருந்து ஒரு ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்ட, அந்தத் தோட்டக்காரன் அப்படியே செய்வதாகச் சம்மதித்து, அந்த நோட்டை வாங்கித் துணியில் முடிந்துகொண்டு மண்வெட்டியை பங்களாவிற்குள் வைத்துவிட்டு, அவர்களையும் பங்களாவில் இருக்கச் செய்து, ஓட்டமாக ஓடத் தொடங்கினான்.

அதன் பிறகு இரண்டு நாழிகை நேரம் கழிந்தது. தோட்டக்காரன் ஒரு வாடகைப் பெட்டிவண்டியோடு திரும்பிவந்து சேர்ந்

தான். உடனே கல்யாணியம்மாளும், கோமளவல்லியம்மாளும் அதற்குள் உட்கார்ந்துகொண்டனர்; அந்தத் தோட்டக்காரனையும் தங்களோடு கூட வரும்படி அழைத்துக்கொண்டு காலை சுமார் 10-மணிக்குத் தங்களது பங்களாவிற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். வண்டிக் காரனுக்கு சத்தப் பணமும், தோட்டக்காரனுக்கு சன்மானமும் கொடுத்தனுப்பிய பின் கல்யாணியம்மாள் கோமளவல்லியோடு தனது அந்தப்புரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள். தாங்கள், கசாப்புக்கடைக் காரனை நம்பும் ஆடுபோலப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரையே கடைசி வரையில் நம்பி இருந்து, சகல விதத்திலும் ஏமாற்றப்பட்டு முடிவில் துரைஸானியம்மாளையும் இழந்து அவமானப்பட்டு வர நேர்ந்ததைப் பற்றிய துக்கமும், வெட்கமும், அழுகையும் நெஞ்சை யடைத்துக் கொண்டு பொங்கி யெழுந்தன. இருந்தாலும், தனது உண்மையான மனநிலைமையை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளாமலும், துரைஸானியம் மாள் திரும்பி வரவில்லை யென்பதைப் பணிமக்கள் கவனிக்காதபடி யும் கல்யாணியம்மாள் கோமளவல்லியை அழைத்துக்கொண்டு அதிக விசையாக உள்ளே நுழைந்துவிட்டாள். என்றாலும், பொன்னம் மாள் முதலிய சில முக்கியமான மனிதர்கள், அவர்கள் வந்ததைக் கண்டுகொண்டார்களாதலால், அவர்கள் திரும்பி வந்ததைப்பற்றி மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தவர்களாய் ஓடோடியும் வந்து உபசார வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினர். எதிரிகள் முதல்நா ளிரவில் பங்களாவில் புகுந்து ஏதேனும் துன்பமிழைத்தார்களோ என்ற கேள்வியைக் கல்யாணியம்மாள் முதலில் கேட்க, பொன்னம்மாள் ராத்திரி பங்களாவில் எவ்விதக் கலகமும் நடக்கவில்லை யென்றும், அவர்கள் மோட்டார் வண்டியில் போனபிறகு ஒரு நாழிகைக்கெல் லாம் சிவஞான முதலியாரும், போலீஸ் கமிஷனரும், வேறே பல போலீஸ் ஜெவான்களும் வந்து நெடுநேரம் வரையில் பங்களாவைக் காத்திருந்த பின்னர், மோட்டார் வண்டியில்போனவர்களைத் தேடிக் கொண்டு பல இடங்களிற்கும் போயிருக்கிறார்களென்றும் கூறினாள்.

உடனே கல்யாணியம்மாள், போலீஸ் கமிஷனரினது கச்சேரிக் கும் மைலாப்பூரிலுள்ள வக்கீல் வீட்டிற்கும் போய்த் தேடிப் பார்த்து சிவஞான முதலியாரைக் கையோடு அழைத்துவரும்படி ஓர் ஆளை வண்டியில் வைத்து அனுப்பியபின், கோமளவல்லியை ஸ்நா னம் சாப்பாடு முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, தனது அந்தப் புரத்தில் போய் இருக்கும்படி சொல்லி யனுப்பிவிட்டு, அவளும்

ஸ்நானம் முதலிய காரியங்களை விரைவாகமுடித்துக்கொண்டுதிரும்பி வந்து மிகவும் அலுத்துப்போய்த் தனது கட்டிலில் ஏறிப் படுத்தாள். அவளது மனம் பச்சைப்புண்ணாக இருந்தது; தேகம் கட்டிலடங்காமல் தவித்துத் தள்ளாடியது. தான் மிகவும் அருமையாக வளர்த்த தனது மூத்த புத்திரி அவ்வாறு போய்விட்ட துக்கம் அவளால் சிறிதும் சகிக்கக்கூடாததாக இருந்தது. விசனம் பிரம்மாண்டமான காட்டாற்று வெள்ளம்போல அவளது மனதில் பொங்கியெழுந்தது. கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிந்தோடுகிறது. எதற்கும் கலங்காத அதி தீரத்தன்மை வாய்ந்த அந்தச் சீமாட்டி தனது புத்திரியை இழந்த சோகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கேவலம் ஒரு குழந்தைபோல மாறித் தனது சயனத்தில் படுத்துப் புரண்டு கரைந்து விம்மிவிம்மி யழுதுபாகா யோடிக்கொண் டிருந்தாள். அந்த சமயத்தில் கல்யாணியம்மாளது மனதில் தனது புத்திரிபோய் விட்ட ஆறாத் துயரத்தைத் தவிர, வேறே எந்த நினைவும் எந்தக் கவலையும் உண்டாகவில்லை. அவ்வாறு அவள் ஒருநாழிகை நேரம் வரையில் நெருப்பின்மேல் கிடந்து வெதும்புபவள் போல இருக்க, பக்கத்தில் நின்ற பொன்னம்மாள், முதல் நாளிரவில் நடந்த விவரங்களையெல்லாம் அறிந்துகொண்டு, அவளது கால்களைப் பிடித்துவிட்டவண்ணம், பலவகையான ஆறுதல் கூறிக்கொண் டிருந்தாள். அவளது வார்த்தைகளைச் சிறிதும் காதில் வாங்காமல் வேதனைக் கடலில் ஆழ்ந்து கிடந்த கல்யாணியம்மாள் அப்படியே கடுமையான நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். அவ்வாறு துயின்றவள் பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு எழுந்து உட்கார்ந்து தனது கண்களை விழித்துக்கொண்டு பார்க்க, வக்கீல் சிவஞான முதலியார் சற்று தூரத்தில் ஒருநாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்து ஏதோ பத்திரிகையைப் படித்துக்கொண் டிருக்கக் கண்டாள். கண்டவள் சடக்கென்று கட்டிலைவிட்டுக் கீழே குதித்தவளாய், "வாருங்கள்; வாருங்கள். நீங்கள் வந்து நிரம்ப நேரமாகக் காத்திருக்கிறீர்கள்போ லிருக்கிறது. இங்கே இருந்த பொன்னம்மாள் எங்கே போய்விட்டாள்? அவளை விட்டு என்னை எழுப்பச் செய்திருக்கக் கூடாதா?" என்று மிகுந்த சிலேசத்தோடு கூறி உபசரித்தாள்.

29-வது அதிகாரம்

புளுகு மூட்டை

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார், "பரவாயில்லை, நான் வந்து அதிகநேர மாகவில்லை. இப்போதுதான் அரைநாழிகைக்கு முன் வந்தேன். இதற்குமுன் காலையில் சுமார் 11-மணிக்கு ஒரு தடவை வந்தேன். பொன்னம்மாள் எல்லா விவரங்களையும் என்னிடத்தில் சொன்னதன்றி, அப்போதுதான் நீங்கள் அலுத்துப்போய்த் தூங்க ஆரம்பித்ததாகவும் சொன்னாள். சரி; நடந்ததெல்லாம் நடந்துவிட்டது. அலுத்துப்போய்த் தூங்குகிற உங்களை எழுப்பி என்ன ஆகவேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு, நான் உடனே போலீஸ் கமிஷனரிடம் போய் நடந்த விவரங்களையெல்லாம் சொல்லிவிட்டு மைலாப்பூருக்குப் போய் ஸ்நானம் போஜனம் முதலிய காரியங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு இப்போதுதான் வந்தேன். பொன்னம்மாள் இங்கே இதுவரையில் இருந்தவள் இப்போதுதான் சாப்பிடப் போனாள்." என்று மிகுந்த விசனத்தோடு பேசினார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த வெட்கமும் துக்கமுமடைந்து, "அப்படியானால், ராத்திரி நடந்த வெட்கக்கேட்டையெல்லாம் போலீசாருக்குச் சொல்லிவிட்டீர்களா; இந்த சங்கதி ஊர் முழுதும் பரவி, ஜனங்களெல்லோரும் நம்மைப்பற்றி இழிவாகப்பேசி ஏளனம் செய்து நகைப்பார்களே! அடாடா! பெண்ணை இழந்த விசனத்தோடு ஊரார் சிரிக்கும்படியான தலைகுனிவுக்கும் நாம் ஆளாக வேண்டுமா?" என்று உரிமையோடு அவரைக் கண்டிப்பவள் போலக் கூறினாள். உடனே சிவஞான முதலியார், "அப்படி நானே இந்தச் சங்கதியை வெளிப்படுத்துவேனா? நேற்று ராத்திரி நானும் தாதிகளுமாகப்போலீஸ்கமிஷனருடைய கச்சேரிக்குப்போய், மோட்டார்வண்டியில் நீங்கள் வந்தீர்களாவென்று விசாரித்தேன். எவரும் வரவில்லையென்பதை நான் அறிந்துகொண்டதோடு நேற்று இங்கே வந்திருந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், ஜெவான்கள் முதலிய எல்லோரும் போலீசைச் சேர்ந்தவர்க ளன்றென்றும். எலலோரும் வேஷக்காரர்கள் என்றும், கடைசிவரையில் நம்மை மோசம்செய்து விட்டார்களென்

றும் அறிந்துகொண்டேன். அவர்கள் உங்களை எங்கே கொண்டுபோயிருக்கிறார்களோ என்ற பயமும் கவலையும் கொண்ட நான் போலீஸ் கமிஷனரிடத்தில் எல்லா சங்கதிகளையும் ரகசியமாகச் சொல்ல, அவர் உடனே சில ஜெவான்களோடு இந்த பங்களாவுக்கு வந்தார். எதிரிகள் இங்கே வந்து ஏதாகிலும் துன்பம் செய்வார்களோவென்று நாங்கள் பார்த்துக்கொண் டிருந்தோம். அதன் பிறகு உங்களைத் தேடும்பொருட்டு அவர்கள் எல்லா ஸ்டேஷன்களுக்கும்செய்தியனுப்பி, மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டார். இன்று காலைவரையில் இந்த ஊரிலுள்ள எல்லாப் போலீசாரும் உங்களைத் தேடி அலைந்துகொண் டிருந்தார்கள். இன்று காலையில் நீங்கள் வந்துவிட்டதைக் கேட்டவுடனே நான் இங்கே வந்தேன்; விவரங்களை பொன்னம்மாள் சொல்ல அறிந்துகொண்டேன்; உடனே கமிஷனரிடத்தில் விஷயங்களைத் தெரிவித்தேன். உங்களைத் தேடவேண்டாமென்று அவர் உடனே எல்லா ஸ்டேஷன்களுக்கும் செய்தியனுப்பினர். பெண் போய்விட்ட விஷயத்தை வெளியிட வேண்டாமென்று நானே அவரிடத்தில் கேட்டுக் கொண்டேன்; அவரும் அதற்கு இணங்கிவிட்டார். ஆனல் போலீசாரென்ற பெயரை வைத்துக்கொண்டு இவ்வளவு அபாரமான மோசத்தைச் செய்திருக்கும் அந்த மனிதர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அவரே நேரில் புறப்பட்டு அடையாற்றுக்குப் போயிருக்கிறர். இந்த விஷயத்தைப் போலீசார் வெளியிடுவார்களென்று நீங்கள் கவலைப்படத் தேவையில்லை.'' என்றர்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் கரைகடந்த வியப்பும் குழப்பமு மடைந்து, "என்ன ஆச்சரியம்! நேற்று வந்த இன்ஸ்பெக்டர் முதலிய எல்லோரும் உண்மையான போலீஸ்காரர்களென்றும், அந்த மோகனரங்கனுக்காக இப்படிப்பட்ட உதவி செய்திருக்கிறர்களென்று மல்லவா நான் நினைத்தேன். அவர்கள் வேஷதாரிகளா! ஆகா! இப்படிப்பட்ட அதிசயமான சம்பவத்தைப்பற்றி நான் பிறந்தது முதல் இதுவரையில் காதாலும் கேட்டதே இல்லை; அவர்கள் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக நடந்துகொண் டிருக்கிறர்கள்! எப்படிப்பட்ட தந்திரங்களையெல்லாம் செய்திருக்கிறர்கள்! அந்தப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும், ராஜாயி என்பவளும் எப்படிப்பட்ட சாகஸங்கள் செய்தார்கள்! அடாடா! நேற்று நடந்த விஷயமெல்லாம்

ஒரு நாடகம்போல இருக்கிறதேயன்றி நிஜமாக நடந்ததுபோலவே எனக்குத் தோன்றவில்லையே." என்றாள்.

சிவஞான முதலியார், நேற்றைய தினம் நான் சொன்ன ஒரு சங்கதி உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். போலீஸ் வேலையிலிருந்து தள்ளப்பட்டுப்போன சுந்தரம்பிள்ளை யென்ற ஒருவனும் அவனுடைய வைப்பாட்டியும் சேர்ந்துகொண்டு தந்திரமாக ஜனங்களை ஏமாற்றி வழிப்பறி முதலிய காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்களென்று சைதாப்பேட்டை சப் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னாரல்லவா; அடையாற்று பங்களாவில் உங்களிடத்தில் தோட்டக்காரன் சொன்ன சங்கதியைப் பார்த்தால், அந்த பங்களாவிலிருந்த சுந்தரம் பிள்ளையே இவர்களுக்கு அநுகூலமாக வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவன் போலீஸ் இலாகாவில் இருந்தபோது இன்ஸ்பெக்டர், ஜெவான்கள் முதலியோர் உபயோகிக்கக்கூடிய பல உடைகளையும் கத்தி துப்பாக்கி முதலிய சாமான்களையும் திருடி ஒளித்துவைத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் நேற்றையதினம் என்னிடத்தில் சொன்னார்கள். அவன் தன்னுடைய வசத்தில் பல ஆள்களையும் தயாராக வைத்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது. மோட்டார் வண்டியை வாடகைக்கு வாங்கி இருப்பான். அந்த பங்களாவை அவன் இதுவரையில் வைத்திருந்து இப்போது வாரண்டுக்காக பயந்துகொண்டு அதைக் காலி செய்துவிட்டு எங்கேயோ போயிருக்கிறான். நான் இன்றைய தினம் அதன் சொந்தக்காரரான வக்கீல் வீட்டுக்குப் போய் அவரைக் கண்டு பேசினேன். அந்த பங்களா இன்னமும் அந்த சுந்தரம்பிள்ளையின் வசத்திலேயே இருப்பதாக அவர் சொன்னார். இந்த விவரங்களையும், நேற்று ராஜாயி என்னும் பெண் துருக்கச்சியாக வந்ததையும் யோசித்துப் பார்த்தால், அவளே அவனுக்குவைப்பாட்டியாக இருக்கிறாளென்று நாம் நினைக்கவேண்டி இருக்கிறது. சைதாப்பேட்டை ரோட்டில் நம்மிடத்திலிருந்து மூட்டையை அபகரித்துக்கொண்டு போனவளும் அந்த ராஜாயியாக இருக்கவேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன்; நேற்று இன்ஸ்பெக்டராக வந்தவன் அந்த சுந்தரம்பிள்ளையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்." என்றார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் சிறிது யோசனை செய்து, "ஆம்; அப்படித்தா னிருக்கவேண்டும். நேற்றையதினம் கலியாணம் நடந்தபோது, அந்த ராஜாயியும், இன்னொரு புருஷனும் நின்று கன்

ஸிகாதானம் செய்துகொடுத்தார்கள். அந்த மனிதனுக்கும், நேற்று வந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கும் பலவிதத்தில் ஒற்றுமை யிருப்பதாக இப்போதுதெரிகிறது. அதுவும் தவிர, சைதாப்பேட்டைப் பதாஜையில் இன்ஸ்பெக்டர்போல வந்தவனுடைய சாயல் பருமன் முகஅமைப்பு முதலியவைகளும் ராஜாயியின் சாயல் முதலியவைகளும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன. ஆகையால், அவர்களிருவருமே இந்தக் காரியங்களை யெல்லாம் செய்தவர்கள் என்பதைப்பற்றி சந்தேகமில்லை. என்ன நம்முடைய கஷ்டகாலம்! துரைஸானியின் தலைவிதி இப்படியா முடிய வேண்டும். அடாடா! கேவலம் கொள்ளைக்காரர்களான அந்த மனிதர்களோடுதானா இவள் சம்பந்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும்! ஐயோ! தெய்வமே! என் வாயில் நீ இப்படியா மண்ணைப்போட வேண்டும். ஆகா! என் வயிறு பற்றி எரிகிறதே!" என்று மிகவும் விசனமாகக் கூறினாள்.

சிவஞான முதலியார், "அவர்கள்பேரில் வாரண்டு பிறந்திருக்கிறது. அவர்கள் போலீசாருடைய பெயரைக் கெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களாகையால், போலீசார் அவர்களைப்பிடிக்காமலும்சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பாமலும் தூங்கமாட்டார்கள். இந்த மோகனரங்கனும் அவர்களுக்கு அநுசரணையாக இருந்தானென்று, அவனையும் பிடித்து தண்டனைக்கு ஆளாக்கிவிடுவார்கள். அதன் பிறகுதான் நம்முடைய குழந்தையின் கதி பரிதாபகரமாகிவிடும். ஆகையால் நாம் இந்த விஷயத்தை இனி அஜாக்கிரதையாக விட்டுவிடக்கூடாது. போலீசார் இன்னம் இரண்டொரு நாளைக்குள் அந்த சுந்தரம்பிள்ளை முதலியோரைப் பிடித்துக்கொள்வது நிச்சயம். அப்போது, அவர்களோடிருக்கும் நம்முடைய குழந்தையைக்கொணர்ந்து எவரும் அறியாதபடி நம்மிடம் சேர்த்துவிடும்படி நான் போலீசாரிடத்தில் சொல்லி இருக்கிறேன். அப்படிச் செய்வதாக அவர்கள் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாமும் இந்த விஷயத்தில் எச்சரிப்பாக இருக்கவேண்டும். குழந்தை இப்போது பங்களாவில் இருக்கிறதாகவே எல்லோருக்கும் நாம் சொல்லிவைக்கவேண்டும். பெண் உங்களோடு திரும்பி வரவில்லை யென்பதை அறிந்தவள் பொன்னம்மாள் ஒருத்திதானென்று நினைக்கிறேன். இதை வெளியிட வேண்டாமென்று நான் அவளிடம் சொல்லி வைத்திருக்கிறேன். அதோடு, பெண் இங்கே தான் இருக்கிறாளென்று வேலைக்காரர்களிடத்தி

லெல்லாம் சொல்லிவைக்கும்படியும் அவளை எச்சரித்திருக்கிறேன்." என்றார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் கரைகடந்த துயரத்திலாழ்ந்தவளாய், "அந்தப் பூவிகள் தாலி முதலியவைகளை யெல்லாம் கட்டி பெண்ணை அநியாயமாகக் கெடுத்துவிட்டார்களே! இனிமேல் அவளைக் கொண்டுவந்து வைத்துக்கொண்டு நாம் என்ன செய்கிறது? அவளை இனிமேல் எவனுக்கும் கட்டிக்கொடுக்கவும் வகையில்லை. அக்கிரமத்துக்கு பயப்படாமல், நாம் யாருக்காவது அவளை மறுபடியும் கட்டிக்கொடுக்க எத்தனித்தாலும், அவள் நம்முடைய சொல்படி அடங்கிநடக்கக்கூடியவளல்ல. கலியாணம்செய்து கொடுக்காமலேயே அவளை நாம் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருந்தால், ஊரார் என்னதான் சொல்லமாட்டார்கள்! அவளும் சரியான நடத்தை யுடையவளாக இருக்க வேண்டாமா? என்னவோ; இதனால் நம்முடைய குடும்பத்துக்கு என்றென்றைக்கும் நீங்காத இழிவும் தலைகுனிவும் உண்டாகிவிட்டன. பையன் செய்த காரியங்களைவிட பெண் செய்த காரியமே என்னால் கொஞ்சமும் சகிக்கக்கூடாததாக இருக்கிறது. ஏது! இனிமேல் என்னுடைய உயிர் நிற்காதுபோ லிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட அவமானங்களை பொறுத்துக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதும் ஒரு வாழ்வாகுமா? நான் வெகு சீக்கிரத்தில் ஏதாகிலும் மார்க்கம் செய்து என்னுடையஉயிரை மாய்த்துக்கொண்டுவிடப் போகிறேன். அந்தத் தறுதலைப்பையன் தேவடியாள் வீடே கதியாகக் கிடக்கிறான். அவன் அநியாயமாக அழிந்துபோய் விட்டவன்தான். அவன் இனி நல்ல வழிக்குத் திரும்பப் போகிறதில்லை. இந்த சமஸ்தானம் இவ்வளவோடு சீர்குலைந்து நாசமடைந்துவிடப் போகிறது. எப்படியாவது பிரயாசைப்பட்டு என்னுடைய சின்னக்குழந்தை கோமளவல்லியை மாத்திரம் எங்கேயாவது நல்ல இடமாகப் பார்த்து இன்னம் சில தினங்களுக்குள் கட்டிக்கொடுத்துவிடுங்கள். அதன் பிறகு நான் உயிரையாவது விட்டுவிடுகிறேன்; இல்லாவிட்டால் காசிராமேசுவரம் முதலிய இடங்களுக்காவது தேசாந்தரம் போய்விடுகிறேன்." என்று மிகுந்த துயரத்தோடு கூறிக் கண்ணீர்விடுத் தழுதாள்.

அந்தச் சீமாட்டியினது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு கலக்கமும் உருக்கமு மடைந்த சிவஞான முதலியார் அவளுக்குத் தேறுதல் கூறும்பொருட்டு ஏதோ வார்த்தைகள் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அப்போது அந்த அந்தப்புரத்தின் வாசற்கதவு திறக்கப்பட்

டது; ஒரு வேலைக்காரன் முதலில் உள்ளே நுழைந்தான்; எதாகிலும் விசேஷகாரியமிருந்தால் மாத்திரம்; பணிமக்கள் அவ்வாறு அநுமதியின்றி வருவது வழக்கமாதலால், தனக்கு என்ன விதமான புதிய துன்பம் வரப்போகிறதோ என்ற அச்சமும் கவலையும் கொண்ட கல்யாணியம்மாள் திடுக்கிட்டு வாசற்பக்கம் நோக்க, அதுபோல சிவஞானமுதலியாரும் திரும்பிப் பார்த்தார்; முதலில் உள்ளே நுழைந்த வேலைக்காரனுக்குப் பின்னால், பெருத்த பிரபுவைப்போலக் காணப்பட்ட ஒருவர் பிரசன்னமானார். அவருக்குச் சுமார் 45-வயதிருக்கலாம். அவர் நல்ல சிவப்பான மேனியும் அழகிய வசீகரமான முகமும் பெற்றிருந்தார்; விலையுயர்ந்த நுல்லியமான ஜரிகைவஸ்திரங்களையும், தங்கச் சங்கிலியுள்ள கடிகாரத்தையும், விலையுயர்ந்த மோதிரங்களையும் அவர் அணிந்திருந்தார்; கன்னங்கரேலெனக் கருத்திருந்த மீசைகள் அவரது முகத்திற்கு ஒருவித கம்பீரத்தையும் வீரத்தையும் முரட்டுத்தனத்தையும் உண்டாக்கினவானாலும், அவரது செவிகளில் நக்ஷத்திரங்கள் போலச் சுடர்விட்டெரித்த வைரக்கடுக்கன்கள், அந்த முகத்தில் ஒருவித இனிமையையும், குளிர்ச்சியையும், ஜ்வலிப்பையும் உண்டாக்கின. அவரது உடம்பின் மிருதுத்தன்மையும், இயற்கையான வசீகரமும், அவர் பிறப்பு முதல் செல்வாக்கிலிருந்துவந்தவரென்பதைக் காண்பித்தன. அவருக்குப் பின்னால், ஒரு ஸ்திரீயும் தொடர்ந்து வந்தாள். அந்த மாதின் வயது சுமார் 35-இருக்கலாம். சிவந்த கட்டான கொழுத்த சரீரமும், வசீகரமான பரந்த முகமும் பெற்றிருந்த அந்த மாது உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் சிறந்த ஆபரணங்களையும் ஜரிகைகள் நிறைந்த பட்டாடைகளையும் அணிந்து ஒரு ராஜாத்திபோல நடந்துவந்தாள். அவள் இயற்கையிலேயே செல்வமும் செழிப்பும் வாய்ந்தவளென்பதை, அவளது விலாப்பக்கங்களில் ஏற்பட்டிருந்த அழகிய சதை மடிப்புகளும், அன்ன நடையைப் பழித்த உத்தமஜாதி நடையும், பிறரைக்காணும் போது தானாகவே ஏற்படும் நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்ற விலைமதிப்பற்ற குணங்களும், முகத்தின் களையும், மான்போன்ற கபடமற்ற பார்வையும் நன்றாக விளக்கின. அந்தப் பெண்மணிக்குப் பின்னால் நான்கு தாதிகள் பெருத்த பெருத்த வெள்ளித் தட்டுகளில் தாம்பூலம், கற்கண்டு, சர்க்கரை, பழவகைகள், பனாரீஸ்பட்டுப் புடவை, விலையுயர்ந்த ரவிக்கைகள் முதலிய ஏராளமான சுபகாரியச் சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால், அந்த பங்களாவின் தாதிகளுள் சிலரும் தொடர்ந்து வந்தனர்,

அவ்வாறு எதிர்பாரா வகையாக வந்த விருந்தாளிகளையும் வரிசைகளையும் கண்ட கல்யாணியம்மாள் பெருத்த வியப்பும் பிரமிப்பும் பேரச்சமும் நடுக்கமு மடைந்தவளாய் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நிற்க, ஜெமீந்தாரினது உறவினரான மனிதர் வருவதைக் கருதியும், முக்கியமாக, யாரோ பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பெண்பால் வருவதைக் கருதியும், சிவஞான முதலியார் விரைவாகத் தமது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து மிகுந்த வணக்க வொடுக்கத்தோடு ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றவண்ணம், முன்னால் வந்த மனிதருக்கு நமஸ்காரம் செய்து, "வாருங்கள் வாருங்கள். இப்படி உட்காருங்கள்" என்று மிகுந்த அன்போடு உபசரித்து, அவரை ஒரு சாய்மான ஸோபாவில் உட்கார வைக்க, அதுபோலவே, கல்யாணியம்மாள் தனது இயற்கையான நாணத்தையும் கிலேசத்தையும் உத்தமஜாதி ஸ்திரீகளினது வசீகரமான தன்மைகளையும் தோற்றுவித்து, விருந்தாளியாக வந்த ஸ்திரீயை அந்தரங்கமான அன்போடு உபசரித்ததன்றி, கட்டிலிற்கு மறைவில் போடப்பட்டிருந்த ஒரு ஸோபாவில் அவளை உட்காரச் செய்தாள். அவர்களோடு வந்த தாதிகள் தாங்கள் கொண்டுவந்த வரிசைகளையெல்லாம் மிகவும் மரியாதையாகவும் வணக்க வொடுக்கத்தோடும் கல்யாணியம்மாளுக்கெதிரில் நீட்ட, அந்தச் சீமாட்டி தனது சிரத்தின் அசைப்பால் அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டவண்ணம் புன்னகையாகத் தனது தாதிகளை நோக்க, அவர்கள் அந்தத் தட்டுகளை வாங்கி ஒரு பக்கத்தில் வைத்தனர்.

விருந்தினராக வந்த அந்த மனிதர் சிவஞான முதலியாரையும் உட்காரச் செய்து, "இந்த சமஸ்தானத்தின் போஷகர்களில் ஒருவரான வக்கீல் முதலியாரும் எஜமானியம்மாளவர்களும் பேசிக்கொண்டிருப்பதாக வேலைக்காரர்கள் சொன்னார்கள். நாங்கள் தங்களுடைய சமுகத்தை அறிந்துகொள்ளாமலே உள்ளே வந்துவிட்டோம். அதனால் தங்களுக்கு வேலைக் குந்தகம் ஏற்பட்டிருக்கும்." என்று உபசார வார்த்தை கூறியவண்ணம் தமது சட்டைப்பையிலிருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து நீட்டினார். அதை மிகுந்த மரியாதையோடு வாங்கிய முதலியார் அந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்தவுடன், அதைக் கொண்டுபோய்க் கல்யாணியம்மாளிடம் கொடுக்கும்படி ஒரு தாதியிடம் நீட்ட, அவள் அவ்வாறே கொண்டுபோய்க் கொடுத்தாள். அந்தக் கடிதத்தைக் கல்யாணியம்மாள் வாங்கிப் பார்க்கவே, அவளது முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டுப் பிரேதக்களை யடைந்தது. அடி

வயிற்றில் பெருத்த நெருப்பு விழுந்தது; மூளை குழம்ப, அறிவு மயங்கியது; தேகம் வெடவெடவென்று நடுங்க ஆரம்பித்தது. ஆனாலும், அவள் ஏதோ அவசரமான ஒரு காரியத்தை அப்போதே நினைத்துக்கொண்டவள் போல தாதி பொன்னம்மாளை அழைத்துக் கொண்டு தனது இரும்புப் பெட்டியண்டை ஓடி அதற்குள்ளிருந்த ஏதோ ஒரு வஸ்துவை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்து, ஏதோ செய்தி சொல்லியனுப்பிவிட்டு, மறுபடி ஓடிவந்து கட்டிலண்டை நின்றாள். அந்தச் சீமாட்டி அவ்வாறு போய்விட்டு வருவதற்குள், அவள் தனது சஞ்சலங்களையெல்லாம் ஒருவாறாக அடக்கிக்கொண்டவளாய், மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் தோற்றுவித்த முகத்தினளாய் சிவஞான முதலியாரைப் பார்த்து மிருதுவாகப் பேசத்தொடங்கி, "இவர்கள்தான் ராமலிங்கபுரத்து எஜமானரா?" என்று ஐயவினாவாகக் கேட்க, உடனே அந்த விருந்தாளி, "இல்லை. நான் அவர்களுடைய தம்பி; அதோ உட்கார்ந்திருப்பது என்னுடைய சம்சாரம்; என்னுடைய தமயனார் தேக அசௌக்கியமாக இருப்பதால், அவர்கள் வர சரிப்படவில்லை. பெண்ணையும் பார்த்துவிட்டு, தாங்கள் கொடுப்பதாக எழுதியிருக்கும் லக்னப்பத்திரிகையையும் வாங்கிக் கொண்டு வரும்படி அவர்கள் எங்களை அனுப்பினார்கள்." என்று கூறினார்.

அந்த வார்த்தைகள் பெருத்த இடிபோலப் பாய்ந்து கல்யாணியம்மாளது மனதைத் தாக்கியது. அந்த அசந்தர்ப்பமான பெருத்த அவகேட்டிலிருந்து தான் எப்படித் தப்புகிறது என்ற மலைப்பும் அச்சமும் கொண்ட அந்தச் சீமாட்டி சந்தோஷமும் இனிமையும் ஒருவிதக்கிலேசமும் தோற்றிய முகத்தினளாய், "தங்களையெல்லாம் பார்க்க நேர்ந்தது நிரம்ப சந்தோஷமாயிற்று. இன்னமும் தங்களுடைய தமயனார், அவர்களுடைய தேவியார் முதலிய எல்லோரையும் பார்க்கும்படியான ஒரு பாக்கியம் வெகு சீக்கிரத்தில் கடவுளின் கிருபையால் எங்களுக்குக் கிடைக்குமென்று நம்புகிறேன். அங்கே இருந்து மனிஷியாள் இன்றையதினம் அவசியம் வருவார்களென்று நாங்கள் எதிர்பார்த்தோம். இதுவரையில் வரவில்லையாகையால், உடனே அவசரத் தந்தியொன்று அனுப்பவேண்டுமென்று இப்போதுதான் நாங்கள் யோசனை செய்துகொண்டிருந்தோம்; அதற்குள் தாங்களும் வந்தீர்கள்." என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ராமலிங்கபுரம் இளைய ஜெமீந்தார், சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்த முகத்தினராய்க் கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, “ தங்களுடைய கடிதம் எப்போது வரப்போகிறதென்று நாங்கள் எதிர்பார்த்திருந்தவர்களாயிற்றே. அப்படி இருக்க, நாங்கள் வராமலிருப்போமா ? இன்னும் தாங்கள் தந்திபொன்று அனுப்பவேண்டுமா ? லக்னப்பத்திரிகை தயாராக இருக்கிறதல்லவா ?” என்று இனிமையாகக் கூறினார். கல்யாணியம்மாள், ஏதோ ஒரு புளுகைச் சொல்லுகிறாளென்றும், அவள் தாறுமாறாகப் பேச்சில் மாட்டிக்கொள்வாளோவென்றும் சிவஞான முதலியார் நினைத்துப் பெரிதும் தத்தளித்திருந்தார். அப்போது கல்யாணியம்மாள் இளைய ஜெமீந்தாரை நோக்கி, “ இன்று காலையில் நாங்கள் லக்னப்பத்திரிகை தயார்செய்வதாகத்தான் எண்ணியிருந்தோம். நேற்றிராத்திரி பெண்ணின் உடம்புக்குக் கொஞ்சம் அசௌக்கியம் ஏற்பட்டது. இன்று காலையில் அவள் குணமடைந்துவிடுவாளென்று நினைத்தோம். ஆனால், அவளுடைய அசௌக்கியம் அதிகப்பட்டிருக்கிறது ; வைத்தியர் வந்து பார்த்து, முகூர்த்தநாள் குறிப்பதைக் கொஞ்சம் ஒத்திவைக்கும்படி சொன்னார். இந்த விஷயத்தைத் தங்களுக்குத் தந்திமூலமாகத் தெரிவித்து, மறுபடியும் நாங்கள் எழுதும் கடிதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டு வரலாமென்று தங்களைக் கேட்டுக்கொள்ள நினைத்தோம். இன்று பகலுக்குள் மனிஷ்யாள் வராவிட்டால், தந்தியனுப்பலாமென்று எண்ணினோம்.” என்று நயமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட ஜெமீந்தார், “ ஓகோ ! அப்படியா! பெண்ணுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாகவா இருக்கிறது ! சரி ; அப்படியானால் குணமடைந்தபிறகு முகூர்த்தநாள் வைத்துக்கொள்ளுவோம்; பெண் தேக அசௌக்கியத்தோடிருப்பது நிச்சயந்தானே? அதுதான் உண்மையான காரணமா ? அல்லது, வேறே ஏதாவது குந்தகமுண்டா ? அப்படி இருந்தாலும் மனதைவிட்டுச் சொல்லிவிடுங்கள் ; நாங்கள் இந்த ஆசையை விட்டுவிடுகிறோம்.” என்று புன்னகையோடு நயமாகக் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது நெஞ்சம் திடுக்கிட்டு, பல பல வகையில் சந்தேகப்பட்டது. இருந்தாலும், அந்தச் சீமாட்டி அவரை நோக்கி, “என்ன அப்படி பேசுகிறீர்களே ! நாங்கள் இவ்வளவு தூரம் எழுதிவிட்டு இனி பிறழ்வோமா? அது ஒருகாலுமில்லை. பெண் தேக அசௌக்கியமாக இருப்பதே காரணம்; வேறொரு

காரணமு மில்லை. குணப்பட்ட உடனே மறுபடியும் அவசியம் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதியனுப்புகிறோம்.'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ஜெமீந்தார், "நான் அப்படி சந்தேகமாகக் கேட்டதைப்பற்றித் தாங்கள் ஆயாசப்படக் கூடாது. அதற்கும் ஒரு காரணமிருக்கிறது. தங்களுடைய கடிதம் எங்களுக்குக் கிடைத்த அதே தபாலில் எங்களுக்கு இன்னொரு கடிதமும் வந்தது; அதி லிருந்த விஷயங்களைப் பார்த்த முதல், மனசில் ஒருவித சஞ்சலம் இருந்துவந்தது. அதனால் நான் அப்படிக் கேட்க நேர்ந்தது; அந் தக் கடிதம் இதோ இருக்கிறது பாருங்கள்'' என்று கூறியவண்ணம் தனது சட்டைப்பையிலிருந்த இன்னொரு கடிதத்தை எடுத்து நீட்ட, ஒரு தாதி அதை வாங்கிக் கல்யாணியம்மாளிடத்தில் கொடுத்தாள்.

கல்யாணியம்மாள் அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்க, அதன் எழுத்துக்கள் துரைஸானியம்மாளால் எழுதப்பட்டவையாக இருக்கக்கண்டு பெருத்த கவலையும் கலக்கமு மடைந்தவளாய் அதைப் படிக்கலானாள். அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள ராமலிங்கபுரம் ஜெமீந்தார் அவர்கள் சமுகத்துக்கு.

மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாருடைய மூத்த புத்திரியான துரை ஸானியம்மாள் என்ற பெண்ணை உங்களுடைய மூத்த குமாரருக்குக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று நீங்கள் பிரஸ்தாபித்த விஷயத்தில் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரினியம்மா ளிடத்திலிருந்து இன்று உங்களுக்கு ஒரு கடிதம் வருகிறது. அவர்கள் இந்தக் கலியா ணத்துக்கு இணங்கிவிட்டதாகவும், முகூர்த்தப் பத்திரிகை வாங்கிக் கொண்டுபோக மனிதரை அனுப்பும்படியாகவும் எழுதி இருக்கி றார்கள்.

அந்த விஷயத்தில் ஒரு ரகசியமான சங்கதியை நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அதியவசியமாக இருக்கிறது. மாரமங்கலத்தா ருடைய பங்களாவில் மோகனரங்கனென்ற ஓர் அழகான யௌவனப் புருஷன் இருக்கிறான். துரைஸானியம்மாள் என்னும் அந்தப் பெண், அந்த வடிவழகனிடத்தில் அபாரமான மோகங்கொண்டு அதேபைத் தியமாக இருப்பதன்றி, அவனைத் தவிர, வேறு எவனையும் கலியா ணம் செய்துகொள்ள மாட்டேனென்று மறுத்துவிட்டாள். இன்று பகலில்; அந்தப் பையனும், பெண்ணும் அவளுடைய அறையில்

தனிமையாக இருந்த சமயத்தில், ஜெமீந்தாரினியம்மாள் அதை நேரில் கண்டு, பெண்ணைக் கண்டிக்க, பெண் வீட்டைவிட்டே ஓடிப் போகிறேனென்று சொல்ல, அதன்மேல் அந்த அம்மாள் பயந்து கொண்டு, பெண்ணை அறைக்குள் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு உங்களுக்கு உடனே கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்தப் பையனையும், அந்த பங்களாவை விட்டு எங்கேயோ அனுப்பிவிட்டார்கள். அந்தப்பெண் தன்னுடைய உயிர் போவதானாலும் அந்த மோகனரங்கனைத் தவிர, வேறொருவனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்றும், வற்புறுத்தினால், ரகசியமாக ஓடிப்போவதற்கும் உறுதி செய்துகொண்டிருக்கிறாள். நீங்கள் நாளைய தினமே ஒரு மனுஷ்யாளை ரகசியமாக அனுப்பிப் பார்த்தால், பெண்ணைச் சிறையில் வைத்திருப்பது தெரியும். பெண்ணினிடத்தில் பேசிப் பார்த்தாலும், அவள் உண்மையை வெளியிட்டுவிடுவாள். ஆகையால், நீங்கள் உடனே மனிஷ்யாளை அனுப்பி விசாரித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, உங்களுடைய முடிவைத் தெரிவியுங்கள். அவசரப்பட்டுக் காரியம் செய்வீர்களானால், உங்களுக்கு அவமானமும் பணச்செலவும் ஏற்படுவதொன்றுதான் நிச்சயமாக மிஞ்சும். பெண் கலியாணப் பந்தலுக்கு வரப்போகிறதில்லை.

இப்படிக்கு.

ஓர் எதிர்பாரா நண்பன்

—என்று எழுதப்பட்டிருந்த கடிதத்தைப் படித்துக்கொண்டு போனபோதே, கல்யாணியம்மாள் துரைஸானியம்மாளே அதை எழுதியனுப்பியிருக்கவேண்டுமென்பதை முன்னிலும் அதிக உறுதியாக நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டாள். அந்த மகா அசங்கியமான கடிதத்தைப்படித்துக்கொண்டே போவது கல்யாணியம்மாளுக்கு விஷத்தை மேன்மேலும் தின்பதுபோல இருந்தது. அதை முடித்தவுடனே அந்த அம்மாளது மனம் எப்படி இருந்திருக்குமென்பதை யூகித்துக் கொள்ளவேண்டுமேயன்றி, விவரித்துச்சொல்வது பரம அசாத்தியமான காரியம். சகிக்க இயலாத அவமானத்தினால், அந்தச் சீமாட்டியினது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றிப்போய்விட்டது முகம் மிகவும் விகாரமடைந்து கீழே கவிழ்ந்தது. அவள் இரண்டொரு நிமிஷநேரம் திகைத்து திக்பிரமை கொண்டு பேச்சுமூச்சற்று நின்றாள். ஆனால், தான் அவ்வாறு நிற்பது சந்தேகத்திற்கிடங்கொடுக்குமென்று நினைத்தவளாய் அந்த அம்மாள் ஜெமீந்தாரை

மிருந்த விசனமாக நோக்கி, "இந்தக் கடிதம் எழுதியனுப்பிய மனிதரை என்னவென்று சொல்வது ! ஒரு வீட்டில் பெண்ணிருந்தால், அதை யாராவது ஒருவருக்குத்தான் கட்டிக்கொடுக்கமுடியும். பெண் பார்க்கவரும்எல்லோருக்கும்ஒருத்திஎப்படிப் பெண்டாட்டியாவாள்? யாராவது ஒருவர்தான் சந்தோஷ மடைவார்கள். மற்ற எல்லோரும் விசனப்படத்தான் நேரும். அதை மனசில் வைத்துக்கொண்டு, இப்படியெல்லாம் அயோக்கியமான காரியம் செய்தால், அவர்கள் மனித வகுப்பையே சேர்ந்தவர் ஆகமாட்டார்கள். இதை எழுதியது யாரென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதை வெளியிட எனக்கு மனமில்லை. ஏனென்றால், இப்படிப்பட்ட அயோக்கிய மனிதனும் நம்மைப்போல் ஜெமீந்தாரென்று பெயர் வைத்துக்கொண் டிருக்கிறானே யென்று நீங்கள் காறித் துப்புவீர்கள். இந்த மனிதனுக்கு நாற்பது வயதாகிறது. இவனைக் கட்டிக்கொள்ள என்னுடைய பெண் சம்மதிக்காவிட்டால், அதற்காக இப்படியெல்லாம் எழுதிக் கலைத்தால், பெண்ணைக் கொண்டுவந்து இவனுடைய காலில் தள்ளுவார்களென்று நினைத்தான்போலிருக்கிறது. எங்களுடைய மனசுக்குப் பிடித்த இடம் கிடைக்காவிட்டால், பெண்ணைக் கிணற்றிலாவது குளத்திலாவது தள்ளுவோமே யன்றி இப்பேர்ப்பட்டவனுக்குக் கொடுக்கவே மாட்டோம். இந்தக் கடிதம் முழுதும் கட்டுப்பாடாக எழுதப்பட்ட பொய்க் கடிதம். எங்களுடைய குழந்தை சகலமான நற்குணங்களும் நிறைந்த தங்கமான பெண்; நான் கீறின கீற்றைத் தாண்டிநடப்பவளன்று. தங்களுக்கு இஷ்டமானால், என்னோடு வந்து பெண்ணைப் பார்க்கலாம். அவள் காயலாவாகப் படுத்துக்கொண் டிருக்கிறாளானாலும், அவள் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யக் கூடியவளா என்பது பார்வையிலேயே தெரியும்," என்று அழுத்தமாகவும் உறுதியாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட இளைய ஜெமீந்தார் திருப்தி யடைந்து அவள் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நிஜமானதாக இருக்குமென்றே நம்பினவராய், "ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! யாராவது விரோதிகள் தான் இப்படி எழுதியிருப்பார்களென்று என்னுடைய தமயனாரும் சந்தேகப்பட்டார். அதுவே நிஜமாயிற்று. அப்படியானால், நாங்கள் உத்தரவு வாங்கிக்கொள்கிறோம். குழந்தை குணமடைந்தவுடனே தயவுசெய்து கடிதம் எழுதுங்கள்." என்றார்.

அப்போது கட்டிலிற்கப்பா லிருந்த அவரது மனைவி கல்யாணி யம்மாளை நோக்கிப் புன்னகை செய்து மிருதுவான குரலில் பேசத் தொடங்கி, "சரி; இவ்வளவு தூரம் வந்ததுதான் வந்தோம். குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறோம்." என்று நயமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளினது அடிவயிற்றில் நெருப்பு விழுந்தது. மனம் அபாரமான கவலையை யடைந்தது. அந்த அம்மாள் அதுகாறும் முழுதும் பொய்களையே மிகுந்த துணிவோடு பேசிக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டு சிவஞான முதலியார் தமக்குள்ளாக அஞ்சி நடுநடுங்கி யிருந்தார், அவர்கள் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற வுடனே அவரது நாடி அடியோடு வீழ்ந்துபோய் விட்டது. கல்யாணியம்மாளுக்கு மறுபடியும் பெருத்த அவமானம் ஏற்படுவது நிச்சயமென்றும், அவள் அதிலிருந்து எப்படித் தப்பு வாளோ வென்றும் நினைத்து அபாரமான கவலைகொண்டு தவித்திருந்தார்.

உடனே கல்யாணியம்மாள், "சரி; இனி உங்களுடைய இஷ்டத்துக்கு மாறாக நான் நடக்கமாட்டேன். வாருங்கள் போவோம்" என்று கூறியவண்ணம் துடியாக முன்னால் நடந்தாள். விருந்தாளியாக வந்த இளைய ஜெமீந்தாரினது மனைவியும் உடனே எழுந்து கல்யாணியம்மாளுக்குப் பின்னால் நடந்தாள். அவர்களைத் தொடர்ந்து ஜெமீந்தாரும் சிவஞான முதலியாரும் சற்று தூரத்தில் வந்தனர். தாதிகளுள் இருவர்மாத்திரம் சிவஞான முதலியாரினது உத்தரவின் மேல் அவர்களோடுகூடவேவந்தனர். அவ்வாறு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டவர்களெல்லோரும் **கோமளவல்லியம்மா** ளிருந்த அந்தப்புரத்தண்டை போய் சேர்ந்தனர். கல்யாணியம்மாள் இளையஜெமீந்தாரினது மனைவியோடு முதலில் உள்ளே நுழைந்துஅங்கேகிடந்தகட்டிலண்டை சென்றாள், சிவஞான முதலியாரும் ஜெமீந்தாரும் உள்ளே நுழைந்து சற்று தூரத்தில் விலகி நின்றபடியே கட்டிலை நோக்கினர். அந்த சமயத்தில் சிவஞான முதலியாரது மனம் பட்டபாட்டை என்னவென்று சொல்வது! அடுத்த நிமிஷத்தில் தங்களது யோக்கியதையும் மானமும் போய்விடப் போகின்றனவே என்ற அச்சமும் கவலையும் கொண்டவராய்க் குன்றிப்போய் அவர் நின்றார்.

அப்போது அங்கே கிடந்த கட்டிலின்மேல் ஒரு விநோதக் காட்சி காணப்பட்டது. கால்முதல் தலைவரையில் ஒரு சால்வையால்

நன்றாக மூடிக்கொண்டு கோமளவல்லியம்மாள் படுத்திருந்தாள். அவளது முகம் முழுதும் மஞ்சள்பற்றுப் போடப்பட் டிருந்தது. அவளது பக்கத்தில் பொன்னம்மாள் உட்கார்ந்து உடம்பைப் பிடித்து விட்டுக்கொண் டிருந்தாள். அந்த நிலைமையில் கல்யாணியம்மாளும் ஜெமீந்தாரின் மனைவியும் கட்டிலை நெருங்கியபோது, கோமளவல்லியம்மாள் அப்பா அம்மா வென்று முக்கி முனகி அப்புறம் இப்புறம் புரண்டு நிரம்பவும் வேதனைபட்டுக்கொண்டிருந்தாள். கட்டிலண்டை நெருங்கிய கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த விசனமும் இரக்கமும் உருக்கமும் தோன்றக் கோமளவல்லியினது முகத்தைத் தடவிக்கொடுத்தபடி, "அடீ பொன்னம்மா! குழந்தைக்கு இப்போது உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?" என்று கேட்க, அவள், "மின்னெக்கி இப்ப கொளந்தெ ரொம்பக் கஸ்டப்படுதுங்க. இன்னொருதரம் டாக்குட்டரெ இட்டாந்தா நல்லதுங்க; வாய் ஓபாமே முக்குது மொனகுது; பல்லெ நறநறன்னு கடிக்குது. ஓடம்பெப்போட்டு முறுக்கிக்குது; தாவம் தாவமின்னு பறக்குது. ஜன்னி தோசத்துக் குறியெல்லாம் காணுது" என்று மேன்மேலும் அடுக்கிக்கொண்டே போனாள். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளினது கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் மளமளவென்று உதிர்ந்தன. அவள் மிகவும் பதறிப் போனவளாய், வாத்சல்யத்தோடு கோமளவல்லியை நோக்கி, "கண்ணூ துரைஸானியம்மா! கண்ணைத் திறந்து பார்; உடம்பு என்ன செய்கிறது? இதோ பார்; ராமலிங்கபுரத்திலிருந்து உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்" என்றாள். அதுகாறும் கண்களை மூடிக்கொண்டு, சாகப்போகிறவள் போலக் கிடந்த கோமளவல்லியம்மாள், ராமலிங்கபுரத்திலிருந்து மனிதர் வந்திருக்கிறார்களென்ற சங்கதியைக் கேட்டவுடனே திடுக்கிட்டுத் தனது கண்களைத் திறந்து முகத்தை உயர்த்தி விகாரப் பார்வையாக நாற்புறங்களிலும் தனது விழியைச் சுழற்றினாள்; தனக்கருகில் நின்றுகொண்டிருந்த இளைய ஜெமீந்தாரினியைப் பார்த்தவுடனே புன்முறுவல்செய்து அவர்களது வருகையைப்பற்றி சந்தோஷப்படுகிறவள் போலக் காட்டிக்கொண்டு ஒருவிதக் கிலேசமுற்றவளாய் எழுந்திருக்க முயன்றாள். அதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த வாஞ்சையோடு அவளைத் தடவிக் கொடுத்து, "படுத்திரு! எழுந்திருக்கவேண்டாம்; இவர்கள் வித்தியாசமாக எண்ணமாட்டார்கள். நாம் கடிதம் எழுதினோமல்லவா? அதற்காக, லக்கினப்பத்திரிகை வாங்கிக்கொண்டு போக வந்திருக்கிறார்கள். பத்திரிகையை எழுதிக்கொடுக்கலாமா? இவர்கள் வீட்டுக்

குழந்தையைக் கட்டிக்கொள்ள உனக்கு சம்மதந்தானு உன் மனசி லுள்ளதை மறைக்காமல் வெளியிடு.'' என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கோமளவல்லியம்மாள் மிகுந்த நாணமடைந்த வளாகக் காணப்பட்டாளானுலும், மகிழ்ச்சியும் புன்னகையும் தோன் றிய முகத்தினளாய், "நீங்கள் எல்லோரும் பார்த்து என்னை எங்கே கட்டிக்கொடுத்தாலும் அதை நான் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவள். உங்களுடைய இஷ்டம்போலச் செய்யலாம். இதைப் பற்றி என்னைக் கேட்கவும் வேண்டுமா! எனக்கு அவ்வளவு சுதந்தர மும் அதிகாரமும் வந்துவிட்டனவா!'' என்று கூறியவண்ணம் அயர்ந்து மயங்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டவண்ணம் தனது கைக ளிரண்டையும் நீட்டித் தனது தாயை மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு கட்டி யணைத்தவண்ணம் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்.

உடனே கல்யாணியம்மாள் தனது புதல்வியினது முகத்தை அன்போடு தடவிக்கொடுத்து அதைத் தலையணையில் நன்றாக வைத் துப்போர்த்தியபின் பொன்னம்மாளைப்பார்த்து, "சரி; குழந்தையை அதிகமாக அலட்டக்கூடாது. நீ ஜாக்கிரதையாக பார்த்துக்கொண் டிரு. டாக்டருக்கு ஆள் அனுப்புகிறேன். இவர்கள் நின்றுகொண் டிருக்கிறார்கள்.'' என்று கூறியவண்ணம் ஜெமீந்தாரிணியின் பக்கம் திரும்பினாள்.

கோமளவல்லியினது அழகையும், நற்குணத்தையும், அடக்க வொடுக்கம் பணிவு முதலிய உத்தமலக்ஷணங்களையும், அவள் தனது தாயினிடத்தில் வைத்துள்ள வாத்சல்யத்தையும் கண்டு, விருந்தாளிக ளிருவரும், அவள் நல்ல உத்தமஜாதிப் பெண்ணென்றும், தங்களுக்கு வந்த கடிதம், கல்யாணியம்மாள் சொன்னபடி, யாரோ ஒரு பகைவ னால் எழுதப்பட்ட அபாண்டமான பொய்க் கடிதமென்றும் எண் ணிக்கொண்டதன்றி, அப்படிப்பட்ட அருங்குணமணி தங்களது வீட்டிற்கு நாட்டுப்பெண்ணாக வரப்போவதைப் பற்றி அளவிறந்த பெருமையும், சந்தோஷமும், ஆநந்தமு மடைந்தவர்க ளாயினர். அந்த விநோதக் காட்சியைக் கண்ட சிவஞான முதலியாரது மனம் கரை கடந்த ஆநந்தத்தினால் பொங்கிப் பூரிப்படைந்தது ; கல்யாணி யம்மாள் மகா தந்திரசாலியென்றும், புதிதாக வந்தவர்களை மிகவும் சாமர்த்தியமாக ஏமாற்றிவிட்டாளென்றும், உண்மையிலேயே தேக அசௌக்கியத்தோடிருந்த கோமளவல்லியம்மாளை துரைஸானி யம்மாளென்று ஆள்மாராட்டம் செய்துவிட்டாளென்றும் நினைத்து

மிகுந்த உற்சாகமும் துணிபு மடைந்தவராக நின்றார். உடனே கல்யாணியம்மாள் விருந்தினரையும் மற்றவரையும் அழைத்துக் கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டுத் தனது அந்தப்புரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தாள்.

அப்போது, இளைய ஜெமீந்தார் மிகுந்த திருப்தியும் சந்தோஷமும் ஜ்வலித்த முகத்தினராய்க் கல்யாணியம்மாளை நோக்கி, "எங்களுக்கு நேரமாகிறது ; நாங்கள் உத்தரவு வாங்கிக்கொள்ளுகிறோம். குழந்தையின் உடம்பை ஜாக்கிரதையாகப் பாருங்கள்; குணமடைந்தவுடனே முகூர்த்தப் பத்திரிகை தயாரித்து அனுப்புங்கள். நாங்கள் இதே உறுதியாக எண்ணிக்கொண் டிருப்போம்; அந்தக் கடிதம் எவனோ ஓர் அயோக்கியனால் எழுதப்பட்ட தென்பதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை." என்றார்.

அதைக்கேட்ட கல்யாணியம்மாள் உடனே அவர்களிருவருக்கும் சந்தனம், தாம்பூலம், பழங்கள், புடவை, வேஷ்டி முதலியவைகளை வழங்கி பதில் மரியாதை செய்து அவர்களுக்கு விடைகொடுக்க, அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தவர்களாய் அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றனர்.

வெளிவாசல் வரையில் அவர்களோடு கூடவே போய், வழியனுப்பி அவர்களை வண்டியில் ஏற்றிவிட்டு சிவஞான முதலியார் மிகுந்த சந்தோஷமும் உற்சாகமும் கொண்டவராகத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார். கல்யாணியம்மாள் களைத்துப்போய் ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்தாள். அப்போது உள்ளே வந்த சிவஞான முதலியார் அந்த அம்மாளை நோக்கிப் புன்னகை செய்தவராய், "பேஷ்! நல்ல தந்திரம் செய்தீர்கள் ! உங்களுடைய சாமர்த்தியம் யாருக்கும் வராது ! முதலில் நான் நிரம்பவும் பயந்துவிட்டேன். கோமளவல்லியம்மாளுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறதென்பதும் எனக்குத் தெரியாது ; துரைஸாணியம்மாளுக்குப் பதிலாகக் கோமளவல்லியம்மாளைக் காட்டப்போகிறீர்களென்பதும் எனக்குத் தோன்றவில்லை ; ஆகையால், நான் எவ்வளவு தூரம் பயந்து நடுங்கி விட்டேன் தெரியுமா ? நல்ல வேளையாக, எல்லாம் நன்மையாகவே முடிந்துபோயிற்று. இல்லாவிட்டால், நமக்கு எவ்வளவு பெருத்த அவமானம் ஏற்பட்டிருக்கும் தெரியுமா? என்னவோ அந்தக் கடவுள் தான் உங்களுக்கு சமயத்தில் இந்தப் புத்தியைக் கொடுத்தார்." என்று கூறியவண்ணம் ஒரு நாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்தார்.

அந்த சமயத்தில் அந்த அந்தப்புரத்தின் பின்புற வாசற்கதவு திறக்கப்பட்டது; பொன்னம்மாள் முன்னும் கோமளவல்லியம்மாள் பின்னுமாக உள்ளே நுழைந்தார்கள். போர்வை, பற்று முதலிய எதுவும் கோமளவல்லியின்மேல் காணப்படவில்லை. அவள் வந்ததைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் தனது நாற்காலியை விட்டெழுந்து பாய்ந்து குழந்தையை எடுப்பதுபோல மிகுந்த ஆசையோடு கோமளவல்லியைக் கட்டித் தூக்கி முத்தமிட்டு, "ஆ! என் கண்ணே! என் தங்கமே! உனக்குச் சமானமான பெண்ணை இந்த உலகத்தில் வேறே யாராவது பெற்றிருப்பார்களென்பதே சந்தேகம்! மூத்த பெண்ணினால் எனக்கு ஏற்பட இருந்த அவமானத்திலிருந்து நீ என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டால், இந்நேரம் நான் நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு இறந்துபோயிருப்பேன். பொன்னம்மாளிடத்தில் நான் இரண்டொரு வார்த்தைதான் சொல்லி யனுப்பினேன்; நீ அந்தமாதிரி நடப்பாயோ மாட்டாயோ என்று நான் கடைசிவரையில் பயந்து கொண்டே இருந்தேன்; நல்ல வேளையாக நீ சரியாகவே நடந்து கொண்டாய்; எனக்கு வந்த இத்தனை துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் மத்தியில் நீ ஒருத்திதான் எனக்கு ஒப்பற்ற நிதிக் குவியல்போல இருந்து, என்மேல் அளவற்ற வாஞ்சை வைத்து எனக்கு உண்டாகும் சுகதுக்கங்களையெல்லாம் உன்னுடைய சுகதுக்கங்களாக மதித்து நடந்துகொள்ளுகிறாய். பெற்றவரின் மனம் போல நடந்துகொள்ளும் குழந்தைகளே உத்தமஜாதிக் குழந்தைகள். அவர்களுக்கு ஈசுவரன் ஒரு குறைவையும் வைக்கமாட்டான். நீ நல்ல இடத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு, தீர்க்க சுமங்கலியாகவும் அமோகமாகவும் வாழவேண்டும். அந்தப்பெண்ணும் பிள்ளையும் இனி எக்கேடுகெட்டாலும் எனக்குக் கவலையில்லை. நீ மாத்திரம் எப்போதும் இதேமாதிரி பரிசுத்தமான நடத்தை யுடையவளாக இருக்க வேண்டும்" என்று கூறியவண்ணம் இன்னொருதரம் வாத்சல்யத்தோடு அவளை ஆலிங்கனம் செய்து உச்சிமுகந்து விடுத்தாள். கோமள வல்லியம்மாள் வியாதியா யிருப்பதாக அவ்வளவு தூரம் சாகஸம் செய்தா ளென்பதை அப்போதே உணர்ந்த சிவஞான முதலியார் வியப்பும் திகைப்பும் கரைகடந்த மகிழ்ச்சியு மடைந்தவராகச் சிறிது நேர மிருந்தபின் தமக்கு நேரமாகிறதென்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண் டெழுந்தார்.

அந்த சமயத்தில் அவரது பார்வை அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த மேஜையின்மீது உடைக்கப்படாமல் கிடந்த ஒரு ரிஜிஸ்டர் காகிதத்தின்மேல் சென்றது. அதன்மேல், அனுப்பு:—அருணகிரிப்பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்., வக்கீல் மைலாப்பூர் என்று எழுதப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு, சிவஞான முதலியார் மிகவும் வியப்புற்று, "இதென்ன வக்கீல் நோட்டீஸ் மாதிரி இருக்கிறதே! இது எப்போது வந்தது?" என்று கேட்டவண்ணம் அதைக் கையிலெடுத்தார். அதைக் கேட்டு திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த கல்யாணியம்மாள், "ஓகோ! அது நேற்றைக்குக் காலையில் வந்ததாயிற்றே. நக்ஷத்திரத் தரகனுடைய கடிதத்தை வாசித்தபின் வேறே எதையும் படிக்காமல் நான் வைத்து விட்டேன். அவைகளுள் இந்த ரிஜிஸ்டர் கடிதமும் ஒன்றுபோலிருக்கிறது. எங்கே? இப்படிக் கொடுங்கள். படித்துப் பார்க்கலாம்" என்றாள். உடனே சிவஞான முதலியார் அதைக் கொடுக்க, கல்யாணியம்மாள் வாங்கிப் பிரித்து உள்ளே இருந்த காகிதத்தை எடுத்துப் படிக்கலானாள்.

30-வது அதிகாரம்

பிராயச்சித்தம்

அவ்வாறு வக்கீல் நோட்டீஸைப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டு தனது மனத்திற்குள்ளாகவே சிறிது தூரம் படித்துக் கொண்டுபோன கல்யாணியம்மாள் அதில் மகா விபரீதமான சங்கதிகள் அடங்கியிருக்கக் கண்டு பெருத்த திகிலும் கவலையும் கொண்டாளானாலும் அந்த விஷயம் சிவஞான முதலியாருக்குத் தெரிந்தால், தனக்கு அவமானம் ஏற்படக்கூடிய சங்கதியாதலால், அதை அவருக்குச் சொல்லாமல் எப்படி மறைக்கிறதென்று யோசனை செய்தவளாய், அப்படியே மயங்கி விழுபவள்போலத் தனது நாற்காலியிற் உட்கார்ந்து கண்மூடிச்சாய்ந்து, தனது வலக்கரத்தால் நெற்றியை அழுத்திக்கொண்டாள். அவ்வாறு இரண்டொரு நிமிஷநேரமிருந்தபிறகு அந்த அம்மாள் கண்களை விழித்துக்கொண்டு சிவஞான முதலியாரைப் பார்த்து, "இந்த இரண்டு தினங்களாக ஏற்பட்ட அல்லல்களினாலும் கவலைகளினாலும் என்னுடைய மனசு புண்போல இருக்கிறது. நாலைந்து வரிகள் படிக்குமுன் மயக்கம் வருகிறது. இதில் என்ன அவசரமான சங்கதி இருந்தாலும் இருக்கட்டும். இன்றைக்கு

வைத்திருந்து காலையில் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இன்றைய கணக்குக்கு நாம் அநுபவித்த வேதனைகள் போதுமானவை. இதையும் படித்து இன்னுமொரு புதிய சங்கடத்தை விலைக்கு வாங்கவேண்டாம். இதை நாளைய கணக்குக்கு வைத்துக்கொள்வோம்." என்று உருக்கமாகவும் பரிகாசமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் அதைப் பற்றி எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ளாதவராய் விடைபெற்றுக்கொண்டு எழுந்து போய்விட்டார்.

உடனே கல்யாணியம்மாள் சிற்றுண்டி, காப்பி முதலியவைகளைத் தருவித்து கோமளவல்லியம்மாளுக்கும் கொடுத்துத் தானும் உண்டபின் புஸ்தகம் படித்துக்கொண்டிருக்கும்படி தனது புதல்வியைப் பக்கத்திலிருந்த கூடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு ஓய்ந்து தளர்ந்து தனது பஞ்சணையின்மேற் படுத்தவண்ணம் வக்கீல் நோட்டீஸை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மனதிற்குள்ளாகவே படிக்கலானாள். அதை மறுநாள் படித்துக்கொள்ளலாமென்று சற்று நேரத்திற்கு முன் சிவஞான முதலியாரிடத்தில் அலட்சியமாகக் கூறினாளாலும், அவளது மனம் அதே நினைவும் கவலையும் கலக்கமு மடைந்திருந்தமையால், தான் தனியாக விடுபட்டவுடனே அதை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு படிக்கத் தொடங்கினாள்; அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

சென்னை மைலாப்பூரிலிருக்கும் வக்கீல் அருணகிரிப் பிள்ளை (பி. ஏ., பி. எல்.) இடத்திலிருந்து தேனாம்பேட்டையிலுள்ள மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரினியான மகா-ள-ள-ஸ்ரீ கல்யாணியம்மாள் அவர்களுக்கு.

அம்மாள் !

சென்ற சிலமாத காலமாக உங்களுடைய பங்களாவிற்கு வந்து உங்களுடைய புத்திரிகளுக்கு வீணை கற்றுக்கொடுத்து வந்த மதன கோபாலன் என்னும் எனது கக்ஷிக்காரர்மீது நீங்கள் துர்எண்ணம் கொண்டு அவர் உங்களுடைய அந்தப்புரத்திற்குள் தனியாக வந்திருந்த ஒரு சமயத்தில், நீங்கள் அவரிடத்தில் மோகாவேசமான வார்த்தைகளை உபயோகித்து அவருடைய தேக சம்பந்தத்திற்கு ஆசைப்பட்டுப் பலவகையான முயற்சிகள் செய்ததாகவும், அவர்

அதற்கிணங்காமல் தப்பித்து ஓடிவிட்டதாகவும் ஷையார் எனக்கு அறிவிக்கிறார்.

அதன் பிறகு மறுநாள் பிற்பகலில் நீங்கள். ஷையார் தொழில் செய்யும் பங்களாக்களுக்கெல்லாம் போய், அவரைப்பற்றி அவதூறும் அபாண்டமுமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவரை அவர்கள் எல்லோரும் வேலையிலிருந்து உடனே விலக்கும்படி செய்து அவருக்கு மான நஷ்டமும், பொருள் நஷ்டமும் உண்டாக்கி யிருப்பதாகவும் ஷையார் அறிவிக்கிறார்.

அதன் பிறகு இந்த விஷயமாக அவர் உங்கள்பேரில் மேல்நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப் போவதாக அவருடைய நண்பர் ஒருவர் மூலமாக உங்களுக்குத் தெரிவிக்க, நீங்கள் அவர்களுக்குத் திருப்திகரமான மறுமொழி சொல்லாமல் அவரை அனுப்பிவிட்டதாகவும், அதன் பிறகு நீங்கள் கிருஷ்ணபுரத்து இளைய ஜெமீந்தாரான துரைராஜா என்பவருக்கு, துரையம்மாள் என்ற பொய்க் கையெழுத்திட்டு, ரகசியமான இரண்டு கடிதங்கள் எழுதியதாகவும், அதன் பிறகு நீங்கள் ரென்பென்னெட்டு கம்பெனியிலிருந்து வெள்ளைக்காரியின் உடையொன்று வாங்கித் தரித்துக்கொண்டு பார்க் உத்தியானவனத்திற்கு வந்து ஷை துரைராஜாவைச் சந்தித்து எனது கக்ஷிக்காரர் வீட்டை விட்டு ஆறுமாத காலத்துக்கு வெளியில் வர முடியாதபடி அவருக்கு தேகத்துன்பம் உண்டாக்கும்படி தூண்டியதாகவும், அதன்படி ஷையார், ஒருநாளிரவில் எனது கக்ஷிக்காரரைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு, அவருடைய உயிருக்கே அபாயம் நேரக்கூடிய நிலைமையை உண்டாக்கிவிட்டதாகவும், அதன் பலனாக என்னுடைய கக்ஷிக்காரர் இன்னமும் அபாயகரமான நிலைமையி லிருப்பதாகவும் தெரிவிக்கிறதோடு, மேலே குறிக்கப்பட்ட குற்றங்கள் யாவற்றையும் நீங்கள் செய்தது உண்மைதானென்று மெய்ப்பிப்பதற்குப் போதுமான சாட்சிக ளிருப்பதாகவும் ஷையார் தெரிவிக்கிறார்.

ஆகையால், இந்த நோட்டீஸ் கிடைத்த ஒருவார காலத்திற்குள், நீங்கள் அவர்பேரில் சொன்ன அவதூறு பொய்யானதென்றும், அவர் எவ்விதமான தவறும் செய்யவில்லையென்றும் பத்திரிகைகளின் வாயிலாக பகிரங்கமான மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வதோடு, அவருக்கு ஏற்பட்ட தேகத் துன்பத்திற்கும், உத்தியோக நஷ்டத்திற்கும், மான நஷ்டத்திற்கும் அவருக்கு இரண்டு லக்ஷம் ரூபாய் நஷ்ட ஈடு செலுத்தவேண்டும். ஷை வாயிதாவிற்குள் இப்படிச்

செய்யத் தவறினால் உங்கள்பேரில் சிவில் தரப்பிலும் கிரிமினல் தரப்பிலும் வியாஜ்ஜியம் தொடரப்படுமென்பதை இதன் மூலமாக நான் அறிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
அருணகிரி பிள்ளை
வக்கீல்.

—என்று எழுதப்பட்டிருந்த வக்கீல் நோட்டீசை கல்யாணியம்மாள் இரண்டு மூன்றுதரம் படித்துப்படித்துப் பார்த்தாள். அதுவரையில் தனக்கு நேர்ந்த எத்தனையோ துன்பங்களைக் காட்டிலும், அந்தப் புதிய துன்பமே தனது யோக்கியதையையும், தான் விலைமதிப் பற்றதாக மதித்துக் காப்பாற்றி வரும் தனது கற்பையும் அடியோடு தொலைத்துவிடக் கூடிய மகா பயங்கரமான அபாயமாகத் தோன்றியது. தான் குற்றவாளியோ, அல்லது, குற்றவாளியல்லவோ வென்பது ஒரு பொருட்டல்ல; அந்த அசங்கியமான விஷயம் கச்சேரிவரையில் போய் அடிபட்டு, தன்னைப்பற்றி ஊரார் சிரிக்கும்படியான நிலைமையை உண்டாக்குமே என்பதை நினைக்க நினைக்க அந்தச் சீமாட்டியினது தேகம் பதறியது. பெருத்த திகிலும், கலக்கமும், குலை நடுக்கமும் உண்டாயின. அந்த மகா வெட்கக்கேடான சங்கதியைத் தான் சிவஞான முதலியார் முதலிய வக்கீல் எவரிடத்திலாகிலும் வெளியிட்டு, அவர்கள் என்ன யோசனை சொல்லுகிறார்களென்பதைக் கேட்பதற்கும் அவளது மனம் இடந்தரவில்லை. தேள் கொட்டிய திருடன்போல, தனது சங்கடத்தை வெளியிடவும் மாட்டாமல் மறைக்கவும் மாட்டாமல்கல்யாணியம்மாள் தவிக்கலானாள். தனது புத்திரியை இழந்த விசனமும், அவள் குமஸ்தாவோடு ஓடிப்போனாள் என்று உலகத்தார் சொல்லப் போகும் ஏச்சும் கல்யாணியம்மாளுக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. அத்தனை வருஷ காலமும் நல்ல பெயரெடுத்து சுத்தமாக இருந்தவளும், விதவை நிலைமையி லிருப்பவளும், வயது வந்த இரண்டு பெண்களுக்குத் தாயாக இருப்பவளுமான தானே அப்படிப்பட்ட கேவலமான இழிவிற்குப் பாத்திரமாவது அவளுக்கு சொற்பமும் சகிக்க இயலாத பேரிடியாக இருந்தது. ஆகவே, தான் எப்பாடு பட்டாகிலும் அந்த விஷயம் கச்சேரிவரையில் போகாமல் தடுத்துவிட வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்ய முடியாவிட்டால் விஷத்தைத் தின்றாகிலும் தான் உயிரை விட்டுவிட வேண்டுமென்றும் கல்யாணி

யம்மாள் தனக்குள் முடிவு கட்டிக்கொண்டாள். பசவண்ண செட்டியார், துரைராஜா, மைனர் முதலியோ ரனைவரும் மதனகோபாலனுக்கு அந்தக் காரியத்தில் அநுசரணையாக இருந்து விஷயங்களை மெய்ப்பிப்பார்க ளென்பதும் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது. மதனகோபாலன் சகலமான நற்குணங்களும், பெருந்தன்மை, தயாளம், இரக்கம்முதலிய நலன்களும் நிரம்பப்பெற்ற உத்தமபுருஷனுதலால், அவன் தனது விஷயத்தில் க்ஷமை காட்டுவதானுலும், அவனுக்கு அநுசரணையாக இருப்போர் அவனது மனதைக் கலைத்து விடுவார்க ளென்ற நினைவும் கவலையும் எழுந்து அந்த அம்மாளை வதைத்தன. கச்சேரிக்குப் போவதான பெருத்த அவமானத்திலிருந்து தப்புவதற்கு எவ்வளவு அதிகமான பணத்தொகை செலவானுலும், அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை யென்றும், தன்னுல் மதனகோபாலனுக்கு ஏற்பட்ட பொருள் நஷ்டத்தைக் கருதி அவனுக்கு எவ்வளவு பணம் தேவையானுலும் கொடுத்துவிடுவது ஒரு பொருட்டல்லவென்றும் அவள் நினைத்தாள். ஆனுல், தான் அவனது விஷயத்தில் சொன்ன அவதூறை மறுத்துப் பொய்யென்று இப்போது தானே ஒப்புக்கொள்வதைவிடத் தனது உயிரையே விட்டுவிடலாமென்ற நினைவே உறுதியாக உண்டாயிற்று. பசவண்ண செட்டியாரோ பெருத்த தனிகராகக் காணப்படுகிருர். அவர் பொருளை மாத்திரம் கருதி அந்த நோட்டீஸை அனுப்பியவரல்ல, தாம் பிடித்த வீம்பை சாதித்தே தீரவேண்டுமென்ற நினைவினுலும், மதனகோபாலன்மீது சொன்ன அவதூறு பொய்யென்பதை ஒப்புக்கொண்டே தீரவேண்டுமென்ற பிடிவாதத்தினுலுமே அந்த நொண்டிச் செட்டியார் அந்த நோட்டீஸை அனுப்பச் செய்திருப்பதால், தான் பணத்தினுல் மாத்திரம் அவரைத் திருப்தி செய்வது பலியாக் காரியமாகத் தோன்றியது ஆகவே, தான் அந்தப் பரம சங்கடமான நிலைமையில் என்னசெய்வ தென்பதை உணரமாட்டாதவளாகத் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போலத் தத்தளித்து நெடுநேரம்வரையில் கல்யாணியம்மாள் தனது சயனத்திலேயே படுத்திருந்தாள்.

அவ்வாறு இரவு எட்டரை மணி நேரமாயிற்று. அப்போது ராத்திரி போஜனத்திற்கு அழைப்பதற்காகப் பொன்னம்மாள் அங்கே வந்து சாப்பாட்டு வேளை ஆகிவிட்டதென்று தெரிவித்தாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த விரக்தியோடு பேசத் தொடங்கி, “அடி போடீ! எனக்கு சாப்பாடும் வேண்டாம்; ஓர்

இழவும் வேண்டாம். தினம் தினம் வேளைக்கு வேளை இந்தப் பாழும் வயிற்றுக்குக் கொட்டிக் கொட்டி இந்த உடம்பை வளர்த்து என்ன சுகத்தைக் கண்டுவிட்டோம். எனக்கு இந்தப் பூமியிலேயே இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. எனக்குக் கொஞ்சம் விஷம் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும்படியாக உன்னிடத்தில் நான் எத்தனை தடவையோ கேட்டிருக்கிறேன். அதை நீ கவனிக்கவே இல்லை.'' என்றாள்.

உடனே பொன்னம்மாள் அன்பாகக்கடிந்து, "ஏம்மா அப்படிச் சொல்றீங்க! நீங்க ஏம்மா வெசத்தெத் திங்கணும்? ஒங்களுக்குத் தீம்பு நெனெக்கறவளே அவுங்களுக்கல்லவா வெசத்தெக் குடுக்கணும். ஒங்களுக் கென்னம்மா அப்பிடிப்பட்ட தலெயெழுத்து வந்திச்சு. சோத்துக்கில்லியா? துணிக்கில்லியா? அவிசாரி ஆடிப்புட்டீங்களா? அந்த ஆண்டவன் கிருவையாலெ நீங்க எப்படிபட்ட ஒசந்த பதவியிலே இருக்கறீங்க. நீங்க ஏம்மா சாவணும்? ஒரு பொண்ணு என்னமோ கெட்டகாரியம் பண்ணிப்புட்டா அத்தோடே மத்தவங்கள்ளாம் செத்தா பூடுவாங்க. இன்னம் சின்னக் கொயந்தை இருக்குது. நீங்க செத்துப்பூட்டா, அந்த கொயந்தையெ ஆரம்மா கவனிப்பாங்க? அதுவும் கெட்டுப்பூடாதா? அத்தெ ஒரு நல்ல எடத்துலெ மின்னலே கட்டிக்குடுங்க. சாவற காரியத்தெ அப்பாலெ வச்சிக்குவோம்'' என்று உரிமையாகக் கண்டித்துப் பேசினாள். உடனே கல்யாணியம்மாள், கோமளவல்லியம்மாள் "இப்போது எங்கே இருக்கிறாள்?" என்றாள்.

பொன்னம்மாள்:—சாப்பாட்டெ முடிச்சிக்கினு படுக்கெக்கிப் பூடிச்சு.

கல்யாணியம்மாள்:—சரி; நல்ல காரியம். எனக்கு சுத்தமாகப் பசியே இல்லை. நான் பேசாமல் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன். அதிருக்கட்டும். நேற்றைய தினம் காலையில் நீ ஆலந்தூருக்குப் போனாயே; அந்த விஷயம் எப்படி முடிந்ததென்பதை எனக்குச் சொல்லவே இல்லையே! பாலாம்பாளைத் தூக்கிக்கொண்டு போகவேண்டாமென்று கருப்பாயியிடத்தில் சொல்லிவிட்டு வந்தாயா?

பொன்னம்மாள்:—நான் ஆலந்தூருலெ அம்பட்டக் கருப்பாயி வூட்டுக்குப் போனேன். அவ ஊட்டுலெ இல்லெ. திரும்பி வருவா வருவா இன்னு காத்திருந்தேன். ராத்திரி 7-மணிக்கிக் கட்டெயன் கொறவன் அவளெத் தேடிக்கினு அங்ஙனெ வந்தான். மைலாப்பூரு

வங்களாவுக்குப் போயி உளவு பாத்துக்கினு இருக்கறத்துக்காவ கட்டெயன் அவளெ நேத்துப் பகல்லெயெ அனுப்பிச்சானும். அவுனும் நேத்து ராத்திரி 8-மணிக்கு மைலாப்பூருக்குப் போனானும். கருப்பாயி அம்பிடல்லியாம். அவளெத் தேடிக்கினு அவன் திரும்பி வந்துட்டான் வாலாம்பாளெத் தூக்கியாற வாணுமுன்னு நான் அவங்கிட்ட ஒடனெ சொல்லிப்புட்டு ராத்திரி முளுதும் அவ ஊட்டுத் திண்ணெயிலெயே படித்துக் கெடந்துப்புட்டு இன்னெக்கிக் காத்தாலெதான் வந்தேன். கருப்பாயி எங்கன போனான்னு தெரியல்லே. ஆனா, நான் போன சங்கதியெ கட்டெயங்கிட்டச் சொல்லிப்புட்டேன். அவுங்க இன்னமெ வாலாம்பாளெ ஒண்ணும் செய்யமாட்டாங்க. அதெப்பத்தி பயப்படத் தேவெயில்லெ.

கல்யாணியம்மாள்:—(மிகவும் ஆத்திரமாகவும் அதிருப்தியாகவும் பேசத்தொடங்கி) நீ செய்கிற ஒவ்வொரு காரியத்திலேயும் இப்படித்தான் உறுதியாகப் பேசி பேசி பயப்பட வேண்டாமென்று சொல்லி என் கழுத்தை அறுக்கிறாய்! உன் பேச்சைக் கேட்டு நான் ஒன்று செய்யப்போனால், அது வட்டியும் முதலுமாகப் பிரமாதமாக வந்து விளைகிறது. ஏதாவது ஒரு துன்பத்தை விலக்குவதற்காக நான் ஒரு காரியம் செய்தால், அது பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கதை ஆகிறது. ஆரம்பத்தில் நீயும் அந்தக் கருப்பாயியும் கூடி என்னை மோசம் செய்து அந்த அம்பட்டப் பையனைக் கொண்டு வந்து என் வீட்டில் சேர்த்துவைத்தீர்கள். அவனால் எனக்கு வந்திருக்கும் அவமானங்களும் இழிவுகளும் கணக்கு வழக்கில்லை. அன்றையதினம் அந்த துரைராஜாவின் விஷயத்தில் நீ ஏதோ குயுக்தி செய்யப்போக, குட்டிகுலைத்து நாயின் மேல் வைத்ததுபோல, அதுவும் இப்போது என்மேல் வந்து விளைந்திருக்கிறது. எனக்கு உண்டாக இருந்த ஒரு சின்ன அவமானத்தை விலக்குவதற்காக, நீ ஏதோ ஒரு காரியம் செய்யப்போக, அந்த அவமானத்தைவிட ஆயிரம் மடங்கு அதிகமான தலை குனிவும் இழிவும் மானக்கேடும் இப்போது வரும்போ லிருக்கிறது. இதோபார், வக்கீல் நோட்டீஸ் வந்திருக்கிறது; அந்த மதனகோபாலன் என்மேல் கச்சேரியில் வியாஜ்ஜியம் தொடரப் போகிறானும். நான் கச்சேரிக்கு இழுபட்டு, அங்கேபோய் நின்று அவமானப்படப்போகிறேன். ஊராரெல்லாரும் என்னைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரித்துக் காறித் துப்பப்போகி

ருர்கள். அவர்களோடு நீயும் சேர்ந்துகொண்டு சந்தோஷப்படு— என்று மிகவும் குரூரமாகவும் குத்தலாகவும் மொழிந்தாள்.

அதைக் கேட்டு ஆத்திரமடைந்த பொன்னம்மாள், "ஆகா! அப்பிடியா சேதி! நோட்டீசா குடுத்திருக்கருன்! அந்த மோளக்கார நாயிக்கு அம்பிட்டுக் கிருவம் வந்திடிச்சா! இருக்கட்டும். அவனுக் காச்சு நமக்காச்சு; ஒருகை பார்த்துப்புடலாம்; தொரெராசாசுட்டத் துலெ அவன் தப்பிப் பொளச்சிக்கிறுன்னு பாத்துக்கிட்டாறு? இப்ப அந்தக் கட்டெயன் கொறவனெ உட்டு, ஒரே ராத்திரீலே அந்த மோளக்கார நாயெக் கோளிக்குஞ்செக் கசக்கறுப்பலெ கசக் கிச் சாறு காச்சிப்புடச் சொல்றேன். நீங்க பயப்படாதீங்க. அவன் அந்தக் கச்சேரிக்குள்ளறவே நொளய முடியாமெச் செய்யறத்துக்கு நாணுச்சு. நீங்க ஏம்மா இப்பிடி வெசனப்பட்றீங்க? நாளெக் காத்தா லெயே நான் போயி அந்தக் கட்டெயன் கிட்ட ஏற்பாடு பண்ணிப் புட்டு வாறேனுங்க. நீங்க சொம்மா இருங்க." என்ருள்.

கல்யாணியம்மாள்:—(மிகவும் பதைத்து விசனமுற்று) சிவ சிவா! நன்றுகச் சொன்னுய்! பொன்னம்மா! போதும் நீ செய்கிற உப சாரமெல்லாம். நாம் என்னென்ன அக்கிரமங்கள் செய்தோமோ இப் படிப்பட்ட எதிர்பாராத துன்பங்களுக்கெல்லாம் ஆளாகித் தவித்து நிற்கிறேமே! இன்னமுமா அக்கிரமத்தில் இறங்குகிறது! வேண்டா மம்மா! உனக்கு ஆயிரங்கோடி நமஸ்காரம். நீ எதையும் செய்யாமல் சும்மா இருந்தால், அதுவே போதுமானது. ஐயோ பாவம்! அந்த மதனகோபாலனைக் கொல்ல யாருக்காவது மனம் வருமா? அடி பாவி முண்டை! நல்ல வார்த்தை சொன்னுயடி! அவனுக்குத் தீம்பு நினைத்து அதிலிருந்து நான் படுகிற பாடும், அடைகிற துன்பங்க ளும், துயரமும், அவமானங்களும் கொஞ்சமா நெஞ்சமா? ஒரு பாவமுமறியாத தங்கமான பையன்பேரில் நாம் அபாண்டமான பழி சுமத்தினேமே; அவன் வயிறு பற்றி எரிந்ததனுலல்லவா அந்தப் பாவமும் பழியும் நம்மை விடாமல் பலவகையாக வந்து பிடித்துக் கொண்டு ஆட்டுகின்றன. இதற்குத் தக்க பிராயசித்தம் செய்து அந்தப் பாவத்தை நாம் போக்கிக்கொள்வதை விட்டு அவனுக்கு நாம் இன்னமுமா கேடு நினைக்கிறது? அவனுடைய உடம்பில் ஒட்டிய ஒரு தூசிக்கும் நான் கேடு நினைக்கமாட்டேன். அவன் என்னைக் கச்சே ரிக்கு இழுத்து எவ்வளவு அதிகமான இழிவுக்கும் அவமானத்துக் கும் என்னை ஆளாக்கினுலும், அவனுக்கு நான் எவ்விதத் தீங்கும்

நினைக்கமாட்டேன். அவன் குணத்திலும், அழகிலும், முக அமைப்பிலும், மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் நம்முடைய கோமளவல்லியம்மாளைப் போலவே இருக்கிறானென்பதை நினைக்க நினைக்க அவன் விஷயத்தில் என் மனசில் உண்டாகும் வாத்சல்யம் இவ்வளவு அவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. அவனை நினைக்கும்போதெல்லாம் என் மனமும் தேகமும் கட்டுவிட்டு நெகிழ்ந்து உருகிப்போகின்றன. அவன் விஷயத்தில் நான் அவ்வளவு அபாரமான பிரேமை வைத்திருந்தும், நான் என்னுடைய பதற்ற குணத்தினாலும், என்னுடைய கற்பைப்பற்றி பிறர் ஏதாவது தவறாக நினைத்துக்கொள்ளப் போகிறார்களே என்ற பயத்தினாலும், அவன்பேரில் அபாண்டமான அவதூறைச் சொல்லிவிட்டேன். அந்த வதையே இப்படி வந்து என்னுடைய குடும்பத்தை பிடித்துக்கொண்டு சீர்குலைக்கிறது. ஆகையால், நீ சொல்லும் துன்மார்க்கங்களில் இறங்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. இப்படிப்பட்ட துஷ்டகாரியங்களில் உன் மனம் செல்லும்படி நீ விடுவாயானால், நான் உன்னை இனி என் பக்கத்திலேயே சேர்க்கமாட்டேன். நான் கண்டித்துச் சொல்லுகிறேன். எனக்குத் தெரியாமல், நீ இந்த மதனகோபாலனுக்கு ஏதாவது தீம்பு நினைக்கப் போகிறாய் ; ஜாக்கிரதை.—என்று மிகவும் கண்டிப்பாகவும் கடுமையாகவும் கூறிப் பொன்னம்மாளை வெளியே அனுப்பினாள்.

அதன்பிறகு கல்யாணியம்மாள் அன்றிரவு முழுதும் பசி, தாகம், தூக்கம், சிரமம் முதலிய எதையும் பொருட்படுத்தாமல், அதே கவலையாகப் படுத்திருந்து, அந்தப் பெருந் துன்பத்தில் கிடந்து தான் எப்படித் தப்புவதென்று நினைத்து நினைத்து வேதனைக்கடலிலாழ்ந்தும், இடையிடையே மைனரது துன்மார்க்கச் செயல்களைப்பற்றியும், துரைஸானியம்மாளால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைப்பற்றியும் சிந்தித்தும் விசனித்தும், அவர்களால் தனக்கு இனிமேலும் என்னென்ன தீம்புகளும், அவமானமும் இழிவும் உண்டாகுமோவென்று கவலையுற்றும் நரகவேதனையிலாழ்ந்துகிடந்தாள். அதற்கு முந்தியநாளிரவில் அடையாற்று பங்களாவில் அவள்பட்ட பாட்டைவிட இந்த இரவில் பன்மடங்கு அதிகமான கலவரக் கடலில் அவள் மூழ்கியிருந்தாள். அந்தக் கொடிய இரவும் கழிந்தது ; கல்யாணியம்மாள் மிகவும் மெலிந்து தளர்ந்திருந்தமையால் தனது சயனத்திலிருந்து தட்டித்தடுமாறி எழுந்து தனது காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு உடனே தனது பெட்டிவண்டியைப் பூட்டச்செய்து, பொன்னம்மா

ளோடு அதற்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு வண்டியை கோமளேசுவரன் பேட்டைக்கு ஓட்டச்செய்தாள்.

அவ்வாறு சென்ற பெட்டிவண்டி அரை நாழிகை நேரத்தில் கோமளேசுவரன்பேட்டை **நாகப்ப முதலி தெருவிலிருந்த சுந்தர விலாஸ்** என்னும் மெத்தை வீட்டின் வாசலில் போய் நின்றது. வேலைக்காரப் பொன்னம்மாள் வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி அந்த வீட்டிற்குள் போனாள். அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் அப்போதுதான் அங்கே வந்து சில வேலைக்காரர்களை விட்டு வீட்டிற்குள் சுவர்களுக்கு வெள்ளை யடித்துக்கொண் டிருந்தார். பொன்னம்மாள் அவரைக்கண்டு அந்த வீட்டிலிருந்த வீணை வித்துவானான மதனகோபாலன் இருக்கிறானா என்று கேட்க, அவன் அந்த வீட்டைக் காலிசெய்துவிட்டு இரண்டு நாட்களுக்குமுன் மைலாப்பூர் கடற்கரையிலுள்ள **மனோகர விலாஸ்** என்னும் பங்களாவுக்கு இடம் மாற்றிக்கொண்டு போய்விட்டதாக அந்தவீட்டின் சொந்தக்காரர் சொல்ல, அதைக் கேட்டுக்கொண்டே பொன்னம்மாள் வெளியே போய் வண்டிக்குள் ஏறிக்கொண்டு, மைலாப்பூர் கடற்கரைக்கு ஓட்டும்படி உத்தரவு செய்துவிட்டு தான் அறிந்து வந்த விவரத்தைக் கல்யாணியம்மாளிடத்தில் கூறினாள். வண்டி உடனே அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு மைலாப்பூரை நோக்கிச் சென்று அரை நாழிகை நேரத்தில் கடற்கரையை அடைந்தது. வண்டிக்காரன் மனோகர விலாஸம் என்ற பங்களா எங்கே இருக்கிறதென்று விசாரித்தவண்ணம் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டுபோய் சற்று தூரத்தில் கடற்கரையின்மேலிருந்த அந்த பங்களாவைக் கண்டுபிடித்து அதன் வாசலில் வண்டியை நிறுத்தினான். பொன்னம்மாள் கீழே இறங்கி அந்த பங்களாவிற்குள் நுழைந்தாள். பெட்டிவண்டியின் ஜன்னற் பலகைகளின் இடைவெளியால் அந்த பங்களாவை நோக்கிய கல்யாணியம்மாள் பிரமிப்பும் திகைப்பு மடைந்தாள். ஒரு மகாராஜாவினது அரண்மனைபோலவிருந்த மகா உன்னதமான அந்த மாளிகையில், கேவலம் ஏழையான மதனகோபாலன் இருக்கிறானென்பதை அவளது மனம் நம்பவேயில்லை. அந்த இடத்தில் யாராகிலும் மாகாராஜா இருக்கவேண்டுமென்றும், அவர்களது குடும்பத்தைச் சார்ந்த எவருக்காகிலும் வீணை பயிற்றிவைக்கும்பொருட்டு மதனகோபாலன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், அவன் குடியிருப்பதற்கும் அந்த பங்க

ளாவில் ஏதாவது ஒரு பக்கத்தில் இடம் கொடுக்கப்பட் டிருக்க வேண்டுமென்றும் அந்த அம்மாள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

"ஆகா! நான் இவனுடைய பிழைப்பைக் கெடுத்து இவன் தொழில் செய்துவந்த இடங்களை யெல்லாம் இழக்கும்படி செய்தேனே! அதனால் இவனுக்கு என்னகுறை ஏற்பட்டது? கோமளேசுவரன் பேட்டையில் ஒரு சாதாரணமான வீட்டிலிருந்தவன் இப்போது ஒரு மகாராஜன் இருக்கத்தக்க அரண்மனையில் இருக்கிறான்; என்னைவிட இன்னமும் அதிகப் பெருமைவாய்ந்த யாரோ ஒரு தனிகரால் அபிமானிக்கப்பட் டிருக்கிறான். நானோ துன்பங்களை யனுபவித்தவளாய்த் தற்கொலை செய்துகொள்ள வழி தேடிக்கொண் டிருக்கிறேன். மனிதரை மனிதர் கெடுத்துவிடுவது அவ்வளவு சுலபமான காரியமானால், இந்த உலகம் கால்நிமிஷ நேரம் நிலைத்து நிற்குமா? இந்த பங்களாவைப் பார்த்து என்னுடைய பங்களாவையும் பார்த்தால், அதைக் கேவலம் ஓட்டன் தொம்பனுடைய குடிசைக்கே சமானமாகச் சொல்லவேண்டும். மதனகோபாலன் தன்னுடைய நற்குணங்களினாலும், அபாரமான வித்தை விசேஷத்தாலும் எங்கே போனாலும் சிறந்து விளங்குவா னென்பதற்குத் தடையே இல்லை; கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பென்பது பொய்யாகுமா?" என்று அவள் தனக்குத்தானே எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருந்தாள்.

அந்தச் சீமாட்டி அவ்வாறிருக்க, வண்டியைவிட் டிறங்கி பங்களாவிற்குள் நுழைந்த பொன்னம்மாள் அதற்குள் முன் தாழ்வாரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு வேலைக்காரனைக் கண்டு, மதனகோபாலன் என்ற வீணைவித்துவான் இருக்கிறானா என்று வினவினாள். மதனகோபாலன் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரினது அபிமான புத்திரனாக மதிக்கப்பட்டு அந்த பங்களாவின் எஜமான்போல இருந்து வந்தானாகையால், அவன் சாதாரணமான வீணைவித்துவானாக இருந்தவனென்பது அந்த வேலைக்காரர்களுக்குத் தெரியாது, ஆகவே, அந்த வேலைக்காரன் வீணைவித்துவான் எவனும் அந்த பங்களாவில் இல்லையென்றும், அது கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தாரது பங்களாவென்றும் மறுமொழி கூறினான். அதைக் கேட்டு, மேலே எவ்வித மறுமொழியும் சொல்லமாட்டாமல் சிறிது தயங்கியபின் பொன்னம்மாள் திரும்பி நடந்து, ராஜாபாட்டையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வண்டியண்டை வந்து நின்று, தான் அறிந்துவந்த விவரத்தைச் சொல்ல, அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் பெரிதும் திகைப்படைந்தவளாய்

கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாருக்குத் தேனும்பேட்டையி லல்லவா பங்களா இருக்கிறது? இது யாரோ ஒரு மகாராஜனின் அரண்மனை போல இருக்கிறதே! ஒருகால், வட இந்தியாவில் கிருஷ்ணபுரமென்று ஏதாவது ஒரு சமஸ்தானம் இருக்குமோ! அப்படி இருந்தால், கோமளேசுவரன் பேட்டையில் சங்கதி சொன்னவன் உன்னிடத்தில் பொய்யையா சொன்னான்? மனோகர விலாஸ என்று அவன் தெளிவாகச் சொன்னானே! அதே பெயர்தானே இதோ இந்தத் தகட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! மதனகோபாலன் வீணைவித்துவானென்பது ஒருவேளை இந்த வேலைக்காரனுக்குத் தெரியாதிருக்குமோ?'' என்று பலவாறு ஐயமுற்றுத் தயங்கி மேலே என்னசெய்வ தென்பதைப்பற்றிச் சிறிதுநேரம் சிந்தித்து, ''பொன்னம்மா! நாம் ஒரு காரியம் செய்வோம். மைலாப்பூரில் வக்கீல் அருணகிரிப் பிள்ளையினிடத்தில்போய் விசாரிப்போம். அவர் மதனகோபாலனுடைய வக்கீலாகையால் அவனுடைய இருப்பிடம் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும்; வண்டியைத் திருப்பி ஊருக்குள் விடச்சொல்'' என்றாள். வண்டி உடனே மைலாப்பூர்ப் பக்கம் திருப்பப்பட்டு நாலைந்து கஜதூரம் சென்றது அதற்குள் அந்த பங்களாவிலிருந்து யாரோ கையைத் தட்டி அவர்களைக் கூப்பிட்டவண்ணம் ராஜாபாட்டைக்கு ஓடிவந்ததாகத் தெரிந்தது. உடனே வண்டி நிறுத்தப்பட்டது. அடுத்த நிமிஷம் மதனகோபாலனே ஓடிவந்து வண்டியண்டையில் நின்றான்.

சற்றுமுன் பங்களாவிற்குள் யாரோ ஒரு பெண்பிள்ளை வந்து வீணைவித்துவானைப்பற்றி விசாரித்ததாக வேலைக்காரன் மதனகோபாலனிடத்தில் சொல்ல, அவன் தானே எழுந்து விரைவாக வெளியிலே ஓடிவந்தான். ஆனால், அவன் கல்யாணியம்மாள் வந்திருப்பாளென்று கனவிலும் நினைக்காதவனாகையால், வண்டிக்குள் உட்கார்ந்திருந்த கல்யாணியம்மாள் அவனைக் கண்டு அன்பாகப் புன்னகை செய்ததைக் கண்டவுடனே அவன் திடுக்கிட்டுத் திகைப்பும் அச்சமுமடைந்தவனாய் ஸ்தம்பித்துச் சிறிதுநேரம் அப்படியே நின்றுவிட்டான். அந்தச் சீமாட்டியம்மாள் தன்னிடத்தில் கரைகடந்த பிரேமையும் அபிமானமும் வைத்தவளென்பதை அவன் நன்றாக உணர்ந்தவனாகையால், அவள் அந்தரங்கத்தில் செய்த தவறை வெளியிட்டு, அவளுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பி, தான் மிகவும் கொடுமையாகநடந்து கொண்டதைப்பற்றி மிகுந்த கிலேசமும், இன்னதென்று விவரிக்க

முடியாத சஞ்சலமு மடைந்தவனாகத் தனது சிரத்தைக் கீழே கவிழ்த்துக்கொண்டான். அவனது முகம் சந்தோஷத்தினால் மலராமல் வெட்கத்தினால் விகாரப்பட்டது. அவன் மகா தயாள குணமும், ஜீவ காருண்யமும் உடையவனாகையால், தன்னால் ஒரு ஸ்திரீயினது மனம் புண்படலாயிற்றே என்ற இரக்கமும் சங்கடமும் எழுந்து அவனை வதைத்தன. அவன் அவ்வாறு தத்தளித்து நின்றதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் பொன்னம்மாளினது முகத்தைப் பார்க்க, அவள், "அம்மணீ! நீங்க பேசறத்துக்குள்ளற நானும் வண்டிக்காரனும் அலெ ஓரமாப் போயிப் பாத்துப்புட்டு வாறோம்" என்று கூறியவண்ணம் வண்டிக்காரனை அழைத்துக்கொண்டு சுமார் 50-கஜத்திற் கப்பாலிருந்த மணற்பரப்பிற்குப் போய்விட்டாள்.

உடனே கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலனை நோக்கிப் புன்னகைசெய்து, "அப்பா மதனகோபாலா! சாட்சிக்காரனுடைய காலில் விழுவதைவிட, சண்டைக்காரனுடைய காலில் விழுவது நல்லதென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். அதுபோல நானும் வந்திருக்கிறேன், நான் என்ன குற்றம் செய்திருந்தாலும் மன்னித்துக்கொள்ளப்பா!" என்று மனப்பூர்வமாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினாள்.

அந்த அம்மாள் தன்னிடத்தில் மிகுந்த பகைமையும் ஆத்திரமும் பாராட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பாளோவென்றும், அவளிடத்திலிருந்து தான் எப்படித் தப்பிப்போகிறதென்றும் எண்ணி அதுகாறும் மிகுந்த சஞ்சலமுற்றிருந்த மதனகோபாலன் அவளது எதிர்பாராத அன்பையும் பணிவான சொல்லையும் உணரவே, தான் அவளுக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுகிறதென்பதை அறியாமல் அவன் தத்தளித்துக் கீழே குனிந்தான். அவனது மனம் முன்னிலும் அதிகரித்த நெகிழ்வை யடைந்தது. பரம விரோதியானாலும், காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்பானாகில் அவனை க்ஷமிக்கவேண்டுவதே உத்தமலக்ஷணமென்பதை அவன் அறிவானாயினும், தனது இளம் பிராயத்திலிருந்து தன்னை வளர்த்துப் பிள்ளையைக்காட்டிலும் அதிக வாத்சல்யத்தோடு பாதுகாத்துக் காப்பாற்றிவரும் கிருஷ்ணபுரத்து ஜெமீந்தார் வேண்டுமென்றே செய்திருக்கும் அந்தக் காரியத்தில் அவரது அநுமதியின்றித் தான் எவ்விதமான ஏற்பாட்டிற்கும் இணங்கக் கூடாதென்ற எண்ணம் அவனது மனதில் எழுந்து போராடியது. இல்லாதிருந்தால், அவன், தான் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டதாகவும், மேல் நடவடிக்கை நடத்துவதை நிறுத்திவிடுவதாகவும்

சொல்லிவிடக்கூடிய தயாள குணமுடைய மனிதனே. ஆகையால் அவன் எந்த வழியிலும் போகமாட்டாமல் மௌனமாக நின்றான்.

உடனே கல்யாணியம்மாள் முன்னிலும் அதிக அன்பாகப்பேசத் தொடங்கி, "அப்பா! மதனகோபாலா! என்னோடு பேசக்கூடா தென்று கூடவா உறுதிசெய்துகொண்டிருக்கிறாய்? கேவலம்கொலைக் குற்றம் செய்த மனிதராக இருந்தாலும், அவர்களிடத்திலும் பேசு வார்களே; நானென்ன அதைவிடப் பெரிய குற்றமா செய்துவிட் டேன்! நான் வண்டியில உட்கார்ந்துகொண் டிருக்கிறேன். நீ பாட் டையில் நின்றுகொண் டிருப்பதைக் காண என் மனம் சகிக்கவில்லை ஆனால், உன்னை வண்டிக்குள்உட்கார வைத்துக்கொண்டால், அதைக் காணும் மூடஜனங்கள் ஏதாவது வித்தியாசமாக நினைத்துக்கொள் வார்கள். முதலில் நீயே என்னைப்பற்றித் தவறாக நினைத்துக்கொள் வாய். உலகம் அப்படிக் கெட்டுப்போயிருக்கிறது. எங்கே பார்த் தாலும் விபசார குணமே மலிந்துபோயிருக்கிறது. உலகத்தில் நல் லது கெட்டது தெரியாமல் எல்லாம் பிசரிக்கொண்டுகிடக்கிறது. ஒ வனிடத்தில் ஒருத்தி துன்மார்க்கமான எண்ணத்தோடு அன்பைக் காட்டி உபசரிக்கிறாளா என்பதற்கும் அவனிடத்திலுள்ள நல்ல நடத்தையையும், கல்வித் திறத்தையும், புத்தி விசேஷத்தையும் அழகையும் கண்டு, கபடமற்ற அன்பும் பிரியமும் வைத்து சந் தோஷப்பட்டு உபசரிக்கிறாளா என்பதற்கும் வித்தியாசமே தெரி யாதபடி உலகம் கெட்டுப்போய்விட்டது. குழந்தாய்!—ஆகா! உன்னைக் கூப்பிடும்போ தெல்லாம், குழந்தை என்ற பதம் தானாகவே என் வாயில் வந்து நிற்கிறது. என்னுடைய குழந்தை களைக் காணும்போது என் மனசில் எப்படிப்பட்ட வாத்சல்யம் சுரக்கிறதோ அதே வாத்சல்யம் உன்னை நான் காணும்போதெல் லாம் என் மனசில் சுரக்கிறது. அதனால் குழந்தை என்ற பதமே முன்னால் வந்து உதட்டில் நிற்கிறது. உன்னை நான் எந்த நிமி ஷத்தில் கண்டேனோ அதுமுதல் இது பரியந்தம் நான் உன்னிடத் தில் வித்தியாசமான எண்ணம் கொண்டிருந்தால், அந்த ஈசுவரன் என்னுடைய இரண்டு குழந்தைகளையும் கொண்டுபோகட்டும். நானும் கண்ணவிந்து சீரழிந்து ஆயிரங் காலத்துக்குத் திண்டா டித் தெருவில் நிற்பேன். பிரமாணமாகச் சொல்லுகிறேன்; உன்னை நான் ஒரு குழந்தையென்று நினைத்ததைத் தவிர, வேறே வித மாக நினைக்கவே இல்லை. அப்படி நான் நினைக்க, முக்கியமாக ஒரு

காரணம் இருக்கிறது. நான் முன்னே சொன்ன சகலமான அம்சங்களும் உன்னிடத்தில் பொருந்தி யிருப்பதோடு, உன் முகமும் கண்களும் என்னுடைய இரண்டு பெண்குழந்தைகளினுடைய முகம் போலவும் கண்கள் போலவும் தத்ரூபம் அப்படியே இருப்பதால், உன்னை நான் காணும்போதெல்லாம் என் மனம் என்னை மிஞ்சி ஒரு விதப் பரவசமடைந்து உருகிப்போகிறது. அதே காரணத்தினாலே தான் நான் அன்றையதினம் மெய்ம்மறந்து உன்னை ஆலிங்கனம் செய்ய ஓடிவந்தது. நீ அதை வித்தியாசமாக நினைத்துவிட்டாய். ஏனென்றால் உலகம் அப்படிக் கெட்டிருக்கிறது. அதோடு, நான் சொல்லும் காரணம் நல்ல விவேகிகளுக்கன்றி மற்றவருக்கு உண்மையாகப் படாது!" என்று கல்லும் கரையும்படியான குரலில் மொழிந்தாள். அதற்கு அநுசரணையாக அவளது கண்களினின்று கண்ணீர்த் துளிகள் மளமளவென்று கீழே வீழ்ந்தன.

அவளது உருக்கமான சொற்களையும் பரிதாபகரமான நிலைமையையும் கண்டு விவரிக்க இயலாதபடி தத்தளித்த மதனகோபாலன் தான் அதற்கு மேலும் பேசாமல் நிற்பது தவறென்று நினைத்துத் துணிபடைந்தவனாய், "அம்மணீ! தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மையென்று என் மனசு நம்பிவிட்டது. ஆனால், ஒரே ஒரு சந்தேகம் மாத்திரம் என் மனசில் எழுந்து போராடுகிறது. நான் அன்றைய தினம் தங்களிடத்தில் வந்து, தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஏதோ துன்மார்க்கத்தில் பிரவேசித்ததாகத் தாங்கள் மற்ற எல்லா பங்களாக்களிலும் வெளியிட்டீர்களே! அப்படி நான் அணுப்பிரமாணம் வார்த்தையிலாவது நடத்தையிலாவது தங்களிடத்தில் தவறாகநடந்ததுண்டா? அது எனக்கே சந்தேகமாக இருக்கிறது ஏனென்றால் அன்றையதினம் என் மனம் அவ்வளவு அதிகமாகக் குழம்பி இருந்தது. அந்த விஷயத்தை மாத்திரம் தாங்கள் சொல்லுங்கள்." என்று, பணிவாகக் கேட்டான்.

உடனே கல்யாணியம்மாள், "குழந்தாய்! நீ மகா பரிசுத்தமான மனசை யுடையவனென்பது முக்காலும் சத்தியம். வார்த்தையாலும் செய்கையாலும் மாத்திரமல்ல; மனசால் கூட, நீ என்னிடத்தில் தவறான எண்ணம் கொண்டிருக்க மாட்டாயென்பது உறுதியான சங்கதி. அந்த விஷயத்தில் நான் சொன்னது சுத்தமான பொய்தான் அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதைத் தவிர, வெள்ளைக்காரியாகப் போய்ச் செய்த காரியமெல்லாம் நான் செய்த

தல்ல. அது நடந்த பிறகே எனக்குத் தெரிந்தது. அதில் நான் சம்பந்தப்படவில்லை யென்பதை நான் ருஜுப்படுத்தக் கூடும். ஆனால் உன் விஷயத்தில் நான் அவதூறு சொன்னதற்கு ஒரு காரண மிருக்கிறது. அன்றையதினம் கடைசியில், நீ திமிறிக்கொண்டு ஓடிய போது, நான் பின்னால் துரத்திக்கொண்டு வந்தேனல்லவா ? அந்த சமயத்தில் என்னுடைய பெண்களிருவரும் வந்து நம்மைக் கண்டு கொண்டார்கள். அவர்களுள் மூத்தவள் மகா துர்க்குணங்கள் நிறைந்தவ ளாகையால், அவள் என்னுடைய கற்பைப்பற்றி சந்தேகப் பட்டு வேலைக்காரர்க ளிடத்திலெல்லாம் சொல்லிப் புரளிசெய்வா ளென்ற அச்சத்தினாலும், நீயும் என்னுடைய நடத்தையை வித்தியாசமாக நினைத்து மீனாக்ஷியம்மாள் முதலியோரிடத்தில் வெளியிட்டு விடுவாயோ என்ற கவலையினாலும் நான் அந்த அவதூறை உன்மேல் சொல்லிவிட்டேன். அந்தக்குற்றம் மாத்திரம் மிகவும் பெரியதுதான். உன்னுடைய அக்காள், தங்கை, அல்லது தாய் உன் விஷயத்தில் ஏதாவது குற்றம் செய்தால் அதை நீ எப்படி மன்னிப்பாயோ அதுபோல என்னையும் ஒரு தாய்போல மதித்து நீ க்ஷமித்துக்கொள். என்னால் உன்னுடைய உத்தியோகங்கள் போன விஷயத்தில் இரண்டு லக்ஷமல்ல நான்கு லக்ஷம் ரூபாய் வேண்டுமானாலும் இந்த நிமிஷத்தில் நான் செக் எழுதிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ இதற்காக என்னைக் கச்சேரிக்கு இழுப்பதும், பத்திரிகை மூலமாக இதை மறுக்கும்படி என்னைக் கட்டாயப்படுத்துவதும், உன்னுடைய தயாள குணத்துக்குக் கொஞ்சமும் தகாத காரியம்; அப்படிச் செய்தே தீரவேண்டுமென்று நீ வற்புறுத்துவாயானால், என்னிடத்தில் பாஷாணம் தயாராக இருக்கிறது. அதைத் தின்று உடனே என்னுடைய உயிரை விட்டுவிட உறுதி செய்துகொண் டிருக்கிறேன்.'' என்று மிகவும் பணிவாகவும் நயமாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன், ''அம்மணீ! தாங்கள் சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் நான் வேதவாக்கியமாக நம்பிவிட்டேன். இந்த விஷயத்தில் நானே எஜமானாக இருந்தால், தங்களுடைய பரிதாபகரமான முகத்தை நான் சற்றுமுன் பார்த்தபோதே தாங்கள் என்னை மன்னிப்புக் கேட்பதற்குப் பதிலாக, இந்த நோட்டீஸ் கொடுத்ததற்காக நானே தங்களுடைய மன்னிப்பைக் கேட்டுக் கொண்டு, தங்களை அனுப்பி இருப்பேன். ஆனால் என்னை அபிமான புத்திரனாக வளர்த்துக் காப்பாற்றிவரும் பெரியவருடைய உத்தர

வின்படி இந்தக் காரியம் நடந்திருக்கிறது. ஆகையால், அவர்களு டைய தகவலில்லாமல் நான் எதையும் செய்ய சக்தியற்றவனாக இருக் கிறேன். அவர்கள் இப்போது பங்களாவில் இல்லை. அவர்கள் திரும்பி வந்த வுடனே தாங்கள் இங்கே வந்து என்னிடம் பேசிய விவரங்களை யெல்லாம் அவர்களிடத்தில் தெரிவித்து, நானும் தங்க ளுக்காகப் பரிந்து பேசி என்னாலான வரையில் முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன். நேற்று நடந்த சம்பவத்திலிருந்து தங்கள் விஷயத்தில் அவர்களும் மிகுந்த அநுதாபத்தோடுதா னிருக்கிறார்கள். அவர்க ளுடைய மனசு இப்போது மாறினாலும் மாறலாம்.'' என்று மிகுந்த அன்போடு கூறினான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது முகம் சடக்கென்று மாறு பட்டது "நேற்று நடந்த சம்பவம்'' என்று மதனகோபாலன் சொன்னதிலிருந்து, தனது பங்களாவில் துரைஸானியம்மாளினது சம்பந்தமாக நடந்த விஷயங்களெல்லாம் ஊர் முழுதும் பரவியிருக் கிறதென்று எண்ணிக்கொண்ட கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த கிலேச மும் சஞ்சலமு மடைந்தவளாகச் சிறிதுநேரம் தத்தளித்திருந்தபின் மறுபடியும் அவனை நோக்கி, "உன்னை அபிமான புத்திரனாக வளர்த்துவருபவர்கள் யார்?'' என்று நயமாகக் கேட்க, மதன கோபாலன் "அவர்கள்தான், கிருஷ்ணா—இல்லை—பசவண்ண செட்டியார்." என்றான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது தேகம் முன்னிலும் அதிக மாகக் குன்றியது. அவள் அவனை நோக்கி, "நேற்று நடந்த சம்ப வத்துக்குப் பின்னால் அவர் என் விஷயத்தில் அநுதாபப் படுகிறார் என்றாயே! அது என்ன விஷயம்?'' என்று வினவினாள்.

உடனே மதனகோபாலன் வியப்புற்று அவர்களை உற்று நோக்கி, 'என்ன ஆச்சரியம்! தாங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால், நேற்று நடந்த விஷயம் தங்களுக்குத் தெரியாதுபோ லிருக்கிறதே! இங்கே நடந்த விபரீத சங்கதியைத் தங்களிடத்தில் யாரும் சொல்லவில் லையா? அது தங்களுக்கு அவசரமாகவும் அவசியமாகவும் தெரிய வேண்டிய சங்கதியல்லவா!'' என்றான்.

அவன் பேசிய பதைப்பிலிருந்து மிகுந்த சஞ்சலமும் கலக்கமு மடைந்த கல்யாணியம்மாள், "எனக்கு ஒரு சங்கதியும் தெரியாதே! என்ன நடந்தது? எங்கே நடந்தது?'' என்று மிகவும் பதறிக் கேட் டாள்.

உடனே மதனகோபாலன், "ஆகா! அந்த சங்கதியைக் கேட்டால் தாங்கள் நிரம்பவும் விசனப்படுவீர்கள். அதை நான் எப்படி வெளியிடப் போகிறேன்" என்று பீடிகை போட்டுச் சிறிதுநேரம் மௌனம் சாதித்தவனாய், "அம்மணீ! தங்களுடைய குமாரர் மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருக்கிறார். தாங்கள் காலதாமசமின்றி நேராக அங்கே போங்கள். எல்லா விஷயங்களும் நன்றாக வெளியாகும். அங்கே இப்போது விசாரணை நடக்கிறது. அதற்காகத்தான் பசவண்ண செட்டியார் போயிருக்கிறார்." என்றான்.

அவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்கவே கல்யாணியம்மாளினது மனம் ஒரு விதத்தில் அமைதியடைந்த தாயினும், இன்னொரு விதத்தில் ஆவல்கொண்டது. தன்னுடைய பங்களாவில் நிகழ்ந்த விஷயங்களைப்பற்றி அவன் பேசவில்லை யென்பதும், அவைகள் அவர் கள்வரையில் எட்டவில்லை யென்பதும் அவளது முக்கியமான கவலையைப் போக்கின. மைனர் தனக்குக் கீழ்ப்படியாமல் நடந்ததன்றி தன்னை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்துப் பலவகையில் முயற்சிகள் செய்துவருகிறானென்பதை அவன் துரைராஜாவுக்கு எழுதிய கடிதத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டதுமுதல், அவனது விஷயத்தில் அவள் மிகுந்த அருவருப்பும் கோபமு மடைந்திருந்தவ ளாதலால் அவன் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறானென்பதைக் கேட்டவுடனே, அவள் அவ்வளவாகக் கவலைப்படாமல், அவன் பலவிடங்களிலும் மாட்டிக்கொண்டு துன்பப்பட்டால் அவனுக்கு நல்ல புத்தி வருமென்ற நினைவைக் கொண்டவளாய், அதை அலட்சியமாக மதித்து, "ஓகோ அப்படியா! அந்தப் பெரியவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனிலா இருக்கிறார்! இருக்கட்டும்; எப்படியாவது கெட்டழியட்டும்; துஷ்டப்பிள்ளைக்கு ஊரார்தான் புத்தி சொல்லவேண்டும்." என்று மறுமொழி கூறினாள். அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன், "அம்மணீ அவர் எவ்வளவுதான் கெட்டவராக இருந்தாலும், இந்த சமயத்தில் தாங்கள் இப்படி அசிரத்தையாக இருப்பது பிசகு. அவர் செய்திருக்கும் குற்றம் சாதாரணமான குற்றமல்ல. அதனால் அவருக்கும் உங்களுக்கும் மகா விபரீதமான அபாயம் நேரும்போ லிருக்கிறது. தாங்கள் முதலில் அந்த விஷயத்தைக் கவனியுங்கள். மற்ற விஷயத்தை நாம் சாவகாசமாகப் பேசிக்கொள்வோம்." என்று மிகுந்த கவலையும் அச்சமும் கலக்கமும் தோன்றக் கூறினான்.

அவன் அவ்வாறு பேசியதைக் கேட்டபிறகே, கல்யாணியம்மாளது மனதில் பெருத்த திகில்உண்டாயிற்று; அவள் அவனை நோக்கி, "அவன் அப்படி என்ன விதமான விபரீதக் குற்றத்தைச் செய்து விட்டான்? அதையாவது நீ சொல். மற்ற விவரங்களை நான் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் அறிந்துகொள்ளுகிறேன்." என்றாள்.

உடனே மதனகோபாலன், "அம்மணீ! அதை வாயால் சொல்லவும் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. அவர் யாரோ ஒரு கிழவியை நேற்று சாயுங்காலம் கத்தியால் குத்திக் கொன்றுவிட்டார். அவரைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக்கொண்டார்களாம். அவருக்கு மரண தண்டனை நிச்சயமாகக் கிடைக்குமென்று ஜனங்கள் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால், தாங்கள் உடனே போய் அதற்குத் தகுந்த வக்கீலை அமர்த்தித் தக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நோட்டீஸ் விஷயம் இருக்கட்டும்." என்று உருக்கமாகவும் வற்புறுத்தியும் கூறி, கடற்கரையிலிருந்த பொன்னம்மாளையும் வண்டிக்காரனையும் நோக்கி, விரைவாக வரும்படி கையைத் தட்டிச் சைகை செய்தான்.

அவன்சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்கவே. கல்யாணியம்மாள் அளவிலடங்காத அச்சமும், திகிலும், கலக்கமும், கவலையுமடைந்தவளாகப் பதைபதைத் திருக்க, பொன்னம்மாளும் வண்டிக்காரனும் விரைவாக வந்து வண்டியில் ஏறினார்கள். உடனே கல்யாணியம்மாள் வண்டியை சிவஞான முதலியாரது ஜாகைக்கு அதிக விசையாக ஓட்டும்படிசொல்ல, வண்டி உடனே புறப்பட்டு ஓடத்தொடங்கியது. கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலனை நோக்கி, "அப்பா மதனகோபாலா! நான் போய்விட்டு வருகிறேன். நான்சொன்ன விஷயத்தில் கவனம் இருக்கட்டும்; பெரியவரை எப்படியாவது சரிப்படுத்துவது உன்னைச் சேர்ந்த பொறுப்பு." என்று சொல்லிக்கொண்டே சென்றாள்.

31-வது அதிகாரம்

இந்திர ஜாலம்!—சல் ஓடிப்போ!

இருபத்தேழாவது அதிகாரத்தின் முடிவில் மைனர் அம்பட்டக் கருப்பாயியைக் கத்தியால் குத்திவிட்டு ஓடியதும், கிருஷ்ணா புரம் ஜெமீந்தாரும், ஆட்களும், ஒரு போலீஸ் ஜெவானும் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டதும் சொல்லப்பட்டன வல்லவா? அவ்வாறு அவர்கள் தன்னைக் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டார்களென்ற கலக்கமும் பிரமிப்பும் பேரச்சமும் குலைநடுக்கமு மடைந்தவனாய் மைனர் மருண்டு மருண்டு திருட்டுவிழி விழித்துக்கொண்டு பேசமாட்டாமல் நடுநடுங்கி நிற்க, போலீஸ் ஜெவான், மைனர் செய்த கொலையின் விவரத்தை ஜெமீந்தாரிடத்திலிருந்து கேட்டறிந்து கொண்டான். உடனே ஜெமீந்தார் அங்கே இருந்த தமது ஆட்களுள் சிலரை நோக்கி, தமது பங்களாவிற்கு ஓடி, குத்தப்பட்ட கிழவி இன்னமும் உயிரோடிருந்தால். அவளை உடனே எடுத்துத் தமது மோட்டார் வண்டியில் வைத்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய்ப் போட்டுவிட்டு அந்த விவரங்களையும், தாங்கள் குற்றவாளியை அழைத்துக்கொண்டு நேராகப் போலீஸ் ஸ்டேஷனிற்கு வந்து கொண்டிருப்பதாகவும், மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சொல்லும்படி கூறி யனுப்ப, ஆட்கள் அவ்வாறே பங்களாவை நோக்கி ஓடி, ஐந்து நிமிஷ நேரத்தில் கிழவியை மோட்டார் வண்டியில் படுக்க வைத்துக்கொண்டு, ராயப்பேட்டை வைத்திய சாலைக்குப் போயினர். அவ்வாறு வண்டியில் போனவர்கள் அந்தக் கிழவியினது உயிர் இன்னமும் துடித்துக்கொண் டிருப்பதாகவும் அவள் வெகு சீக்கிரத்தில் இரந்துபோய்விடுவா ளென்றும் சொல்லிக் கொண்டே காற்றுகப் பறந்து போயினர். ஜெமீந்தாரும், போலீஸ் ஜெவானும், மிகுதியிருந்த நான்கு ஆட்களும் மைனரை அழைத்துக் கொண்டு அந்த ராஜபாட்டையின் வழியாகவே மைலாப்பூரை நோக்கி நடந்தனர். அவ்வாறு ஐந்து நிமிஷநேரம் நடக்க, அதுகாறும் கிலியினால் கலங்கியிருந்த மைனர், அதற்குள் ஒருவாறு தெளிவும் துணிபும் அடைந்தவனாய்த் தனது மடியிலிருந்த கத்தியை எடுத்து மெதுவாகக் கீழே போட்டான். அதைக் கண்ட ஓர் ஆள் கீழே குனிந்து கத்தியைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டான். மைனர் உடனே திமிறத்

தொடங்கி போலீஸ்காரனைப் பார்த்து, "அடேய் ! என்னை ஏனடா பிடித்துக்கொண் டிருக்கிறீர்கள் ? அவள் யாரோ பைத்தியக்காரக் கிழவி ; அவளை நான் எதற்காகவடா கொல்லப்போகிறேன் ? என்னை யாரென்று பார்த்துக்கொண்டீர்கள் ? நான் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரல்லவா ? என்னுடைய பங்களா அதோ எதிரில் தெரிகிறது பார். அதிலிருந்து நான் உலாவுவதற்காக இப்போதுதானே வெளியே வந்தேன். நீங்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டீர்களே ? என்ன வயணம் ஒன்றும் புரியவில்லையே போலிருக்கிறது ? என்னை விடுங்கள் ; நான் பங்களாவுக்குப் போகிறேன்." என்று கூறித் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயல, போலீஸ்காரன், "அடெ போ ஓய் ! உன்னைத் தெரியும் எங்களுக்கு. இந்தச் சரக்கெல்லாம் இங்கே விலை போகாது. நட ! டேஷனுக்கு" என்று கூறி அதட்டியவண்ணம் அவனைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு இழுக்க, அவன் வரமாட்டேனென்று பிரமாதமான முரண்டல் செய்யத் தொடங்கினன். போலீஸ் ஜெவான் மற்ற ஆள்களைப் பார்த்து, "நீங்களும் இதுவரைக்கொஞ்சம்பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் ; மோட்டாரில் போனவர்கள், டேஷனுக்குப் போய் இந்த சங்கதியைச் சொன்னல், சப் இன்ஸ்பெக்டராவது வேறே யாராவது விலங்கை எடுத்துக்கொண்டு உடனே புறப்பட்டு இன்னமும் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் வந்துவிடுவார்கள். அதுவரையில் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்." என்றான். உடனே ஆட்களும் மைனரைப் பிடிக்கப் போக, மைனர் வீராவேச மடைந்தவனாய், "அடேய் ! நாய்களா ! நீங்கள் யார் என்னைத் தொடுவதற்கு ? என்னைத் தொட உங்களுக்கு அதிகாரமே இல்லை. தொட்டால் நாளைக்கு என்னுடைய ஆள்களை விட்டு உங்களை பலிபோட்டுவிடச் சொல்லுவேன்" என்று கூறியவண்ணம் மிகுந்த கோபத்தோடு அவர்களை உதைக்கவும் குத்தவும் முயல, அவன் ஜெமீந்தாரினது வீட்டுப் பிள்ளையாயிற்றே என்ற மரியாதையினால் அவர்கள் அதிக பலவந்தம் செய்யாமல் தயங்கி நிற்க, மைனர் போலீஸ் ஜெவானது பிடியை விலக்கிக் கொள்ள முயன்றுகொண்டிருக்கையில், ஜெமீந்தார் தென்புறத்தில் தற்செயலாகப் பார்த்து, "அதோ குதிரையில் வந்துவிட்டார் !" என்று வியப்போடு கூறினர் அதைக்கேட்ட யாவரும் திடுக்கிட்டு முன்புறத்தில் பார்க்க, மைனர் முன்னிலும் அதிகமாகத் திமிறத் தொடங்கினன். இரண்டொரு நிமிஷநேரத்தில் குதிரை அவர்களிருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. அதன்மேல் ஒரு போலீஸ் சார்ஜண்டு துரை உட்கார்ந்திருந்தார். அவரது வலது கையில்,

வெள்ளிப் பூண் கட்டப்பட்ட மெல்லிய ஒரு பிரம்பிருந்தது. இடது கையில் ஒரு பீடியை வைத்துக் குடித்துக்கொண்டபடி வந்து சேர்ந்து, "அடேய் ஜெவான்! என்ன தகரார்! (Hallo Constable! What is the row about?) என்று இங்கிலீஷ் பாஷையில் அடித் தொண்டையால் மிகவும் தணிவாகக் கேட்டுக்கொண்டு நெருங்க, உடனே ஜெவான் அந்த சார்ஜண்டை நோக்கி நிமிர்ந்து நின்று சலாம் செய்து, அந்தக் கொலையின் விஷயத்தையும், குற்றவாளி இன்னான் என்பதையும், அவன் தகரார் செய்வதையும் இரண்டொரு வார்த்தையில் கூற, உடனே துரை ஆத்திரமும் கோபமும் தோற்றுவித்து இங்கிலீஷிலும் தமிழிலும் மணிப்பிரவாளமாகப் பேசி மைனரைத் திட்டியவண்ணம் குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்து தமது இடது கையால் மைனரை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு, "போ! நட கழுதை! என்ன போக்கிரித்தனம் செய்கிறாய்!" என்று கூறியவண்ணம் தமது கையிலிருந்த பிரம்பால் மைனரது பின்புறத்தில் சுளீர் சுளீரென்று நாலைந்து அடிகள், கொடுத்து, பூட்ஸ் போட்ட காலையும் பின்பக்கத்தில் பிரயோகப்படுத்த, மைனர் அதற்குமேல் எவ்வித முரண்டலும் செய்யாமல் அடங்கிப்போய்த் தான் அந்தக் கொலைக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லையென்றும், தான் இன்னானென்றும், தன்னை அவர்கள் அக்கிரமமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், பக்கத்திலிருக்கும் தனது பங்களாவிலிருந்து உலாவவந்த தன்னை அவர்கள் பிடித்துக்கொண்டார்களென்றும் கூற, போலீஸ் சார்ஜண்டு அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல், அவனை அதட்டியும், அடித்தும், அவன் உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால், நகத்தின் இடுக்குகளிலெல்லாம் ஊசிகளைச் சொருகப்போவதாகவும், வேறே பலவகையான சித்திர வதை செய்துவிடுவதாகவும் சொல்லிக்கொண்டே வர, மைனர் பெருத்த திகிலும் குலை நடுக்கமுமடைந்து என்னசெய்வதென்பதை அறியாமல் மயங்கினவனாக நடந்தான்.

அப்போது அவர்களெல்லோரும் மைனரிருந்த பங்களாவினது வாசலை யடையவே, உடனே போலீஸ் சார்ஜண்டு, "ஏ மைனர்! நீ இவர்களுக்கெதிரில் நிஜத்தைச் சொல்ல யோசிக்கிறாய்போலிருக்கிறது. இவர்கள் எல்லாரும் இங்கேயே இருக்கட்டும். நானும் நீயும் பங்களாவுக்குள் தனியாக ஓரிடத்துக்குப் போவோம். அங்கேயாவது நீ உண்மையைச் சொல்லிவிடு" என்று கூறியவண்ணம், மற்ற எல்லோரையும் வெளியில் நிறுத்திவிட்டு மைனரை மாத்திரம்

அழைத்துக்கொண்டு பங்களாவுக்குள் சென்றார். கொலைசெய்து விட்டுவரும்படி மைனரை வெளியில் அனுப்பினவளான பாலாம்பாள் மேன்மாடத்தில் நின்றபடி எல்லா விஷயங்களையும் கவனித்து உணர்ந்துகொண்டு மிகவும்தவித்தவளாய்த் தனது பங்களாவிற்குள் மைனரும் சார்ஜண்டு துரையும் வருவதைக் கண்டு கதிகலங்கி நின்று கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவர்களிருவரும் மேன்மாடத்தில் அவளிருந்த இடத்திற்கே போய்ச் சேர்ந்தனர். உடனே சார்ஜண்டு துரை மைனரை நோக்கித் தணிவான குரலில், "ஐயா! இவர்களெல்லாரும் நீர் கொலை செய்ததை நேரில் கண்டு பிடித்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். நீர் எப்படி வாதித்தாலும் இனி தப்பமுடியாது. உமக்கு அவசியம் மரண தண்டனை கிடைத்தே தீரும். நீர் என்னிடத்தில் நிஜத்தைச் சொல்லிவிடும். இதோ நிற்கும் உம்முடைய சம்சாரத்தைப் பார்த்தால், எனக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. நீர் தக்க பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளையென்பது நன்றாகத் தெரிறது. நீர் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டால் நான் உமக்கு என்னாலான உதவியைச் செய்கிறேன்" என்று நயமாகப் பேசினார். அதுவரையில் முரட்டு மிருகம்போல நடந்துகொண்ட அந்த சார்ஜண்டு துரை உண்மையில் நல்ல மனிதரென்றும், தான் ஏதாவது லஞ்சம் கொடுத்து அவரை சரிப்படுத்தி விடலாமென்றும், அதன் பொருட்டே அவர் தன்னைத் தந்திரமாக உள்ளே அழைத்துவந்திருக்கிறாரென்றும் நினைத்தவனாய், உடனே கீழே விழுந்து அவரது காலைப்பிடித்துக்கொண்டு, "ஐயா! நான்ஏதோ ஆத்திரத்தில் இதைச் செய்துவிட்டேன். இந்த ஆபத்திலிருந்து நீதான் என்னைக் காப்பாற்றிவிட வேண்டும். நான் உம்முடைய விருப்பம்போல நடந்துகொள்ளுகிறேன்" என்று கூறிக் கெஞ்சி மன்றாட, பாலாம்பாளும் உடனே துரையினது காலில் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ள வாரம்பித்தாள். அதைக்கண்ட துரை, "சரி; எழுந்திருங்கள்; நான் உம்மைத் தப்பவைக்கிறேன்" என்று கூறி, அவர்களை எழுந்திருக்கச் செய்த பிறகு மைனரைப் பார்த்து, "இப்போது இந்த பங்களாவில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது?" என்றார். மைனர், "நோட்டாக ஐயாயிரம் ரூபாய் இருக்கிறது." என்றான்.

அதைக் கேட்டதுரை தமது முகத்தை அதிருப்தியாகச் சுளித்துக்கொண்டு, "அது எந்த மூலைக்கு ஆகும்? நான் கமிஷனர் துரைக்கெல்லாம் பங்கு கொடுக்கவேண்டும். குறைந்தது ஒரு லக்ஷமாவது

கொடுப்பதானால் பேசும்; அதுவும் இப்போதே வரவேண்டும். வந்தால், உம்மை உடனே விட்டுவிட்டுப் போய்விடும்படி ஜெவானை அனுப்பிவிடுகிறேன்." என்றார். அதைக் கேட்ட மைனர், "என்னுடைய தாயார் தேனும்பேட்டையில் இருக்கிறார்கள். நான் அங்கே போனால் லக்ஷம் ரூபாயை ஒரே நொடியில் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவேன். நீங்களோ இப்போதே கேட்கிறீர்கள். ஒரு காரியம் செய்யுங்கள். இப்போது இங்கே இருக்கும் நகைகளெல்லாம் சுமார் 75 ஆயிரம் ரூபாய் பெறும்; எல்லா நகைகளையும், ஐயாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளையும் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள்; அவ்வளவோடு இப்போது என்னை விட்டுவிடுங்கள். நான் உடனே என்னுடைய தாயாரிடத்துக்குப் போய், பாக்கி இருபதினாயிரத்தையும் வாங்கி உங்களிடத்தில் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடுகிறேன். என்னுடைய வார்த்தையை நம்புங்கள்." என்று உறுதியாகக் கூறி மிகவும் மன்றாடினான்.

துரை அந்த ஏற்பாட்டிற்கு இணங்க, உடனே ஐயாயிரம் ரூபாய் நோட்டுகளும் வந்துசேர்ந்தன. அதுவரையில் பாலாம்பாள் மைனரிடத்திலிருந்து அபகரித்துப் பல பெட்டிகளில் வைத்திருந்த சகலமான நகைகளும், ஒரு பொட்டுப் பொடிகூட மிச்சமில்லாமல் வெளிப்பட்டன. பாலாம்பாள் அணிந்துகொண்டிருந்த மூக்குப் பொட்டுமுதல் கால்மெட்டி வரையிலுள்ள ஆபரணங்கள் யாவும் ஒரு நிமிஷத்தில் க்ஷவரமாயின. எல்லா வஸ்துக்களையும் இரண்டு சிறு சிறு மூட்டைகளாக மைனர் கட்டி சார்ஜண்டு துரையினிடத்தில் நீட்ட, அவர் அவர்களிருவருக்கும் மிகவும் பிரியமாகவும் வணக்கமாகவும் சலாம் செய்து, மூட்டைகளை வாங்கித் தமது கால்சட்டையில் துடைப்பக்கங்களிலிருந்த பெருத்த பைகளுக்குள் நுழைத்துக் கொண்டவராய், "சரி; வாருங்கள்; வெளியே இருப்பவர்கள் சந்தேகப்படாமல் நான் நடந்துகொள்ள வேண்டும்; உம்முடைய கைகளைச் சேர்த்து ஒரு துணியால் கட்டி அழைத்துக்கொண்டு வெளியே போய், ஜெமீந்தாரையும் ஆட்களையும் அனுப்பிய பிறகு, நானும் ஜெவானும் உம்மைக் கொஞ்சதூரம் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டுவிடுகிறோம்" என்று கூற, அதற்கிணங்கிய மைனர், பக்கத்திலிருந்த ஒரு துணியை எடுத்து முறுக்கிக்கொடுக்க, பாலாம்பாளும் துரையும் சேர்ந்து மைனரது கைகளிரண்டையும் முதுகுப்பக்கத்தில் கொணர்ந்து சேர்த்து இறுகக் கட்டிவிட்டனர். அதைக் கண்டு

சிரித்துக்கொண்ட சார்ஜண்டு துரை மைனரை உடனே அழைத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தார்.

அவ்வாறு வந்தவர் மிகவும் கோபமான கடுகடுத்த முகத்தோடு ஜெவானையும் மற்றவர்களையும், நோக்கி "இவன் வழிக்கு வரமாட்டான்போ லிருக்கிறது. நான் எவ்வளவு தூரம் நயமாகச் சொல்லியும் இவன் கேளாமல், என்னை ஏமாற்றிவிட்டுக் கொல்லைப்பக்கமாக ஓட ஆரம்பித்தான். இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தேன். இனிமேல் இவன் எவ்வித இடக்கும் செய்யமுடியாது. அடேய் ஜெவான்! நீ இவனைப் பிடித்துக்கொள்." என்று கூறியவண்ணம் மைனரை ஜெவானிடத்தில் ஒப்புவித்தவராய்த் தமது குதிரையின்மீதேறி உட்கார்ந்துகொண்டு, "சரி; நடவுங்கள்" என்றார். உடனே ஜெவான் மைனரைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கலானான்; மற்ற எல்லோரும் கூடவே தொடர்ந்து சென்றனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் சுமார் 20-கஜ தூரம் சென்றனர். ஜெமீந்தாரையும், மற்ற ஆட்களையும் அனுப்பிவிடுவதாகச் சொன்ன சார்ஜண்டு துரை அப்படிச் செய்யவில்லையே என்று மிகுந்த சந்தேகமடைந்தவனாய், மைனர் போய்க்கொண் டிருந்தான். அப்போது அந்த சார்ஜண்டு துரை, "அடேய் ஜெவான்! இனிமேல் இவன் திமிற மாட்டான். இவனை நேராகப் போலீஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டுபோ; நான் இந்த ஜெமீந்தாருடைய பங்களாவுக்குப் போய், கொலை நடந்த இடம் முதலிய விவரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறியவண்ணம் தமது குதிரையைத் திருப்பி வயிற்றில் காலால் இடித்து விசையாக ஊக்க, அது நாற்கால் பாய்ச்சலில் பாய்ந்தோடத் தொடங்கியது. சார்ஜண்டு துரை தனது வாக்குறுதியைநிறைவேற்றாமல் சொத்துக்களையெல்லாம் அபகரித்துக்கொண்டு போகிறான் என்ற சந்தேகம் மைனரது மனதில் உண்டாயிற்று. அவன் ஏக்கமும், கலக்கமும், விசனமும் அடைந்தவனாகத் திரும்பித் திருப்பிப் பார்த்தவண்ணம் செல்ல, ஜெமீந்தார் தாமும் திரும்பிப் போய், சார்ஜண்டுக்கு எல்லாவற்றையும் காட்டி அழைத்துக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தார்; ஆட்களெல்லோரும் ஜெவானோடு சென்றனர்.

சார்ஜண்டு துரையோ அவ்விடத்திலிருந்து குதிரையை அதிக வேகமாக ஒட்டிக்கொண்டு போனார். அந்த இடத்திலிருந்து கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரது பங்களா சுமார் கால்மயில் தூரத்திலிருந்தது;

ஜெமீந்தார், தமக்கு முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்த சார்ஜண்டைப் பார்த்தவண்ணம் ஓட்டமாகச் சென்றார். சார்ஜண்டு துரை அந்த பங்களாவின் வாசலில் குதிரையை நிறுத்தாமல் அப்பாலும் ஓட்டிப் போனதாகத் தெரிந்தது. அதைப்பற்றி ஜெமீந்தார் வியப்புற்றவராய் நடந்த சமயத்தில், குதிரை தலைகால் தெரியாமல் ஓடியதாகையால், அதன் முன்னம் கால்கள் மடங்கிப்போகவே, குதிரை முன்பக்கத்தில் சடக்கென்று உட்கார்ந்து போயிற்று; சார்ஜண்டு துரை குதிரையின் முதுகிலிருந்து குபீரென்று கிளம்பிவிடப்பட்டு முன்புறத்தில் நாலைந்து கஜதூரத்திற்கப்பால்போய், தலைகுப்புற வீழ்ந்துவிட்டார். அவ்வாறு அவர்போய் வீழ்ந்த வேகத்தில், அவரது நெற்றி, மூக்கு, மார்பு முதலிய இடங்களில் பலமாக அடிபட்டது. அவரது தலையிலிருந்த தொப்பி ஒரு தோல்வாரினால் மோவாயோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்தமையால், அந்தத் தொப்பி குறுக்கிட்டே அவரது உயிரைக் காப்பாற்றியது. இல்லையானால், அவர் வீழ்ந்தவுடனே அவரது உயிர் நீங்கியிருக்கும். அப்படி இருந்தும், முகத்தில் பட்ட அடியினால் பொறிகலங்கிப் போகவே அவர் மூர்ச்சித்து அசையாமல் அப்படியே தரையில் கிடந்தார்; அந்த சமயத்தில் அந்த பங்களாவில் வாசலில் வந்து நின்று, ஜெமீந்தாரது வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த மதனகோபாலன் சார்ஜண்டுக்கு நேரிட்ட விபத்தைக் கண்டு ஓட்டோடியும் சென்று, குப்புற வீழ்ந்துகிடந்த அவரைத் திருப்பிப் படுக்கவைத்து அவரது உடம்பில் தாறுமாறாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த கடிவாள வாரை அப்புறப்படுத்தி அந்தக் குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு போய், பங்களாவின் மதிட்சுவருக்குள்ளிருந்த ஒரு தென்னைமரத்தில் கட்டிவிட்டு ஓடிவந்தான். அதற்குள் ஜெமீந்தாரும் அங்கே வந்து சேர்ந்து, சார்ஜண்டு துரையின் கைநாடியைப் பிடித்துப்பார்த்து அவர் உயிரோடுதான் இருப்பதாகவும் ஆனால் மூர்ச்சித்துக் கிடப்பதாகவும் அறிந்துகொண்டார். அவரது முகத்தில் சில இடங்களிலிருந்து வழிந்த இரத்தத்தைத் தனது வஸ்திரத்தால் ஒற்றித் துடைத்துவிட்டு மதனகோபாலனும், ஜெமீந்தாரும் அவரைத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு தங்களது பங்களாவிற்குள் சென்றனர். சார்ஜண்டு துரை நன்றாகக்கொழுகொழுத்த கனமான தேகத்தை யுடையவராதலால், அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு போவதற்குள், அவர்களிருவருக்கும் வேர்த்து விருவிருத்து இரைப்புண்டாகிவிட்டது. அவர்களிருவரும் பெரும்பாடு பட்டு அந்த துரையைச் சுமந்துகொண்டுபோய், தனி

யான ஓர் அறையில் சொகுஸாக இருந்த ஒரு மஞ்சத்தின்மேல் விடுத்தனர்.

அவர்கள் யாரோ ஒரு துரையை அவ்வாறு தூக்கிக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டு மோகனரங்கியும் ஏனைய ஆட்களும் மிகுந்த அச்சமும் கவலையும் கொண்டவர்களாய் ஓடோடியும் வந்தனர். ஜெமீந்தார் அந்த துரை இன்னாரென்பதைப்பற்றிய விவரங்களை எல்லோருக்கும் சொன்னவராய், உடனே தண்ணீரும் விசிறியும் கொண்டுவரச் செய்தார். உடனே ஓர் ஆள் விசிறி கொண்டுவந்து துரையின் முகத்தில் வீசத் தொடங்கினான். அவரது தலையில் நசுங்கிக்கிடந்த தொப்பியை எடுத்துவிடும்படி ஜெமீந்தார் சொல்ல, மதனகோபாலன் உடனே தொப்பியை விலக்கினான். விலக்கவே, அவர்களது ஆச்சரியமும் திகைப்பும் அளவிலடங்காதனவாகப் பெருகின. ஏனென்றால், வெள்ளைக்கார துரைகள் உச்சந்தலையில் அரை அங்குல நீளம் மயிரை வெட்டிவிட்டு, மற்ற பாகங்களை மழுங்கச் சிரைத்திருக்கும் வழக்கத்திற்கு மாறாக அந்த துரையின் தலையில் ஒரு பெண்பிள்ளையின் மயிர்போல நீண்ட கருத்த அழகிய தலைமயிர் வகிர்ந்து வாரிப் பின்னப்பட்டு, உச்சியில் அடைபோல எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது! அது என்ன அற்புதமென்று நினைத்த அவர்கள், அந்த துரை அவ்வாறு தலைமயிர் வைத்திருந்த காரணமென்னவென்பதை அறியமாட்டாமல் பிரமித்துப் போயினர். இருந்தாலும் மதனகோபாலன், ஒரு துணியில் தண்ணீரை நனைத்து அவரது முகத்தில் தடவ, இன்னொருவன் விசிறியால் வீசிக்கொண்டே இருந்தான். மதனகோபாலன் தண்ணீரை முகத்தில் விடவிட, முகத்தில் தடவப்பட்டிருந்த வெள்ளை மா விலகிப்போயிற்று; உதட்டின்மீதிருந்த அழகிய கருத்த மீசைகள் கையோடு வந்துவிட்டன. முற்றலான முகம்போல அதுகாறும் காணப்பட்ட அவரது முகம் நல்ல யௌவனப் பருவத்தைக் காட்டியது. வெண்மையாகத் தோன்றிய அவரது நிறம், எலுமிச்சம் பழ நிறத்துக்கு வந்தது. அந்த அற்புதமான மாறுபாட்டைக் கண்ட யாவரும் அளவிறந்த பிரமிப்பும் குழப்பமு மடைந்தவராய் ஸ்தம்பித்துப் போயினர்.

அப்போது சார்ஜண்டு துரை மூர்ச்சை தெளியாமல் கிடந்தமையால், ஜெமீந்தார் அந்த துரையின் உடம்பை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கால்சட்டை மேல்சட்டை பூட்ஸ் முதலியவற்றை விலக்கும்படி சொல்ல, இரண்டு வேலைக்காரர்கள் அவைகளை விலக்கி

ஞர்கள். ஆகா! என்ன விந்தை! என்ன ஜெகஜ்ஜால வித்தை! சார் ஜண்டு துரையின் உடைகளுக்குள் ஒரு யௌவனப் பெண்ணின் சரீரம் மறைந்துகொண் டிருந்தது! அவள் கட்டழகும், உருட்சி திரட்சி வாய்ந்த உறுப்புகளும் பெற்றவளாகக் காணப்பட்டாள். அவளது கழுத்து முதல் கணைக்கால்வரையில் உறுதியான பனியன் சட்டையால் மூடப்பட்டிருந்த காட்சி, தாராசசாங்கத்தில் எண் ணெய் தேய்க்கும் சமயத்துக் காட்சிபோல இருந்தது. ஆனால் நன் ருக அகன்றிருந்த அவளது அழகிய மார்பினிடையில் மலைப்பள்ளத் தாக்குபோல விருந்த சரிவான பள்ளத்தை வெல்வெட்டினால் உள் ளங்கை யகலத்தில் தைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய பஞ்சுமெத்தை நன்ருகத்தூர்த்து மேடுபள்ளமின்றி சமப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது

அவ்வாறு இந்திரஜால மகேந்திர ஜாலத்தில் ஒரு வஸ்து வேருெரு வஸ்துவாகக் காணப்படும் மாறுபாடுபோல இருந்த அந்த விநோதக் காட்சியைக் கண்ட ஜெமீந்தார் முதலிய எல்லோரும் முற் றிலும் ஸ்தம்பித்து சித்திரப் பதுமைகள்போல அப்படியப்படியே நின்றுவிட்டனர். அது ஒரு பெண்பிள்ளையென்பது தெரிந்தவுடனே, அதுகாறும் அவளைத் தீண்டிக்கொண்டிருந்த ஆண்பாலார் யாவரும் தூர விலகினர். மதனகோபாலன் தனது கரத்திலிருந்த தண்ணீரை ஒரு வேலைக்காரியிடத்தில் கொடுத்து அவளது முகத்தில் ஒற்றிக் கொண்டிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, இன்னொருத்தியைக் கொண்டு அவளது வாயைத்திறந்து தண்ணீரில் சிறிதளவு உள்ளே வார்க்கச் செய்தான். அவ்வாறு, வாய்க்குள் விடப்பட்ட குளிர்ந்தஜலம் தொண் டையில் படவே, அந்தப் பெண் தனது கண்களை விழித்துக் கொண்டு விழிகளை நாற்புறங்களையும் சுழற்றிப் பார்த்து மருளமருள விழித்தவளாய் அங்கிருந்தோரது முகங்களையெல்லாம் உற்று நோக்கி ஞள்; அப்போது அந்த வேலைக்காரி தண்ணீர் பாத்திரத்தை அவ ளது வாயில் வைத்துச் சிறிதளவு தண்ணீர் பருகுவித்தாள். உடனே அந்த யௌவனப்பெண் தனது கண்களை மறுபடியும் மூடிக்கொண்டு ஐந்து நிமிஷநேரம் அயர்ந்திருந்தவள் முன்னிலும் அதிகத் தெளி வடைந்து கண்களை நன்ருக விழித்துக்கொண்டு ஜெமீந்தாரையும் மற்றவர்களையும் நோக்கி திகிலும், கலக்கமும் நடுக்கமும் அடைந்தவ ளாய் மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டாள். அப்போது ஜெமீந் தார் அந்தப் பெண்ணைத் தலைமுதல் கால்வரையில் இரண்டு மூன்று தரம் கவனித்துப் பார்த்தவராய் மிகுந்த பிரமிப்பும் திகைப்பு

மடைந்து அவளது முகத்தின்மேல் வைத்த விழியை வாங்காமலே யிருந்தார். அந்த முகம் அவருக்கு மிகவும் அதிகமாகப் பழகிய சொந்த மனிதரது முகமாகக் காணப்பட்டது. அவள் தமது சொந்த உறவினர்களுள் ஒருத்திபோலக் காணப்பட்டாள். ஆனால், அவள் எவ்விடத்தி லிருந்தவள், அவளுக்கும் தமக்கும் எவ்விதமான பாந்தவ்வியம் என்பவை மாத்திரம் தெரியவில்லை. அவர் மிகவும் ஆழ்ந்து சிந்தித்து அவளதுமுகத்தையும் சரீரத்தையும் கூர்ந்து கூர்ந்து பார்க்கிறார்; கைவிரல்களால் நெற்றியை அழுத்திக்கொள்ளுகிறார். அவ்வாறு அவர் ஐந்து நிமிஷநேரம் தத்தளித்திருக்க, அவரது மனதில் ஒருவித ஞாபகம் உண்டாயிற்று; பதினைந்து வருஷ காலத்திற்கு முன் இறந்துபோன தமது அழகான யௌவன மனைவியினது முகமும், உடம்பும், சாயலும் எப்படி இருந்தனவோ அப்படியே இந்தப் பெண்ணின் முகம் முதலிய யாவும் இருந்தனவென்ற நிச்சயம் ஏற்பட்டது. இறந்துபோய்விட்டதாகத் தாம் நினைத்துக்கொண் டிருந்த தமது அரிய மனைவிதான் உயிர்பெற்றுத் திரும்பி வந்துவிட்டாளோ என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அந்தப் பெண்ணினது முகத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க, அவரது மனமும் தேகமும் கரைகடந்து பதறி வாத்சல்யத்தின் மேலீட்டால் கட்டுவிட்டு நெக்குநெக்குருகிப் பாகாய்க் கரையத் தலைப்பட்டன. தமது மனைவிக்குத் தமது கையால் கொள்ளிவைத்துக் கொளுத்தியிருக்க, பதினைந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு அதே யௌவனப் பருவமுடையவளாக அவள் எப்படித் திரும்பிவர முடியுமென்ற சந்தேகமும், ஒருகால் இந்தப் பெண் அவளது தங்கையாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகமும் கொண்டார். தமது மனைவிக்கு சொந்தத் தங்கையுமில்லை; ஒன்றுவிட்ட தங்கைகளுமில்லை யென்பதை அவர் நிச்சயமாக அறிந்தவராதலால், இவள் அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வேறே யாராகவாகிலு மிருப்பாளோவென்று சந்தேகித்தார். அவளது வடிவ ஒற்றுமையைப்பற்றிய சந்தேகமும், வியப்பும் ஒருபுறம் அவரை வருத்தியதோடு, அவள் போலீஸ் சார்ஜண்டு துரைபோல வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்த வகையென்ன என்ற ஐயமும் வியப்பும் அளவுகடந்து வதைத்தன. அவள் முதலில் வந்தபோது துடைப் பக்கங்கள் சாதாரணமாக இருந்ததையும், மைனரை அழைத்துக்கொண்டு அவனது பங்களாவிற்கு போய்விட்டுத் திரும்பி வந்தபிறகு இரண்டு துடைப்பக்கங்களிலும் பெருத்த பெருத்த புடைப்புகள் இருந்ததையும் ஜெமீந்தார் கண்டு, அதைப்பற்றி ஒரு

வாறு ஐயமுற்றிருந்தா ராகையால், கால் சட்டைகளின் பைகளுக்குள் அவர் தமது கையை நுழைத்து அவற்றிற்குள்ளே இருந்த மூட்டைகளை எடுத்து அவிழ்த்துப் பார்த்தார்; அவைகள் முற்றிலும் நோட்டுகளாகவும் விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களாகவும் இருக்கக் கண்டார். காணவே, அவைகள் மைனரால் கொடுக்கப்பட்ட லஞ்சப்பொருள்க ளென்பது சந்தேகமறத் தெரிந்தது. போலீஸ் இலாகாவின் உத்தியோகங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப் படுவனவல்ல வாகையால், அவள் அவ்வாறு வேஷந்தரித்து வந்தது. ஜனங்களை ஏமாற்றிப் பொருள் பறிப்பதன் பொருட்டாகிலும், அல்லது, போலீஸ் சார்ஜண்டைப்போல வரவேண்டுமென்ற வீண் பெருமை, அல்லது, பைத்தியக்கார அவாவின் பொருட்டாகிலும் இருக்கவேண்டுமென்று ஜெமீந்தார் பலவித யூகங்கள் செய்யலானார். அவ்வளவு அபூர்வமான கட்டழகும் யௌவனமும் வாய்ந்த அந்த அணங்கு, ஸ்திரீகளுக்குரிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்னும் லக்ஷணங்களையெல்லாம் காற்றில் தூற்றிவிட்டு, ஆண்மக்களும் செய்ய அஞ்சத்தக்க அவ்வளவு பெருத்த மோசத்திலும் துணிகரமான செய்கையிலும் இறங்கியது அவரால் சகிக்க இயலாத அற்புதமாகத் தோன்றி அவரது மனதை வதைத்தது. அவளது மனம் அப்படிப்பட்ட துன்மார்க்கத்தில் இறங்கியதைத் குறித்து அவர் பெரிதும் இரக்கமும் விசனமு மடைந்தவராய் அந்தப் பெண்ணினது முகத்தையே உற்று நோக்கியவண்ண மிருந்தார். மதனகோபாலன் வியப்பினாலும் பிரமிப்பினாலும் ஸ்தம்பித்து ஊமையன்போல உட்கார்ந்திருந்தான்.

அந்த சமயத்தில் அந்தப் பெண் மறுபடியும் தனது கண்களைத் திறந்துகொண்டு அவர்களை நோக்கினாள். அவள் சகிக்க இயலாத வெட்கமும், சங்கடமும், திகிலும் கொண்டிருக்கிறாளென்பதை அவளது முகம் நன்றாகக் காட்டியது. அவள் ஜெமீந்தாரை நோக்கி, "ஐயா! தாங்கள் செய்வது நியாயமான காரியந்தானா? நான் கீழே வீழ்ந்ததைக் கண்டு தாங்கள் என்னை இங்கே கொண்டுவந்து உபசரித்து, என் உயிரைக் காப்பாற்றியது நல்ல தரும விஷயந்தான். ஆனால், என்னுடைய பணங்களும் நகைகளும் இருக்கும் மூட்டைகளை எடுத்துப் பிரித்துப்பார்ப்பது நியாயமாகுமா? அவைகளில் ஏதாவது ஒன்று காணாமற் போனால், அதை யார் எடுத்தார்களென்று நினைக்கிறது?'' என்று கூறியவண்ணம் தனது கால் சட்டையையும்,

மேல் சட்டையையும் எடுத்துத் தனது தேகத்தை மறைத்துக் கொள்ள முயன்ருள். அவளது கிலேசத்தைக் கண்ட மதனகோபாலன் உடனே அப்பால் போய், விலையுயர்ந்த ஒரு சால்வையைக் கொணர்ந்து பிரித்து அவள்மீது போர்த்தினன்.

அப்போது ஜெமீந்தார் அவளை நோக்கி இரக்கமாகவும் விசனமாகவும்பேசத்தொடங்கி, "பெண்ணே! உன்னைப் பார்த்தால், தக்க பெரிய மனிதருடைய வீட்டுப்பெண்போல இருக்கிருய்! நீ இப்படிப் போலீஸ் சார்ஜண்டு துரைபோல வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வர வேண்டிய காரணமென்ன? இப்படி வந்து மைனருடைய சொத்துகளையெல்லாம் அபகரித்து வந்த காரணமென்ன? இந்தக் காரியங்களெல்லாம் உன்னைப்போன்ற பெண்பிள்ளைகள் செய்யக்கூடியவைகளா? நான் இப்போது உடனே போலீசாரை வரவழைத்து உன்னை அவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டால், நீ அநியாயமாகப் பெருத்த தண்டனைக்கு ஆளாகிவிடுவாயே! அப்புறம் இந்தப் பணமும் நகைகளும் மைனரையல்லவா சேர்ந்துவிடும். அவைகளையெல்லாம் உணராமல் நீ கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டாயே! இவ்வளவு சாமர்த்தியம் செய்த நீ பெருத்த முட்டாளென்றே நான் நினைக்கிறேன்! பெண்ணே! உன் முகத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க எனக்கு ஒருவித இரக்கமும் விசனமும் உண்டாகின்றன. உனக்கு எங்களால் ஏன்ற உதவியைச் செய்யவேண்டுமென்ற அவா உண்டாகிறதேயன்றி, உன்னை தண்டனைக்கும் அவமானத்துக்கும் ஆளாக்க எங்களுக்கு விருப்ப முண்டாகவில்லை. நீ உன்னுடைய வரலாறுகளை யெல்லாம் ஒளியாமல் எங்களிடத்தில் சொல்லிவிடுவாயானல், நீ இனியாவது நல்ல வழிக்கு வரும்படியான மார்க்கத்தை நான் தேடுகிறேன். மறைப்பாயானல், நான் தாக்ஷண்ணியம் பாராமல், உன்னை உடனே போலீசாரிடமே ஒப்புவித்துவிடுவேன்" என்று கண்டிப்பாகவும் அன்பாகவும் கூறினர்.

அதைக் கேட்ட அந்த ஸ்திரீ மிகுந்த கிலேசமும் அச்சமுமடைந்தவளாய்ச் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து, "ஐயா! தாங்கள் சொன்னது நியாயமான சங்கதி. தாங்கள் மனசு வைத்தால் என்னை இப்போது அவமானத்துக்கும் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கி என்னைத் தொலைத்துவிடலாம். பல நாளைய திருடன் ஒருநாள் அகப்பட்டுக்கொள்வ துண்டு. நான் அப்படி அகப்படமாட்டேனென்று இதுவரையில் நான் நினைத்து இறுமாப் படைந்திருந்தேன். ஆனல்

நான் இன்றையதினம் வசமாக மாட்டிக்கொண்டேன்; தாங்கள் என்னை அதிகாரிகளிடத்தில் காட்டிக்கொடுப்பதில்லையென்று உறுதியாகச் சொன்னால் நான் என்னுடைய வரலாறுகளையெல்லாம் உடனே சொல்லிவிடுகிறேன்.'' என்றாள்.

ஜெமீந்தார்:—அந்த உறுதியை நான்தான் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேனே. நீ பயப்படாமல் எந்த சங்கதியையும் சொல்லலாம்—என்றார்.

அந்த ஸ்திரீ, "ஐயா! நான் யாரென்பதும், என்னுடைய தாய் தகப்பன்மார் எவர்கள் என்பதும் எனக்கே இதுவரையில் தெரியவில்லை. ஆனால் எனக்கு ஒரு தம்பி இருக்கிறான். அவனும் நானும் இளங்குழந்தைகளாக இருந்தபோதே எங்களுடைய தாயும் தகப்பனும் எங்களை அநாதைகளாக விட்டு இறந்துபோய்விட்டார்களாம். மைலாப்பூரிலுள்ள ஒரு வக்கீல் எங்கள்மேல் இரக்கங்கொண்டு, எங்களை சைதாப்பேட்டையிலுள்ள அவருடைய குடியானவனொருவன் வீட்டுக்கு அனுப்பி அங்கேயே வைத்து வளர்க்கச் செய்தார். எங்களுக்கு ஆன செலவுகளையெல்லாம் அவரே கொடுத்து எங்கள் இரண்டு பேரையும் 7-வது வகுப்பு வரையில் படிக்கவைத்தார். அதன் பிறகு என்னுடைய தம்பியை ஒரு குமாஸ்தா உத்தியோகத்திலும் என்னைப் பள்ளிக்கூடத்து வாத்திச்சி வேலையிலும் அவரே அமர்த்தினர். அவ்வளவோடு, அவர் எங்களுக்கு உதவி செய்வதை நிறுத்திக்கொண்டார். நான் அடையாற்றில் சொற்ப சம்பளத்தில் வாத்திச்சியாக இருந்துவந்தேனாலும், எனக்குப் பணத்தின்மேலும், நகைகளின்மேலும், உலகத்திலுள்ள இனிமையான பொருள்களின் மேலும் பிரமாதமான பேராசை தோன்றியதன்றி, என்னுடைய எண்ணங்களும், நடையுடைபாவனைகளும் அசாத்தியமாகவும் அமிதமாகவும் இருந்துவந்தன அந்த சமயத்தில் அந்த ஊரில் சுந்தரம் பிள்ளை என்ற ஒருவர் ஹெட்கான்ஸ்டேபில் வேலையில் இருந்தார். அவர் மகா சாமர்த்தியமும் அழகுமுடையவர். அவர் என்னிடத்தில் அடிக்கடி வந்து வேடிக்கையாகவும் சாதுர்யமாகவும் பேசி எனக்கு வேண்டிய பண உதவிகளையெல்லாம் செய்துவந்து என் மனசைக் கவர்ந்துவிட்டார். என்னைக் கண்டிக்கும்படியான பெரியோர் எவரும் இல்லாமையால் நான் அவருடைய பிரியப்படி நடந்து கடைசியில் என் வேலையை விட்டுவிட்டு அவருடைய சவாக்ஷணையில் போயிருந்துவிட்டேன். அதன் பிறகு அவருக்குப் போலீஸ் உத்தி

யோகம் போய்விட்டது; ஆனால் அவர் மகா தந்திரமும் தைரியமும் வாய்ந்தவராகையால், அவர் போலீஸ் உடுப்புகளில் பலவற்றை அபகரித்தும் புதிதாகச் செய்தும் வைத்துக்கொண்டார் எனக்கும் அவர் பல தந்திரங்களைப் போதித்தார். அவரும் நானும் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர்போலவும், சார்ஜண்டுபோலவும், ஹெட்கான்ஸ்டேபில் போலவும், கமிஷனர்போலவும், ஒரு நாளைக்கு ஓரிடமாக போய் பலவகையில் பொருள்தேடிக் கொண்டுவருவதை வழக்கமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். 27-மயில் சுற்றளவுடைய இந்தப் பெருத்த பட்டணத்தில் எத்தனையோ போலீஸ் ஸ்டேஷன்களிருக்கின்றன. அவைகளில் எத்தனையோ இன்ஸ்பெக்டர்களும், சப் இன்ஸ்பெக்டர்களும், சார்ஜண்டுகளும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், எங்களைக் காணும் உண்மையான போலீசார், நாங்களும் ஏதோ ஒரு ஸ்டேஷனைச் சேர்ந்த போலீசாரென்று நினைத்துக்கொண்டுபோவது வழக்கமாகையால், நாங்கள் அவர்களுடன்கூட இருந்தே கொள்ளையடித்து வருகிறோம். எங்களிடத்தில் பல ஆட்களும் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் சில குதிரைகளையும் வண்டிகளையும் மறைவான ஓரிடத்தில் வைத்திருக்கிறோம். இன்றையதினம் நான் போலீஸ் சார்ஜண்டாக மைலாப்பூர்ப் பக்கம் வந்தேன். அவர் இன்ஸ்பெக்டராக வண்ணாரப்பேட்டைப் பக்கம் போயிருக்கிறார். நான் இங்கே வந்த இடத்தில் மைனர் அகப்பட்டுக்கொண்டார். நான் அவரைத் தப்பவைப்பதாகச் சொல்லி அவரிடத்தில் இந்தப் பொருள்களையெல்லாம் அபகரித்தது போலவே. நாங்கள் இருவரும் வெகு சுலபத்தில் பல இடங்களில் அபகரித்து வந்திருக்கிறோம். இதுதான் உண்மையான வரலாறு; நீங்கள் எங்களை இனி எந்த வழியில் விட்டாலும் சம்மதந்தான்.'' என்று இறைஞ்சியவண்ணம் கூறினாள்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட மதனகோபாலனும் ஜெமீந்தாரும் திகைப்பும் வியப்பும் திக்பிரமையும் கொண்டு பலே! சபாஷ்! என்று மூக்கின்மேல் விரலை வைத்தனர். ஜெமீந்தார் தாம் என்ன சொல்வதென்பதை அறியாமல் சிறிதுநேரமிருந்தபின் அவளை நோக்கி, "பெண்ணே! உன்னுடைய பெயரென்ன?'' என்று அன்பாக வினவினார். அவள், "என் பெயர் ராஜாயி அம்மாள்,'' என்றாள்.

ஜெமீந்தார்:—ஆகா! எவ்வளவு உயர்வான பெயர்! ஒரு பெருத்த மகாராஜாவின் பட்டமகிஷிக்கு வைக்கவேண்டிய பெயரை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். அதுபோலவே, ஒரு ராஜாத்திக்கு

இருக்கவேண்டிய உன்னத அழகும் உன்னிடத்தி லிருக்கிறது; ஆனால் உன்னுடைய புத்திமாத்திரம் கேவலம் கொள்ளைக்காரியின் புத்தியாக அமைக்கப்பட் டிருக்கிறது! அடாடா! என்ன விபரீத புத்தி! என்ன விபரீத புத்தி! சரி; உன் பெயர் இருக்கட்டும். உன்னுடைய தம்பியின் பெயர் என்ன ?

ராஜாயி:—அவனுடைய பெயர் மோகனரங்கன்.

ஜெமீந்தார்:—அதுவும் அழகான பெயராகத்தா னிருக்கிறது! ஆனால் அவனுடைய புத்தி எப்படி இருக்குமோ ? அவனுடைய திரு விளையாடல்களையெல்லாம் பார்த்தால் அதுவும் தெரிந்துபோய்விடு கிறது. சரி; அவன் இப்போது எங்கே இருக்கிறான்?

ராஜாயி:—அவன் இதுவரையில் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தார் வீட் டில் ஒரு குமாஸ்தாவாக இருந்தான். இப்போது அவனும் எங்களிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

ஜெமீந்தார்:—ஏன் வந்துவிட்டான்? உங்களுக்குப் பக்கபல மாக இருக்கட்டுமென்று அவனையும் அழைத்துக்கொண்டீர்களோ ?

ராஜாயி:—இல்லை இல்லை. அவன் மிகவும் பயந்தவன்; அவனுக்கு சமயோசிதமான தந்திரமும் சாமர்த்தியமும் சுத்தமாக இல்லை ; அவனை அந்த ஜெமீந்தாரம்மாளே அனுப்பிவிட்டாள்.

ஜெமீந்தார்:—சரி ; அவனும் அவ்விடத்தில் அக்காளுடைய தொழிலைச் செய்திருப்பான். அதற்காக அவர்கள் ஓட்டியிருப்பார்கள்.

ராஜாயி:—அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை ; அவன் நிரம்பவும் அழகாக இருப்பான். அந்த ஜெமீந்தாருடைய மூத்தபெண் துரைஸானியம்மாளென்று ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் இவனைப் பார்த்து மோகித்து இவனையே கட்டிக்கொள்வேனென்று ஒரே பிடிவாதமாக இருந்தாள். அவளும் என் தம்பியும் தனியாக இருந்தபோது, அவளுடைய தாய் கண்டு, என் தம்பியை அனுப்பிவிட்டாள்! நாங்கள் எங்களுடைய சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி, அவர்களையெல்லாம் ஏமாற்றி, பெண்ணைக் கொண்டுபோய் நேற்றைக்கு முந்தியநா ளிரவில் என் தம்பிக்குக் கட்டி அவளையும் எங்களிடத்திலேயே வைத்துக் கொண் டிருக்கிறோம்—என்று அவர்கள் பெண்ணைக்கொண்டு போய்க் கலியாணம் செய்த வாலாறுகளையெல்லாம் விவரமாகக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட ஜெமீந்தாரும், மதனகோபாலனும் முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு அதிகமான பிரமிப்பும் ஆச்சரியமு மடைந்து ஸ்தம் பித்துப்போய் கால்நாழிகை நேரம் நின்றனர். உடனே மதனகோபா லன், "அடாடா என்ன ஆச்சரியம்! துரைஸாணியம்மாள் கள்ளம் கபடம் முதலிய துர்க்குணங்களையே அறியாத மகா நுட்பமான புத் தியை யுடையவளாயிற்றே! அவளுடைய கதி இப்படியா முடிந்தது! ஐயோ பாவம்! மைனரோ இப்படியானான். அந்தப் பெண் அப்படிப் போய்விட்டாள். கல்யாணியம்மாளுடைய நிலைமை நிரம்பவும் பரி தாபகரமாக ஆகிவிட்டதே!" என்று மிகுந்த விசனமும் உருக்கமும் தோன்றக் கூறினான்.

ஜெமீந்தார், "ஏழை யழுத கண்ணீர் கூரியவாளை யொக்குமென் பது பொய்யாகுமா? ஊரார் வயிற்றெரிச்சல் சும்மா விட்டுவிடுமா? கல்யாணியம்மாளுக்கு இந்த அவமானமெல்லாம் போதாது; அவள் பரிசுத்தமான குணமுடையவளாக இருந்தால்தானே பிள்ளைகளும் அப்படி இருப்பார்கள்; தாய் ஓரடிபாய்ந்தால் குட்டி ஒன்பதடி பாய் கிறது; ராஜாயி அம்மா! இதெல்லா மிருக்கட்டும். உன்னையும் உன் தம்பியையும் உத்தியோகங்களில் யாரோ ஒரு வக்கீல் அமர்த்தின தாகச் சொன்னாயே! அந்த வக்கீல் சைதாப்பேட்டையில் இருப்பவ ரா? அவர் அதன்பிறகு உங்களைக் கவனிக்கவே இல்லையா?" என்றார்

ராஜாயி:—அவர் இதோ இந்த மைலாப்பூரில் இருக்கிறார். நாங் கள் வேலையிலமர்ந்த பின் அவர் எங்களை கவனிக்கவில்லை.

ஜெமீந்தார்:—அவருடைய பெயரென்ன?

ராஜாயி:—அவரை சிவஞான முதலியா ரென்பார்கள்.

ஜெமீந்தார்:—(மிகவும் திடுக்கிட்டு) ஹா! யார்? சிவஞான முதலியாரா? இதோ கச்சேரித் தெருவில் இருக்கிறாரே, அந்த சிவஞான முதலியாரா?

ராஜாயி:—ஆம். அவர்தான்—என்றாள்.

அதைக் கேட்ட ஜெமீந்தார் அளவு கடந்த கலக்கமும் குழப்ப மும் துயரமும் அடைந்து, கால்நாழிகை நேரம் சிந்தனையி லாழ்ந் திருந்தவராய் மறுபடியும் அவளை நோக்கி, "பெண்ணே! இப்போது உங்கள் இருவருடைய வயசும் என்ன ஆகிறது?" என்றார்.

ராஜாயி:—எனக்கு சரியாக இருபதாகிறது. என் தம்பிக்குப் பதினெட்டாகிறது.

ஜெமீந்தார்:—(முன்னிலும் அதிக வியப்பும் திகைப்புமடைந்து) ஹா! அப்படியா! அந்த வக்கீல் உங்களை சைதாப்பேட்டைக்கு அனுப்பினதாகச் சொன்னாயே, அதுவரையில் நீங்கள் யாருடைய வீட்டில் இருந்தீர்கள் ?

ராஜாயி:—அந்த வக்கீல் வீட்டிலேயே இருந்ததாகத்தான் சொற்பமாக நினைவுண்டாகிறது.

ஜெமீந்தார்:—அவர் உங்களை அனுப்பியபோது உங்களுக்கு எவ்வளவு வயசிருக்கும்?

ராஜாயி:—எனக்கு ஒரு சுமார் ஆறு வயசிருக்கலாம். என் தம்பிக்கு நாலு வயசிருக்கலாம்.

ஜெமீந்தார்:—அவர் உங்களை அனுப்பினாரே ; என்ன காரணத்தினால் அனுப்பினார் என்பது இப்போது உனக்கு ஞாபக மிருக்கிறதா ?

ராஜாயி:—அப்போது நடந்த சங்கதி யெல்லாம் எனக்குக் கனவுபோல இருக்கிறது ; இந்த சிவஞான முதலியார் அப்போது இந்த வீட்டில் இல்லை ; வேறே ஒரு வீட்டில் இருந்தார். அந்த வீட்டில் இன்னொரு குடித்தனக்காரர் இருந்தார். அவரும் வக்கீல் வேலை செய்தவரென்றுதான் நான் சந்தேகிக்கிறேன். அவருக்கும் இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன. ஊரில் அப்போது வாந்திபேதி பிரமாதமாகப் பரவி இருந்தது. திடீரென்று அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் வாந்திபேதி கண்டு ஒரே நாளில் இறந்துபோய்விட்டன. எங்களுக்கும் அந்த வியாதி உண்டாகிவிடுமென்று பயந்து சிவஞான முதலியார் அன்றையதினமே எங்களை சைதாப்பேட்டைக்கு அனுப்பி விட்டார்.

ஜெமீந்தார்:—ஓகோ! அப்படியா சங்கதி! நீங்கள் சைதாப்பேட்டையில் யாருடைய வீட்டி லிருந்தீர்கள் ?

ராஜாயி:—செங்குந்தர் வீதியில் அண்ணாமலை முதலியார் என்ற ஒருவருடைய வீட்டி லிருந்தோம்,

ஜெமீந்தார்:—அங்கே போனபிறகு நீங்கள் மறுபடியும் வக்கீலின் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததுண்டா ?

ராஜாயி;—வரவே இல்லை. அவருடைய வீடு இரண்டு கட்டுள்ள பந்தோபஸ்தான வீடு. அங்கே அவர் எங்களை வெளியிலே விடாமல்

இரண்டாவது கட்டிலேயே வைத்துப் பூட்டிவைத் திருந்தார். எங்களுடைய தகப்பனுக்கு விரோதியான பங்காளிகள் சிலரிருப்ப தாகவும், நாங்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியில் வந்தால், அவர்கள் எங்களைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய்க் கொன்றுபோட்டு விடுவார்களென்றும் சொல்லி அவர் பயமுறுத்திக்கொண்டு வந்தார். ஒரு வாத்தியார் மாத்திரம் இரண்டாவது கட்டுக்கு வந்து கொஞ்சநேர மிருந்து எங்களுக்குப் பாடம்சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விடுவார். அப்போது ஷை அண்ணாமலை முதலியாரும் கூடவே இருப்பார். வக்கீல் சிவஞான முதலியார் எப்போதாவது வந்து எங்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் நன்றாகப் படித்து சீக்கிரம் வேலைக்குப் போய்விட வேண்டும். நான் இனி அதிக காலம் பணங்கொடுத்து உங்களை சவரக்ஷிக்க முடியாது." என்று சொல்லிவிட்டுப் போவார்; அதன்பிறகு எங்களுக்கு வயசு வந்தவுடனே எங்களை வேலையில் அமர்த்தி வைத்துவிட்டு, "அநாதையாக அகப்பட்ட உங்கள்மேல் நான் இரக்கம்கொண்டு இத்தனை வருஷகாலம் காப்பாற்றிப் படிப்பும் சொல்லிக் கொடுத்து வேலையிலும் வைத்துவிட்டேன். இனிமேல் உங்களுடைய காரியங்களையெல்லாம் நீங்களே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்." என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். அதன் பிறகு நான் அடையாற்றிலிருந்தபடி இந்தத் துறையில் இறங்கினேன். என் தம்பி தேனும் பேட்டையிலிருந்து இரண்டு மூன்று நாளைக்கு முன் எங்களிடம் வந்து சேர்ந்தான்." என்றாள்.

அவளது வரலாற்றை யெல்லாம் கேட்டுவந்த கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரது மனம் கரைகடந்த ஆத்திரமும், வீராவேசமும் கொண்டு பதறியது. அவரது தேகம் கட்டிலடங்காமல் துடித்தது. கோபத்தினாலோ துயரத்தினாலோ என்பது தெரியாதபடி அவரது கண்கள் கோவைப்பழம்போலச் சிவந்துபோயின. மீசைகள் படபடவெனத் துடித்தன. அவர் எழுந்து அந்த அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவினர்; அடிக்கடி நெடுமூச்செறிந்து கர்ச்சித்தார்; அவரது விபரீதமான தோற்றத்தைக் கண்டு மதனகோபாலன் பெரிதும் அச்சமும் கலக்கமு மடைந்து, அவர் அவ்வாறு சஞ்சல மடையவேண்டிய காரண மென்னவென்று சிந்தனை செய்யலானான் ராஜயி அம்மாள், தான் பயந்துகொண்டு தனது வரலாறுகளையெல்லாம் வெளியிட்டு விட்டோமேயென்றும், அவர் தங்களையெல்லாரையும் தண்டனைக்குக் கொண்டுபோய் விடுவாரோவென்றும் அஞ்சி அவரது முகத்தைப்

பார்த்தவண்ண மிருந்தாள். அவ்வாறு கால்நாழிகை நேரம் கழிந்தது. அப்போதும் ஜெமீந்தாரது கொதிப்பு அடங்கியதாகத் தோன்றவில்லை. அவர் ராஜாயியிடத்தில் நெருங்கி, "பெண்ணே! உனக்கும் உன்னுடைய தம்பிக்கும் நேர்ந்த இந்தக் கதியைப்பற்றியும், நீங்கள் இப்படிப்பட்ட தகாத காரியங்களைச் செய்வதைப் பற்றியும், என் மனம் படுகிற பாட்டை அந்தக் கடவுள்தானறிய வேண்டும். நீங்கள் ஒரு கோடீசுவரனுடைய வயிற்றில் ஜனித்திருந்தும், உங்களுடைய தலையெழுத்து நீங்கள் இப்படித் திண்டாடித் தெருவில் நின்று கேவலம் இழிவான செய்கைகளைச் செய்து வயிறு வளர்க்கும்படி செய்ததே என்பதை நினைக்க நினைக்க என் மனம் பதறுகிறது, பெண்ணே! உங்களுடைய பிறப்பின் வரலாறெல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்; நீங்களிருவரும் ஒரு கோடீசுவரருக்குப் பிறந்த குழந்தைகள். அவர் சில காரணங்களினால், உங்களை இந்த வக்கீலின் போஷணையில் வைத்துப்போனார். இந்த வக்கீல், நீங்கள் இருவரும் வாந்திபேதியினால் இறந்து போய்விட்டீர்களென்று அவருக்குச் செய்தி யனுப்பிவிட்டு உங்கள் பொருட்டு அனுப்பப்பட்டிருந்த ஐந்து லக்ஷம் ரூபாயையும் அபகரித்துக்கொண்டு, உங்களை ஏமாற்றி அநியாயமாக இப்படி பரதேசி ஆண்டிகளாக ஓட்டிவிட் டிருக்கிறான். அந்தப் படுபாவி மாத்திரம் இப்போது இங்கே இருப்பானானால், அவனை நான் குத்திக்கொன்று அவனுடைய குடல்களை மாலையாகப் போட்டுக்கொண்டிருப்பேன்! இருக்கட்டும்; அவன் எங்கே தப்பினான்; அவனுக்குச் சேரவேண்டிய மரியாதையை நான் எப்படியும் செய்தே தீருவேன்" என்று ஆத்திரத்தோடு கூற, அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் குபீரென்று பொங்கி வெளிப்பட்டது. அவர் ஒரு குழந்தைபோல விம்மி விம்மி யழுது, தமது வஸ்திரத்தால் முகத்தை மூடிக்கொண்டார்.

அவர் சொன்ன எதிர்பாராத புதிய விஷயத்தைக் கேட்ட ராஜாயி அம்மாள் அளவிலடங்காத வியப்பும் திகைப்பும் ஆவலும் கொண்டவளாய்ச் சடக்கென்றெழுந்து உட்கார்ந்தவண்ணம் மிகவும் மரியாதையாகவும் பணிவாகவும் பேசத்தொடங்கி, "ஐயா! தாங்கள் சொல்வதைக் கேட்க, இப்போது நான் கனவு காண்கிறேனோ, அல்லது, இந்த சம்பாஷணை உண்மையிலேயே நடக்கிறதோ என்பது எனக்கு சந்தேகமாக இருக்கிறது. நாங்கள் கோடீசுவரருடைய குழந்தைகள் என்பது உண்மைதானா? எங்களுடைய தாயும் தகப்ப

னும் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்? இவ்வளவு தூரம் கெட்டுப் போன எங்களை அவர்கள் இனிமேல் சேர்த்துக்கொள்வார்களா? நாங்களும் தாய் தகப்பனைப் பார்க்கும்படியாக இனி இந்த ஜென்மத்தில் நேரப்போகிறதா?'' என்று மிகவும் உருக்கமாகவும் ஆவலாகவும் கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட ஜெமீந்தார், "குழந்தாய்! உங்களுடைய தாய் நீங்கள் குழந்தைகளாக இருக்கையிலேயே இறந்துபோய்விட்டாள். உங்களுடைய தகப்பனார், உங்களுடைய தாயையும், உங்களையும் இழந்த துபரத்தை சகிக்கமாட்டாமல் ஏக்கங்கொண்டு பித்தன்போலவும் நடைப்பிணம்போலவும் இருந்துகொண் டிருக்கிறார். அவர் ஒரு சமஸ்தானத்தின் ஜெமீந்தார். அதோடு அவர் ஒரு பெருத்த வியாபாரமும் செய்துவருகிறார். அவரிடத்தில் இப்போது ரொக்கமாக மாத்திரம் இரண்டுகோடி ரூபாய் இருக்கிறது. இருந்தும் என்ன உபயோகம்? அவர் எல்லாவற்றையும் தருமத்துக்கு எழுதிவைத்துவிட்டு வெகு சீக்கிரத்தில் சந்நியாசம் வாங்கிக்கொள்ள எண்ணியிருக்கிறார். நீங்கள் செய்யும் தொழிலை அவர் அறிந்தால், அவரது இருதயம் வெடித்துப்போய்விடும். இருந்தாலும், நீங்கள் இந்தத் தொழிலையே அடியோடு ஒழித்து நல்ல நடத்தை யுடையவர்களாய் மாறிவிடுவதாக உறுதிசொல்லவேண்டும். அதோடு, நீ, அந்த சுந்தரம் பிள்ளை, உன்னுடைய தம்பி, அவனுடைய புதிய சம்சாரம் ஆகிய மூவரும் உடனே இங்கே வரும்படி செய்யவேண்டும். அப்படி நீ நடந்துகொள்வாயானால், உன் தகப்பனார் இருக்குமிடத்தை நான் காட்டுவதோடு உங்களையெல்லாம் மன்னித்து அவர் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்கிறேன்.'' என்றார்.

உடனே ராஜாயியம்மாளினது முகம் அளவிறந்த மகிழ்ச்சியினால் இளகி ஜ்வலித்தது. அவர் எவ்விதம் நடந்துகொள்ளச் சொல்லுகிறாரோ அவ்வாறு தான் இனி நடந்துகொள்வதாக உறுதி கூறினாள்.

அந்த சமயத்தில், ஒரு வேலைக்காரன் ஓடிவந்து, மைலாப்பூரிலிருந்து போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டரும் பல ஜெவான்களும் வந்திருப்பதாகவும், அவர்களைக் கூப்பிடுவதாகவும் தெரிவித்தான்.

அவர்கள் கொலை நடந்த இடத்தைப் பார்க்க வந்தார்களோ, அல்லது, மைனர் லஞ்சம் கொடுத்ததாகச் சொன்னதன்மேல் அந்த சார்ஜண்டைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்களோ என்ற சந்தேகமும்ஐய

மும் ஜெமீந்தாரினது மனதில் எழுந்தன. அவர் உடனே அந்த ஆளை எச்சரித்து, சார்ஜண்டு துரையின் குதிரையை போலீசார் காணுமல் மறைத்துவிடும்படியும், சார்ஜண்டு அங்கே வரவில்லையென்று எல்லோரும் சொல்லும்படி எச்சரித்து வைக்கும்படியும் சொல்லியனுப்பி விட்டு, அந்த உடைகளையெல்லாம் ஓர் இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, மோகனங்கியை அழைத்து ராஜாயியை ரகசியமான ஓரிடத்தில் மறைத்துவைக்கும்படியும் அவளுக்கு சேலை முதலிய உடைகள் அணிவிக்கும்படியும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, மதனகோபாலனை அழைத்துக்கொண்டு. பங்களாவிற்கு வெளியே ராஜபாட்டையிலிருந்த போலீசாரை நோக்கிச் சென்றார்.

32-வது அதிகாரம்

கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது

மைனரும் பாலாம்பாளும் சேர்ந்து கருப்பாயியை நன்றாக அடித்துக் கைகால்களை யெல்லாம் கட்டித் தென்னஞ் சோலையின் பின்புற வாசலின் வழியாகத் தூக்கிக் கொணர்ந்து சமுத்திரத்தில் போட்டுவிட்டு, அவள் அன்றோடு இறந்துபோய் விடுவாளென்று நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, உள்ளே போய்விட்டார்களல்லவா ? அதன் பிறகு மறுநாள் மாலையில் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரினது பங்களாவிற்குள் படுத்துத் தனது வரலாற்றைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த கருப்பாயியை மைனர் குத்தினனென்பதில், இரண்டொரு கேள்விகள் பிறக்கலாம். அவள் தப்பிப் பிழைத்து அந்த பங்களாவி லிருக்கிறாளென்பது அவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது ? அப்படித் தெரிந்தாலும், அவள் தனது வரலாற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் அவன் வந்து குத்த எப்படி சரிபட்டது ? என்ற கேள்விகள் உண்டாகலாம்.

அவர்கள் தென்னஞ் சோலைக்குள் கருப்பாயியை அடித்துச் சித்திரவதை செய்ததும், அவன் பிறகு கைகால்களைக் கட்டி அலைகளுக்குள் எறிந்ததும் வேறே எவருக்கும் தெரியாதென்றே அவர்களிருவரும் அன்றைய இரவு முழுவதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தனர். தங்களிடத்திலிருந்த பத்திரத்தை அபகரித்து வரும்படி கட்டையன் குறவன் கருப்பாயி முதலியோரிடத்தில் கல்யாணியம்மாள் ஏற்பாடு

செய்திருக்கிறாளென்பதை துரைஸானியம்மாளால் ரகசியமாக அனுப்பப்பட்ட கடிதத்திலிருந்து அறிந்துகொண்ட மைனரும் பாலாம்பாளும் யோசனை செய்து அன்றைய பகலிலேயே பத்திரத்தை ரிஜிஸ்டர் செய்து விட்டார்களென்பதை நமது வாசகர்கள் அறிந்துகொண்டிருக்கலாம். ஆகவே, அன்றையதினம் இரவில் அந்தப் பத்திரத்தை மறைத்து வைக்காமல், பாலாம்பாள் வேண்டுமென்றே அதை கட்டையனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டாள். ஏனெனில், அந்தப் பத்திரம் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டுப் போனதென்பதைக் கல்யாணியம்மாள் உணர்ந்துகொண்டு அவமானமும் ஏமாற்றமு மடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் பாலாம்பாள் சொன்ன யுக்தியின் மேல், அவர்கள் அவ்வாறு செய்தனர். ஆகவே, முதல்நா ளிரவில் பத்திரம் அபகரிக்கப்பட்டுப் போனதைப்பற்றி அவர்கள் சிறிதும் கவலைப்படாமல், கல்யாணியம்மாளைத் தாங்கள் வென்றுவிட்டோம் என்ற நினைவினால் மகிழ்ச்சியடைந் திருந்தனர். அதன் பிறகு, மறுநாளைய மாலையில் கருப்பாயி தென்னஞ்சோலைக்குள் ஒளிந்துகொண்டிருந்ததை மேன்மாடத்திலிருந்த பாலாம்பாளே கண்டுகொண்டாள். உடனே அவளது மனதில் ஒரு சந்தேக முண்டாயிற்று. பத்திரம் ரிஜிஸ்டராகிவிட்டதைக் கண்ட கல்யாணியம்மாள் மறுபடியும் வேறே ஏதாகிலும் தந்திரம் செய்கிறாளோ என்றும், தன்னையே கொன்றுவிடும்படி ஒருகால் அவர்களைத் தூண்டி இருப்பாளோவென்றும் பலவாறு யூகித்து பாலாம்பாள், உடனே மைனரிடத்தில் அந்தச் சங்கதியைச் சொல்ல, தாங்கள் கருப்பாயியை எப்படியும் கொன்றுவிட வேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக்கொண்டு தென்னஞ் சோலைக்குள்ளே சென்று அவளைப் பிடித்து முன்னே விவரிக்கப்பட்டபடி அடித்துச் சித்திரவதை செய்தனர்.

அந்த அடிதடிச் சண்டையின் கடைசியில், கருப்பாயி மைனரைப் பார்த்து, "நீ என்னுடைய பிள்ளை" என்று சொன்னதை அவர்களிருவரும் ஒரு பொருட்டாகவே எண்ணவில்லை. ஏனெனில், தானே உண்மையான மைனரென்று அவன் உறுதியாக எண்ணியிருந்ததன்றி, குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து எல்லோராலும் அப்படியே மதிக்கப்பட்டு வந்ததால், அதைப்பற்றி அவர்கள் சந்தேகிக்க ஏதுவில்லாதிருந்தது. கருப்பாயி அடியைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவ்வாறு பிதற்றித் தங்களைத் தாறுமாறாகத் தூற்றுகிறாளென்றும், அவளது சொற்களுக்கு அர்த்தமே இல்லையென்றும் அவர்களிரு

வரும் நினைத்திருந்தனர். அன்றிரவு முழுதும் அவர்கள் ஒருவாறு மகிழ்ச்சி யடைந்தவர்களாகப் படுத்திருந்தனராளுலும், கருப்பாயிக் குப் பரிந்துகொண்டு கட்டையன் குறவன் வந்து தங்களைக் கொன்று போட்டுவிடுவானே என்ற அச்சம் மாத்திரம் அப்போதைக் கப் போது மைனரது மனதில் தோன்றிக்கொண் டிருந்தது. ஆனால், அவளது பிணம் சமுத்திரத்தின் அலைகளினால் உருட்டப்பட்டு மீன் களுக்கு இரையாளுலும் ஆகலாம், அல்லது, நெடுந்தூரத்திற் கப் பால் ஒதுக்கப்பட்டாலும் படலாமாதலால், அவளைத் தாங்கள்தான் கொன்றோமென்பது வெளியாக வகையில்லையென்றும், ஆகையால் கட்டையன் குறவன் தங்களிடத்தில் கோபங்கொண்டு பழிவாங்க நினைக்கமாட்டானென்றும் பாலாம்பாள் யோசனை சொன்னாள். அவ் வாறு அவர்களிருவரும் அன்றைய இரவைப் போக்கினர்.

மறுநாளைய காலையில், வேலைக்காரர்களின் மூலமாக ஒரு புதிய செய்தி அவர்களுக்கு எட்டியது. கைகால்கள் கட்டப்பட்டு சமுத்தி ரத்தில் கிடந்த ஒரு கிழவியை முதல்நாளையசாயுங்காலம் ஒருவர் கண் டெடுத்து பக்கத்திலுள்ள மனோகர விலாஸத்தில் கொண்டுவந்து போட்டிருப்பதாகவும், அவள் பிழைத்துக்கொண்டதாகவும், இன்ன மும் ஸ்மரணை சரியாகத் திரும்பாதவளாகக் கிடப்பதாகவும் வேலைக் காரர்கள் கூறினர், அதைக் கேட்ட மைனரும் பாலாம்பாளும் திடுக் கிட்டு அந்த விஷயத்தில் பெருத்த கவலையும் அச்சமும் கொண்ட னர். அவளை அடித்துக் கட்டி சமுத்திரத்தில் போட்டது தாங்கள் தான் என்பதை கருப்பாயி வெளிப்படுத்தியே தீருவாளென்ற நினை வும், அப்படி அவள் வெளியிடுவாளாகில், கொலைசெய்ய முயன்ற குற்றம் தங்கள்மீது சுமருமென்ற நினைவும் அச்சமும் உடனே தோன்றின. ஆனால், தாங்கள் அவ்வாறு செய்ததை எவரும் பார்க்க வில்லை யாகையால், தக்க சாட்சிய மில்லையென்று சர்க்காரில் ஒரு கால் தங்களை விட்டுவிட்டாலும், அந்த விஷயத்தைக் கேள்வியுறும் கட்டையன் குறவன் தங்களை எப்படியும் கொன்றே தீருவானென்ற ஒரு பெருத்த திகில் அவர்களது மனதில் உண்டாகிவிட்டது. அத னால் அவர்களிருவரும் நெடுநேரம்வரையில் சகிக்க இயலாத கவலை கொண்டவர்களாய் வருந்தி இருந்து, கடைசியில் அவளைக் கொன்று விடுவதே உசிதமானதெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டனர். அவ்வாறு, தாங்கள் அவளைக் கொல்வது தங்களது வேலைக்காரர்களுக்கு தெரி யக்கூடாதென்றும், அந்தப் பகல் கழிந்தவுடனே இரவில் மைனரே

நேரில்போய் அந்தக்கொலையை நடத்தவேண்டுமென்றும் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. ஆனால், அவள் அன்றைய பகலிற்குள் அந்த பங்களாவைவிட்டுப் போய்விடுகிறாளோ வென்பதையும், போலீசார் அழைக்கப்படுகிறார்களோ வென்பதையும் கவனிக்கும்படி, அவர்கள் தந்திரமாக ஓர் ஆளை அனுப்பிஅந்த பங்களாவிற்கெதிரில் நிறுத்தி வைத்திருந்தனர். வேறோர் ஆளையும் தந்திரமாக அந்த பங்களா விற்குள் அனுப்பி, கருப்பாயி என்ன நிலைமையி லிருக்கிறாளென் பதையும், எந்த இடத்தில் படுத்துக்கொண் டிருக்கிறாளென்பதை யும் அறிந்துகொண்டனர். இரவும் வந்தது; உடனே இருளும் சூழ்ந்துகொண்டது. பாலாம்பாள் மைனரிடத்தில் ஒரு பீச்சாங் கத்தியைக் கொடுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டு, மேன்மாடத்திற்குப் போய், ஜன்னலின் வழியாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். மைனர் கத்தியும் கையுமாக இருளில் மனோகர விலாஸ் பங்களாவிற் குள் நுழைந்து ஏராளமாக நிறைந்திருந்த பூந்தொட்டிகளின் மறை வில் ஒளிந்தொளிந்து எவரும் தன்னைக் காணாதபடி ஓசையில்லாமல் நடந்துபோய், முன் விவரிக்கப்பட்டபடி கருப்பாயியைக் குத்திவிட்டு ஓடி வந்துவிட்டான். ஆனால், அவளிருந்த ஹாலில் வேறே மனிதர் இருக்கிறார்கள் என்பதை அவன் உணர்ந்துகொண்டானானாலும், தான் அந்தப் பூத்தொட்டிகளின் மறைவில் மறைந்து மறைந்து தப் பித்துக் கொள்ளலாமென்ற அசட்டுத் துணிவைக் கொண்டு அந்தக் கொடிய காரியத்தைச் செய்துவிட்டுத் திரும்பியோடுகையில் சுலப மாகப் பிடிபட்டுப் போனான். அவ்வாறு பிடிபட்டபின், அவனும் பாலாம்பாளும், சார்ஜண்டு துரைபோல வந்த ராஜாயி அம்மாளால் வெகு சுலபத்தில் ஏமாற்றப்பட்ட விஷயம் முன்னமே விரிவாகக் கூறப்பட்டது. தனது பங்களாவிலிருந்த சொத்துக்களையெல்லாம் அப கரித்துக்கொண்டு தன்னைத் தப்பவைப்பதாகச் சொன்ன சார்ஜண்டு துரை அவ்வாறு செய்யாமல் போய்விடுவாரோ வென்றும், அல்லது, ஒருகால் அவர் கமிஷனர் துரையினிடத்தில் சிபார்சு செய்து தன்னை விடுவிப்பாரோவென்றும் பலவாறு நினைத்துக் கலவர மடைந்தவ னாக மைனர் மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனிற்குப் போய்ச் சேர்ந் தான். கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரினது மோட்டார் வண்டியில் கருப்பாயியை வைத்துக்கொண்டு போன ஆட்கள், அவளை ராயப் பேட்டை வைத்தியசாலையில் விட்டுவிட்டு விரைவாக மைலாப் பூருக்குப் போய், அந்த ஊர்ப் போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டர் தமது ரைட்டரை அவ்விடத்தில் வைத்துவிட்டு மைனர் வந்தவுடனே

அவனை லாக்காப்பில் பந்தோபஸ்தாக அடைத்து வைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, அதே மோட்டார் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு ராயப்பேட்டை வைத்தியசாலைக்குப் போய்ப் பார்க்க, கருப்பாயி பிழைக்கமாட்டாளென்றும், இன்னம் ஒரு நாழிகைக்குள் இறந்துபோய் விடுவாளென்றும், அவள் ஏதோ வாக்குமூலம் கொடுக்க விரும்புகிறாளென்றும் டாக்டர் துரை சொல்ல, அதைக் கேட்ட சப் இன்ஸ்பெக்டர், உடனே டெலிபோன் மூலமாக மாஜிஸ்டிரேட்டை அழைத்துப் பேசி, உடனே புறப்பட்டு அங்கே வரும்படி கேட்டுக்கொண்டார். துர்மரணமாக இறப்போர் சொல்லும் வாக்குமூலத்தை மாஜிஸ்டிரேட்டுதான் வாங்கவேண்டுமென்பதும், அப்படி வாங்கப்பட்ட வாக்குமூலம் கச்சேரிகளில் சரியான சாட்சியமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படலாமென்பதும் சட்டமாதலால், அவ்வாறு அழைக்கப்பட்ட மாஜிஸ்டிரேட்டு உடனே தமது மோட்டார்வண்டியில் ஏறி அதிக விசையாக வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு அங்கே வந்து சேர்ந்தார். அதற்குள் டாக்டர் கருப்பாயிக்குத் தேவையான சிகிச்சைகளைச் செய்து, அவளைப் பிழைக்கவைப்பதற்குத் தம்மாலேன்ற முயற்சிகளை யெல்லாம் செய்து பார்த்துக்கொண் டிருந்தார்; அப்போது கருப்பாயி சாதாரணமாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தாளானாலும் தனக்கு அந்தியகாலம் நெருங்கிவிட்டதாகையால் தான் சொல்வதை யெல்லாம் உடனே எழுதிக்கொள்ளும்படி அவள் வற்புறுத்திக் கொண் டிருந்தாள். அப்போது அங்கே வந்த மாஜிஸ்டிரேட்டு, தம்மோடு டாக்டர், சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆகிய இருவரை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு அவளது வாக்குமூலத்தை அப்படியே ஒரு காகிதத்தில் எழுதிக்கொண்டார். அந்த வாக்குமூலம்முடிவதற்குள் கருப்பாயி பன்முறை களைத்துக் கண்மூடி வீழ்ந்து வீழ்ந்து விழித்துக் கொண்டு பேசிக்கொண்டே போகக் கடைசியில் அவளது சுவாசம் வாயால் வரத்தொடங்கியது. அதன் பிறகு பத்துநிமிஷநேரத்தில் அவளது பிராணன் போய்விட்டது.

அவள் கொடுத்த வாக்குமூலத்தில் அபூர்வமான சங்கதிகளும் ஆச்சரியகரமான ரகசியங்களும் அடங்கியிருந்தமையால், அதன் விவரங்களையெல்லாம் விசாரணைகாலம்வரையில் வெளியிடக் கூடாதென மாஜிஸ்டிரேட்டும் மற்றவரும் தீர்மானித்துக்கொண்டனர். அந்த வாக்குமூலத்தில டாக்டர் சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆகிய இருவரது கையெழுத்துகளும் வாங்கப்பட்டதன்றி, அது ஒரு கெட்டி

யான காகித உறைக்குள் வைத்து அரக்கு முத்திரை வைக்கப்பெற்றது. அதன் பிறகு மாஜிஸ்டிரேட்டும் சப் இன்ஸ்பெக்டரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போயினர். டாக்டர் உடனே அந்தப் பிணத்தைக் கொளுத்திவிடும்படி அனுப்பிவிட்டார்.

கருப்பாயி வாக்குமூலம் கொடுத்தபோதே அதை சப் இன்ஸ்பெக்டரும் தமது கைக்குறிப்பும் புஸ்தகத்தில் எழுதிக்கொண்டிருந்தாராதலால், அதில் குறிக்கப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றித் தாம் விசாரணை செய்து சாட்சியங்களைச் சேகரிக்க வெண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு நேராக மனோகர விலாசத்திற்குச் சென்றார். அப்போது தான் சார்ஜண்டு துரையின் ரூபத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ராஜாயியம்மாளுக்கும் ஜெமீந்தாருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை முடிவுற்றது. சப் இன்ஸ்பெக்டரும் அவரோடு வந்த ஜெவான்களும் பங்களாவிற்குள் போய், கருப்பாயி படுத்திருந்து குத்தப்பட்ட இடம் முதலியவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டதன்றி, மதனகோபாலன், சில ஆட்கள் ஆகிய சிலரது வாக்குமூலங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். கருப்பாயியின் வாக்குமூலத்திலும் மதனகோபாலனது வாக்குமூலத்திலும், மைனரும், பாலாம்பாளும் கருப்பாயியை அடித்துக் கட்டிக் கடலில் போட்ட விவரமெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருந்தமையால், பாலாம்பாள் உடந்தைக் குற்றவாளி என்பது நிச்சயமாகப் பட்டதாகையால், சப் இன்ஸ்பெக்டர் நேராக சாயுஜ்ய நிலயத்திற்குப் போய் பாலாம்பாளையும் கைதி செய்து அழைத்துக்கொண்டு மைலாப்பூர் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்தவர் குற்றவாளிகளிருவரையும் ஒருவரோடொருவர் பேச முடியாதபடி தனித்தனியான அறைகளில்விடுத்துப்பூட்டிவைத்தார்.

குற்றவாளிகளிருவரும் தாங்கள் எவ்விதக் குற்றத்தையும் செய்யவில்லை யென்றும், தங்களுக்குக் கருப்பாயி என்பவளையே தெரியாதாகையால், அவளைத் தாங்கள் கொல்லவே நியாயமில்லை யென்றும் சொல்லிவிட்டனர். மைனர், மதனகோபாலனென்னும் வீணைவித்துவான் அயோக்கியத்தனமாக நடந்துகொண்டதைக் கருதி தான் அவனைத் தங்களது பங்களாவிலிருந்து நீக்கிவிட்டபடியாலும், அதை உணர்ந்த மற்ற எல்லா பங்களாக்களிலுமுள்ள ஜனங்களும் அவனை விலக்கிவிட்டபடியாலும், அந்தப் பகைமையைப் பாராட்டி அதற்காகப் பழிக்குப் பழி வாங்கவேண்டு மென்னும் கருத்தோடு, அவனே அந்தக் கிழவியைக் குத்திவிட்டு அப்படிப்

பட்ட அபாண்டமான கட்டுக்கதையைச் சொல்லுகிறானென்று கூறினான். ஆனால், கருப்பாயியும் தனக்கு விரோதமாக வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறாளென்பதையே மைனர் அறியாதவனாகையால் அவன் யாவற்றையும் மதனகோபாலன்மீது போட்டு, தான் எளிதில் தப்பித்துக் கொள்ளலாமென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆகையால் அவன் தான் குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்த விஷயத்தைத் தனது தாய்க்காகிலும் வக்கீல் சிவஞான முதலியாருக்காகிலும் சொல்லியனுப்பாமல் சும்மா இருந்துவிட்டான். போலீசார் அந்த விஷயங்களை வெளியிடாமல் தமது விசாரணைகளைப் பரம ரகசியமாக நடத்திவந்தமையாலும், கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரினது பங்களா தேனாம்பேட்டையிலிருந்து வெகுதூரத்திற் கப்பாலிருந்தமையாலும், அந்த விஷயம் கல்யாணியம்மாளுக்கு எட்டவே ஏதுவில்லாமலிருந்தது. ஆகவே, அவள் மறுநாட் காலையில் மதனகோபாலனைப் பார்த்தபோது, அவன் சொல்லத் தெரிந்து கொள்ளும்படி ஆகிவிட்டது. மைனரும், பாலாம்பாளும் இருந்த சாயுஜ்ய நிலயம் என்ற பங்களாவிலிருந்த சிப்பந்திகளெல்லோரும், மைனரும், பாலாம்பாளும் தப்பிவர மாட்டார்களென்பதை உணர்ந்துகொண்டார்களாகையால், அந்த பங்களாவிலிருந்த ஆடைகள், பாத்திரங்கள், பண்டங்கள் முதலிய சகலமான பொருட்களையும் ஆளுக்குக் கொஞ்சமாகப் பங்குபோட்டு எடுத்துக்கொண்டு அந்த இடத்தை அன்றைய இரவிலேயே துடைத்துக் காலிசெய்து விட்டு, போன இடந் தெரியாமல் ஓடிப்போயினர். ஆகவே, மைனருக்கும் பாலாம்பாளுக்கும் அவர்களது உடம்பிலிருந்த துணிகளும் அவர்கள் செய்த கொலைக் குற்றமுமே ஆஸ்திகளாக மிஞ்சிநின்றன.

அவர்கள் அப்படிப்பட்ட பரிதாபகரமான நிலைமையிலிருக்க அந்த இரவு கழிந்தது. மறுநாட் காலைமுதல் இரண்டு நாட்கள்வரையில் போலீசார் தங்களது விசாரணைகளையெல்லாம் மிகவும் துடியாக நடத்திப் பற்பல ஊர்களுக்குத் தந்தியும் ஆள்களையும் அனுப்பி அதை அதிக விமரிசையாகவும் மிகவும் ரகசியமாகவும் நடத்தினார்கள். மாஜிஸ்டிரேட்டுக்கும் ஜட்ஜிக்கும் பற்பல அவசரமான அறிக்கைகளை அனுப்பினார்கள். குற்றவாளிகளிருவரும் மறுநாட் காலை 10-மணிக்கு விசாரணைக் கைதிகளிருக்கவேண்டிய சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். கொலைக் குற்றம் நடந்த தினத்திற்கு மறுநாட் காலையில் கல்யாணியம்மாளும் சிவஞான முதலியாரும் போலீஸ்

ஸ்டேஷனுக்குப் போய் மைனரை விட்டுவிடுவதற்காகத் தாங்கள் லட்சக் கணக்கில் பணம் கொடுப்பதாகச் சொல்லி நெடுநேரம் போலீசாரிடம் கெஞ்சி மன்றாடியதெல்லாம் அவமாயிற்று; அவன்மீது சுமத்தப்பட்டிருந்த குற்றத்தின் விவரம் முதலியவற்றையாகிலும் தங்களுக்குச் சொல்லும்படி அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதும் பயனற்றுப் போயிற்று. அவர்களிருவரும் நிரம்பவும் கீர்த்தி வாய்ந்த பெருத்த பெருத்த இரண்டு பாரிஸ்டர்களை உடனே அமர்த்திக்கொண்டு நேராக மாஜிஸ்ட்டிரேட்டினது கச்சேரிக்குப் போய் மைனரை ஜாமீனின்மேல் விடும்படியாகவும், போலீசாரின் அறிக்கைகளுக்கெல்லாம் நகல் கொடுக்கும்படியாகவும் வாதாடச்செய்தார்கள். அந்த முயற்சியும் பலியாமல் போயிற்று. அதன்பிறகு அந்த பாரிஸ்டர்களிருவரும் அந்த விஷயமாக ஹைகோர்ட்டிற்கு அப்பீல் செய்தார்கள்; குற்றவாளி கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டிருப்பதால், ஜாமீனில் விடுவது சட்ட விரோதமென்றும், மாஜிஸ்டிரேட்டு செய்த தீர்மானம் சரியானதென்றும் ஹைகோர்ட்டார் அபிப்பிராயப்பட்டு மனுவைத் தள்ளிவிட்டார்கள். ஆகவே, அவர்கள் மைனரது விஷயத்தில், எவ்வித உதவியும் செய்யமாட்டாமல் விசாரணைத்தேதியையே எதிர்பார்க்க நேர்ந்தது. கல்யாணியம்மாளுக்கு அதுகாறும் வந்த எத்தனையோ இடர்களைவிட, அது ஒன்றே இமயமலைபோல மிகவும் பெருத்த அபாயமாகவும் அவமானமாகவும் தோன்றியதன்றி, அவ்வளவோடு தங்களது குடும்பத்திற்கே முடிவுகாலம் ஏற்பட்டுவிட்டதாகவும் மதித்துவிட்டாள். தனது சமஸ்தானத்தையெல்லாம் விற்றாகிலும் மைனரது உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்ற ஓர் உறுதியை அவள் செய்துகொண்டாளானாலும், அவளது பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வக்கீல்களைத் தவிர வேறே எவரும் ஒருப்படவில்லை. ஆனால், நிரம்பவும் ஏராளமான பணத்தை வாரி இறைத்ததன் பலனாக அவர்கள் ஒரே ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டனர். அந்த வழக்கு மூன்றாவது நாள் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜியின் முன்னால் விசாரிக்கப்படப் போகிறதென்பதொன்றையே அவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள். அன்றையதினமாகிலும் தாங்கள் நாலைந்து வக்கீல்களையும் பாரிஸ்டர்களையும் நியமித்து மைனரை விடுவிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று அவர்கள் உறுதிசெய்துகொண்டிருந்தனர். கருப்பாயி மரணந்த காலத்தில் வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறாளென்பதையாகிலும், அவள் கிருஷ்ணபுரத்து பங்களாவில் வெளியிட்ட விஷயங்களையாகிலும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளாமலே இருந்

தனர்; ஆனல் அவர்களுக்கு ஒரு விஷயம் மாத்திரம் பெருத்த விந்தையாகத் தோன்றியது; என்னவெனில், கொலை, கூட்டுக்கொள்ளை முதலிய பெருத்த வழக்குகளில், முதலில் மாஜிஸ்டிரேட்டினது கச்சேரிகளில் ஒரு பிரதம விசாரணை நடப்பது வழக்கம்; அப்போது இரண்டு கக்ஷிகளின் சாட்சியங்களும் வெளியாவதோடு, இருதிறத்தாரும் வாதிப்பார்கள்; அதன்பிறகு மாஜிஸ்டிரேட்டு குற்றவாளியை விடுதலை செய்தாலும் செய்யலாம், அல்லது, மேல் நியாயஸ்தலமான ஜட்ஜி கோர்ட்டில் மறுபடியும் முடிவான விசாரணைக்காக அனுப்பினாலும் அனுப்பலாம் அந்த மேல் நியாயஸ்தலத்தில், மறுபடியும் அடியிலிருந்து எல்லா சாட்சிகளும் விசாரிக்கப்படுவார்கள். வாதங்களும் எதிர் வாதங்களும் நடைபெறும்; அதன் பிறகு ஜட்ஜி மரண தண்டனையோ அல்லது இதர தண்டனைகளையோ விதிப்பது சாதாரணமாக நடக்கவேண்டிய சட்ட முறை. அதற்கு மாறாக இந்த வழக்கு மாஜிஸ்டிரேட்டினால் ஒரு முறை விசாரிக்கப்படாமல் நேராக ஜட்ஜியினலேயே விசாரிக்கப்படக் காரணமென்ன வென்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்தது.

அது எப்படி நேர்ந்ததென்பதை நாம் சுருக்கமாகச் சொல்வது அவசியமாக இருக்கிறது. சென்னை ஹைகோர்ட்டில் கிரிமினல் வழக்குகளையெல்லாம் விசாரிப்பதை வருஷத்தில் நான்கு மாதங்களிலேதான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாஜிஸ்டிரேட்டினல் முடிவான விசாரணையின் பொருட்டு ஜட்ஜிக்கு அனுப்பப்படும் வழக்குகள் பிப்ரவரி, ஏப்ரல், ஆகஸ்டு, நவம்பர் ஆகிய நான்கு மாதங்களிலேதான் ஜட்ஜியினல் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவது வழக்கம். மைனர் கொலை குற்றம் செய்தகாலம் ஏப்ரல் மாதக் கடைசியாகையால், அந்த வழக்கை மாஜிஸ்டிரேட்டு விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்டு அதை முடித்து மேலே அனுப்புவதற்குள் ஏப்ரல் மாதம் முடிந்துபோய்விடு மாதலால், ஜட்ஜி அதை ஆகஸ்டு மாதத்திலேதான் எடுத்துக்கொள்ள நேருமென்பதை உணர்ந்த போலீசார் சர்க்கார் வக்கீலைக் கண்டு ஜட்ஜிக்கு மனுச்செய்து அந்த வழக்கை அவரே நேராக எடுத்துக்கொண்டு அந்த ஏப்ரல்மாத செஷன்ஸிலேயே முடித்துவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர்.

அவ்வாறு கேட்டுக்கொண்டதற்கு அவர்கள் பலவகையான காரணங்களும் காட்டினர். குற்றவாளி மிகுந்த தனவந்தரும் செல்வாக்குடையவரு மாதலால், ஏப்ரல்முதல் ஆகஸ்டுவரையில் நான்கு மாத

காலத்திற்குள், அவர்களது மனிதர்கள் பலவகையில் முயன்று, சாட்சிகளைக் கலைத்துவிடுவார்களாகையால், நீதித் தவறு ஏற்பட்டு விடுமென்பது முதலாவது காரணம். அந்த வழக்கைப் பிரதமத்தில் விசாரிக்கவேண்டிய மாஜிஸ்டிரேட்டு, இறந்துபோனவளிடத்தில் மரணாந்த காலத்தில் வாக்குமூலம் வாங்கி இருப்பதுபற்றி அவரே அந்த வழக்கில் ஒரு சாட்சியாக வரவேண்டியிருந்ததால், அந்த வழக்கை ஜட்ஜியே விசாரிப்பது மாஜிஸ்டிரேட்டின் கண்ணிய பதவிக்கு ஏற்றதாக இருக்குமென்பது இரண்டாவது காரணம். மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்தின் உண்மையான ஜெமீந்தார் தம்முடைய சொத்துகளையும் உரிமைகளையும் அநுபவிக்க முடியாமல் அநியாயமாக விலக்கிவைக்கப்பட்டு வருவதால், அவரை இன்னமும் அநாவசியமாக விலக்கிவைப்பது அநீதியென்பது மூன்றாவது காரணம். இன்னமும் இவைபோன்ற பல காரணங்களையும் சர்க்கார் வக்கீல் எடுத்துக்காட்டி எழுதி நேரில் கொடுத்த மனுவை ஜட்ஜி துரை ஒப்புக்கொண்டு அவ்வாறே மாஜிஸ்டிரேட்டுக்கு உத்தரவும் சாட்சிகளுக்கு சம்மன்களும் பிறப்பிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்துவிட்டார்.

போலீசார் அந்த வழக்கின் விஷயத்தில் மிகுந்த ஊக்கமும் உற்சாகமுமுடையவர்களாய்ப் பெரும்பாடு பட்டதன்றி, அதன் விசாரணை தினத்தை ஒரு கலியாண தினத்தை எதிர்பார்ப்பது போல மிகவும் ஆவலோடும் மகிழ்ச்சியோடும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் குற்றவாளிகளுக்கும் மைனரைச் சேர்ந்த மனிதர்களுக்கும் அது ஒரு பெருத்த இழவு வீழ்ந்ததுபோல இருந்ததன்றி, அவர்கள் அந்த விசாரணை தினத்தை ஒரு கருமாந்தர தினம்போல மிகுந்த கவலையோடும் அச்சத்தோடும்விசனத்தோடும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

கடைசியாக அந்த விசாரணை தினம் வந்துசேர்ந்தது. சென்னை ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜியின் கச்சேரியில் அன்றையதினம் ஒரு சுமார் பதினாயிரம் ஜனங்கள் கூடித் தேனடையில் ஈக்கள், மொய்ப்பது போல அடர்ந்து நெருங்கிவிட்டனர். சர்க்கார் வக்கீல், மைலாப்பூர் சப் இன்ஸ்பெக்டர் முதலிய ஏராளமான போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்து ஒரு பக்கத்தில் நிறைந்திருந்தனர். இன்னொரு பக்கத்தில் வக்கீல் சிவஞான முதலியாரும், மகா கீர்த்தி வாய்ந்த பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையும், இன்னும் மூன்று பிரபல பாரிஸ்டர்களும் வந்து உட்கார்ந்திருந்தனர். குற்றவாளிகள் நிறுத்தப்படும் கூண்டில் மைனரும், பாலாம்பாளும் வெட்கமும் துக்கமும் கவலையும் வடி

வெடுத்து வந்தவர்கள் போல் நின்றுகொண் டிருந்தனர். ஜனங்களுள் போக்கிரிகளாக இருந்த சிலர் பாலாம்பாளையும் மைனரையும் பார்த்துப் புரளி செய்துகொண் டிருந்தனர். மற்றும் சிலர் அவளது அற்புதமான அழகைக் கண்டு மோகமுற்றனர்; வேறு சிலர் அவர்களது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்டு இரங்கினர். ஆகவே அவர்கள் வெட்கித் தலைகுனிந்து நின்றனர். அப்போது, சரியாகப் பதினொரு மணிக்கு ஜட்ஜி துரை வந்து சேர்ந்தார்; வந்தவுடனே மைனரது வழக்கு விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

சர்க்கார் வக்கில் அந்த வழக்கினது சாராம்சத்தைமிகவும்சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லத்தொடங்கி, "நியாயாதிபதிகளே! ஜூரிப் பிரபுக்களே! நீங்கள் இதுவரையில் எத்தனையோ வேடிக்கையான வழக்குகளை விசாரித்திருப்பீர்கள். இருந்தாலும், இதைப் போன்ற அவ்வளவு விநோதமான வழக்கை இதுவரையில் காதாலும் கேட்டிருக்கமாட்டீர்கள் இதில் சில வேடிக்கையான ரகசியங்கள் வெளியாகப் போகின்றன வாகையால், இன்றையதினம் உங்களுக்கு நல்ல தமாஷான பொழுதுபோக்கு ஏற்படுமென்பதில் சந்தேகமே இல்லை. அதன்பொருட்டு நீங்களெல்லோரும், மகா திறமை வாய்ந்த நமது மைலாப்பூர் சப் இன்ஸ்பெக்டருக்கு நன்றி செலுத்துவீர்களென்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்லக்கூடும்; இந்த வழக்கில் முதல் குற்றவாளியாக வந்திருக்கும் யௌவனப் புருஷர் இதுகாறும் மாரமங்கலம் மைனராக இருந்துவந்த ஒரு வேஷதாரி. இன்றையதினம் அவருடைய வேஷம் கோர்ட்டாருக் கெதிரிலேயே கலையப்போகிறது. அந்த சமயத்திலேதான் நீங்கள் நிரம்பவும் ஆநந்தமடையப்போகிறீர்கள்.

ஜட்ஜி:—(சந்தோஷமாக சிரித்துக்கொண்டு) இப்படிப்பட்ட பொதுஸ்தலத்திலா வேஷத்தைக் கலைக்கிறது? அந்தக் காரியம் மாத்திரம் வேண்டாம்—என்றார்.

அதைக் கேட்டு எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—(புன்னகையாகச் சிரித்துக்கொண்டு) வேஷமென்றால் வஸ்திரமல்ல. அப்படிப்பட்ட தப்பிதத்துக்கு நான் பாத்திரனாவேனா? கோர்ட்டார் மன்னித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவருடைய வேஷம் என்பதற்கு என்ன அர்த்தமென்பது சாட்சிகளின் வாக்குமூலத்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் விளங்கிப்போகுமாதலால்

அதைப்பற்றி நான் அதிக விளக்கமாகப் பேசி கோர்ட்டாருடைய காலத்தை வீணுக்க இஷ்டமில்லை. இரண்டாவது குற்றவாளி இது வரையில் நாடகத்தில் வேஷதாரியாக இருந்து இப்போது சொற்ப காலமாக ஒரு புதிய வேஷத்தோடு இந்த யௌவனப் புருஷருக்கு தருமபத்தினியாக இருந்துவரும் ஒரு தாசியம்மாள்.

பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை:—(கனைத்துக்கொண் டெழுந்து) நமது நண்பரான சர்க்கார் வக்கீல் இப்படிப் பேசுவதை நாங்கள் முற்றிலும் ஆட்சேபிக்கிரும். மைனர் நிரம்பவும் கண்ணியமான பெரிய மனிதர். சாட்சிகளின் விசாரணை நடக்குமுன். அவரைப் பற்றி இழிவாகப் பேசி, கோர்ட்டாருடைய மனதில் கெட்ட அபிப் பிராயம் ஏற்படும்படி செய்வது சட்டவிரோதம். கோர்ட்டார் அதற்கு இடங் கொடுக்கக்கூடாது.

சர்க்கார் வக்கீல்:—உள்ளதைச் சொன்னல் நொள்ளைக் கண்ண னுக்கு நோப்பாடென்பதுபோல இருக்கிறது நமது நண்பர் சொல் வது ; நான் சொல்வதெல்லாம் சாக்ஷிகளால் ருஜுவாகப்போகும் உண்மையான சங்கதிகளே தவிர, பொய்யான அவதூறல்ல. சாக்ஷி களால் வெளியாகப்போகும் சங்கதிகளின் சாராம்சத்தை நான் முன் ஞல் சொல்லுகிறேன். அதை எடுத்துச் சொல்லாமல் நான் சும்மா இருந்தால், எனக்கு இவ்விடத்தில் என்ன ஜோலியிருக்கிறது! எதிர்க் கக்ஷியின் பாரிஸ்டரான நமது நண்பருடைய வேலையும் இலகுவாகி விடும். குற்றவாளிகளை அவர் விடுவித்துக்கொண்டு போவதும் சுலப மாகிவிடும்.

ஜட்ஜி:—சரி ; சண்டைவேண்டாம். சங்கதியைமேலே சொல்ல லாம்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—(கிலேசத்தோடு) நான் சண்டைபோடவில்லை. எதிர்க்கட்சியின் பாரிஸ்டருடைய ஆட்சேபனைக்கு சமாதானம் சொன்னேன். கோர்ட்டார் உத்தரவுப்படி மேலே சொல்லுகிறேன். கொல்லப்பட்ட பெண்பிள்ளை அம்பட்ட ஜாதியைச் சேர்ந்தவளானு லும் அவள் தலைக்ஷவரம் செய்கிற தொழிலைவிட்டு பிறருடைய பணப் பெட்டிகளையெல்லாம் க்ஷவரம் செய்கிற தொழிலைக் கையாடி வந்த வள். அவளை இந்தக் குற்றவாளிக ளிருவரும் சேர்ந்து அடுத்த உல கத்துக்கு அனுப்பியது இந்த உலகத்துக்கு உபகாரமான காரியந் தான். ஏனென்றல் இனியாவது பணப்பெட்டிகள் க்ஷவரமாகாமல்

மிஞ்சும். இருந்தாலும் நமது பினல்கோர்ட் சட்டமானது மிகவும் பொல்லாதது. அதன்படி உலகத்தில் மனிதரைக்கொல்ல அதிகாரம் பெற்றவர்கள் இரண்டு பேர்கள்தான். எமதருமராஜன் ஒருவன்; இன்னொருவர் செஷன்ஸ் ஜட்ஜி.

ஜட்ஜி:—(வேடிக்கையாக நகைத்து) ஜட்ஜிகளெல்லாம் எம தருமராஜாக்களானல், நமது நண்பரைப் போன்ற வக்கீல்களை யெல்லாம் என்னவென்று சொல்லுகிறது? எமதூதர்களென்று சொல்லலாமா?—என்ருர்.

ஜனங்கள் எல்லோரும் நகைக்கிருர்கள்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—(சந்தோஷமாக) ஆம், தடையென்ன! அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும். தருமராஜனுக்கு அநுசரணையாக இருப்பது எல்லோருக்கும் கிடைக்கக்கூடிய பதவியா!

ஜட்ஜி:—சரி; காலதாமதமாகிறது; குற்றம் கொலைக் குற்றம். மேலே விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—(சந்தோஷமாக) இதோ ஆய்விட்டது. முதல் குற்றவாளி அம்பட்டக் கருப்பாயியைக் கொலை செய்த குற்றமும், இரண்டாவது குற்றவாளி கொல்ல முயன்ற குற்றமும் செய்திருக்கிருர்கள். இவர்கள் இன்ன கருத்தோடு இந்தக் கொலையை நடத்தினர்கள் என்ற விஷயத்தை நான் இப்போது எடுத்துச் சொன்னல், அது மிகவும் அதிகமாக விரியுமாகையால் அதை ஒரே தடவையாக சாட்சிகளைக் கொண்டே வெளிப்படுத்திவிடுகிறேன். இனி விசாரணையைத் தொடங்குவோம்; முதல் சாட்சி மதனகோபாலன் என்பவரை அழைக்கச் செய்யலாம்—என்று கூறியவண்ணம் தமது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

மைனர் ஒரு வேஷதாரி என்பதைத் தாம் ருஜுப்படுத்தப் போவதாக சர்க்கார் வக்கீல் சொன்னதைக் கேட்க, அதுகாறும் கருப்பாயினது வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தாமலிருந்த மைனரும், பாலாம்பாளும் கலக்கமும் அச்சமும் கொள்ளலாயினர். அதுகாறும் அந்த விஷயத்தைப்பற்றி சொற்பமும் சந்தேகங் கொள்ளாதிருந்த சிவஞான முதலியாரும் அவரது பக்கத்து பாரிஸ்டர்களும் திகைப்பும் கவலையும் கொள்ளலாயினர்; அந்த சமயத்தில் மதனகோபாலன் அழைக்கப்பட்டு, விசாரணைக் கூண்டின்மேல் நிறுத்தப்பட்டான். அவனது அற்புதமான அழகையும், கம்பீரமும் வசீகர

மும் நிறைந்த தோற்றத்தையும் கண்ட ஜட்ஜியும் மற்ற எல்லோரும் ஒருவித வியப்பும் சந்தோஷமும் கொண்டவர்களாய், அவன் யாரோ ஒரு மகாராஜனது புத்திரனாக இருக்கவேண்டுமென்ற அபிப்பிராய மடைந்தனர். விசாரணை குமாஸ்தா அவனிடத்தில் பிரமாணம் வாங்க, உடனே சர்க்கார் வக்கீல் அவனது வாய்மூலமாக அடியில் வரும் விஷயங்களை கிரகித்தார்:—என் பெயர் மதனகோபாலன். என்னுடைய தகப்பனார் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு சுமார் இருபது வயசிருக்கலாம். நான் இன்ன வருஷம் பிறந்தேனென் பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. மைசூரிலிருந்து சந்தனக் கட்டை வர்த்தகம் செய்துவரும் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார், சிறு பிராயத்திலிருந்து என்னையும் என் தங்கையையும் ஒருவரிடத்தி லிருந்து வாங்கி அபிமான புத்திரன் புத்திரியாக மதித்து வளர்த்து வருகிறார். அவர் தம்முடைய சம்சாரத்தையும் இழந்து அநாதையாக இருந்தமையால், எங்களை வாங்கி வளர்த்துவருகிறார். அவர் இப் போது இந்த ஊரில் மைலாப்பூர் கடற்கரையின்மே லிருக்கும் மோகன விலாஸம் என்ற பெரிய பங்களாவை விலைக்கு வாங்கி அதில் இருந்து வருகிறார். நானும் என்னுடைய தங்கையும் அவர்களோடு கூடவே இருந்து வருகிறோம். சென்ற சில தினங்களாக எனக்கு உட ம்பு அசௌக்கியமாக இருந்தமையால், நான் படுத்த படுக்கையாக இருந்து பலஹீனமான நிலைமையி லிருந்தேன். இன்றைக்கு நான்கா வது நாள் சாயுங்காலம், கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் வெளியே போய் கொஞ்ச தூரம் உலாவிவிட்டு வரும்படியாக அநுமதி கொடுத்து என்னை அனுப்பினார். நான் ராஜபாட்டை வழியாகவே சுமார் அரை மயில் தூரம் நடந்தேன். அதற்குள் அஸ்தமன சமய மாகிவிட்டது. இருள் சூழத் தொடங்கியது அந்த சமயத்தில் நான் திரும்பிக் கட லின் அலையோரமாகவே வந்துகொண்டிருந்தேன். இந்த மைனரும் பாலாம்பாளும் குடியிருக்கும் சாயுஜ்ய நிலயம் என்ற பங்களாவின் பின்புறச் சுவரும், அதன் பக்கத்திலிருந்த தென்னஞ்சோலையின் மதிலும் அலை ஓரமாக இருந்தன. என்னுடைய காலில் ஒரு காயம் கட்டப்பட் டிருந்தமையால், அதில் அலை மோதாமலிருக்க வேண்டு மென்ற நினைவினால் நான் சுவரோரமாக நடந்து வந்துகொண்டிருக் கையில், தென்னஞ்சோலைக்குள்ளிருந்து ஒரு பெருத்த கூக்குரல் கேட்டது. இதோ இருக்கும் குற்றவாளிகளிருவரும், கொலை செய் யப்பட்ட கிழவியை அடித்து வைதுகொண்டிருந்தார். அடிக்க

வேண்டாமென்று அவள் எவ்வளவு தூரம் கொஞ்சி மன்றாடியதும் உபயோகமில்லாமல் போயிற்று. அந்தக் கிழவி இவர்களுடைய பங்களாவிலிருந்து முதல்நாள் ஏதோ ஒருபத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டதாகவும், மறுநாள் அந்தத் தென்னந்தோப்புக்குள் அவள் வந்து ஒளிந்துகொண்டிருந்ததாகவும் பாலாம்பாள் சொல்லிச் சொல்லி மேன்மேலும் அவளை அடிக்க, மைனரும் அவளுக்குப் பரிந்து வந்து கிழவியைக் காலால் எட்டி எட்டி உதைப்பதாகத் தெரிந்தது. அந்த அடிகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவள் பெருத்த கூக்குரல் செய்து, இந்த மைனர் தன்னுடைய மகனென்றும், தானே இவரை ஜெமீந்தாராக்கியதாகவும் சொல்லி கிழவி திட்ட வாரம்பித்தாள். உடனே இவர்களிருவரும் முன்னிலும் அதிகமான கோபமடைந்து தடியாலும் தென்ன மட்டையாலும் அடிக்க, அவள் உடனே கீழே வீழ்ந்துவிட்டதாகத் தெரிந்தது, அவள் இறந்துபோய்விட்டா ளென்றும், அவளுடைய பிணத்தை என்ன செய்வதென்றும் இவர்கள் பேசிக்கொண்டனர். பாலாம்பாள் அதை பூமிக்குள் புதைத்துவிடலா மென்றாள். அப்படிச் செய்தால் யாராவது கண்டுகொள்வார்க ளென்றும், ஆகையால் அவளுடைய கைகால்களையெல்லாம் கட்டி சமுத்திரத்தில் போட்டுவிட வேண்டுமென்றும் மைனர் சொன்னார். பாலாம்பாள் ஓடிப்போய்க் கயிறு கொண்டுவந்ததாகத் தெரிந்தது. உடனே இவர்கள் அவளுடைய கைகால்களையெல்லாம் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு அந்த மதில்சுவரிலிருந்த ஒரு வாசற்கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தார்கள். நான் உடனே வேகமாகப்போய், சுவரின் முடக்கில் மறைந்து பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன். இவர்களிருவரும் அவளைத்தூக்கிக்கொண்டு வந்து அலையில் எறிந்துவிட்டு உள்ளேபோய்க் கதவைமூடித் தாளிட்டுக்கொண்டார்கள். நான் உடனே திரும்பிவந்து அலைகளில் விழுந்து நெடுந்தூரத்துக் கப்பாலிருந்த கிழவியைக் கண்டுபிடித்து மிகுந்த சிரமப்பட்டுக் கரையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தேன். அவளுக்கு அப்போது உயிர் இருந்ததாகத் தெரிந்தது; ஆகையால் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு எங்களுடைய பங்களாவை நோக்கிப் போனேன். நான்மிகவும்பலஹீனமாகஇருந்தவனாகையால், சமுத்திரத்திலிருந்து அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு மணலில் நடந்தபோது எனக்குக் கண்கள் இருண்டுபோய்விட்டன. மயக்கம் வந்துவிட்டது. நான் அவளைப் போட்டுக்கொண்டு கீழே வீழ்ந்துவிட்டேன்.—என்றான்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட மைனரும் பாலாம்பாளும் திடுக்கிட்டுப் பெருத்த திகிலும் குழப்பமு மடைந்தனர். ஏனென்றால், தாங்கள் ரகசியத்தில் செய்ததாக நினைத்திருந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் மதனகோபாலன் ஒளிந்திருந்து கேட்டிருக்கிறானே யென்ற பெருத்த அச்சமும் கவலையும் உண்டாகிவிட்டன. அவனது பாரிஸ்டர்களுக்கும் அந்த வரலாறு தெரியாதாகையால் அவர்களும் ஒருவாறு கவலைகொண் டிருந்தனர்.

உடனே மதனகோபாலன் மேலும் பேசத் தொடங்கினான்:—

அதன் பிறகு நான் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது, எங்களுடைய பங்களாவில் நான் ஒரு படுக்கையில் விடப்பட்டிருந்தேன். அந்தக் கிழவியும் படுக்கவைக்கப்பட் டிருந்தாள். கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரும் வேலைக்காரர்களும் எங்களுக்கு உபசாரணைகள் செய்து கொண் டிருந்தார்கள். அவர்கள் எங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்ததாகவும், மணலில் நாங்களிருவரும் கிடக்கக்கண்டு தூக்கிக்கொண்டு வந்ததாகவும் அவர்கள் சொல்ல நான் தெரிந்துகொண்டேன். அன்றைய ராத்திரியும், மறுநாள் பகல் முழுதும் நானும் அந்தக் கிழவியும் படுக்கைகளி லிருந்தோம். கிழவி இரண்டொருதடவை எழுந்து மைனரைப்பற்றிய வரலாறுகளை யெல்லாம் ஜெமீந்தாரிடத்தில் சொல்லிக்கொண் டிருந்தாள். மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்து ஜெமீந்தாரினியம்மாளுடைய ஆண்குழந்தையை சில வருஷங்களுக்கு முன் கட்டையன் குறவன் என்ற ஒருவன் திருடிக்கொண்டுபோய் வேறே யாரோ ஒருவனிடத்தில் விற்றுவிட்டதாகவும், அந்தக் குழந்தையின் உடம்பிலே ஏதோ ஒரு மச்சம் இருந்ததாகவும் இந்த அம்பட்டச்சியும் இன்னொருத்தியுமாகக் கூடி, இவளுடைய மகனை இந்த மைனருடைய உடம்பில் யாரோ ஒரு டாக்டரைக்கொண்டு, திராவகத்தின் உதவியால், மச்சம்போல சுடச்செய்து, அந்த அம்மாளுடைய பிள்ளைதானென்று கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டதாகவும், அந்தப் பிள்ளைதான் இந்த மைனரென்றும், அந்த ஜெமீந்தாரினியம்மாளுடைய உண்மையான பிள்ளை யாரிடத்தில் விற்கப்பட்டதென்ற விவரம் எழுதப்பட்ட ஒரு துண்டுக் காகிதத்தை அவள் எங்கேயோ வைத்திருப்பதாகவும், தான்போய் அதை எடுத்து, அதன் மூலமாக அந்த உண்மையான பிள்ளையைக் கண்டுபிடிக்கப் போவதாகவும் அந்தக் கிழவி சொல்லிக்கொண் டிருந்தாள். அப்போது சாயுங்காலம் ஏழரை மணி இருக்கலாம். பங்களாவின் வெளியில் இருள்சூழ்ந்

திருந்தது. அந்தக் கிழவி வாசற்படிக்குப் பக்கமாக இருந்த ஒரு கட்டிலில் இருந்தாள் அப்போது இந்த மைனர் குபீரென்று உள்ளே பாய்ந்து தமது கையிலிருந்த ஒரு கத்தியால் அந்தக் கிழவியின் மார்பில் குத்திவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டார். உடனே ஜெமீந்தாரும் ஆட்களும் வெளியே ஓடினார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் மைனரைப் பிடித்துப் போலீசாரிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்ததாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அதையெல்லாம் நான் பார்க்கவில்லை. இவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும்—என்று மதனகோபாலன் வாக்குமூலம் கொடுத்தான்.

உடனே ஜட்ஜி, பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையை நோக்கி முதலாவது சாட்சியான மதனகோபாலனை குறுக்கு விசாரணை செய்யும்படி சொல்ல, அதைக் கேட்ட பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை மிகவும் ஆடம்பரமாக எழுந்து நின்று, கோர்ட்டாரவர்களுக்கு ஒரு மனு; இந்த வழக்கில் போலீசார் எல்லாக் காரியங்களையும் பரம ரகசியமாக நடத்தி இருக்கிறார்கள். யார் யார் சாட்சிகளாக வரப் போகிறார்கள் என்பதும், ஒவ்வொருவரும் எந்த விஷயத்தை ருஜுப்பிக்கப் போகிறார்களென்பதும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நாங்கள் கோரிய எவ்வித நகலும் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போது சர்க்கார் கட்சியின் சாட்சிகள் எல்லோரும் தங்களுடைய வாக்குமூலங்களைக் கொடுக்கட்டும். அதன் பிறகு நாங்கள் எங்களுடைய கக்ஷிக்காரர்களோடு கொஞ்சதூரம் கலந்து யோசித்து, அவர்கள் சொல்லும் சமாதானங்களை அறிந்துகொண்டு குறுக்கு விசாரணையை நடத்துகிறோம். இந்தக் குற்றமோ மகா பயங்கரமான கொலைக் குற்றம் இதை ஒருதலைச் சார்பாகவே நடத்திக்கொண்டு போய் குற்றமற்றவர்களை மரண தண்டனைக்கு ஆளாக்குவது கேவலம் அநியாயமான காரியமென்பது கோர்ட்டாரவர்களுக்குத் தெரிந்த விஷயம். இருட்டிலிருந்து ஒரு மனிதனை முதுகுப் பக்கத்தில் குத்திக் கொல்லுவது போல, போலீசார், தங்களுடைய விசாரணைகளை நேருக்கு நேர் நடத்தாமல், ஒளிமறைவாக நடத்தி இருப்பது ஆண்மைத்தனமும் நீதியு மாகாது. நாங்கள் எங்களுடைய கக்ஷிக்காரர்களோடு பேசுவதற்குக்கூட எங்களுக்கு அநுமதி கிடைக்கவில்லை. இதுவரையில் எந்த வழக்கிலும் இப்படிப்பட்ட ஒழுங்கீனமும் கொடுமையும் நடந்திராவென்பதை விஷயங்களே எடுத்துப்பேசும். ஆகையால், கோர்ட்டாரவர்கள் குறுக்கு விசாரணையைக் கடைசிவரையில்

நிறுத்திவைக்கத் தயைகூர்ந்து அநுமதிக்கவேண்டும்." என்று நய மாகவும் கம்பீரமாகவும் கேட்டுக்கொண்டார்.

உடனே ஜட்ஜி, "எல்லா சாட்சிகளுடைய குறுக்கு விசாரணை களையும் நாம் கடைசியில் வைத்துக்கொள்வதைவிட இப்போது இவர் சொன்ன வாக்குமூலம் சம்பந்தப்படுகிற வரையில் என்னென்ன கேள்விகளைக் கேட்கலாமோ, அவைகளைக் கேட்டுவிடுங்கள்; மற்றவை களை மாத்திரம் பின்னால் வைத்துக்கொள்ளலாம்." என்றார்.

பாரிஸ்டர் குரோட்டன், "மறுபடியும் நாங்கள் குறுக்கு விசா ரணை செய்யலாமென்று கோர்ட்டார் அநுமதிக்கிற நிபந்தனையின் மேல் நாங்கள் இப்போதும் கூடுமானவரையில் குறுக்கு விசாரணை செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம்." என்று ஜட்ஜியை நோக்கிக் கூறிய பின், சாட்சிக் கூண்டின்மேல்நின்றுகொண்டிருந்த மதனகோபாலனை நோக்கி, "ஐயா! நான் இப்போது உம்மை அதிகமாகத் தொந்தரவு செய்ய போகிறதில்லை. சில்லரையாக இரண்டொரு கேள்விகளைக் கேட்டு நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன். நான் கேட்பதற்கு உண்டு, அல் லது, இல்லை என்று சுருக்கமாகப் பதில் சொல்லும்.

பா. குரோட்டன்:—இதுவரையில் நீர் என்ன தொழில் செய்து வந்தீர்?

மதன:—(சிறிது தயங்கி) நான் அநேக பங்களாக்களில் வீணை கற்றுக்கொடுத்து வந்தேன்.

பா. குரோட்டன்:—பெருத்த ஜெமீந்தார்களுக்குப் புத்திரர்க ளாகவோ, அல்லது, அபிமான புத்திரர்களாகவோ இருப்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட மேளக்காரத் தொழில் செய்வதை நீர் பார்த்திருக்கி றீரா?

மதன:—நான் பார்த்ததில்லை.

பா. குரோட்டன்:—நல்லது; நீர் இருக்கும் மனோகர விலாஸ் பங்களாவை விலைக்கு வாங்கி அதிலிருந்து வருகிறவர் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரா, அல்லது, அவருடைய கூட்டாளியான பசவண்ண செட்டியாரா?

மதன:—இருவரும்.

பா. குரோட்டன்:—(சிறிது குழம்பிப்போய்) சரி; அதிருக் கட்டும். நீர் நாலைந்து தினங்களாக அசௌக்கியமா யிருப்பதாகவும்,

காலில் ஏதோ புண் கட்டப்பட் டிருந்ததாகவும் சொன்னீரே ; அந்தப் புண் எப்படி உண்டாயிற்று ?

மதன:—ஒரு நாள் ராத்திரி நான் தேனும்பேட்டையிலுள்ள ஒரு பங்களாவில் எனக்கு அறிமுகமான ஒரு மனிதரைப் பார்க்கப் போனேன். அப்போது எங்கும் இருளாக இருந்தது. அந்த பங்களாவின் சொந்தக்காரரும் போலீசாரும் என்னைக் கண்டு திருடனென்று சந்தேகப்பட்டு துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டார்கள். அதனால், காயம் உண்டாயிற்று ; உடம்புக்கு அசௌக்கியமும் ஏற்பட்டது.

பா. குரோட்டன் :—ஓகோ அப்படியா ! அவர்கள் சுடும்போது அந்தப் பங்களாவின் ஒரு பக்கத்தில் நீர் இருந்தீர் ?

மதன:—பங்களாவின் ஒரு பக்கத்தில் தோப்பிருக்கிறது. அந்தத் தோப்புக்குள் நான் இருந்தபோது சுட்டார்கள்.

பா. குரோட்டன்:—அதன் சொந்தக்காரரும் சேர்ந்து சுட்டதாகச் சொன்னீரே ; அப்படியானால், அவருக்குத் தெரியாமல்தானே நீர் அந்தத் தோப்புக்குள் போனீர் ?

மதன:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—நல்லது ; அப்படியானால் நீர் எந்த வழியாகத் தோப்புக்குள் போனீர் ?

மதன:—வேலியில் ஒருவழி இருக்கிறது. அதன் வழியாகப் போனேன்.

பா. குரோட்டன்:—அவ்வளவு இருளில் திருட்டு வழியாகப் போனீரே ; அங்கே நீர் சந்தித்ததாகச் சொல்லும் மனிதர் ஆண்பிள்ளையா, அல்லது, பெண்பிள்ளையா ?

மதன:—பெண்பிள்ளை.

பா. குரோட்டன்:—அவருக்கு வயசு எவ்வளவிருக்கும் ?

மதன:—பதினைந்து, அல்லது பதினாறு இருக்கும்.

பா. குரோட்டன்:—பங்களாவின் சொந்தக்காரருக்கும் அந்தப் பெண்ணுக்கும் என்ன உறவுமுறை ?

மதன:—தங்கை.

பா. குரோட்டன்:—சரி ; நல்லது. அதிருக்கட்டும் ; அந்த பங்களா எந்த ஜெமீந்தாருடைய பங்களா ?

மதன:—அதை மாத்திரம் நான் சொல்லமுடியாது ?

பா. குரோட்டன்:—அது கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாருடைய பங்களா அல்லவா ?

மதன:—கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாருடைய பங்களாவென்று உங்களுக்கு யார் சொன்னது ?

பா. குரோட்டன்:—நான் கேட்பதற்கு நீர் பதில் சொல்ல வேண்டுமேயன்றி நீர் கேட்பதற்கு நான் பதில் சொல்வதற்காக வரவில்லை. நான் கேட்பதற்கு ஆம் அல்லது இல்லை என்ற ஏதாவது ஒரு பதிலைச் சொல்லும்.

மதன:—அந்தக் கேள்விக்கும் நான் பதில் சொல்லமுடியாது.

பா. குரோட்டன்:—அந்தப் பெண்ணின் பெயரையாவது சொல்லலாமா ?

மதன:—அதையும் வெளியிட முடியாது.

பா. குரோட்டன்:—சரி ! இருக்கட்டும் ; நீர் அதைச் சொல்ல வேண்டாம் ; தேனும்பேட்டை போலீஸ் சப் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து உமக்காக இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுவார். அது போகட்டும். நீர் இப்போது எந்த வீட்டிலாவது வீணை கற்றுக்கொடுக்கிறீரா ?

மதன:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—ஏன் ?

மதன:—எல்லோரும் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

பா. குரோட்டன்:—எல்லோரும் ஒரே நாளிலா நிறுத்திவிட்டார்கள் ?

மதன:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—எல்லோரும் அப்படிக் கட்டுப்பாடாக உம்மை விலக்கவேண்டிய காரணமென்ன ?

மதன:—காரணம் இன்னதென்று எவர்களும் சொல்லவில்லை.

பா. குரோட்டன்:—அவர்கள் சொல்லாவிட்டாலும், உம்முடைய மனசில், அதன் காரணம் என்னவாக இருக்கலாமென்ற நினைவுகூட உண்டாகவில்லையா ?

மதன:—அது என் பேரில் ஒருவர் பொய்யாகச் சொன்ன அவதூறின்மேல் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேன்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படி அவதூறு சொன்னது யார்?

மதன:—அவர்கள் யாரென்பதை வெளியிட எனக்கு இஷ்டமில்லை.

பா. குரோட்டன்:—ஐயா! நான் கேட்ட முக்கியமான சில கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாதென்றும், இஷ்டமில்லையென்றும் நீர் சொல்லுகிறீர். அதனால், உம்முடைய நடத்தையைப் பற்றி மிகவும் கேவலமான யூகங்கள் செய்ய இடமுண்டாகும். நீர் உண்மையை வெளியிட்டுவிட்டால், உம்மைப்பற்றி எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ள இடமேற்படாது. அதைக் கவனித்துப் பதில் சொல்லும்.

மதன:—அதை கவனித்தே சொல்லுகிறேன். இதனால் என்னைப்பற்றி எவ்வளவு கேவலமான யூகங்கள் ஏற்படக்கூடியதாக இருந்தாலும், அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—நீர் தவறான நடத்தைகளில் பிரவேசிப்பவர் என்ற யூகத்தை எல்லோரும் கொள்ளும்படியாக இருந்தால், நீர் சொன்ன சாட்சியத்துக்கு மதிப்பு ஏற்படாமல் போய்விடும் அது என்னுடைய கக்ஷிக்காரர்களுக்கு அநுகூலமாக முடிந்துபோம். அதையும் கவனித்து பதில் சொல்லும்.

மதன:—நான் சொன்ன சாட்சியத்துக்கு மதிப்பு ஏற்படாவிட்டால், அதைப்பற்றி நான் கொஞ்சமும் விசனப்படப் போகிறதில்லை. எனக்குத் தெரிந்த விஷயங்களில் சொல்லக்கூடியதைச் சொல்லிவிட்டேன். அதனால் யாருக்கு அநுகூலம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படட்டும்.

பா. குரோட்டன்:—சரி! உம்முடைய இஷ்டப்படியே ஆகட்டும். நீர் அந்தக் கிழவியை சமுத்திரத்திலிருந்து எடுத்தீரே; அப்போது இருளாகத்தானே இருந்தது?

மதன:—இல்லை; அவ்வளவு அதிகமாக இருண்டிருக்கவில்லை. மனிதரை அடையாளங் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் மங்கலா இருந்தது?

பா. குரோட்டன்:—ஓகோ! அப்படியானால் உமக்குப் பக்கத்தில் யாராவது நின்றால் அவருடைய முகத்தின் அடையாளம் தெரியாதல்லவா?

மதன:—ஒரு சுமார் 10-கஜ தூரத்துக்கப்பால் வருகிறவர்களுடைய முகம் தெரியாது.

பா. குரோட்டன்:—சரி; அந்தக் கிழவியை இரண்டுபேர் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அலையில் போட்டதாகவும், அப்போது நீர் சுவரின் முடக்கில் ஒளிந்துகொண் டிருந்ததாகவும் சொன்னீரே; அப்போது அவர்களை நீர் பார்த்தீரா?

மதன:—ஆம்; எட்டிப் பார்த்துவிட்டு விரைவாகத் தலையை அப்பால் இழுத்துக்கொண்டேன்.

பா. குரோட்டன்:—நீர் மறைந்திருந்த இடத்துக்கும் அவர்கள் நின்று அவளை அலையில் போட்ட இடத்துக்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்?

மதன:—சுமார் 20-கஜ தூரம் இருக்கும்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானால், அவர்கள் இந்த மைனரும் பாலாம்பாளுந்தா னென்பதை அப்போது நீர் தெரிந்துகொள்ளவில்லையே?

மதன:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—நல்லது; அதற்கு மறுநாள் சாயுங்காலம் அந்தக் கிழவியை யாரோ குத்திவிட்டு ஓடினதாகவும் மற்றவர்களும் துரத்திக்கொண்டு ஓடினதாகவும் சொன்னீரே. நீர் ஏன் ஓடவில்லை?

மதன:—நான் எழுந்திருந்து ஓடமாட்டாமல் மிகவும் பலஹீனமான ஸ்திதியில் படுத்துக்கொண் டிருந்தேன் அதனால் நான் உடனே எழுந்து ஓட முடியவில்லை.

பா. குரோட்டன்:—நீர் எங்கே படுத்துக்கொண் டிருந்தீர்?

மதன:—அந்தக் கிழவியின் தலைப்பக்கத்தில் நாலைந்து கஜ தூரத்துக்கு அப்பால் போட்டிருந்த ஒரு கட்டிலில் படுத்திருந்தேன்.

பா. குரோட்டன்:—அவள் பக்கத்தில் காலை நீட்டிப் படுத்திருந்தீரா அல்லது தலையை வைத்துப் படுத்திருந்தீரா?

மதன:—தலையை வைத்துப் படுத்திருந்தேன்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானால், "ஐயோ! அப்பா! குத்திப்புட்டானே!" என்று அவள் கத்திய பிறகுதானே நீர் திரும்பி அவள் பக்கம் பார்த்தீர்?

மதன:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—குத்தினவர் அப்போது வாசலை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தாரா?

மதன:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானால், நீர் அவருடைய முதுகுப் பக்கத்தைத்தானே பார்த்தீர்?

மதன:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—சரி; அதிருக்கட்டும். நீர் அன்றையதினத்துக்கு முன் எப்போதாவது இந்த மைனரைப் பார்த்ததுண்டா?

மதன:—ஒரே ஒரு தடவை பார்த்திருக்கிறேன்.

பா. குரோட்டன்:—எந்த சமயத்தில், எங்கே பார்த்தீர்?

மதன:—நான் இந்த ஊருக்கு வந்த ஆரம்பத்தில், இவர்களுடைய பங்களாவில், முதல் நாள் வீணை வாசித்தபோது, இவர் அங்கே வந்து உட்கார்ந்து பாட்டைக் கேட்டார். அப்போதுதான் பார்த்தேன்.

பா. குரோட்டன்:—ஓகோ! அப்படியா! இவர் கடைசிவரையில் கேட்டுக்கொண்டு இருந்து, உமக்கு சன்மானம் செய்து அனுப்பினாரா?

மதன:—இவர் கடைசிவரையில் இருந்தார்; ஆனால் சன்மானம் ஒன்றும் செய்யவில்லை.

பா. குரோட்டன்:—உம்மை சும்மாவா அனுப்பிவிட்டார்?

மதன:—இவர் ஒன்றும் பேசவே இல்லை. நான் வாசித்துவிட்டு, இவருடைய தாயாரிடத்தில் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டேன்.

பா. குரோட்டன்:—நீர் அந்த இடத்தைவிட்டுப் போனபோது கூட இவர் சும்மாவே எதிரில் உட்கார்ந்திருந்தாரா?

மதன:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—நிரம்ப நல்லது. நீர் இந்த மைனரை இதற்குமுன் ஒரேநாள் பார்த்தீர். அப்போது நீர் வீணை வாசித்துக் கொண் டிருந்தீர். அந்த சமயத்தில் உமக்கெதிரில் வந்து உட்கார்ந்த இவர் திரும்பி எழுந்து போகவில்லை; ஆகையால் இவருடைய முது குப் பக்கத்தை நீர் அப்போது பார்க்கவில்லையென்பது நிச்சயமாகி றது. ஆகையால், அந்தக் கிழவியைக் குத்திவிட்டு ஓடிய மனித ருடைய முதுகுப்பக்கத்தைப் பார்த்து, அவர் மைனரென்று சொல்ல சாத்தியப்படா தல்லவா?

மதன:—ஆம்; சாத்தியப்படாதுதான்—என்றான்.

உடனே பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை ஜட்ஜிகளை நோக்கி "சரி; குறுக்கு விசாரணை இப்போது இவ்வளவோடு நிற்கட்டும்; மற்ற கேள்விகளைப் பின்னால் கேட்கிறேன்; இரண்டாவது சாட்சி யைக் கூப்பிடலாம்." என்றார்.

ஜட்ஜி சர்க்கார் வக்கீலை நோக்கி, "இப்போது செய்யப்பட்ட குறுக்கு விசாரணையில் வெளியான விஷயங்களைப்பற்றி நீங்கள் மறு படியும் இந்த சாட்சியை விசாரிக்கவேண்டுமானால், விசாரிக்கலாம். என்றார்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—இந்த சாட்சி எப்படியும் மறுபடி வரப் போகிறார். அப்போது எல்லாக் கேள்விகளையும் ஒரு முட்டாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடுத்த சாட்சி கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந் தாரை விசாரிக்கலாம்—என்று நயமாகக் கூறினார்.

அதை ஒப்புக்கொண்ட ஜட்ஜி இரண்டாவது சாட்சியை அழைக்கும்படி அநுமதிக்க, சேவகன், "கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார்! கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார்! கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார்! என்று மூன்றுதரம் கூப்பிட்டான்.

உடனே வக்கீல் சிவஞான முதலியார் அந்த ஹால் முழுதும் தமது பார்வையைச் செலுத்தி கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் எங்கே இருக்கிறாரென்று உற்றுநோக்கினார். அந்த சமயத்தில், பசவண்ண செட்டியாரென்று பொய்ப் பெயர் வைத்திருந்த ஜெமீந்தார் கச்சேரி மண்டபத்திற்குள் நுழைந்து சாட்சியினது கூண்டில் ஏறி நின்றார். அவரைக் கண்ட சிவஞான முதலியார் பெருத்த திகிலும் குழப்பமு

மடைந்தார் ; கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரே பசவண்ண செட்டியா ரென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு வந்திருப்பவரென்ற விஷயம் உடனே அவருக்கு விளங்கியது. யௌவனமும், அழகும் வாய்ந்தவ ராக இருந்த அந்த ஜெமீந்தார் பதினைந்து வருஷகாலத்தில் இளைத்து உருமாறி தீக்ஷை வளர்த்து, முற்றிலும் வேறாக மாறிப்போய்விட் டாரே என்ற வியப்பும், அவர் தம்மிடத்திலும் உண்மையை வெளி யிடாமல் மறைத்துப் பேசியதிலிருந்து தாம்செய்த வஞ்சகச் செயல் களையெல்லாம் அவர் கண்டுகொண் டிருப்பாரோ என்ற திகிலும் கவலையும் கொண்டவராய் வாய்திறந்து பேசமாட்டாமல் மிகுந்த பிரமிப்படைந்து, அப்படியே நாற்காலியில் சாய்ந்துவிட்டார்.

கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் உடனே பிரமாணம் செய்விக்கப்பட, சர்க்கார் வக்கீல் அவரது வாய்மூலமாக அடியில் வரும் விஷயங்களை கிரகித்தார்:—

நான் கிருஷ்ணபுரத்தின் ஜெமீந்தார். சென்ற 15-வருஷ கால மாக நான் மைசூரிலிருந்து சந்தனக்கட்டை வியாபாரம் செய்துவரு கிறேன். ஜெமீந்தாரியில் வருஷம் ஒன்றுக்கு லக்ஷம் ரூபாய் வரு மானம் உண்டு. அவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொள்வதற்காக, சர்வாதிகாரம் பெற்ற ஓர் ஏஜெண்டை நியமித்து, அவரைக்கொண்டு அதன் காரியங்களைப் பார்த்துவருகிறேன். சந்தனக்கட்டை வியா பாரத்தில் வருஷம் ஒன்றுக்கு ஐந்துலக்ஷம் ரூபாய் லாபம் கிடைக் கும்; சுமார் 15-வருஷ காலத்துக்குமுன் என்னுடைய சம்சாரம் இறந்துபோனவுடன், நான் சித்தசுவாதீன மில்லாதிருந்தமையால், டாக்டர் என்னை தூரதேசமாகிய மைசூரிலிருக்கும்படி சொன்னார். நான் போயிருந்தேன். என்னுடைய குழந்தைக ளிரண்டும் மைலாப் பூரிலுள்ள என்னுடைய சிநேகிதரான சிவஞான முதலியாருடைய சவரக்ஷணையில் இருந்தன. கொஞ்ச காலத்துக்குப்பின் அந்தக் குழந்தைகளிரண்டும் வாந்திபேதியால் இறந்துபோய் விட்டன வென்று அவர் எழுதிவிட்டார். ஆகையால் நான் இந்த ஊருக்கே வராமல் இதுவரையில் அங்கேயே இருந்தேன். இப்போது நான் இங்கே வந்து சுமார் ஒருவாரகால மிருக்கலாம். மைலாப்பூரில் கடற் கரையின்மேலுள்ள **மனோகர விலாசம்** என்ற பங்களாவை நான் அறுபது லக்ஷத்துக்கு வாங்கி சில தினங்களாக அதிலிருந்துவருகி றேன். முதல் சாட்சியாக வந்த மதனகோபாலன் என்பவனும், அவனுடைய தங்கையும் என்னோடுகூட இருந்துவருகிறார்கள். என்

னுடைய சொந்தக் குழந்தைகள் இறந்துபோன செய்தியைக் கேட்ட பிறகு நான் அதே ஏக்கமாக இருந்தேன். அப்போது அந்த ஊரில் ஒரு நாடகக் கம்பெனியார் ஆடிக்கொண் டிருந்தார்கள். அதன் சொந்தக்காரரான சின்னையா நாயுடு என்பவருக்கும் எனக்கும் பழக்க முண்டு. ஒரு நாள் அவர் என்னிடத்தில் பேசிக்கொண் டிருந்த காலத்தில், தம்முடைய கம்பெனியில் பிடில் வாசித்துவந்த சங்கீத வித்வான் மாரடைப்பினால் இறந்துபோய் விட்டதாகவும், அவரு டைய குழந்தைகளிருவரையும் கவனிக்க யாருமில்லாமையால் அவர்க ளிருவரும் அநாதைகளாக இருப்பதாகவும் சொன்னார். நான்உடனே அந்தக் குழந்தைகளை வரவழைத்துப் பார்த்தேன். இரண்டு குழந் தைகளும் தெய்வலோகத்துக் குழந்தைகள்போல, அதியற்புதமான அழகுவாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். என்னுடைய குழந்தைகளும் அதே மாதிரி அழகுடையவர்களாக இருந்தமையால், அந்த அநா தைக் குழந்தைகளை நானே வளர்ப்பதாகச் சொல்லி வாங்கி, என்னு டைய அபிமான புத்திரனாகவும் புத்திரியாகவும் மதித்து அவர்களை வளர்த்துவருகிறேன். அந்தப் பையனே மதனகோபாலன்; அவனை நான் என்னுடைய சொந்தப் பிள்ளைபோல பாவித்துவருகிறேன். அவன் வீணை வாசிப்பதில் நல்ல தேர்ச்சியடைந் திருக்கிறான். சென்ற சில மாசகாலமாக, மதனகோபாலனையும் அவனுடைய தங்கையை யும் இந்த ஊருக்கு அனுப்பிவைத்தேன்; ஏனென்றால், நானும் இந்த ஊருக்கே வந்துவிட உத்தேசித் திருந்தமையாலும் அவர்களைக் கொஞ்சகாலம் பார்க்காமலிருந்தால் என்னுடைய சொந்தக்குழந்தை களைப்பற்றிய நினைவும் விசனமும் ஒருகால் மறைந்துபோகுமோ என்பதைப் பார்க்கும்பொருட்டும், அவர்களை முன்னாக அனுப்பி வைத்தேன். வந்த இடத்தில் அவன், சில பெரிய மனிதர்களின் வீட்டுப் பெண்களுக்கு வீணை கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் வற்புறுத்தியதைக் கருதி, அந்த வேலையில் அமர்ந்தான். அவன் அபார ஞானமுள்ள வித்துவானாகையால் அந்த வித்தையைப் பலருக்கும் தானம் செய்யலாமென்ற நினைவினாலும், அதனால், தானும் அதிகக் கைதேர்ச்சியும் கீர்த்தியு மடையலாமென்ற எண் ணத்தினாலும், அவன் அந்த அலுவலில் அமர்ந்தானேயன்றி கேவ லம் பணத்தை மாத்திரம் கருதி அதைச் செய்யவில்லை. அவன் இப்போது என்னுடைய பங்களாவிலேயே இருந்துவருகிறான்; என்னுடைய சொத்தில் பெரும்பாகத்தை நான் அவனுக்குக் கொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன். சில தினங்களாக, அவன் தேக

அசௌக்கியப்பட்டுப் படுக்கையிலிருந்து குணமடைந்து வந்தான்! ஒருநாள் சாயுங்காலம் சமுத்திரக்கரை யோரமாகப் போய் உலாவிக் கடற்காற்று வாங்கிவிட்டு வரும்படி அவனை நான் வெளியில் அனுப்பினேன். அப்படிப் போன பையன் ராத்திரி ஆனபிறகும் வந்து சேரவில்லை. என் மனசில் சந்தேக முதித்தது, நான் உடனே சில ஆள்களை அழைத்துக்கொண்டு, கையில் லாந்தர்களோடு வெளியில் போய், கடற்கரை யோரமெல்லாம் அவனைத் தேடிக்கொண்டு போனபோது சற்று தூரத்தில் மணலின்மேல், அவனும் ஒரு கிழவியும் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கக் கண்டோம். இருவரும் தண்ணீருக்குள் விழுந்தவர்கள்போலக் காணப்பட்டனர். துணிகளெல்லாம் ஈரமாக இருந்தன; கிழவியினுடையகைகால்களெல்லாம்கட்டப்பட்டிருந்தன. அவைகளை நாங்கள் அவிழ்த்துவிட்டு, மதனகோபாலனையும், அந்தக் கிழவியையும் என்னுடைய பங்களாவுக்கு எடுத்துக்கொண்டு வந்து, படுக்கைகளில் விட்டு, டாக்டரை வரவழைத்து, அவர்களுக்குத் தேவையான சிகிச்சைகளைச் செய்து அன்றிரவு முழுதும் அரும்பாடு பட்டுக் கண் விழித்திருந்து, அவர்களுடைய மூர்ச்சையைத் தெளிவித்தோம்; மறுநாட்காலையில் கிழவி சௌக்கிய மடைந்து எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து, இந்த மைனருடைய வரலாற்றைச்சொல்ல ஆரம்பித்தாள். இந்த மைனர் தனக்கும் ஒரு குறவனுக்கும் பிறந்த பிள்ளையென்றும், மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாருடைய உண்மையான குழந்தை காணாமல்போய்விட்டபடியால், இவரை மைனராகமாற்றிவிட்டதாகவும், இவர் இந்த பாலாம்பாளோடு சேர்ந்து கெட்டுப்போவதைத் தடுப்பதற்காக ஏதோ ஓர் அலுவலாக அவள் இவர்களுடைய பங்களாவின் தோட்டத்துக்குள் போய் ஒளிந்துகொண் டிருந்ததாகவும், அந்த சமயத்தில் அவளை இவர்களிருவரும் கண்டுகொண்டு, பிடித்து அடித்து உதைத்து வதைத்ததாகவும், தான் உடனே மூர்ச்சித்து வீழ்ந்துவிட்டதாகவும், அவள்சொல்லிக்கொண்டிருந்தவள் சோர்ந்து படுத்துவிட்டாள்; பிறகு அவள் சாயுங்காலம் மறுபடியும் எழுந்து, மாரமங்கலத்தின் உண்மையான மைனரை 1000-ரூபாய்க்கு விற்றவன் கட்டையன் குறவனென்றும், அவனை வாங்கினவனுடைய பெயர் விலாசமெல்லாம் அடங்கிய ஒருதுண்டுக்காகிதம் தன்னிடத்திலிருப்பதாகவும், அதைத் தான் ஓரிடத்தில் ஒளித்து வைத்திருப்பதாகவும், அந்த விஷயம் தன்னைத் தவிர வேறே யாருக்கும் தெரியாதென்றும், தான் உடனே போய், அந்தக் காகிதத்தை எடுத்து, அதன் உதவியால் உண்மையான மைனரைக் கண்டுபிடித்து, இவரை

ஜெமீந்தார் பதவியிலிருந்து விலக்கப்போவதாகவும், உண்மையான மைனருடைய உடம்பில் ஒரு மச்ச மிருப்பதாகவும், அதைப் போல ஒரு டாக்டருடைய உதவியைக் கொண்டு தன்னுடைய பிள்ளையான இந்த மைனருடைய மார்பை திராவகத்தால் சுட்டு மச்சம் உண்டாக் கியதாகவும் அவள் சொல்லிக்கொண் டிருந்த சமயத்தில், இந்த மைனர் திடீரென்று உள்ளே நுழைந்து, அவளுடைய மார்பில் கத்தியால் குத்திவிட்டு ஓடினார். நானும் என்னுடைய ஆள்களும் துரத்திக்கொண்டு போய், சமுத்திரத்து மணலில் ஓடிக்கொண்டிருந்த இவரைப் பிடித்துக்கொண்டோம். அந்த சமயத்தில் ராஜபாட்டையில் போய்க்கொண் டிருந்த ஒரு போலீஸ்காரனும் எங்களோடுகூட வந்து இவரைப் பிடித்துக்கொண்டார். இவருடைய இடுப்பில் சொருகப்பட்டிருந்த கத்தியில் இரத்தம் கசிந்துகொண் டிருந்தது. நாங்கள் பிடித்தவுடன் இவர் திகில் கொண்டு மருண்டு மருண்டு விழித்தார். இவரைப் பிடித்துப் போலீசார் உடனே கைதி செய்தார்கள். அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரியும்.—என்று கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் வாக்குமூலம் கொடுத்தார்.

உடனே ஜட்ஜி பாரிஸ்டர் குரோட்டனை நோக்கி, "குறுக்கு விசாரணை செய்யலாம்." என்றார்.

பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை உடனே எழுந்து, "இந்த சாட்சியை நான் அதிகமாக விசாரிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை; அத்யாவசியமான இரண்டொரு கேள்விகளே போதுமானவை" என்று கூறிய வண்ணம் ஜெமீந்தாரை நோக்கி, ஐயா! தாங்கள் தங்களுடைய பெருத்த சமஸ்தானத்தையும், தங்களுடைய அரண்மனை முதலிய வசதியான இடங்களையும், மற்ற சுகசௌகரியங்களையும் விட்டு மைசூருக்குப் போகவேண்டிய காரண மென்ன?" என்றார்.

கி. ஜெமீந்தார்:—மிகுந்த அழகும், நற்குண நல்லொழுக்கமும், என்னிடத்தில் அளவற்ற வாத்சல்யமும் வைத்திருந்த என்னுடைய யௌவன சம்சாரம் இறந்துபோய்விட்டாள். அந்த துக்கம் என்னால் சகிக்கக்கூடாமல் போய்விட்டது. ராப்பகல் அதே நினைவாக இருந்து ஆருத்துயரத்தில் நான் ஆழ்ந்துகிடந்தபடியால், எனக்கு சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டுப் போய்விட்டது. நான் என்னுடைய ஊரில் இருந்தால் அவளுடைய நினைவு உண்டாகிக்கொண்டே இருக்குமென்றும், ஆகையால், நான் எங்கேயாவது தூரமான தேசத்தில் போய்

இருந்து சிகிச்சை செய்துகொள்வது நல்லதென்றும் டாக்டர் சொன்ணர். அதனுல் நான் மைசூருக்குப் போனேன்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியா! நல்லது; தங்களுடைய குழந்தைகள் இறந்துபோய் விட்டனவென்று வக்கீல் சிவஞான முதலியார் எழுதிய செய்தியை உணர்ந்த உடனே தங்களுடைய துக்கம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாகப் பெருகியிருக்க வேண்டுமே?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம்; அதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா! ஏற்கெனவே என்னுடைய மனம் உடைந்துபோயிருந்தது. குழந்தைகள் இறந்துபோன சங்கதி தெரிந்தவுடனே என்னுடைய உயிர் அநேகமாகப் போய்விட்டது. அதுமுதல் நான் நடைப்பிணம்போல இருந்துவருகிறேன்.

பா. குரோட்டன்:—(மிகவும் துக்கிப்பதாக நடித்து) ஐயோ பாவம்! அருமையாக இருந்த சம்சாரமும் குழந்தைகளும் போய்விட்டால், அது சாதாரணமாகப் பொறுக்கக்கூடிய விஷயமே அல்ல. தாங்கள் 7, 8-மாசத்துக்குமுன் இந்த மதனகோபாலனையும் அவனுடைய தங்கையையும் இந்த ஊருக்கு அனுப்பியதுகூட அந்த மனோவியாதியினுலேதானே?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம், அந்த விசனம் இன்னமும் மாருமலே இருந்துவருகிறது. இந்த மதனகோபாலனையும், இவனுடைய தங்கையையும் பார்க்கும்போதெல்லாம், என்னுடைய குழந்தைகள் சம்சாரம் முதலியோரை இழந்த துயரம் என்னை வதைப்பதால், சொற்பகாலம் அவர்களை இந்த ஊருக்கு அனுப்பிப் பார்க்கலாமென்று நினைத்து அனுப்பிவைத்தேன்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியா! நல்லகாரியம் செய்தீர்கள் பதினைந்து வருஷகாலமாக ஒருவருடைய மனசு புண்பட்டு வருந்துவதென்ருல், அந்த மனசு அழுத்தமான மனசாக இருந்தாலன்றி, அது நல்ல நிலைமையி லிருக்காது. தாங்களோ தங்களுடைய சம்சாரம் இறந்தகாலம் முதலாகவே பைத்தியங்கொண்டவர் ஆகிவிட்டீர்கள். தங்களுடைய மனநிலைமை மிகவும் கேவலமாகத்தான் இருக்கும். அதிருக்கட்டும். நான் தங்களிடத்தில் இன்னொரு கேள்வி கேட்க விரும்புகிறேன். தங்களுக்கு பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாக டாக்டர் சொல்ல, அதன்மேல் தங்களை எல்லோரும் மைசூருக்கு அனுப்பினுர்க ளல்லவா. அதன் பிறகு, தங்களுக்கு அந்தப் பைத்தியம் நீங்கிவிட்டதாக எந்த டாக்டராவது சொன்னுரா?

கி. ஜெமீந்தார்:—எனக்கு வைத்தியம் செய்த டாக்டரும் சொன்னார். பைத்தியம் நீங்கிவிட்டதென்பது எனக்கே தெரிகிறது.

பா. குரோட்டன்:—உங்களுக்கே தெரிகிறதென்பது இருக்கட்டும். உங்களுடைய பைத்தியம் நிவர்த்தியாகிவிட்டதாக டாக்டர் சொன்னதற்கு எழுத்து மூலமான ஆதாரம் ஏதாவது தங்களிடத்தில் இருக்கிறதா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—சரி ; நிரம்ப நல்லது. அந்த சங்கதி அப்படியே இருக்கட்டும். இறந்துபோன கிழவியைத் தாங்கள் இதற்கு முன் எப்போதாவது பார்த்ததுண்டா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரினியம்மாளைப்பற்றி இப்படிப்பட்ட அபூர்வமான சங்கதிகளைச் சொன்ன அந்தக் கிழவி பைத்தியக்காரியா, அல்லது, நல்ல நிலைமையிலுள்ள அறிவோடிருப்பவளா என்பதைத் தாங்கள் நிச்சயமாக அறிந்துகொண்டீர்களா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—மூர்ச்சித்து, அறிவு பிறழ்ந்து கிடந்து விழித்துக்கொண்டு அவள் பேசிய விஷயமெல்லாம், மூளைக்குழப்பத்தினா லுண்டான உளறலாக இருக்கவும் கூடுமல்லவா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—அப்படியும் இருக்கலாம்.

பா. குரோட்டன்:—தாங்கள் பதினைந்து வருஷமாக மைசூரிலிருந்து இங்கே வந்து ஒருவார மாகிறதல்லவா ; இந்தக் காலத்தில் தாங்கள் இந்த மைனரைப் பார்த்ததில்லையே ?

கி. ஜெமீந்தார்:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானால் அன்றையதினம் ராத்திரி தாங்களும் ஆள்களும் இவரைப் பிடித்துக்கொண்டதாகச் சொல்லுகிறீர்களே ; அப்போதுதானே இவரைத் தாங்கள் முதன்முதல் பார்த்தீர்கள் ?

கி. ஜெமீந்தார்:—நான் இங்கே வந்தபிறகு ஒருநாள் மாரமங்கலம் பங்களாவின்பக்கமாக ஸாரட்டில் போய்க்கொண்டிருந்த சமயத்தில்,

இவர் அந்த பங்களாவிலிருந்து வந்தார். என்னுடைய வண்டிக்காரன் இவர் இன்னுரென்று சொன்னுன். அதிலிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

பா. குரோட்டன்:—ஓகோ! சரி சரி! அதிருக்கட்டும்; அந்தக் கிழவி படுத்திருந்து குத்தப்பட்ட இடத்துக்கும், ராஜபாட்டைக்கும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்.

கி. ஜெமீந்தார்:—அரை பர்லாங்கு தூர மிருக்கலாம்.

பா. குரோட்டன்:—அந்த அரை பர்லாங்கு தூரத்திலும் பெருத்த பெருத்த பூத்தொட்டிகளும், மரங்களு மிருக்கின்றன அல்லவா?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம்; இருக்கின்றன.

பா. குரோட்டன்:—கிழவியைக் குத்திய மனிதன் சரியான சமயம் பார்த்து உள்ளேவந்து குத்துகிறதாளுல் அவன் அதற்குமுன் அந்தப் பூத்தொட்டிகளின் மறைவில்தானே மறைந்து இருக்கவேண்டும்?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம்; அப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டும்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானுல், ராக்காலத்தில் ஒரு மனிதன் அந்தப் பூத்தொட்டிகளின் மறைவில் ஒளிந்துகொண்டால், அவன் இருப்பது பிறருக்குத் தெரியாதல்லவா?

கி. ஜெமீந்தார்:—தெரியாது.

பா. குரோட்டன்:—நல்லது. அதிருக்கட்டும். கிழவியைக் குத்திவிட்டு ஓடிய மனிதன் பாதையோடு ஓடி ராஜபாட்டையை அடைந்தானு? அல்லது, பூத்தொட்டிகளி னிடையில் புகுந்து ஓடி ராஜபாட்டையை அடைந்தானு?

கி. ஜெமீந்தார்:—பூத்தொட்டிகளி னிடையில் புகுந்தான் மறைந்து மறைந்து ஓடினுன்.

பா. குரோட்டன்:—ஓகோ! சரிதான்; அதிருக்கட்டும். கொலை செய்த மனிதன் ராஜபாட்டைக்குப் போய்ச் சேர்ந்து, அங்கிருந்து சமுத்திரத்துக்குள் ஓடியபோது நீங்கள் பின்னுல் எவ்வளவு தூரத்தில் ஓடினீர்கள்?

கி. ஜெமீந்தார்:—சுமார் 20-கஜத்துக்குப் பின்னுல் ஓடினேம்.

பா. குரோட்டன்:—சரி ; கொலை செய்துவிட்டு ஓடிய மனிதன் பூச்செடிக்குள் மறைந்து மறைந்து ஓடினதாகச் சொன்னீர்களே. அப்படிக் கொலை செய்துவிட்டு ஓடிய மனிதன்தான் ராஜபாட்டையி லிருந்து சமுத்திரத்துக்குள் ஓடினனென்பதை நீங்கள் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியுமா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—அந்த மனிதன் பூத்தொட்டிகளுக்குள் மறை ந்து மறைந்து ஓடிக் கடைசியில் ராஜபாட்டைக்குப் போய் அங்கே இருந்து ஓடியபடியால், அவன் ஒரே மனிதனாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

பா. குரோட்டன்:—இந்தக் கொலையைச் செய்வதற்காக வந்த மனிதன் தனக்கு உதவியாக இன்னொரு மனிதனை அழைத்து வரக் கூடும். ஒருவன் பூத்தொட்டிகளினிடையில் மறைந்திருக்க, மற்றொரு வன் கட்டிடத்துக்குள் வந்து குத்தியிருக்கலாம். குத்திவிட்டு ஓடிய வன் பூச்செடிக்குள் மறைந்து தோட்டத்துக்குள்ளேயே இருந்திருக் கலாம். உதவிக்காக வந்தவன் பயந்துகொண்டு வெளியில் ஓட, அவனையே நீங்கள் கொலையாளியென்று பிடித்துக்கொண் டிருக்கலா மல்லவா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—அப்படியும் இருக்கலாம். அப்படியானால், இந்த மைனர் அந்தக் கொலைகாரனுக்கு உதவியாக வந்தவனென்று சொல்லுகிறீர்கள் ?

பா. குரோட்டன்:—இவர் கொலைகாரனோடு கூட வந்தாரா இல்லையா என்பது இப்போது கேள்வியல்ல. கொலை செய்துவிட்டுப் பூத்தொட்டிகளுக்குள் ஓடிய மனிதன் இந்த மைனர்தானா என்பதை நீங்கள் சந்தேகமற உறுதியாகச்சொல்ல முடியாதல்லவா ?—என்றார்.

கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் தமது நெற்றியில் கையை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு சிந்தனை செய்கிறார்.

பா. குரோட்டன்:—அதிருக்கட்டும். அந்த மனிதன் கொலை செய்துவிட்டு ஓடியதைக் கண்டு, தாங்கள் கூச்சலிட்ட பிறகுதானே, தங்களுடைய ஆட்கள் அங்கே வந்தார்கள் ?

கி. ஜெமீந்தார்:—கொலைகாரன் குத்திவிட்டு வெளியில் ஓடி யதைக் கண்டவுடனே நான் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு பின்னால் துடர்ந்து ஓடினேன். எனக்குப் பின்னால் ஆள்கள் வந்து என்னைத் தாண்டி முன்னால் ஓடித் துரத்தினார்கள்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானால், அந்தக் கொலைகாரன் கிழவியிருந்த கட்டிடத்தை விட்டு வெளியில் வந்து பூத்தொட்டிகளுக்குள் நுழைந்த பிறகுதானே ஆள்கள் வந்தார்கள் ?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—அப்படியானால், கொலை செய்தவன் தான் பூச்செடிக்குள் ஓடினனென்று, தாங்கள் சொன்னதிலிருந்து வேலைக்காரர்கள் தெரிந்துகொண்டார்களே யன்றி, அவர்கள் நேரில் அதைக் கண்டுணரவில்லையே ?

கி. ஜெமீந்தார்:—இல்லை.

பா. குரோட்டன்:—நிரம்ப நல்லது; இன்னம் ஒரே ஒரு விஷயம். அதை மாத்திரம் சொல்லிவிடுங்கள். கிழவியைக் குத்திய கத்தி மிகவும் கூர்மையான கத்தியாகத்தானே இருந்தது ?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—நீங்கள் மைனரைப் பிடித்தபோது அந்தக் கத்தி எங்கே இருந்தது ?

கி. ஜெமீந்தார்:—அவர் அதை அவருடைய இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டிருந்தார்.

பா. குரோட்டன்:—கொலை செய்துவிட்டு செடிகளுக்குள் விழுந்து தடபுடலாக ஓடுகிற மனிதன் அதை எங்கேயாவது எறிந்துவிட நினைப்பானா, அல்லது, அதைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டே போவானா ? அப்படி எடுத்துக்கொண்டு போவதாகவே வைத்துக்கொண்டாலும், ஓடுகிற ஓட்டத்தில் கூர்மையான பிச்சாங்கத்தியை இடுப்பில் சொருகிக்கொள்ள எப்படி சாத்தியப்படும் ? அதை மாத்திரம் தயவுசெய்து தாங்கள் சொல்லவேண்டும்.

கி. ஜெமீந்தார்:—நாங்கள் போய் இவரைப் பிடித்தபோது இரத்தம் கசிந்த கத்தி இவருடைய மடியில் சொருகப்பட்டிருந்தது. ஆகையால், இவர் செடிகளின் மறைவில் ஓடியபோது அதை மடியில் சொருகிக்கொண் டிருக்கவேண்டுமென்றுதான் நாம் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

பா. குரோட்டன்:—மனிதன் செய்ய சாத்தியமில்லாத ஒரு காரியத்தை நாம் சாத்தியமென்று நினைப்பதைவிட இவரைப் பிடித்

தவர்கள் அந்தக் கத்தியை இவருடைய மடியில் சொருகிவைத்தார் கள் என்று எண்ணிக்கொள்ளுவது ிரம்பவும் பொருத்தமான யூக மல்லவா ?

கி. ஜெமீந்தார் :—நாங்களேன் அப்படிச் செய்யவேண்டும் ? எங்களுக்கும் இவருக்கும் பகைமை யுண்டா ?

பா. குரோட்டன் :—கத்தியைச் சொருகிவைத்து இவரைப் பிடித்ததிலிருந்து, ஏதோ பகைமை இருப்பதாகத்தான் எண்ண வேண்டி யிருக்கிறது.

கி. ஜெமீந்தார் :—நான்மாத்திரம் சொல்லவில்லையே! என் னோடு வந்த எத்தனையோ மனிதர்களும் இருக்கிறார்களே ! அவர்க ளெல்லாரும் கண்ணாரக் கண்ட விஷயந்தானே இது.

பா. குரோட்டன்:—அவர்களெல்லோரும் தங்களுடைய வேலைக் காரர்க ளல்லவா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—ஆம் ; வேலைக்காரர்கள்தான். அவர்களோடு ஒரு போலீஸ் ஜெவானு மிருந்தானே !

பா. குரோட்டன்:—அதிருக்கட்டும் ; அந்த இருட்டில் இந்த மைனரை நீங்கள் பிடித்துக்கொண்டீர்களே. அப்போது இவரை முதலில் யார் பிடித்ததென்பது தங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா ?

கி. ஜெமீந்தார்:—எல்லோரும் கும்பலாகப் போய்ப் பிடித்துக் கொண்டோம். ஆகையால்இன்னார்தான்முதலில்பிடித்தார்களென்று சொல்லமுடியாது.

பா. குரோட்டன்:—சரி ; சொல்லவேண்டாம். மைனருடைய மடியில் கத்தி இருந்தது அந்த இருட்டில் உங்களுக்கு எப்படி தெரிந்தது ?

கி. ஜெமீந்தார்:—(சிறிது யோசித்து) அப்போ தெரியவில்லை. ராஜபாட்டையிலிருந்த விளக்கண்டை வந்த பிறகுதான், நாங்கள் கத்தியைக் கண்டோம்—என்றார்.

அதைக் கேட்ட பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை, "சரி; அப்படி யானால் மைனர் ஓடியபோதே அவருடைய மடியில் அந்தக் கத்தி இருந்ததா, அல்லது, அவரைப் பிடித்துக்கொண்டபின் அந்தக் கும்பலில் யாராவது அதை அவருடைய மடியில் சொருகிவிட்டார் களா வென்ற விஷயம், அந்த இருளில் போலீஸ் ஜெவானுக்கு நிச்

சயமாகத் தெரிய நியாயமில்லை ; சரி; இந்தக் குறுக்கு விசாரணையை இவ்வளவோடு நான் இப்போது நிறுத்திக்கொள்கிறேன். வேண்டுமானால் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்." என்று கூறியவண்ணம் கீழே உட்கார்ந்துகொண்டார்.

உடனே கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் கூண்டைவிட்டிறங்கி அப்பால் சென்றார். மதனகோபாலனும், கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரும் வாக்குமூலம் கொடுத்த உடனே அதைக் கேட்டிருந்த ஜனங்களெல்லோரும், மைனர் கொலை செய்தது நிச்சயமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டனர் ; ஆனால், பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை குறுக்கு விசாரணை செய்தபிறகு அவர்களது தீர்மானம் கலகலத்துப் போகத் தொடங்கியது. மைனர் ஒருவேளை குற்றமற்றவனாக இருப்பானோ என்ற எண்ணமும் தோன்ற வாரம்பித்தது. அதன் பிறகு கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரது ஆட்களில் முக்கியமான இருவரும், கடற்கரையில் மைனரை ஒப்புக்கொண்ட போலீஸ் ஜெவானும் ஒருவர்பின்னொருவராக வந்து வாக்குமூலம் கொடுத்தனர். அவர்களது வாக்குமூலம் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரது வாக்குமூலத்திற்கு அநுசரணையாகவே இருந்தது. உடனே பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை மிகவும் தந்திரமாக அவர்களையும் குறுக்கு விசாரணை செய்து, அவர்களது வாக்குமூலத்தையும் பயனற்றதாகவும் சந்தேககரமானதாகவும் ஆக்கி விட்டார். அதைக் கண்ட ஜனங்கள் யாவரும் பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையின் அபார சக்தியையும் அதிதீக்ஷண்ய புத்தியையும் கண்டு பெரிதும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் பூரிப்பு மடைந்தனர். அந்த வழக்கின் விவரமொன்றும் அந்த பாரிஸ்டருக்குத் தெரியாதிருக்கையிலேயே, அவர், சாட்சிகள் கையு மெய்யுமாகக் கண்டதாகச் சொன்ன வாக்குமூலங்களை யெல்லாம் சின்னபின்னப் படுத்தி, மைனர் கொலை செய்தானோ இல்லையோ என்ற சந்தேகத்தை எல்லோரும் கொள்ளும்படி செய்துவிட்டதைக் கண்டு யாவரும் அவரது அற்புதமான திறமையைப்பற்றி வெகுவாக மெச்சத் தொடங்கினார்கள். மைனர் விடுதலை யடைந்துவிடுவானென்ற ஓர் எண்ணமும் ஜனங்களினது மனதில் தோன்றியது. வெட்கத்தினாலும், துக்கத்தினாலும், திகிலினாலும் குன்றித் துவண்டு தள்ளாடி நின்ற குற்றவாளிகளிருவரும் ஒருவாறு துணிபடைந்தனர்; அவர்களது முகம் தெளிவடைந்தது. உடனே ராயப்பேட்டை வைத்திய சாலையின் அதிகாரியான பெரிய டாக்டர் அடுத்த சாட்சியாக வா

வழைத்து விசாரிக்கப்பட்டார். அவர் அடியில் வருமாறு வாக்கு மூலம் கொடுத்தார்:—

நான் ராயப்பேட்டை வைத்தியசாலையின் பெரிய சர்ஜன் மூன்று நாளைக்கு முன் சிலர் ஒரு கிழவியை மோட்டார் வண்டியில் வைத்து ராத்திரி சுமார் எட்டுமணி சமயத்தில் என்னுடைய வைத்தியசாலைக்குக்கொண்டுவந்தார்கள். உடனே என்னுடைய ஜாகைக்கு டெலிபோன் மூலமாகச் செய்திவர, நான் என்னுடைய மோட்டார் வண்டியில் உட்கார்ந்து உடனே வைத்தியசாலைக்கு வந்து அந்தக் கிழவியைச் சோதனை செய்து பார்த்தேன். அவளுடைய மார்பில் கத்தியால் குத்தப்பட்ட ஒரு பெருத்த ரணமிருந்தது. அந்த ரணத்தின்மேல் சர்க்கரை சுண்ணும்பு ஆகிய இரண்டையும் குழப்பி அடை போலப் பூசப்பட்டிருந்ததன்றி துணிகளினுல் கட்டப்பட்ட கட்டுகளுமிருந்தன. அப்படி இருந்தும், அப்போதும் இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கிழவியின் சேலை முழுதும் உதிரத்தில் தோய்ந்து கிடந்தது. நான் பார்த்தபோது அவளது கண்கள் மூடப்பட்டிருந்தன. உயிர் இருந்தது. இருதயம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாலும் மெதுவாக அடித்துக்கொண் டிருந்தது. நான் உடனே அந்த ரணத்தை ஆராய்ச்சிசெய்துபார்த்தேன். மார் பெலும்புகளுள் ஒன்று ஒடிந்துபோயிருந்தது. வலது ஈரல்பைவரையில் கத்தி சென்றிருந்தாலும், அதன்மேல் எவ்விதக் காயமும் படவில்லை. ஆகையால், அவளைப் பிழைக்கவைத்து விடலாமென்ற ஒரு தைரியம் எனக்கு உண்டாயிற்று. ஆகையால், நான் உடனே அவளுக்கு ஒரு மருந்தைக் கொடுத்து, ஒடிந்து போயிருந்த எலும்பை எடுத்துவிட்டு மார்பின் பிளப்பை ஒன்ருகச் சேர்த்து விரைவாகத் தையல்போட்டு, அதன்மேலே நல்ல மருந்தை வைத்துக் கட்டிவிட்டு அவளுக்குக் குளிர்ச்சியான பானம் கொடுத்துப் பருகச் செய்து ஒரு கட்டிலின்மேல் விடச்செய்தேன். உடனே அவள் தனது கண்களைத் திறந்துகொண்டு பேசத்தொடங்கி, தன்னுடைய உயிர் அரைமணிக்குமேல் நிற்காதென்றும், தான் முக்கியமான சில ரகசிய சங்கதிகளை வெளியிட வேண்டுமென்றும், அதை எழுதிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொன்ஞள். அவளது நாடியும் வர வரத் தளர்வடைந்து வந்ததைக் காண, அவள் பிழைக்கமாட்டாளென்ற ஒரு நினைவும் என் மனசில் உண்டாகிக்கொண்டே இருந்தது. அவள் மேன்மேலும் வற்புறுத்திக்கொண்டே இருந்தாள்,

அப்போது அங்கே வந்துசேர்ந்த மைலாப்பூர் சப் இன்ஸ்பெக்டர் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டுக்கு டெலிபோன் மூலமாகச் செய்தி யனுப்ப, கால்மணி நேரத்தில் அவர் மோட்டார் வண்டியில் வந்து சேர்ந்தார். அப்படி வந்தவர், என்னையும் சப் இன்ஸ்பெக்டரையும் தவிர, மற்றவர்களை யெல்லாம் வெளியில் அனுப்பிவிட்டுக் கிழவி சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் எழுதிக்கொண்டார். அவள் வாக்கு மூலம் கொடுக்கும்போதே சோர்ந்து சோர்ந்து கண்களை மூடிஉறங்கி னவள் வாக்குமூலம் முடியும்போது மயங்கி விழுந்து மறுபடியும் உணர்வு பெறவில்லை; உடனே சுவாசம் வாயால் வரத்தொடங்கியது. பிறகு பத்து நிமிஷத்தில் அவளுடைய பிராணன் போய்விட்டது. மாஜிஸ்டிரேட்டு வாங்கிய வாக்குமூலத்தில் நானும் சப் இன்ஸ்பெக்ட ரும் கையெழுத்து வைத்தோம்; அது ஒரு கெட்டியான உறைக்குள் போடப்பட்டதன்றி அந்த உறையின் ஓட்டுகளில் அரக்கு முத்திரை கள் வைக்கப்பட்டன. அந்த முத்திரைகள் எங்கள் வைத்தியசாலை யைச் சேர்ந்த முகரினால் (Seal) வைக்கப்பட்டன; அந்த முகர் என் னுடைய கைப்பெட்டியில் எப்போதும் பூட்டிவைக்கப்பட்டிருப்பது. அந்த முகரினால் அரக்குமுத்திரைகள் வைக்கப்பட்டபின், அந்த உறையை எடுத்துக்கொண்ட மாஜிஸ்டிரேட்டும், அவரோடு சப்இன்ஸ் பெக்டரும் போய்விட்டார்கள்; நான் அதன்பிறகு பிணத்தைக் கொளுத்தும்படி அனுப்பிவிட்டேன். எனக்கு இவ்வளவுதான் தெரி யும்—என்று சர்ஜன் துரை வாக்குமூலம் கொடுத்தார்.

அப்போது விசாரணை குமாஸ்தா, ஜட்ஜிகளின் மேஜைமீதிருந்த ஓர் உறையை எடுத்து சர்ஜனிடத்தில் காட்ட, அதுதான் வாக்குமூல மிருந்த உறையென்றும், அரக்கு முத்திரைகள் வைக்கப்பட்டபடி சரியாகவே இருக்கின்றனவென்றும் அவர் கூறினர்.

உடனே ஜட்ஜி குரோட்டன் துரையின் முகத்தைப் பார்க்க, அந்தக் குறிப்பை யுணர்ந்துகொண்ட பாரிஸ்டர் புன்னகை தவழ்ந்த முகத்தோ டெழுந்து, "பெருமை வாய்ந்த நமது நண்பரான சர்ஜன் துரையவர்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நாம் வேதவாக் கியமாக மதிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமாகையால், அதில் சந்தே கப்பட்டு நாம் கேட்பதற்கு அதிகமாக ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும் தேகக்கூறுகளை அவ்வளவாக அறிந்துகொள்ளாத நம்போன்ற சாதா ரண ஜனங்களுக்கு ஏற்படும் இரண்டொரு சந்தேகங்களை நாம் கேட்டு அவருடைய அபிப்பிராயத்தை உணர்ந்துகொள்ளுவதைப்

பற்றி அவர் ஆயாசப்படமாட்டா ரென்பதை நான் உறுதியாக நம்பி, இரண்டொரு சின்ன சங்கதிகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.'' என்று நயமாகப் பீடிகை போட்டுக்கொண்டு நின்றவராய் சர்ஜன் துரையை நோக்கி, "ஐயா! அந்தக் கிழவிக்கு எதனால் மரணம் நேர்ந்ததென்று தாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறீர்கள்?'' என்றார்.

சர்ஜன் துரை:—கூர்மையான நீண்ட ஆயுதம் மார்பில் குத்தப் பட்டதால் மரணம் நேர்ந்ததென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

பா. குரோட்டன்:—மன்னிக்கவேண்டும். என்னுடைய கேள்வி அதல்ல. அவளுடைய தேகத்தில் எத்தனையோ கருவிக ளிருக்கின் றனவே; அவைகளுள், எதன் சேதத்தினால் அவளுடைய உயிர் நின்றது?

ச. துரை:—அவள் மிகவும் வயதாகித் தளர்ந்த கிழவி யாகை யால், அவளுடைய உடம்பிலிருந்த உதிரத்தில் பெரும்பாகமும் சேதமாகிவிடவே, இருதயம் தானாக நின்றிருக்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

பா. குரோட்டன்:—நிரம்பவும் நல்லது. குத்தப்பட்டபின் எவ் வளவு நேரத்துக்குப் பிறகு அவள் உங்களிடம் வந்திருப்பாள்?

ச. துரை:—அரைமணி நேரத்துக் குள்ளாகவே வந்திருக்கலாம்.

பா. குரோட்டன்:—அவளுடைய தேகத்திலிருந்த இரத்தமெல் லாம் அநேகமாக வந்துவிட்டதாகச் சொன்னீர்களே; கத்தியால் குத் தப்பட்ட நேரம் முதல், அங்கிருந்தவர்கள் சர்க்கரை முதலியவை களைக் கட்டியதற்குள்ளாகத்தானே அந்த ரத்தத்தில் பெரும்பாக மும் வெளிப்பட் டிருக்கவேண்டும்?

ச. துரை:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—சரி; அதிருக்கட்டும். ஒருவருக்கு சாதா ரணமாக ரத்தக்காயம் பட்டால், அதைப் பார்ப்போருக்கு மயக்கம் வந்துவிடுகிறதே; அது எதனால்?

ச. துரை:—பயத்தினால் மூளையும் உணர்வும் கலங்கிப்போவ தால் மயக்கம் வருகிறது.

பா. குரோட்டன்:—கண்ணால் பார்க்கும் மற்றவருடைய நிலைமை அப்படியானால், இரத்தம் சிந்தும் தேகத்தையுடைய மனிதருக்கு அப்படிப்பட்ட குழப்பம் அதிகமாக ஏற்படுமல்லவா?

ச. துரை:—அவர்களுக்கு நிரம்பவும் அதிகமாக ஏற்படும். அவர்கள் முற்றிலும் ஸ்மரணை தப்பிப் போய்விடுவார்கள்.

பா. குரோட்டன்:—இப்போது கொலையுண்ட கிழவி மிகவும் வயதாகித் தளர்ந்திருந்தவள். அவளுடைய மார்பில் பெருத்த குத்துக் காயம் ஏற்பட்டது. எலும்பு முறிந்து போய்விட்டதன்றி, இரத்தமும் அநேகமாய் சேதமாகிவிட்டது. ஆகையால் அவளும் ஸ்மரணை தப்பியிருந்த நிலைமையில்தானே வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள் ?

ச. துரை:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—அதன் பிறகு தாங்கள் கொடுத்த மருந்தினால் விழித்துக்கொண்டு பேசினாளோ ?

ச. துரை:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—அப்போது அவளுடைய உயிர் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் போய்க்கொண்டே இருந்ததென்று சொல்லலாமல்லவா ?

ச. துரை:–இருதயத்தின் கட்டு படிப்படியாகத் தளர்ந்து கொண்டுதான் வந்திருக்கவேண்டும். அதனால் இரத்த ஓட்டமும் குறைவுபட்டுக்கொண்டே போகும். இரத்தம் குறைவுபடுமானால், ஒவ்வொரு கருவியும் தளர்ந்து சோர்ந்துபோகத் தொடங்கும் ஆகையால் உயிர் கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் போய்க்கொண்டே இருந்ததாகத்தான் சொல்லவேண்டும்.

பா. குரோட்டன்:—நிரம்ப நல்லது. அந்தக் கிழவி குத்தப்பட்டவுடனே அதிக இரத்தம் வெளிப்பட்டுப் போனதனால் ஏற்கெனவே மயங்கி ஸ்மரணை தப்பிப்போய்விட்டாள். அந்த நிலைமையில் அவளுடைய ரத்த ஓட்டம் குறைந்து கருவிகளெல்லாம் ஓய்ந்து போவதால், அவளுடைய உயிர் போய்க்கொண்டே இருந்தது. அப்போது அவளுடைய மூளையும் கலங்கிக் குழம்பித் தளர்வடைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த சமயத்தில் தாங்கள் கொடுத்த மருந்தினால், கொஞ்சம் தெளிவடைந்துதானே அவள் பேசினாள் ?

ச. துரை:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—அவள் அந்த சமயத்தில் அடைந்தது மிகவும் சொற்பமான தெளிவாக இருக்குமா ? அல்லது, அவளுடைய இயற்கைத் தெளிவு முழுதும் ஏற்பட்டிருக்குமா ?

ச. துரை:—அந்த சமயத்தில் அவளுக்கு ஏற்பட்ட தெளிவு, அவளுடைய இயற்கைத் தெளிவில் நூறில் ஒருபாகமிருக்குமென்று சொல்லலாம்.

பா. குரோட்டன்:—ஓகோ ! அவ்வளவுதானு அப்படியானுல், அவள் அதன் பிறகு, மாஜிஸ்டிரேட்டின் முன்பாக வாக்குமூலம் கொடுத்தபோது, முன்னிருந்த தெளிவும் குறைவுபட்டுத்தானே இருக்கும் ?

ச துரை:—ஆம்.

பா. குரோட்டன்:—அவள் வாக்குமூலம் கொடுத்தபோது முதலிலிருந்து முடிபுவரையில் தெளிவாகவே இருந்துகொடுத்தாளா?

ச. துரை:—இல்லை இல்லை. அவள் இரண்டு வாக்கியம் பேசுவாள் ; உடனே மயங்கி விழுவாள் ; மறுபடியும் பேசுவாள் ; அப்படிப் பல தடவைகள் மயங்கி விழுந்தாள். வாக்குமூலம் முடியுமுன் அவளே முடிந்துபோய்விட்டாள்.

பா. குரோட்டன்:—அநேகமாக உயிர் போன நிலைமையில் அவள் கொடுத்த இந்த வாக்குமூலத்தை அவள் தெளிவான உணர்வோடு கொடுத்த வாக்குமூலமென்று நாம் நினைக்கலாமா ?

ச. துரை:—அப்படி நினைக்க முடியாது. மனமும் அறிவும் மிகவும் குழம்பித் தெளிவற்றிருந்த நிலைமையிலேதான் இந்த வாக்குமூலம் கொடுக்கப்பட்டதாக நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

பா குரோட்டன்:—ரொம்பவும் நல்லது. அதிருக்கட்டும் ; கள், சாராயம் முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களினுல் மனிதருடைய மூளை குழம்பித் தெளிவற்றுப் போகிறதே. அந்த நிலைமைக்கு இதை ஒப்பிடலாமா, அல்லது, அதைவிட இது கேவலமாக இருக்குமா ?

ச. துரை:—குடிமயக்க நிலைமையைவிட இந்த நிலைமை மிகவும் கேவலமாக இருக்குமென்றே நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

பா. குரோட்டன் :—அப்படியானுல், குடிகாரன் சம்பந்தா சம்பந்தமின்றித் தாறுமாறுகப் பிதற்றுவதற்கு எவ்வளவு மதிப்புண்டோ அவ்வளவு மதிப்புக்கூட அவளுடைய வாக்குமூலத்துக்கு ஏற்பட நியாயமில்லையென்றல்லவா அருத்தமாகிறது ?

ச. துரை:—நியாயமாகப் பார்த்தால், அப்படித்தான் நாம் நினைக்கவேண்டும்.

பா. குரோட்டன்:—(புன்னகையும் மகிழ்ச்சியும் தோற்றுவித்தவராய்) நிரம்ப சந்தோஷம்; எங்களுடைய முக்கியமான சந்தேகத்தைத் தாங்கள் தீர்த்துவைத்ததைப்பற்றி நான் மிகுந்த நன்றியறிதலுள்ளவனாக இருக்கிறேன். இவ்வளவுதான் கேள்வி; நான் தங்களை இதற்குமேல் சிரமப்படுத்தவில்லை.—என்று கூறியவண்ணம் தமது ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டார். ஓரே வெடியில் இரண்டு பறவைகளைச் சுடுவதுபோல, பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை தமது அபார தந்திரத்தினால் சர்ஜன் துரையின் வாக்குமூலத்தைக் கெடுத்ததன்றி, அடுத்தாற்போல வரவிருந்த மாஜிஸ்டிரேட்டு வாசிக்கப்போகும் கருப்பாயியினது வாக்குமூலத்தையும் உபயோகமற்ற தாக்கிவிட்டதைக் கண்ட ஜனங்களும் வக்கீல்களும் மற்றவரும் கரைகடந்த வியப்பும் மகிழ்ச்சியு மடைந்து, மகா விந்தையான அந்த வழக்கு எப்படித்தான் முடியுமோவென்ற ஆவல் கொண்டவராய், முன்னிலும் அதிக சுவாரஸ்யமாக அந்த விசாரணையை உற்றுக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அடுத்தாற்போல, பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டு துரை சாட்சிக்கூண்டின்மேல் வந்து நின்று பிரமாணம் செய்து, அடியில் கண்டபடி வாக்குமூலம் கொடுக்கலானார்:—

நான் எழும்பூரிலுள்ள சீப் பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டு. மூன்றாவது நாளிரவு சுமார் 8-மணி சமயத்தில், ராயப்பேட்டை வைத்திய சாலையிலிருந்து மைலாப்பூர் சப் இனஸ்பெக்டரும், சர்ஜன் துரையவர்களும்டெலிபோன்மூலமாகஎன்னைக்கூப்பிட்டார்கள்.நான் என்னுடைய மோட்டார் வண்டியிலேறி உடனே போனேன். ஒரு கிழவி கத்தியால் குத்தப்பட்டு மரணகாலத்தி லிருந்தாள். அவள் வாக்குமூலம்கொடுக்கவிரும்பினளாகையால் சப்இன்ஸ்பெக்டரையும் சர்ஜன் துரையையும்மாத்திரம் அவ்விடத்தில்வைத்துக்கொண்டு நான் தனியாக இருந்து அந்தக் கிழவி சொன்னதை எழுதிக்கொண்டேன். இடையிடையில், அவள் பேசமாட்டாமல் மயங்கி மயங்கிச் சோர்ந்து படுத்திருந்து மறுபடியும் விழித்துப் பேசிக்கொண்டே இருந்தவள் வாக்குமூலம் முடியும் சமயத்தில் மரணாவஸ்தைப்பட்டு இறந்து போய்விட்டாள். அவள் கொடுத்த வாக்குமூலத்தில் நான் கையெழுத்து வைத்து, சப் இன்ஸ்பெக்டர், சர்ஜன் துரை ஆகிய இரு

வருடைய கையெழுத்துகளையும் பெற்றுக்கொண்டு, அதை உறைக் குள் போட்டு ஒட்டி மேலே அரக்கு முத்திரை வைத்து, அதையும் போலீசாரால் அனுப்பப்பட்ட மற்ற தஸ்தாவேஜுகளையும் சேர்த்து ஏற்கனவே இந்தக் கச்சேரிக்கு, அனுப்பிக்கொண் டிருக்கிறேன்— என்றார்.

அந்த சமயத்தில் விசாரணை குமாஸ்தா ஒரு தஸ்தாவேஜை எடுத்து அவரிடத்தில் கொடுத்து, அதுதானு அவரால் அரக்கு முத் திரை வைத்து அனுப்பப்பட்ட உறை என்று கேட்க, மாஜிஸ்டிரேட் அதைத் தமது கைகளில் வாங்கி உற்றுப் பார்த்து அதுதானென் றும், அது தம்மால் அனுப்பப்பட்டபடியே இருப்பதாகவும் கூறினர். அந்த உறையைத் திறந்து அதற்குள்ளிருந்த வாக்குமூலத்தை எடுத்து படிக்கும்படி ஜட்ஜி சொல்ல, உடனே மாஜிஸ்டிரேட்டு, உறையின் ஒரு புறத்தைக் கிழித்து உள்ளே இருந்தவாக்குமூலத்தை எடுத்துப் படிக்கலானர். அந்த அம்பட்ட கிழவி மிகவும் அபூர்வ மான ரகசிய சங்கதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறுளென்ற வதந்தி ஊர் முழுதும் பரவிப்போ யிருந்தமையால், ஜனங்களெல்லோரும் பேச்சு மூச்சின்றி நிச்சப்தமாக இருந்து அதைக் கவனிக்க ஆயத்தமாயினர்

மாஜிஸ்டிரேட்டு அந்த வாக்குமூலத்தைப் படிக்க, அது அடி யில் வருமாறு இருந்தது:—தொரெகளே! பதினஞ்சு பதினறு வரு சத்துக்கு மின்னெ, நான் நல்ல வயசுப் பொம்புள்ளெயா இருந்தப்ப, நான் தேனும்பேட்டெயிலே இருக்கற செமீந்தாரு ஊட்டுங்களுக் கெல்லாம் போயி, மருத்துவம் பாக்கறது வளமையிங்க. எனக்கு அப்ப ஒரு புருசன் இருந்தான். அவன் குடுகுடு கெயவன்; அவன் மேலே எனக்குப் பிரியமில்லெ. இன்னொரு கொறவன் இருந்தான். அவன் சின்னப் பையன். அவனெ நான் வச்சிக்கினு இருந்தேன். அவனுக்கும் எனக்கும் ஒரு ஆம்புள்ளெக் கொயந்தெ பொறந்திருந் திச்சு ; கட்டெயனுன்னு ஒரு திருடன் இருக்கறுனல்ல. அவனேடெ கூடச் சேந்துக்கினு என்னேடெ கள்ளப்புருசனும் திருடப்போற வளமையிங்க. அவன் ஒரு ராவுலெ வந்து, மாரமங்கலம் செமீந்தாரு ஊட்டுக் கொயந்தெயெத் திருடிக் கொன்னுபோட்டு—, அந்தக் கொயந்தெயோடெ சித்தப்பாருமவன் கட்டெயங்கிட்ட அஞ்சாயிரம் ரூபா கொடுத்தானுன்னும், அதுக்காவக் கட்டெயன் பொறப்பிட்டுப் போயிருக்கானுன்னும் எங்கிட்டச் சொன்னுன். ரெண்டுமூணு நாளெக்கிப் பொறவாலெ கட்டெயன் கொறவன் எங்க ஊட்டுக்கே

வந்து சங்கதியெல்லாஞ் சொன்னான். தான் போயி புள்ளெயத் திரு டிக்கினு வந்த சமயத்துலெ, அது கந்தருவக் கொயந்தெ கணக்கா இருந்ததெக் கண்டு, அதெக் கொல்ல மனம் வாராமெ யாருக்கிட்ட வாச்சும் வித்துப்புடலாமின்னு, அதெ எடுத்துக்கினே வந்தானும். பாதியோடெ போன ஒரு ஐயா அந்தக் கொயந்தெயெப் பாத்து ஆசெப்பட்டு ஆயிரம் ரூபா குடுத்து அதெ வாங்கிக்கினு போயித் தாருன்னும், தான் கொயந்தெயெக் கொன்னுப்புட்டதாவ சின்னத் தொரெ ஐயாக்கிட்டச் சொல்லி அடெயாளங்காட்டி ஏமாத்தி, பாக் கிப் பணத்தெயும் வாங்கிப்புட்டதாகச்சொல்லி நொம்ப சந்தோசமா இருந்து அந்நெக்கி ராவெல்லாம் எங்க வூட்டுலெயெ குடிச்சுப்புட் டுப் படுத்திருந்தான். புள்ளெய வாங்கின ஐயா எழுதிக் குடுத்தா ருன்னு சொல்லி ஒரு சின்ன ரோகாவெ எங்கிட்டக் குடுத்துப் பத் தரமா வச்சிருக்கச் சொன்னான். அதெ அப்பாலெ அவன் மறந்தே பூட்டான். பதினஞ்சு இருவது நாளெக்கிப் பொறவாலே நான் ஓர ண்டே மருத்துவம் பாக்கறத்துக்காவத் தேனும்பேட்டெக்கிப் போ யிருந்தேன். அப்ப மாரமங்கலம் வங்களாவுலெ, காணாமெப்போன கொயந்தயோடெ அம்மாளும் பொன்னம்மாங்கற ஒரு தாதியும் வந் திருந்தாவளாம். அந்தப் பொன்னம்மா நான் மருத்துவச்சி இங்கற சங்கதியெ அறிஞ்சுக்கினு என்னெத் தனியா அளெச்சிக்கினு போயி மாரமங்கலத்தாரு வூட்டுப் புள்ளெ திருட்டுப் பூடிச்சுங்கற சங்கதியெ எங்கிட்டச் சொல்லி, மூணு வயசுலெ அநாதெப்புள்ளெ எதுவாச் சும் அம்பிட்டுக் கொண்டாந்து குடுத்தா, அஞ்சாயிரம் ரூபா தாரே னுன்னு சொன்னா. என்மனசுலெ அப்ப ஒரு ரோசனே உண்டாச்சு. எனக்கும் கொறவனுக்கும் பொறந்த புள்ளெக்கி அப்பகிட்டத்தட்ட மூணு வயசு ஆயிருந்திச்சு; அதெயே குடுத்துப்புட்டு அஞ்சாயிரம் ரூவாயெயும் தட்டிக்கிடலாமுன்னு எண்ணிக்கிட்டேன்! ஓடனெ அவளெக் கையோடெ இட்டுக்கினு எங்க வூட்டுக்குப் போயி என் னோடெ புள்ளெயெக் காட்டினேன். அந்தப் பொன்னம்மா கொயந் தெயெ உத்துப் பாத்து, "இதெயே நான் வாங்கிக்கிறேன். ஆனா இதுலெ ஒரு சங்கதி; ஜெமீந்தாரம்மா திருட்டுப்போன தன் னோடெ சொந்தக்கொயந்தெயெயே தேடிக்கொண்டாரணுமின்னும், அப்பிடிக் கொண்டாந்தா அஞ்சாயிரம் ரூவா குடுக்கறேனுன்னும் சொல்லியிருக்காங்க. நாங்க தேடாத எடமெல்லாம் தேடிப் பாத் தோம். எங்கெங்கனெயோ பொலம் வெசாரிச்சுப் பார்த்தோம்; ஒண் ணும் சரிப்படல்லெ. அம்மா அதே வெசனமாக் கெடக்காங்க.

புள்ளெ வராமப்போஞ, இன்னம் ரெண்டு மூணு நாள்ளே அவுங்க செத்துப்பூடுவாங்க போலெ இருக்குது. அதுக்காவத்தான் இந்த ரோசனெ பண்ணினேன். அந்த அம்மா தன்னுடெ புள்ளெயெத் தவுர மத்த எந்தப்புள்ளெயெயும் கையாலெகூடத் தொடமாட்டாங்க; அதுவும் அம்பட்டச்சியோடெபுள்ளெயின்னு தெரிஞ்சா, கண்ணுலே கூடப் பாக்கமாட்டாங்க. அந்த அம்மாளோடெ புள்ளெ நல்ல செழுப்பா குண்டா இருந்திச்சு. இது கருப்பா எளெச்சுப்போயி இருக்குது. ஆனு, மொகம் மாத்ரம் கொஞ்சம் சரியா இருக்குது. நான் இதெக் கொண்டுபோயிக் குடுத்து இதுதான் திருட்டுப்போன கொயந்தெ, சரியான ஆகாரம் இல்லாமெ இது கொறவன் வூட்டுலெ இருந்ததுனுலே, கருத்து எளச்சு இப்பிடி உருமாறிப் போச்சுன்னு சொல்லிப்புட்றேன். ஆனு அவுங்க நம்பராப்பலெ நாம்ப ஒரு வேலெ செய்யணும். திருட்டுப்போன புள்ளெயோடெ மாருலெ மாம்பிஞ்சு கணக்கா ஒரு மச்சம் இருந்திச்சு. அந்த மச்சத்தெப்பேலெ சுட்டு வடுவுண்டாக்கிக் கொண்டுபோயிக் காட்டினு, அந்த அம்மாளோடெ சந்தேவமெல்லாம் தீந்துபோவும். அந்த மாதிரி நீயே சுட்டுக் குடுக்கணும்'' இன்னு எங்கிட்டச்சொன்னு. அதெயெல்லாம் நான் ஒப்பிக்கினேன். ஆனு, மாங்காப்பிஞ்சு மாதிரி நாம்ப சுட்டா அது சரியாவராதுன்னு எனக்குத் தோணிச்சு. எனக்குத் தெரிஞ்ச டாக்குட்டரு ஒருத்தரு சைதாப்பேட்டேலெ இருக்கருரு. அவரொடெபேரு கேசவலு நாயுடு. அவுரு வைத்தியம் செய்யற வூட்டுகள்ளெ மருத்துவம் பாக்கறத்துக்காவ அவுரு என்னெக் கூப்பிடுவாரு. அதனுலே அவுருக்கும் எனக்கும் பளக்கமுண்டு. என்னேடெ கொயந்தெயெ, அவுருக்கிட்டக் கொண்டுபோயி, மாருலே மாங்காப்பிஞ்சுபேலெ தொராவகத்தாலெ சுட்டுக் கருப்பாக்கிக் குடுக்கச் சொன்னேன். அவுரு என்னுத்துக்குன்னு கேட்டாரு; அது என்னுடே கொயந்தெயின்னும், அதுக்கு அடிக்கடி மாந்தம் வருதுன்னும், அதுக்காவ, அப்பிடிச் சுட்டா மாந்தமே வராதுன்னும் ஒரு பொய் சொன்னேன். ஒடனே அந்த டாக்குட்டரு அப்பிடியே சுட்டுக் குடுத்தாரு. ஒடனே நான் புள்ளெயெக் கொண்டாந்து, பொன்னம்மாக்கிட்டக் காட்டினேன். அந்த மாங்காப்பிஞ்சு மச்சம் அவ சொன்னுப்பலெ சரியா அமெஞ்சு போச்சுன்னு சொல்லி, அந்தப் பொன்னம்மா ரொம்ப சந்தோசப் பட்டா. அன்னெக்கி ராவுலே நானே அந்தக் கொயந்தெயெ எடுத்துக்கினு போயி, அதெத் திருடியாந்த கட்டெயன் கொறவன் என்னேடெ செநெகிதகாரனுன்னும், அதெ நான் வாங்கியாந்தேனுன்

னும் சொல்லிப் புள்ளெயக் குடுத்தேன். அந்தக் கொயந்தே சுத்தமா வேறெயா இருந்தத்தெப்பத்தி அவுங்க ரொம்பநேரம் சந்தேவப் பட்டாங்க. அது கேவுரு கூளு தின்னத்துனலே அப்பிடிக் கருத்து எளச்சி உருமாறிப் போச்சின்னு நான் சொல்ல, அதுக்கு மேலே பொன்னம்மா அந்த மச்சத்தெக் காட்டி, அந்தக் கொயந்தெதான் திருட்டுப்போனதுன்னு சொல்லி சத்தியம் பண்ணின. அதுக்கு மேலெதான் அந்த செமீந்தாரம்மா அதெ ஒப்பிக்கினு கட்டெயனுக் கின்னு அஞ்சாயிரம் ரூவாயும், எனக்கின்னு நூறு ரூவாயும் குடுத்து அனுட்பிச்சாங்க. நான் ரொம்ப சந்தோசமா ஊடுபோயிச் சேந்தேன். அன்னெக்கி ராவுலெ அந்தப் பொன்னம்மா திரியும் அங்கனே வந்து தனக்கு ஏதாச்சும் பணம் குடுக்கணுமின்னு கெஞ்சின. நான் ஒடனே அந்தப் பணத்துலே பாதியெ எடுத்து அவளுக்குக் குடுத்து அனுப்பிச்சுட்டேன்; அப்ப எம்மனசுலெ இன்னொரு பயமுண்டாச்சு. கட்டெயன் கொறவன் அந்த அம்மாக்கிட்டப் போயி ஏதாச்சும் பணம் பேசிக்கினு, நெசக்கொயந்தே இருக் கற எடத்தெச் சொல்லிப்புட்டா வம்பாப்பூடுமேன்னு நெனெச்சு நான் என்ன பண்ணினேன்னு, அவன் குடுத்த ரோகாவெ ஒரு மொந்தெக்குள்ளற போட்டு, வாயெ அடச்சு, எங்க வூட்டுக் காமரா உள்ளுலெ மாடத்துக்கு மேலெ சொவத்தெத் தோண்டி அதுக்குள்ளற வச்சுப் பொதெச்சுப்புட்டேன். அந்த ரோகா இப் பவும் அங்கிட்டுத்தான் இருக்குது. அதுக்குப் பொறவாலே கட் டெயன் கொறவன் அந்த ரோகாவெ மறந்தேபூட்டான். அதுக் குப் பத்து வருசத்துப் பொறவாலே எங்க ஊட்டுக்காரக் கெய வன் எறந்துபூட்டான். அவன் போன ரெண்டு வருசத்துக்குப் பொறவாலே, என்னோடெ கள்ளப்புருசன் ஒரு கொள்ளெக்கேசுலெ மாட்டிக்கினு ஏளு வருசம் தண்டென ஆயி செயிலுக்குப் பூட்டான் அதுக்குள்ளற எங்கிட்ட இருந்த பணத்தையெல்லாம் நான் குடிச் சே தீத்தேன். அப்பாலெ கையிலெ ஒரு காசுகூட இல்லாமெ நான் நொம்பக் கஸ்டப்பட்டேன். சோறில்லாமெ ரெண்டுநாளு மூணு நாளு சேந்தாப்பலே பட்டினிகெடப்பேன். இடுப்புலெகட்டத் துணி யில்லெ. எம் மனசுலே ஒரு ரோசனே உண்டாச்சு. அப்ப, அந்த செமீந்தாரம்மா மாரமங்கலத்துலெ யிருந்து தேனும்பேட்டெக்கி வந்திருந்தாவ. நான் ஒருநா அந்த அம்மா தனியா இருந்தப்ப நேருலெ போயி, “அம்மா! நான் யாருன்னு ஒங்கிளுக்குத் தெரியி தா? இப்ப நான் ஏளெயாப் பூட்டேன்; எனக்கு ஏதாச்சும் பணங்

குடுத்து ஒத்தாசெ பண்ணுங்க" இன்னு கேட்டேன். அந்த அம்மா நொம்ப முறுக்காப்பேசி என்னெ அதட்டி, "நீ யாருடா? இஞ்சே எண்டி வந்தே? போவெளியே; அரிசி குடுக்கச்சொல்றேன்; வாங்கிக் கினு போ." இன்னுசொல்லி என்னெத் தொரத்தினுங்க. எனக்கு ஓடனே கோவம் வந்துடிச்சு; ஓடனே நான் உள்ளத்தேச் சொல்லிப் புட்டேன். எம்மவனெத்தான், சுட்டு அடையாளம் உண்டாக்கிக் குடுத்ததுன்னும், அந்த அம்மா நான் கேக்கறபோதெல்லாம் எனக் குப் பணம் குடுக்காமெப்போனு அந்தச்சங்கதியெ வெளிப்படுத்திப் புடுவேனுன்னும் நான் சொன்னேன். அவுங்க ஓடனே பொன்னம்மா ளெக் கூப்பிட்டு விசாரிக்க, அவளும் நெசந்தானுன்னு ஒப்பிக்கினு; தான் என்னுத்துக்காவ அப்பிடிச் சேஞ்சாங்கற நாயத்தையும் எடுத் துச்சொன்னு. அதுக்குமேலெ அந்த அம்மா பயந்துபோனுங்க. நான் அந்த ரவசித்தெ வெளியே சொல்லாமெ இருந்தா அப்பப்ப பணம் குடுக்கறதாவச்சொல்லி எனக்குப் பணம் குடுத்து அனுப்பிச் சாங்க; பன்னண்டுவருசம் சொந்தபுள்ளெயின்னு வளத்த பொற வாலெ, அதெத்தள்ளறது சரியல்லவுன்னு அவுங்களும் வெளிக்கு அதெக் காட்டாமெயே வச்சிருந்தாங்க. நான் அடிக்கடி போயி அந் தம்மாளெ மொரட்டி நூறு எரநூறு புடிங்கியாந்துடுவேன்; அப்பி டியே இதுவரெயிலெ காலந் தள்ளிப்புட்டேன்.

என்னேடெ மவனெ நான் இப்ப எளெட்டு வருசமாப் பாக் கல்லெ; அவன் பெரியவனு வளந்து பூட்டானல்ல: அதுனலெ அவ னேடெ அடயாளமும் தெரியல்லெ; பத்துப் பதினஞ்சுநாளெக்கி மின்னெ ஒருநா அந்தப் பையன் எங்க வூட்டுக்கு வந்து பக்கத்துலெ இருந்த வாலாம்பா இங்கற நாடவக்காரியெ வசப்படுத்திக் குடுக்கணு மின்னு கேட்டான். நான் ஆவட்டுமுன்னு சொல்லி ராத்திரி வரச் சொன்னேன். கட்டெயன் கொறவன் வந்து அவனெக் கொன்னு போட்டுட்டு அவங்கிட்ட இருந்த பணத்தெ யெல்லாம் அடிச்சுக்கப் பாத்தான்; ஆனு அந்தப் பையனேடெ அடையாளம் அவனுக்கு என்னமாவோ தெரிஞ்சிருந்திருச்சு. அவன் மாரமங்கலம் மைன ராச்சே இன்னு கட்டையன் சொன்னுன். ஓடனே எனக்கு நெனப்பு வந்திச்சு. அவன் எம்மவனுச்சேங்கற சங்கதியெ நான் நெனச்சுக் கினேன். அவனெக் கொல்லவும் மனம் வல்லெ. கொன்னுப்புட்டா, செமீந்தாரம்மாகிட்ட பணம்புடுங்கமுடியாமெப் பூடுமேங்கற, கவலெ யும் உண்டாச்சு. கட்டெயனெக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி அப்பாலெ இட்

டுக்கினு போனேன். அதுக்குள்ளற பையன் தப்பிச்சு ஓடிப்பூட்டான்; கட்டெயன் என்னெப்புடிச்சுக்கினுன். நான் ஓடனே போயி, செமீந்தாரம்மாக்கிட்டப் பணம் வாங்கியாந்து கட்டெயனுக்குக் குடுத்தேன். அதுக்குப் பொறவாலெ எம்மவன் எப்பிடியோ அந்த வாலாம்பாளேப் புடிச்சுக்கினு அவளுக்கு ஒரு பத்தரம் எளுதிக் குடுத்துப்புட்டான். அந்தப் பத்தரத்தெ மொள்ள எடுத்தாரணுமின்னு செமீந்தாரம்மா கட்டெயனேயும் என்னெயும் அனுப்பிச்சாங்க. நாங்க போயிக் கொண்டாந்து குடுத்து ஆளுக்குப் பதினுயிரம் ரூபா வாங்கிக்கினேம். அந்தப் பத்தரத்தை மைனர் ரிசித்திரி ஆப்பீசுலெ பதிஞ்சிருந்தானுன்னு சங்கதி தெரிஞ்சு, அந்த அம்மா மயங்கி உளுந்துட்டாங்க வாலாம்பாளெத் தூக்கிக்கினு போயி எங்கனெயாச்சும் ஒளிய வச்சுப்புட்ற தூன்னு கட்டெயன் தீர்மானம் பண்ணிக்கினு இன்னெக்கி உருமத்துலே என்னெ இட்டுக்கினுபோயி, எம்மவனும் வாலாம்பாளும் இருந்த வங்கலாவுக்குப் பக்கத்துலெ தென்னஞ்சோலெ இருக்குது. அவன் மதிளுமேலெ ஏறி உக்காந்துக்கினு என்னெத் தூக்கி உள்ளற உட்டுப்புட்டு திரியும் வாறேனுன்னு சொல்லிப்புட்டுப் போனுன்; அங்கனெயே அதுக்குள்ளற போயி நான் மறஞ்சிருந்தேன். அவுங்க ரெண்டுபேரும் என்னெக் கண்டுக்கினு ஓடியாந்து என்னெப் புடிச்சு அடிச்சு ஒதெச்சுக் குத்திக் குத்துசுரும் கொலெ உசிருமாக்கி கையெயும் காலெயும் கட்டி சமுத்தரத்துலெ போட்டாங்க கிட்டுணபுரம் செமீந்தாரு வூட்டுப் பையன் என்னெ எடுத்தாராம். அவுங்க வங்களாவுலெ என்னெக் கட்டுலுலெ படுக்கவச்சு எனக்கு மருந்தெல்லாம் குடுத்தாங்க; நான் தேறி எந்திருச்சு உக்காந்து இந்த சங்கதியெல்லாம் கிட்டுணபுரம் செமீந்தாருகிட்டவும் பையன் கிட்டவும் சொல்லிக்கினு இருந்த சமயத்துலெ எம்மவன் உள்ளற ஓடியாந்து கத்தியாலெ எம் மாருலெ குத்திப்புட்டு ஓடி—

—என்று அறைகுறையாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த மரணந்த வாக்குமூலத்தை மாஜிஸ்டிரேட்டு துரை படித்துக்காட்டி, "இவ்வளவுதான் அவள் சொன்னுள். உடனே அவளுக்கு வாய் வழியாக சுவாஸம் வரத்தொடங்கியது. அவள் கொஞ்ச நேரத்தில் இறந்து போய்விட்டாள்." என்ருர்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—மறுநாள் காலையில் தாங்கள் இந்தக் கேஸ் சம்பந்தமாக எங்கேயாவது போயிருந்தீர்களா ?

மாஜிஸ்டிரேட்டு:—ஆம்; போலீசாருடைய வேண்டுகோளின்படி ஆலந்தூரிலுள்ள அந்தக் கிழவியின் வீட்டுக்குப் போனேம். எங்கள் முன்னிலையில் கிராமமுன்சீப்பு ஆள்களை அழைத்து அவள் குறித்த சுவரை இடித்துப் பார்க்கச்செய்தார். அந்த இடத்தில் ஒரு மொந்தை இருந்தது. அதன் வாய் மூடப்பட்டிருந்தது. அதை விலக்கிப்பார்க்க உள்ளே ஒரு காகிதத்துண்டு கிடந்தது அதை எடுத்துப் பார்த்தேன் அதில் தமிழில் ஏதோ ஒரு மேல்விலாசம் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தக் காகிதம் அநேக வருஷங்களுக்குமுன் வைக்கப்பட்டது போலப் பழுத்து மட்கிப்போ யிருந்தது. அதிலிருந்த விலாசத்தை சப் இன்ஸ்பெக்டர் குறித்துக்கொண்டார். நான் உடனே அந்த மொந்தையையும் காகிதத்தையும் இந்தக் கேசின் ரிகார்டுகளுக்கு சம்பந்தப்படுத்தி இந்தக் கோர்ட்டாருக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

சர்க்கார் வக்கீல்:—அந்த விலாசத்தில் இருந்த பெயர் முதலியவை தங்களுக்கு நினைவிருக்கின்றனவா?

மாஜிஸ்டிரேட்டு:—இல்லை.

சர்க்கார் வக்கீல்:—(ஜட்ஜிகளின் மேஜை மீதிருந்த அந்தத் துண்டுக் காகிதத்தை வாங்கிக்காட்டி) இதைப் பாருங்கள். இந்தக் காகிதந்தானே மொந்தைக்குள் ளிருந்தது?

மாஜிஸ்டிரேட்டு:—ஆம்; இதுதான்—என்றார்.

அவ்வாறு மாஜிஸ்டிரேட்டினல் படிக்கப்பட்ட வாக்குமூலத்தில் கருப்பாயியால் வெளியிடப்பட்டிருந்த அதியாச்சரியகரமான ரகசியங்களையெல்லாம் கேட்ட ஜட்ஜிகளும், ஜூரிமார்களும், வக்கீல்களும், சகலமான ஜனங்களும் அளவிறந்த வியப்பும் திகைப்பும் பிரமிப்புமடைந்து கொஞ்சநேரம்வரையில் அப்படியப்படியே ஸ்தம்பித்துப்போ யிருந்தனர்.

பசவண்ண செட்டியாரே கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரென்பதைக் கண்டவுடன் மயங்கி சற்றுமுன் நாற்காலியில் சாய்ந்த சிவஞான முதலியார் சிறிது தெளிவடைந்து கருப்பாயியினது வாக்குமூலத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தார். மைனர் அம்பட்டக் கருப்பாயியின் மகனென்பதும், கல்யாணியம்மாள் அந்த விஷயத்தை தம்மிடத்தில்கூட வெளியிடாமல் அதுகாறும் மறைத்துவைத்திருந்தாளென்பதும் தெரியவே, சிவஞான முதலியார் மிகுந்த கலக்கமும் குழப்பமு

மடைந்து கனவு நிலைமையிலிருப்பவர்போலச் சிறிதுநேரம் வரையில் உணர்வற்று முட்டுக்கல்போல உட்கார்ந்திருந்தார்; ரகசியம் அவ்வளவு தூரம் வெளியான பிறகு மைனர் அம்பட்டச்சியின் பிள்ளையல்லவென்று தாம் ருஜூப்பிக்க முடியாதென்பது அவருக்குத் தெளிவாக விளங்கியது. அவன் உண்மையில் இன்னானென்ற விஷயம் அவ்வாறு கச்சேரியில் பகிரங்கமான பிறகு அவனுக்கு அந்த சமஸ்தானமும் ஜெமீந்தாரென்ற பட்டமும் நிலையாவென்பதை உடனே யூகித்துக்கொண்ட முதலியார் தாமும் குரோட்டன் முதலிய பாரிஸ்டர்களும் அவ்வளவு பாடுபட்டு அவனை மீட்பது அநாவசியமென்று நினைத்தவராய், பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையின் காதோடு தமது காதைவைத்து, "காரியம் மிஞ்சிப்போய்விட்டது. இவனை நாம் கொலைக்குற்றத்திலிருந்து தப்பவைத்தாலும், இவன் அம்பட்டச்சியின் மகனென்ற சங்கதியை நாம் பொய்யாக்க முடியாது; ஆகையால் இவனைத் தப்பவைத்தும் உபயோகமில்லை. நீங்கள் சும்மாவிட்டு விடுங்கள். இவனுடைய தலைவிதியின்படி முடியட்டும். இனி நமக்குக் கவலை இல்லை" என்றார். அதை கேட்ட பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை தமக்குள்ளாகவே மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவரது கட்டணம் முன் பணமாகவே கொடுக்கப்பட்டுப் போனமையால், சொற்பப் பிரயாசையோடு பணம் முழுதும் ஜீரணமாகிப் போனதைப்பற்றி அவர் பெரிதும் ஆநந்தமெய்தினர்.

அந்தசமயத்தில் ஜட்ஜிதுரை மைனரைத் தமக்கருகில் அழைத்துவரச் செய்து, அவனது மார்பில் காணப்பட்ட மச்சத்தைப் பார்க்க, ஜட்ஜியும், ஜூரிப்பிரபுக்களும், சர்க்கார் வக்கீலும் அதைப்பார்த்துக் கொண்டனர். உடனே மைனர் முன்போலக் கைதிக்கூண்டில் கொண்டுபோய் நிறுத்தப்பட்டான். அப்போது மைனர் நடைப்பிணம்போல இருந்தானென்று சொல்வதே பொருத்தமாகும். மதனகோபாலன் முதல் மாஜிஸ்டிரேட்டு வரையிலுள்ள சாட்சிகள் யாவரும் வாக்குமூலம் கொடுத்ததையும், பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை ஒவ்வொருவரையும் குறுக்கு விசாரணை செய்து அவர்களது வாக்குமூலங்களைச் சின்னாபின்ன மாக்கியதையும் கேட்டுக்கொண்டே வந்த மைனர் மிகுந்த துணிபும் உற்சாகமு மடைந்தவனாய், பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரைமுதலியோர் தன்னை எப்படியும் தப்பவைத்துவிடுவார்களென்று நினைத்துக்கொண் டிருந்தான். தான் அம்பட்டக்கருப்பாயியின் மகன் என்பதை அவன் அதுகாறும் நம்பாமல், தான்

உண்மையில் கல்யாணியம்மாளது மகனென்றே அவன் உறுதியாக எண்ணிக்கொண் டிருந்தான். ஆனால் கருப்பாயியின் வாக்குமூலத்தைக் கேட்ட உடனே அவனது மனதில் பெருத்த திகிலும், அளவு கடந்த அவமானமும், அபாரமான கவலையும் எழுந்துவிட்டன. அவள் சொல்லியிருந்த சகலமான விவரங்களும் பொருத்தமாகவும் திருத்தமாகவும் தோன்றின. தனது மார்பிலிருந்த மச்சம் முதற் கொண்டு சகலமான விவரங்களையும் அவள் அறிந்து வெளியிட்டதிலிருந்து அவள் சொன்ன ஒவ்வோரக்ஷரமும் மெய்யென்பது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிந்தது. தான் அம்பட்டச்சியின் மகன்தானென்ற எண்ணம் அவனது மனதில் உறுதியாக எழுந்து வேரூன்றிப்போயிற்று. அதுகாறும் தான் பெருத்த சமஸ்தானாதிபதியின் புத்திரனென்று அவன் தன்னைப்பற்றி மிகவும் பெருமையாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த நினைவுகளெல்லாம் பறந்துபோயின. தனக்கும் அந்த சமஸ்தானத்துக்கும் இனி எவ்வித சம்பந்தமுமில்லாமல் போகுமானால், தான் ஓட்டாண்டியாகப் பிச்சையெடுக்க நேருமேயென்றும், தன்னை அம்பட்டச்சி மகனென்று உலகத்தார் இகழ்ந்து விலக்குவார்களேயென்றும் நினைத்து மிகவும் கலங்கினான்; அவனது மூளை குழம்பியது. அறிவு மழுங்கியது. கண்களிருண்டன; ஜட்ஜி அவனது மச்சத்தைச் சோதனை செய்வதற்காக அழைத்தபோது, அவனது பக்கத்தில் நின்ற போலீசார் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்த் திரும்பி இழுத்துவந்து நிறுத்தும்படியான மகா கேவலமான நிலைமையை யடைந்து துவண்டு தள்ளாடிச் சோர்ந்து கூண்டின் மேல் சாய்ந்துவிட்டான்.

பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டு சாட்சிக் கூண்டின்மேல் நின்று கொண்டிருந்தார். மைனரது மச்சத்தைப் பார்த்த பிறகு ஜட்ஜி பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையை நோக்கி, "ஏதாவது கேள்விகளுண்டா?" என்றார்.

அதைக் கேட்டு எழுந்து நின்ற பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை ஜட்ஜியை நோக்கி, "இந்த வழக்கோ மைனர் ஒரு கிழவியைக் கொலை செய்துவிட்டதாகக் கொண்டுவரப்பட் டிருக்கிறது; இப்போது படிக்கப்பட்ட மாதுளந்த வாக்குமூலத்தில், அந்தக்கிழவியால் இந்த வழக்குக்கு சம்பந்தப்படாத குடும்பவிவகாரங்களும், சிவில் சம்பந்தமான விஷயங்களும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. இந்த மைனர் உண்மையான மைனர்தானா என்ற கேள்வியைப்பற்றி விரிவாக இப்போது

விசாரித்துக்கொண்டு போவதற்கு இந்தக் கோர்ட்டாருக்கு எவ்வித அதிகாரமுமிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இப்போதைய வழக்குக்கும் அதற்கும் எவ்வித சம்பந்தமிருப்பதாகவும் தோன்றவில்லை; போலீசார் கொலைக் குற்றத்தை ருஜுப்படுத்துவதை விட்டு, மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரியின் நிஜமான வார்சுதார் யாரென்பதை நிஷ்கரிக்க எத்தனிப்பதாகத் தெரிகிறது; இந்த மைனரின் போஷகர்கள் என்னை நியமித்தது இந்தக் கொலை சம்பந்தமாக வாதிக்கும்படியேயன்றி வேறே சிவில் பாத்தியதைகளைப்பற்றியல்ல. அந்த விஷயத்தில் எனக்குத் தேவையான தகவல்கள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை யாகையால், குருடனைப்போல, இருட்டில் தடவ என் மனம் இடந்தரவில்லை. வார்சு பாத்தியத்தைப்பற்றி வாதிக்க வேண்டாமென்று இந்த மைனருடைய போஷகர்கள் எனக்குத் தெரிவிக்கிறபடியால், நான் அந்த விஷயத்தில் வாதாடத் தயாராக இல்லை. மிகுதி இருக்கும் சாட்சிகளெல்லோரும் எந்த விஷயத்தை ருஜுப்படுத்தப் போகிறார்களென்பதை அறிந்துகொண்ட பிறகு, தேவையானால், நான் குறுக்கு விசாரணை செய்கிறேன். அதற்குக் கோர்ட்டார் தயை கூர்ந்து அநுமதி கொடுக்க வேண்டும். இதில் ஒரு கக்ஷியார் சகல ஆயுதங்களையும் தரித்துச் சண்டை செய்கிறார்கள்; இன்னொரு கக்ஷியாருக்குக் கை கால்கள் உடம்பு முதலிய சகலமான அங்கங்களும் கட்டிப் போடப்பட்டிருக்கின்றனவென்று சொல்வது புனைந்துரைத்தலாகாது. இப்படி இரண்டு கக்ஷிக்காரர்கள் சண்டையிடுவது தருமயுத்தமாகாது. இவ்வாறு செய்யவும் சட்டம் இடங்கொடுக்கவே இல்லை. சட்டங்களெல்லாம் நீதியே வடிவெடுத்து வந்தபடி அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. ஆகையால் ஜட்ஜி துரையவர்கள் இருதிறத்தாரையும் சமபலத்தோடு வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பெயரை நடத்திவைத்து, சட்டங்களின் கண்ணியத்துக்கு இழுக்குண்டாகாமல் காப்பாற்ற வேண்டும்." என்றார்.

அதைக்கேட்ட ஜட்ஜி, "சரி; குறுக்கு விசாரணை கடைசியில் ஆகட்டும். அடுத்த சாட்சியை விசாரிப்போம்." என்றார். உடனே சேவகன், "டாக்டர் கேசவலுநாயுடு!" என்று மூன்றுதரம் கூப்பிட, தொப்பி கால்சட்டை மேல்சட்டை பூட்ஸ் கைத்தடி முதலிய சின்னங்களோடு ஒருவர் உள்ளே வந்து கூண்டின்மேல் ஏறி நின்றனர். உடனே அவரது விசாரணை தொடங்கியது.

அந்த விசாரணையின் விவரங்களை யெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லு முன், நாம் இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தை விரித்துச் சொல்வது அவசியமாக இருக்கிறது. அந்த விசாரணை நடந்தபோது கல்யாணியம்மாள் எங்கே இருந்தாள் என்ற சந்தேகம் நமது வாசகர்களின் மனதில் உண்டாகலாம் மகா பாக்கியவதியான அந்தச் சீமாட்டி, மைனர்கொலைக் குற்றத்திற்காக சிறைபடுத்தப்பட்டிருக்கிறானென்ற விபரீதமான செய்தியை மதனகோபாலனிடத்தில் அறிந்துகொண்ட உடனே, சிவஞான முதலியாரது ஜாகைக்குப் போய், விஷயங்களை அவரிடத்தில் தெரிவித்து, அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய், விவரங்களை அறிய முயன்றதும், அவ்விடத்தில் தங்களது முயற்சி பலியாமற் போனதைக் கண்டு பெருத்த பணத்தொகைகளைச் செலவு செய்து, பிரபலமான பாரிஸ்டர்களை அமர்த்தி, பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டின் கச்சேரியிலும், ஹைகோர்ட்டிலும் வாதாடச் செய்து மைனரை ஜாமீனில் விடவும், நகல்கள் பெறவும், முயற்சித்தும், எல்லா முயற்சிகளும் பயனற்றுப் போனதும், கடைசியாக அவர்கள் விசாரணைத் தேதியை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்ததும் முன்னரே தெரிந்த விவரங்கள். மைனர் கொலைக்குற்றத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறானென்ற செய்தியை அறிந்த பிறகு கல்யாணியம்மாளுக்குத் தனது மூத்த குமாரத்தி ஓடிப்போன துன்பமும், மதனகோபாலன் வக்கீல் நோட்டீஸ் அனுப்பிய துன்பமும் ஒரு பொருட்டாகவே தோன்றவில்லை. ஒரு பெருத்த காட்டானை ஒரு மனிதனை வளைத்துக்கொண்டு துரத்துகையில், பாம்பென்றும், தேளென்றும் முள்ளென்றும், புதரென்றும் அஞ்சாமல், அந்த மனிதன் எப்படி விழுந்து பயந்து ஓடுவானோ அதுபோல மைனருக்கு நேர்ந்த விபத்திற்கு முன் மற்றவை மிகவும் அற்பமாகத் தோன்றின. கருப்பாயி ஏதோ ரகசியங்களை வெளியிட்டிருக்கிறாளென்ற வதந்தியும் உலாவி அவள் வரையில் எட்டியதாகையால், அந்த விஷயத்திலும் அவள் திகில்கொண்டு குலைநடுக்க மடைந்திருந்தாள்; மைனர் கொலைக் குற்றத்திற்காக தண்டனை யடைந்தால், அதோடு தன்னுடைய வம்சமே பூண்டற்றுப் போய்விடுவதன்றி, சகல செல்வமும் பராதீனமாகி விடுமே என்ற பெருத்த கவலையு முண்டாகிவிட்டது. அதோடு, தான் அம்பட்டச்சியின் மகனை வைத்துப் பிள்ளையென்று வளர்த்து அவ்வளவுகாலம் உலகத்தையே ஏமாற்றிவந்த விஷயம் வெளியாகி விடுமானால், அதன் பிறகு தனது மானமே போய்விடு மாதலால்

தான் எந்த மனிதரின் முகத்திலும் விழிக்க முடியாமல் போய்விடுமே என்ற பெரும்பீதியும் உண்டாகிவிட்டது. ஆகையால் தனது சமஸ்தானத்தையே அடமானம் வைத்தாகிலும், மைனரது உயிரையும், தனது மானத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்ட கல்யாணியம்மாள் பாரிஸ்டர்களுக்கு லக்ஷக்கணக்கில் பணத்தை வாரி இறைத்ததன்றி, போலீசாருக்கும், நியாயாதிபதிகளுக்கும் ஏராளமான தொகைகளைக் கொடுக்கவும் ஆயத்தமாக இருந்தாள். ஆனால் அந்த இடங்களில் அவர்களது பிரயத்தனம் பலிதமாகாமல் போயிற்று. ஆகையால், விசாரணை தினத்தன்று தனது கதி எப்படி முடியுமோ வென்பதைப்பற்றி அளவு கடந்த சஞ்சலமும், கவலையும் ஏக்கமு மடைந்து அதேதியானமாகக் கிடந்து அந்தச்சிமாட்டி சோர்ந்து கலங்கி மிகவும்பரிதாபகரமான நிலைமையிலிருந்தாள். விசாரணை தினத்தன்று தானும் ஹைகோர்ட்டுக்குள் வந்தால் அவ்விடத்தில் அசங்கியமான விஷயங்கள் ஏதேனும் வெளிப்படுவதைக் கேட்டு, ஜனங்கள் தன்னைப் புரளி செய்வார்களென்று நினைத்து அங்கே வராமல், ஹைகோர்ட்டிற்கு அண்டையில் ஆரம்பமாகும் நம்புச்செட்டித் தெருவில் இரண்டாவது மெத்தை வீடு காலியாக இருந்ததை உணர்ந்து அதற்கு ஒருமாத வாடகை கொடுத்து, அதை சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு அங்கே வந்து இருந்துகொண்டாள். கச்சேரியில் நடக்கப்போகும் விசாரணையின் விவரங்களையெல்லாம் தான் உடனுக்குடன் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், தனக்கு அவமானம் வரக்கூடிய முக்கியமான விஷயம் வெளியாகிவிடுமானால், தான் அவ்விடத்திலேயே தனது பிராணனை விட்டுவிடுவதென்றும் தீர்மானித்துக்கொண்டாள்; சுருக்கெழுத்துப் பரீட்சையில் (Short hand) தேறிய இரண்டு குமாஸ்தாக்களையும், பல ஆட்களையும் தயாராக வைத்துக்கொண்டாள். சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாக்களில் ஒருவன் விசாரணை நடக்கும் ஹாலிலிருந்து, அங்கே பேசப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும், ஒவ்வொரு சாட்சியினது வாக்குமூலத்தையும் தனித்தனி காகிதங்களில் எழுதுவதென்றும், அவனுக்குப் பக்கத்தில் ஆட்களிருந்து உடனுக்குடன் அந்தக் காகிதங்களை வாங்கிக் கொண்டுபோய், வழிநெடுக அஞ்சலாக நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஆட்கள் மூலமாக அனுப்பி இரண்டாவது நம்பர் வீட்டிலிருந்த கல்யாணியம்மாளிடத்தில் சேர்ப்பதென்றும், அங்கே மேன்மாடத்தின் ஓர் அறையில் அவளும், அவளுக்கெதிரில் இன்னொரு சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாவும் இருப்பதென்றும், காகிதங்கள் வரவர உடனுக்குடன்

அந்த குமாஸ்தா படித்து அவளுக்கு மொழிபெயர்த்துச் சொல்வதென்றும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. மைனர் தனது மகனென்ற விஷயத்தை அம்பட்டக் கருப்பாயி வெளியிடுவாளென்ற ஒரு சந்தேகம் கல்யாணியம்மாளினது மனதில் இருந்தது. ஆனால், அவள் சாதாரணமாக அதை வெளியிட்டால் அதை எவரும் நம்பாமல் அவளை ஒரு பைத்தியக்காரி என்று மதிப்பார்களென்ற எண்ணமும் அந்தச் சீமாட்டிக்கு உண்டாயிற்று. ஆனால், அந்த ரகசியம் நன்றாக ருஜூவாகிப் போம்படி அவள் எல்லா விவரங்களையும் எடுத்துச்சொல்ல மாட்டாளென்ற ஒரு நம்பிக்கை மாத்திரம் கல்யாணியம்மாளுக்கு இருந்தது. அவள் அத்தனை வருஷ காலத்திற்குள் தன்னிடத்தில் கணக்கின்றி பணத்தை ஆயிரமாக அபகரித்துப் போனவளாதலால், அவள் அந்த விசுவாசத்தை மறந்து, தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டாளென்ற உறுதி இருந்து வந்தது; தனது மகன்மீது அவளுக்கு ஆத்திரமிருந்தாலும், அவள் அதைத் தன்மீது காட்ட, அவளுக்கும் தனக்கும் எவ்விதப் பகைமையுமில்லை யாகையால், கருப்பாயி தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்க மாட்டாளென்ற மனோதிடம் மாத்திரம் அந்தச் சீமாட்டியின் மனதிலிருந்தது. ஆகையால் அவள் மாறி மாறி நம்பிக்கையும், அவநம்பிக்கையும் கொண்டவளாய், மேலே குறிக்கப்பட்ட ஏற்பாடுகளுடன் விசாரணை தினத்தன்று இரண்டாவது இலக்கமுள்ள வீட்டில் இருந்தாள். அந்த வீட்டின் அடிக்கட்டு ஏராளமான பஞ்சுப்பொதிகள் நிறைந்த பஞ்சுக் கிடங்காக இருந்ததன்றி, அந்த வீட்டின் நடைக்கடுத்த இரண்டாவது கதவு மூடிப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. நடையிலிருந்து மேலே சென்ற படிக்கட்டுகளின் வழியாகவே அந்த வீட்டின் மேன்மாடத்திற்குப் போக வேண்டும். அந்த மேன்மாடத்தை மாத்திரம் கல்யாணியம்மாள் வாடகைக்கு வாங்கிக்கொண்டு அதற்குள்ளிருந்தாள். அந்த இரண்டாவது உப்பரிகைக்குமேல், கைப்பிடிச்சுவருள்ள மொட்டை மெத்தை இருந்தது. அந்த மொட்டை மெத்தைக்குப்போக, கல்யாணியம்மாளிருந்த உப்பரிகையிலிருந்து படிக்கட்டுகளிருந்தன. அந்த விசாரணையில் மைனர் அம்பட்டச்சியின் மகனென்பது ருஜூவாகிவிடுமானால், தான் உடனே அந்தச்சுருக்கெழுத்துகுமாஸ்தாவை ஏதாவது ஓர் அலுவலின்மேல் வெளியில் அனுப்பிவிட்டுத் தான் மாத்திரம் மூன்றாவது அந்தஸ்தாகிய மொட்டை மெத்தைக்குப் போய் அங்கே இருந்து பின்புறத்திலிருந்த தோட்டத்தில் விழுந்து தனது உயிரை விட்டுவிடுவதென்பது அந்தச் சீமாட்டியினது தீர்

மானம். அந்த மொட்டை மெத்தை தரையிலிருந்து சுமார் ஒன்ற ரைத் தென்னை உயரமிருந்ததாகையால், அதிலிருந்து மனிதர் விழுந் தால், அவரது எலும்புகூட மிஞ்சாமல் நொறுங்கித் தூளாகிவிடும். அதன் பொருட்டே அந்தச் சீமாட்டி அதிகமான ஆட்களை அந்த உப்பரிகையில் வைத்துக்கொள்ளாமல், தான் அழைத்தால் வர வேண்டுமென்று உத்தரவு செய்து, யாவரையும் வீட்டின் வாசலில் உட்கார வைத்திருந்தாள். கச்சேரியில் விசாரணை தொடங்கியவுடனே அந்தச் சங்கதி அஞ்சல் மூலமாக அவளுக்கு இரண்டே நிமிஷத்தில் எட்டியது. கச்சேரியில் இன்னார் இன்னார் வந்திருக்கிறார்கள்; மைன ரும் பாலாம்பாளும் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்ற விவரங்களை யெல் லாம் சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தா எழுதி அஞ்சல் மூலமாக அனுப்ப அனுப்ப, அந்த விவரங்களை யெல்லாம் அந்தச் சீமாட்டி உணர்ந்து கொண்டாள். ஆகவே, அவள் அந்தக் கச்சேரியில் இருந்து கண் கூடாக எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவள் போலவே விஷயங்களை உணர் ந்துகொண்டவண்ணம் மேலே என்ன நடக்கும் மேலே என்ன வரும் என்ற பேராவல் கொண்டவளாக உட்கார்ந்திருந்தாள். முதலில் மதனகோபாலனது வாக்கு மூலம் வந்தது. தன் பொருட்டாகத் தென்னஞ்சோலையில் ஒளிந்திருந்த கருப்பாயியை, மைனரும் பாலாம்பாளும் சேர்ந்து அடித்து வதைத்தவிவரங்களை உணர, கல் யாணியம்மாளது மனமும் கண்களும் கலங்கின ; கண்ணீர் மளமள வென்று பொங்கி வழிந்தது ; அவள் மைனரையும் பாலாம்பாளையும் தனது மனதிற்குள்ளாகவே வெறுத்துத் தூற்றினாள். அதன் பிறகு மதனகோபாலன் காலில் புண்பட்டு பல ஹீனமாக இருந்த நிலைமை யில், தனது உயிரை மதியாமல் கடலில் விழுந்து அந்தக் கிழவியை எடுத்துவந்ததை உணர, அவளது நெஞ்சம் பாகா யுருகியது. மறு நாளைய மாலையில் மைனர் கருப்பாயியைக் கத்தியால் குத்தினனென்ற விவரத்தை உணர, அவளது தேகம் கிடுகிடென்று ஆடியது. மைனர் மரண தண்டனை யடைவது நிச்சயமென்ற எண்ணம் அவளது மனதி லுண்டாகிவிட்டது. அவள் பெருத்த குழப்பமும் கலக்கமும் கொள்ளலானாள். அந்த நிலைமையில் பாரிஸ்டர் குரோட்டன் செய்த குறுக்கு விசாரணை விவரங்களைக் கேட்கவே, அவளது உயிர் திரும்பியது. மனதில் ஒருவித நம்பிக்கை யுண்டாயிற்று. தனது கட்சியின் பாரிஸ்டரது அபார சக்தியை மெச்சி, அவர் அந்த வழக் கில் தமது கட்சி வெற்றிபெறும்படி செய்தால், தாம் பேசிய தொகை யைப்போல இரண்டத்தனை தொகை தான் அவருக்குக் கொடுக்க

வேண்டுமென்ற தீர்மானம் செய்துகொண்டாள். குரோட்டன் துரையின் குறுக்கு விசாரணையில் மதனகோபாலனது வாக்குமூலம் முக்கியமான இடங்களில் உபயோகமற்றுப் போனதாலும், மதனகோபாலன், அவன்மீது அவதூறு சொல்லி அவனது அலுவலை இழக்கச்செய்தவளான தனது பெயரை வெளியிடாமல் மறைத்ததைக் காண, அவளது மனதில் மதனகோபாலன் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட நன்றியறிதல் வாத்சல்யம் முதலியவற்றின் பெருக்கு அளவற்றதாக இருந்தது. பிள்ளையிருந்தாலும் அப்படிப்பட்ட உத்தம குணங்கள் நிறைந்த பிள்ளை இருக்கவேண்டுமென்றும், சகலமான இழிகுணங்களும் நிறைந்த கேவலம் துஷ்டனான தனது மைனரைத் தனது பிள்ளையென்று சொல்லத் தனக்கு விதி ஏற்பட்டிருந்ததே என்றும், அந்தச் சீமாட்டி நினைத்து வருந்தி உருகியிருந்த சமயத்தில் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரினது வாக்குமூலமும், வேலைக்காரர்கள், போலீஸ் ஜெவான் முதலியோர்களினது வாக்குமூலங்களும். சர்ஜன் துரையின் வாக்குமூலமும் பாரிஸ்டர் குரோட்டன் செய்த குறுக்கு விசாரணையின் விவரங்களும் வரவர எப்படியும் தனது பாரிஸ்டர் மைனரைக் கொலைக்குற்றத்திலிருந்து தப்பவைத்து விடுவாரென்ற உறுதியும் நம்பிக்கையும் எழுந்து கல்யாணியம்மாளது மனதில் மேலாடிக்கொண்டிருந்தன. அதற்கு அடுத்தாற்போல பிரசிடென்சி மாஜிஸ்டிரேட்டு கருப்பாயியின் வாக்குமூலத்தை வாசிக்கப் போகிறாரென்ற செய்தி கிடைத்தது. அப்போதுதான் கல்யாணியம்மாளினது தேகம் கட்டிலடங்காமல் பதறியது; மனதில் பலவகையான உணர்ச்சிகள் பொங்கி கொந்தளித்தெழுந்து அவளது மார்பையே படீரென்று கிழித்தெறிந்து விடுமோவெனத் தோன்றின. அதற்குமேல் என்ன விபரீதம் நேருமோ, அந்தக் கிழவி தனது மரணாவஸ்தையில் என்னென்ன விவரங்களை வெளியிட்டிருப்பாளோ என்ற கவலைகள் மகா உக்கிரமாகப் பெருகி அவளது உணர்வையும் அறிவையும் கலக்கிச் சின்னாபின்னமாக்கிக்கொண்டிருந்தன. அவள் தனது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கமாட்டாமல் எழுந்து நெடுமூச்செறிந்தவளாகத் தானிருந்த விடுதியில் உலாவத் தொடங்கினாள். கொஞ்ச நேரத்தில் கருப்பாயியின் மரணாந்த வாக்குமூலத்தினது விவரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வரத் தொடங்கியது; தான் அம்பட்டச்சியின் மகனை வாங்கி வளர்த்த விவரங்களையெல்லாம், அன்னிய மனிதனான அந்த சருக்கெழுத்து குமாஸ்தா படித்து விவரித்துச் சொன்னதைக் கேட்க, அவளது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றியது.

அவனது வாய்மூலமாக அந்த விஷயங்களை அறிந்துகொள்வதும் அத்யாவசியமாக இருந்தது. அவன் அந்த விஷயங்களை வாயில்வைத்துப் பேசியதைக் கேட்பதும் கன்னகடூரமாகவும் வெட்கக்கேடாகவுமிருந்தது. இருந்தாலும், கருப்பாயி தனது ரகஸியங்களையெல்லாம் ஒன்றுகூடவிடாமல் வெளிப்படுத்தி விட்டாளென்பதை உணர உணர, அவளது நினைவு முழுதும் கலவரப்பட்டுப் போய்விட்டது. பெருத்த பிரமிப்பும் திகிலும் ஏற்பட்டுவிட்டன. எந்த ஒரு முக்கியமான ரகஸியம் வெளிவரக்கூடாதென்று நினைத்து, அதற்குத் தகுந்தபடி அவள் ஆயத்தமாக இருந்தாளோ, அந்த விஷயம் பகிஷ்காரமாக வெளியாகிவிட்டதைக் காணவே, அந்தச் சிமாட்டி அப்படியே மயங்கி நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி அரைக்கால் நாழிகை நேரம்வரையில் உணர்வற்றவளாக இருந்தாள். அவள் அயர்ந்து தூங்குகிறுளென்று எண்ணிக்கொண்ட குமாஸ்தா மேலே வாசிக்காமல், அவளது முகத்தைப் பார்த்தவண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவளது மயக்கம் தெளிய, அவள் கண்களை விழித்துக்கொண்டவளாய் அவனை நோக்கி, "ஐயா! எனக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாக இருக்கிறது; கிறுகிறுப்பும் மயக்கமும் வருகின்றன. தயவுசெய்து நீர் கடைக்குப் போய் இரண்டு சோடாபுட்டிகள் வாங்கிக்கொண்டு வாரும்" என்று கூறி, மேஜையின் மீதிருந்த பணத்தில் ஒரு ரூபாயை எடுத்து, அவரிடத்தில் போட அவர் அதை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போய்விட்டார்.

உடனே கல்யாணியம்மாள் தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்தாள்; தான் அம்பட்டச்சியின் மகனை வாங்கிப் பிள்ளையாக வளர்த்துப் பெருத்த மோசம் செய்தவளென்பது உலகம் முழுதும் பரவிவிட்டது போல அப்போதே அவளது மனதிற்குத் தோன்றவே, எந்த மனிதரது முகத்திலும் விழிப்பதற்கு அவளது மனம் இடந்தரவில்லை. தான் முன்னரே செய்துகொண்டிருந்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதைத் தவிர உய்யும் வகை வேறேயில்லை யென்பதை உணர்ந்துகொண்ட அந்தச் சிமாட்டி விரைவாகச்சென்று அந்த மெத்தையிலிருந்து கீழே இறங்கும் படிகளின்மேலே இருந்த கதவை மூடி உட்புறத்தில் தாளிட்டுக் கொண்டவளாய் விசையாக நடந்து, மூன்றுவது அந்தஸ்தாகிய மொட்டை மெத்தையின் படிகளில் தடதடவென்றேறி மேலே சென்றுள். அந்த சமயத்தில் கல்யாணியம்மாள் தனது உயிரையே ஒரு திரணமாக மதித்துத் தனது மன

திற்கு மிருந்த இடத்தை ஊட்டிக் கொண்டவளாய், "ஐயோ! தெய்வமே! என்னுடைய குடும்பம் இப்படியா சீர்குலைந்து, ஊரார் பழித்துச் சிரிக்கும்படியான ஏளனத்துக்கு ஆளாகி ஆநியாயமாக அழிந்து போகவேண்டும்! சே! என்ன உலகம்! என்ன சொந்தக்காரர்! என்ன பிள்ளை! என்ன பெண்! மனிதன் நல்ல வழியில் போனாலும் துன்பம் வருகிறது; கெட்ட வழியில் போனாலும் துன்பம் வருகிறது; எவ்வளவோ அபாரமான செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் பிள்ளைக் குட்டிகளையும் வைத்திருந்தும், ஈசுவரனுக்கு பயந்து ஒழுங்கான வழியில் நடந்தும், நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்! ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வொன்றினாலும் மலைமலையான அபாயங்களும் துன்பங்களுமே வந்து நேர்ந்தனவன்றி, நிம்மதியாக அப்பாடா வென்று கவலையின்றி நான் படுத்தறியேன்! அப்பப்பா! உலகம் பொல்லாது! முக்காலும் பொல்லாது! நரகமென்று சொல்வதற்கு இனி வேறே இடமே இல்லை. ஒரு நிமிஷ நேரமாவது இந்தப் பாழும் உலகத்தில் இருக்கப்படாதப்பா! மற்ற எல்லோரும் கெட்டுப்போனாலும், என்னுடைய செல்வக்குழந்தையான கோமளவல்லி ஒருத்திதான் கடைசிவரையில் தாய்க்கடங்கி ஒழுங்கான நடத்தையோடிருந்தவள். அவள் உறுதியான மனசுடையவளாகையால், அவள் இனியும் கெடவே மாட்டாள். மனிதரை மனிதர் எவ்வளவு தூரந்தான் தாங்கி விட முடியும். அவரவர்கள் தம்தம் புத்தியைக் கொண்டுதான் பிழைத்துப்போகவேண்டும். நான் இன்றைய தினம் வாந்திபேதியால் திடீரென்று இறந்துபோனால் கோமளவல்லி என்ன செய்வாள்? அவள் பிழைக்கமாட்டாமல் செத்தா போய்விடப் போகிறாள்; யாரிருந்தாலும், யாரிறந்தாலும் உலகம் இருந்துகொண்டுதானிருக்கிறது; மனிதர் வாழையடி வாழையாக வளர்ந்து பெருகி ஒருவரைவிட ஒருவர் அதிமேதாவியாகவும் சமர்த்தராகவும் இருந்து முன்னேற்றமடைந்து அரும்பெருங் காரியங்களைச் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் ஆகையால், இந்தக் கோமளவல்லியைப் பற்றித்தான் நான் எதற்காகக் கவலைப்படவேண்டும்! அவரவர் தலைவிதிப்படிதான் எதுவும் நடக்கும். எவ்வளவோ பந்தோபஸ்தாகக் காப்பாற்றப்பட்ட துரைஸானியை ஒரு நொடியில் கொண்டுபோய் விட்டார்களே, நானிருந்து கோமளவல்லியைப் பாதுகாக்க முடியவில்லையே என்று கவலைப்படுவதில் என்ன உபயோகம்! எவருக்கும் தன் தன் பலமே பலம். ஈசுவரா! இவ்வளவு காலந்தான் நான் இந்த உலகத்தில் இருக்க வரம் வாங்கிவந்தேன். இங்கே இருந்து நான் அநுபவித்த சுகம் போதும்;

இனியாகிலும், என்னை உன் பொன்னடியில் சேர்த்துக்கொள்" என்று பலவாறு நினைத்த வண்ணம் ஒரே பாச்சலாகப் பாய்ந்தோடிக் கைப்பிடிச்சுவரிலேறி அந்த வீட்டின் பின்புறத்தோட்டத்திற்குள் குப்புற வீழ்ந்து விட்டாள்.

* * * * * * * *

அந்தச் சீமாட்டியினது நிலைமை அப்படி இருக்க, ஹைகோர்ட்டில் விசாரணை நடந்துகொண்டே போனது. சைதாப்பேட்டை டாக்டர் சாட்சிக் கூண்டின்மேல் வந்து நிற்க, சர்க்கார் வக்கீல், அவரது வாய்மூலமாக அடியில் கண்ட விஷயங்களை வரவழைத்தார்:—

என் பெயர் டாக்டர் கேசவலு நாயுடு! நான் இங்கிலீஷ் முறைப்படி வைத்தியப் பரீட்சையில் தேறி சைதாப்பேட்டையில் வாசமாக இருந்து சென்ற 30-வருஷகாலமாக வைத்தியம் செய்து வருகிறேன் என்னுடைய பரீட்சை முடிந்தபிறகு நான் ஐரோப்பாவில் பிரான்ஸ் தேசத்தின் தலைமை நகரமாகிய பாரிஸ் தேசத்துக்குப்போய், மனிதருடைய உடம்பின் மேல்தோல் சம்பந்தமான சகலமான வியாதிகளைப்பற்றியும் பிரத்தியேகமாகப் படித்துத் தேர்ச்சியடைந்த மகா நிபுணர்களான சில டாக்டர்களிடத்தில் பாடங்கற்றுக்கொண்டு வந்தவன். தோலின்மே லுண்டாகும் குஷ்டம், கிரந்தி முதலிய மேக நீர் சம்பந்தமான சகல வியாதிகளையும் அதிசுலபத்தில் விலக்க அநேக முறைகளை நான் தெரிந்துகொண்டுவந்து கையாடிவருகிறேன். ஆலந்தூரிலிருந்த அம்பட்டக் கருப்பாயி என்பவளை எனக்குப் பல வருஷகாலமாகத் தெரியும். அவள் மருத்துவம் செய்வதில் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவள். சைதாப்பேட்டையிலுள்ள வீடுகளில் பிரஸவம் நேரும்போதெல்லாம், ஜனங்கள் அநேகமாக இவளையே அழைத்துக்கொண் டிருந்தனர். ஆனால் அவள் சென்ற பல வருஷங்களாக பெருத்தகுடிகாரி யாகி, யார் கூப்பிட்டாலும் வாராமல் அலட்சியம் செய்யத்தொடங்கவே, ஜனங்கள் அவளைக் கூப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டார்கள். சுமார் பதினைந்து வருஷகாலத்துக்குமுன் அவளுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை இருந்ததாக எனக்கு நினைவுண்டாகிறது. அவளோடு கூட அந்தக் குழந்தையும் வருமாதலால், நான் அதை அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன்; ஒருநாள் அவள் அந்தக் குழந்தையை என்னுடைய வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து அதனுடைய மார்பில் மாம்பிஞ்சு போல திராவகத்தால் சுட்டுக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். எதற்காக அப்படிச் செய்யச் சொல்லுகிறாயென்று நான் அவளிடம்

கேட்டேன். அந்தக் குழந்தைக்கு அடிக்கடி மாந்தம் வருவதாகவும், அந்தமாதிரி சுட்டால் மாந்தம் நின்றுபோய் விடுமென்றும் ஒருசாமியார் சொன்னதனால் அப்படிச் செய்து பார்க்க விரும்புவதாகச்சொன்னாள்; நம்முடைய பழைய காலத்துச் சிகிச்சைகள் அநேகத்தில் எனக்கு நிரம்பவும் நம்பிக்கையுண்டு. அந்தமாதிரி சில இடங்களில் சுடுவதால் ஜன்னி, பக்கவாதம், காக்கை வலிப்பு முதலிய கொடிய வியாதிகளெல்லாம் நீங்கியதை நான் அநுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். ஆகையால், அவள் சொன்னதிலும் ஏதாவது சூட்சும மிருக்கலாமென்ற நம்பிக்கைகொண்டு நான் அம்மாதிரியே ஒரு திராவகத்தின் உதவியால், அவள் காட்டிய அளவுப்படி ஒரு மாம்பிஞ்சுமாதிரி மார்பில் சுட்டு அந்தப் பாகத்தைக் கருப்பாக்கிக் கொடுத்தேன். அது தான் அவளை நான் கடைசி முறையாகப் பார்த்தது; அதன் பிறகு அவள் எங்கே இருந்தாளென்பதும் என்ன தொழில் செய்தாளென்பதும் எனக்குத் தெரியாது. அதன் பிறகு அந்தக் குழந்தையையும் நான் பார்க்கவில்லை. இதோ கைதிக் கூண்டில் நிற்பவர் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது. அந்த அம்பட்டக் கருப்பாயியின் மகனுடைய முகச்சாயல் போலத்தான் இவருடைய முகமும் தோன்றுகிறது; ஆனால் அந்தப் பையன்தான் இவரென்பதை நான் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது—என்றார்.

உடனே சர்க்கார் வக்கீல் கேசவலு நாயுடுவைக்கீழே இறங்கிப் போய் மைனரது மார்பிலிருந்த வடுவைப் பார்த்துவிட்டு வரும்படி சொல்ல, அவர் அப்படி போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்து சாட்சிக் கூண்டின்மேல் நின்ற வண்ணம் மேலும் வாக்குமூலம் கொடுக்கலானார்:—இந்த மனிதருடைய மார்பிலிருக்கும் வடுவை நான் இப்போது பார்த்தேன். நான் கருப்பாயியின் மகனுடைய மார்பில் சுட்டதனால் உண்டானவடுவைப் போலத்தான் இந்த வடு இருக்கிறது. இவருடைய தேக அமைப்பும், முகச்சாயலையும், இந்த வடுவிருப்பதையும் கவனிக்க, அந்தப் பையனை வளர்ந்து இந்த ரூபத்துக்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அந்தப்பையனே இவரென்பதை அநேகமாய் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம் என்று டாக்டர் கேசவலு நாயுடு வாக்குமூலம் கொடுத்து முடித்தார். அவர் சொன்ன வரலாற்றைக் கேட்க, கருப்பாயினது வாக்குமூலத்திலிருந்த விவரங்களெல்லாம் நிஜமானவை என்பது எல்லோர் மனதிலும் உறுதியாகப்பட்டது. கருப்பாயியின் மரணாந்த வாக்கு

மூலம் கேவலம் பிறற்றலென்று ருஜுப்படுத்திய பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை பட்ட பாடெல்லாம் வீணுயிற்றென்று ஜனங்கள் தங்களுக்குள்ளாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

உடனே ஜட்ஜி சர்க்கார் வக்கீலை நோக்கி, "மகா படிப்பாளியான நமது நண்பர் பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை, குறுக்கு விசாரணைகளை யெல்லாம் கடைசியில் வைத்துக்கொள்ளலாமென்று கேட்டுக்கொள்வதால், இன்னம் மிகுதி இருக்கும் சாட்சியையும் விசாரித்துவிடலாம். அடுத்த சாட்சியை அழைப்போம்." என்றார்.

உடனே சேவகன்; "மைசூர் சின்னையா நாயுடு! மைசூர் சின்னையா நாயுடு! மைசூர் சின்னையா நாயுடு" என்று மூன்று தரம் கூப்பிட்டான். அடுத்த நிமிஷத்தில் சின்னையா நாயுடு வென்பவர் உள்ளே வந்து சாட்சிக் கூண்டின்மேல் ஏறி நின்றார். அவர் தக்க பெரிய மனிதர்போல, உயர்வான ஆடைகளை அணிந்திருந்ததன்றி, தோற்றத்திலும் உண்மையான பெரிய பிரபுவைப்போலவே இருந்தார். அவர் அவ்வாறு வந்ததைக் கண்ட யாவரும், மைசூரிலுள்ள அந்த மனிதர் சென்னையில் நடந்த கொலை விஷயமாக என்ன சங்கதியைச் சொல்லப்போகிறாரென்ற வியப்பும் சந்தேகமு மடைந்தனர். விசாரணை மண்டபத்தின் ஒருபுறத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் சின்னய்யா நாயுடு வந்ததைக்கண்டு திடுக்கிட்டு, மிகவும் ஆச்சரியமுற்று, தன்னிடத்தில் மதனகோபாலனையும் மோகனங்கியையும் ஒப்படைத்த மனிதர் அந்த சின்னையா நாயுடு வென்பதைப் போலீசார் எப்படித் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்களென்றும், அவரை அப்போது எதற்காக சாட்சியாக வரவழைத்திருக்கிறார்களென்றும் சந்தேகித்து பிரமித்து அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தார். அவரது தேகம் என்ன காரணத்தினாலோ படபடவென்று துடித்தது. உள்ளம் பூரித்துப் பொங்கி யெழுந்தது இன்னதென்று சொல்லவியலாத பல வேதனைகளால் பெரிதும் சஞ்சலமுற்றவராக அவர் உட்கார்ந்திருந்தார். சாட்சிக் கூண்டின்மேல் ஏறி நின்ற சின்னய்யா நாயுடு பிரமாணம் செய்விக்கப்பட, அவரது வாய்மூலமாக சர்க்கார் வக்கீல் அடியில் கண்ட விஷயங்களை வருவித்தார்:—

என் பெயர் சின்னையா நாயுடு. நான் மைசூரில் ஸ்திரமாகவாசம் செய்து வருகிறேன். எனக்கு மைசூரில் ஒரு பெரிய பங்களாவும், மூன்று மெத்தை வீடுகளும், 20-காணி நஞ்சைநிலமு மிருக்கின்றன. என்னுடைய ஆஸ்திகளெல்லாம் ஒருசுமார் 5-லக்ஷம்ரூபாய் பெறும்;

நான் சர்க்காருக்கு நிலவரி வருமானவரி எல்லாம் சேர்த்து வருஷத்தில் ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் கிஸ்தி செலுத்துகிறேன். அதுவும் தவிர, நான் இப்போது தாலூகா போர்டிலும், ஜில்லா போர்டிலும் மெம்பராக இருந்துவருகிறேன்; என்னுடைய ஆஸ்தி முழுதையும் நானே சுயமாக சம்பாதித்தேன். இந்த சென்னை ராஜதானி மைசூர் ராஜ்ஜியம் ஆகிய இரண்டிலும் முக்கியமான பட்டணங்களிலெல்லாம் என்னுடைய கம்பெனியார் நாடகம் ஆடியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கம்பெனியை வைத்து நான் ஒரு சுமார் 25-வருஷகாலம் நடத்தி இருப்பேன். மூன்றும் வருஷத்தில்தான் நான் அந்தக் கம்பெனியைக் கலைத்துவிட்டு, என்னுடைய வீடுகளையும் நிலங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு நிம்மதியாக வீட்டோடு இருக்கிறேன். என்னுடைய சொத்து முழுதும் நாடகக் கம்பெனியில் சம்பாதித்ததே; எனக்கு வயதாகிவிட்டதாகையாலும், இருபத்தைந்து வருஷகாலம் ராத் தூக்கமில்லாமல் என் தேகம் கெட்டுப்போய்விட்ட தாகையாலும், சம்பாதித்தவரையில் போதுமென்ற எண்ணத்தினாலும், நான் கம்பெனியைக் கலைத்துவிட்டேன். கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் மைசூரில் என்னுடைய சொந்தவீட்டுக்குப் பக்கத்து பங்களாவி லிருப்பவர்; அவருக்கு பிரபலமான சந்தனக் கட்டை வர்த்தகமு முண்டு. சுமார் பதினாலு பதினைந்து வருஷத்துக்குமுன் நான் மைசூரிலேயே நாடகம் ஆடிக்கொண்டிருந்த காலத்தில், நான் அவருக்கு மரியாதை டிக்கெட்டுகள் அனுப்புவது வழக்கம். அவர்கள் அடிக்கடி நாடகம் பார்த்துப் பெருத்த பெருத்த சன்மானம் செய்வதுண்டு. அதோடு அவர் என்னை அடிக்கடி வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு பேசி நட்பாக இருப்பார். ஒருநாள் நாடகம் நடத்துவதாக நாங்கள் விளம்பரப்படுத்திவிட்டு அப்படிச் செய்யாமல் நிறுத்த நேர்ந்தது. அவர் என்னைக் கூப்பிட்டு நாடகம் ஏன் நடக்கவில்லை என்று கேட்டார். எங்களுடைய கம்பெனியில் பிடில் வாசித்த மனிதர் மார்படைப்பினால் திடீரென்று அன்றைய தினம் இறந்துவிட்டதாகச் சொன்னேன். அப்போது அவர் மிகவும் விசனப்பட்டு அந்தப்பிடில் வித்துவானுடைய குடும்ப விஷயங்களைப் பற்றி விசாரித்தார். அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தையும் ஓர் ஆண் குழந்தையும் தவிர, வேறே யாருமில்லையென்றும், அவர்கள் அநாதைகளாக இருப்பதாகவும் நான் சொன்னேன். ஜெமீந்தார் உடனே அந்தக் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்து காட்டச் சொன்னார். நான் அப்படியே செய்தேன்; அந்தக் குழந்தைக

ளிரண்டுபேரும் மகா சுந்தரமாக இருந்ததைக் கண்டு அவர் மிகவும் அநுதாபப்பட்டார். அவருடைய குழந்தைக ளிரண்டும் அப்படியே இருந்து இறந்துபோய்விட்டார்க ளாகையால், அந்தத் துயரத்துக்கு ஆறுதலாக பிடில்காரருடைய குழந்தைகளைத் தாமே வைத்து அபிமான புத்திரர்களாக வளர்ப்பதாக அவர்களை அவரே வைத்துக்கொண்டு வளர்த்துவருகிறார். மதனகோபாலன் என்பவனே அந்தப் பையன். இன்னொன்று பெண் குழந்தை. என்னுடைய கம்பெனியிலிருந்த பிடில் வித்துவானுடைய சொந்தவூர் தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ள **திருக்கோடிகாவல்** அவருக்கு நான் மாதம் ஒன்றுக்கு 100-ரூபாய் சம்பளம் கொடுத்துவந்தேன். அவர் இறந்து போவதற்குப் பத்து வருஷகாலத்துக்கு முன்னே தொடங்கி என்னுடைய கம்பெனியில் அவர் வேலையி லிருந்துவந்தார். அவர் வேலையி லமர்ந்தகாலத்தில் கலியாணமாகாத பிரம்மசாரியாக இருந்தார். என்னிடத்தில் வந்து மூன்று வருஷம் பணம் சேர்த்து ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டார். எங்களுடைய கம்பெனி எந்த ஊருக்குப் போனாலும் அவர் அங்கே குடும்ப சமேதராகவே வருவார். ஏனென்றால், அவருடைய சம்சாரத்துக்கும் எவ்வித உறவினரும் உயிரோடில்லை. ஆகையால் அவர் தம்முடைய சம்சாரத்தையும் தம்மோடு கூடவே அழைத்துவந்தார். கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகு அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதன்பிறகு ஆறுமாத காலத்தில் அவருடைய சம்சாரம் விஷபேதியினால் இறந்துபோய்விட்டாள். அவர் அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்வதற்காகவும், தமக்கு ஆகாரம் சமைத்துப் போடுவதற்காகவும் ஒரு வேலைக்காரியை ஏற்படுத்தி அந்தக் குழந்தையை வளர்த்துவந்தார். அந்தக் குழந்தைக்கு ஒரு வயசானபோது நாங்கள் தஞ்சாவூரில் நாடகம் ஆடிக்கொண் டிருந்தோம். அந்த ஊருக்கு ஆறு மயில் தூரத்துக்கு வடக்கில் **திருவையாறு** என்ற ஒரு மகா க்ஷேத்திரமிருக்கிறது. அந்த ஊரினிடையில் காவிரியாறு போகிறது. அந்த ஊரிலுள்ள சிவஸ்தலத்துக்கு ஜனங்கள் தினந்தினம் ஏராளமாகப் போவது வழக்கம். தென் தேசத்தின் சங்கீத நிபுணரும் சங்கீத கர்த்தாவுமான பிரம்மஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகள் வசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற அந்த ஊரில் அவரது காலம்முதல் பாடகர்களும், வீணை வித்துவான்களும் ஏராளமாகப் பிறந்து கீர்த்தி பெற்றிருந்துவருவதை அறிந்த எங்களுடைய பிடில் வித்துவான், அந்த ஊரிலுள்ள ஒரு பிரபல சங்கீத வித்துவானிடம் அடிக்கடிபோயிருந்து

விட்டு வருவதுண்டு. அப்படி அவர் போய்விட்டு ஒருநாள் திரும்பி வருகையில், ஒரு முரட்டு மனிதன் மூன்று வயசுள்ள அழகான ஒரு குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்ததைக் கண்டு சந்தேகங்கொண்டு அவனுடைய வரலாற்றை விசாரிக்க, அவன் தானிருப்பது பக்கத்திலுள்ள மாரமங்கலமென்றும், தான் வழியோடு வரும்போது அந்தக் குழந்தை வழியில் அழுதுக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு எடுத்துப் போவதாகவும், யாராவது ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் அதைக் கொடுத்துவிடுவதாகவும் சொன்னான். அவர் அந்தக் குழந்தையின் அழகைக் கண்டு, அதைத் தாம் வாங்கி வளர்க்கவேண்டுமென்கிற ஆசைகொண்டு, அவனை அழைத்துக்கொண்டு தஞ்சாவூருக்குவந்தார்; அவரது கைவசத்தில் அப்போது எண்ணூறு ரூபாய் இருந்தது; என்னிடத்தில் இன்னோர் இருநூறு ரூபாய் கடனாக வாங்கி அவனுக்குக் கொடுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டார். அவருடைய விலாசத்தை எழுதிக்கொடுக்கும்படி அந்த முரட்டாள் கேட்க, பிடில் வித்வான் ஒரு துண்டுக் காகிதத்தில் எழுதிக்கொடுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டார். அந்தக் குழந்தையை நான் வாங்கிப் பார்த்து அதன் அபரிமிதமான அழகைக் கண்டு அது ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்த குழந்தையென்று அநுமானித்துக்கொண்டேன். அதன் மார்பில் மாம்பிஞ்சு போல ஒரு மச்சமிருக்கக் கண்டேன். அந்தக் குழந்தைதான் மதனகோபாலன். அவனுடைய உடம்பில் அந்த மச்சம் இன்னமும் இருக்கிறது. அந்த பிடில்வித்துவான் அந்தக் குழந்தையை மிகவும் அன்பாக வளர்த்துவந்தார். கேட்போர்களுக்கு அது விலைக்கு வாங்கப்பட்ட குழந்தையென்று சொல்ல அவருக்கு இஷ்டமில்லை. ஆகையால், அவர் அவனைத் தம்முடைய சொந்தப் பிள்ளையென்றே சொல்லி வளர்த்துவந்தார். கம்பெனியிலுள்ளோர் யாவரும், நானும் கூட அப்படியே சொல்லவேண்டுமென்று அவர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். நாங்களெல்லோரும் அப்படியே சொல்லி வந்தோம். பையனும், பெண்ணும் சொந்த அண்ணன் தங்கையென்றே நினைத்துக்கொண்டு வளர்ந்துவந்தனர். பிடில் வித்துவான் இறந்தபின், நான் அவர்களை கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரிடத்தில் ஒப்புவித்த காலத்தில், அவர் அவர்களுடைய வரலாற்றைப்பற்றி விரிவாகக் கேட்கவில்லை குழந்தைகள் அநாதைகளென்ற உடனே அவர் அவ்வளவோடு திருப்தியடைந்து வாங்கிக்கொண்டார். பையனுடைய வரலாற்றைச் சொல்வது அநாவசியமென்றும், அப்படிச்சொன்னால், பையன் மேல் அவருக்கு மதிப்புக்குறைவும் அன்புக்குறைவும் ஏற்பட்டு

விடுமோவென்று நினைத்து, நான் அந்த ரகசியத்தை அவரிடம் சொல்லவில்லை. அவர் அவர்கள் சொந்த அண்ணன் தங்கையென்றே மதித்து இதுவரையில் வளர்த்துவந்தார். அந்தப் பையன் பிடில் வித்துவானிடத்தில் ஐந்தாறு மாசகால மிருந்தவுடனே, மூன்றுவது வயசிலேயே, அவனுக்கு அபாரமான சங்கீதஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதை உணர்ந்த கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் அவன் பிடில் வித்துவானுடைய பிள்ளையாகையால், அவனுக்கு அவ்வளவு அபாரஞானம் இயற்கையிலேயே இருக்கிறதென் றெண்ணி, அவனை மைசூர் சேஷண்ணாவிடத்தில் விட்டு வீணை பயிற்றிவைத்தார்; இவ்வளவு தான் எனக்குத் தெரியும்—என்று சின்னையா நாயுடு வாக்குமூலம் கொடுத்தார்.

உடனே சர்க்கார் வக்கீல்:—(அவரை நோக்கி) அந்த பிடில் வித்துவான் உமக்கெழுதிக் கொடுத்த ஒப்பந்தப் பத்திரத்தைக்கொண்டு வரும்படி சம்மன் வந்ததே. அதைக் கொண்டுவந்தீரா?

சி. நாயுடு:—இதோ கொண்டுவந்திருக்கிறேன். (ஒரு பத்திரத்தை விசாரணை குமாஸ்தாவிடத்தில் கொடுக்கிறார்)

ச. வக்கீல்:—இந்தப் பத்திரம் அவருடைய கையாலேயே எழுதி ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டதா?

சி. நாயுடு:—ஆம்.

ச. வக்கீல்:—(கருப்பாயியின் மொந்தையிலிருந்த துண்டுக் கடிதத்தை எடுத்துக் காட்டி) இது யாருடைய எழுத்தென்பதைப் பார்த்துச் சொல்லும்.

சி. நாயுடு:—இது பிடில் வித்துவான் குழந்தையை விற்றவனுக்கு எழுதிக்கொடுத்த துண்டு காகிதம். இந்த எழுத்தும் நான் இப்போது தாக்கல்செய்த பத்திரத்தின் எழுத்தும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறது பார்த்தீர்களா—என்றார்.

உடனே ஜட்ஜிதுரை சின்னையா நாயுடுவை வெளியில் போயிருக்கும்படி சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டு, இராயப்பேட்டை வைத்தியசாலை சர்ஜன் துரையையும் மதனகோபாலனையும் மறுபடியும் கூப்பிடும்படி உத்தரவு செய்ய, அவர்களிருவரும் திரும்பவும் உள்ளே வருவிக்கப்பட்டனர். சர்ஜன் துரை சாட்சிக் கூண்டில் நிற்க வைக்கப்பட்டு மறுபடியும் பிரமாணம் செய்விக்கப்பட்டார்.

மதனகோபாலனை ஜட்ஜி தமக்கருகில் வரவழைத்து அவனது மார்பிலிருந்த மச்சத்தை உற்றுப் பார்த்தபின், சாட்சிக் கூண்டில் நின்ற சர்ஜன் துரைக்கெதிரில் அவனை நிற்கச்செய்து, "ஐயா! சர்ஜன் துரையவர்களே! உங்களுக்கு முன்னால் நிற்கும் யௌவனப் புருஷனுடைய மார்பிலிருக்கும் மச்சத்தையும், கைதிக் கூண்டில் நிற்கும் சிறுவருடைய மார்பிலிருக்கும் மச்சத்தையும் தயை செய்து ஒத்திட்டுப் பாருங்கள்" என்றனர். உடனே சர்ஜன் துரை மதனகோபாலனை அழைத்துக்கொண்டு மைனரிருந்த இடத்திற்குப் போய் இருவரையும் பக்கம் பக்கமாக நிறுத்தி, இருவரது மச்சங்களையும் உற்று நோக்கி, தமது மடியிலிருந்த ஒரு பூதக்கண்ணாடியை எடுத்துக் கண்ணில் வைத்துப் பார்த்து அரைநாழிகை நேரம்வரையில் ஆராய்ச்சி செய்து, இரண்டையும் பென்சலால் அளந்து பார்த்தபின் திரும்பவும் சாட்சிக் கூண்டின்மேல் ஏறி நின்றவராய், "கோர்ட்டார் அவர்களுடைய உத்தரவுப்படி இரண்டு மச்சங்களையும் ஒத்திட்டு ஆராய்ந்து பார்த்தேன்; இரண்டும் ஒரே நீள அகல முடையனவாக இருக்கின்றன. ஒருவனுடைய மார்பில் மச்சம் எந்த இடத்திலிருக்கிறதோ அதே இடத்தில் மற்றவருடைய மார்பிலும் அது இருக்கிறது. இப்படி இருவருக்கும் பிறப்பிலேயே மச்சம் இருப்பது சந்தேகம். ஆகையால் ஏதோ காரணத்தை முன்னிட்டு, ஒருவருடைய மச்சத்தைப் போல இன்னொருவருக்கு மனிதரால் செயற்கையாக உண்டாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்." என்றார்.

ஜட்ஜி:—யாருடையது இயற்கையானது, யாருடையது மனிதரால் உண்டாக்கப்பட்டது என்பது தெரிகிறதா?

சர்ஜன்:—தெரிகிறது. கைதிக்கூண்டி லிருப்பவருடைய மச்சம் சுடப்பட்ட தழும்புபோல இருக்கிறது. மற்றவருடையது இயற்கையாக உண்டான மச்சமாக இருக்கிறது.—என்றார்.

அவ்வளவோடு சர்ஜன் துரை வெளியில் அனுப்பப்பட்டார். மைசூர் சின்னையா நாயுடுவின் வாக்குமூலம் முடிந்தவுடனே அங்கிருந்த ஜட்ஜி வக்கீல்கள் மற்ற ஜனங்கள் ஆகிய எல்லோர் மனதிலும் கொஞ்ச நெஞ்சம் மிகுதியாயிருந்த சந்தேகங்கள் யாவும் தீர்ந்து போயின. கருப்பாயியின் வாக்குமூலத்தில் ஓர் அக்ஷரங்கூடத் தவறில்லையென்றும், மதனகோபாலனே உண்மையான மாரமங்கலம் மைனரென்றும், மற்றவன் அம்பட்டக் கருப்பாயிக்கும் கொறவனுக்கும் பிறந்தவனென்றும், தனது ரகசியத்தை அவள் வெளியிட்டு

விடுவாள் என்கிற பயத்தினாலோ, அல்லது, தானும் பாலாம்பாளும் சேர்ந்து கருப்பாயியை அடித்துக் கட்டி சமுத்திரத்தில் போட்ட விஷயத்தை அவள் வெளியிட்டு விடுவாளென்ற பயத்தினாலோ மைனர் அவளைக் கொன்றது உண்மையென்றும், சகலமான ஜனங்களும் அபிப்பிராயப்பட்டனர்.

உடனே ஜட்ஜி பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையை நோக்கி, "சர்க்கார் பக்கத்து சாட்சிகளின் விசாரணை தீர்ந்துபோய்விட்டது. தாங்கள் குற்றவாளிகளிடத்தில் கலந்து பேசி, அவர்கள் சொல்லும் சமாதானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, குறுக்கு விசாரணை செய்யலாம். அதன்பொருட்டு தங்களுக்கு அவகாசம் வேண்டுமானால், இந்த விசாரணையை நாளையதினம் வரையில் நிறுத்திவைப்பதன்றி, தாங்கள் கைதிகளோடு பேசுவதற்கும் வசதி செய்துகொடுக்கிறோம். ஒரு தலைச் சார்பாக விசாரணை நடத்தப்பட்டதென்ற பழிக்கு ஆளாக நாங்கள் ஒருநாளும் இடந்தரமாட்டோம்" என்று அன்பாகவும் மனப்பூர்வமாகவும் கூறினார். அந்த சமயத்தில் சிவஞான முதலியார் சடக்கென்று எழுந்து பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையின் காதில் ரகசியமாக ஏதோ சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல, உடனே, பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை எழுந்து நின்று சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்த முகத்தோடு ஜட்ஜிகளை நோக்கி, "வக்கீல்களும், பாரிஸ்டர்களும் கூலிக்காரர்களுக்கு சமமானவர்களென்று சொல்வது அதிகமாகப் பொய்யாகாது. அவர்களை நியமிக்கிறவர்கள் என்ன வேலை செய்யச்சொல்லுகிறார்களோ அதைச் செய்ய அவர்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குமேல் அதிகமாகச் செய்ய அவர்களுக்கு எவ்வித அதிகாரமுமில்லை. நாங்கள் இந்தக் குற்றவாளிகளின் போஷகர்களால் நியமிக்கப்பட்டோம். அவர்கள் ஒரு விஷயம் சொல்லுகிறார்கள்; அது எங்களுக்கும் நியாயமாகவே தெரிகிறது. இறந்துபோன மாரமங்கலம் பெரிய ஜெமீந்தார் எழுதிவைத்துள்ள உயிலின்படி போஷகர்கள் உண்மையான மைனருக்காக எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் செலவு செய்ய அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இதுவரையில் இந்த முதல் குற்றவாளிதான் உண்மையான மைனரென்று நம்பி, அவரைத் தப்பவைக்கும் பொருட்டு ஏராளமான பணத்தை வாரி இறைத்தார்கள்; அவர் உண்மையான மைனரல்லவென ருஜுவாகி இருக்கிறதென்று அவர்கள் அபிப்பிராயப்படுவதால், இனிமேல் அவர்பொருட்டு பணம் செலவழிக்கத் தங்களுக்கு

எவ்வித அதிகாரமுமில்லையென்று போஷகர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள்; ஆகையால் எங்களுக்குக் கூலியுமில்லை; வேலையுமில்லை. இந்த வழக்கில் எங்களுக்கு இனி எவ்வித சம்பந்தமுமில்லை. எனக்கு வேறொரு ஜட்ஜியின் கச்சேரியில் அவசரமான ஜோலி இருப்பதால், நான் உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்'' என்று கூறி ஜட்ஜி துரைக்கு வந்தனம் செய்துவிட்டு, அந்த மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டார்.

அந்த மகா விநோத சம்பவத்தைக் கண்ட யாவரும் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிக வியப்பும் திகைப்புமடைந்து அந்த அபூர்வமான வழக்கு எப்படித்தான் முடியுமோவென்று பேராவல் கொண்டு நின்றனர்.

உடனே ஜட்ஜி துரை மைனரை நோக்கி, "ஐயா! இப்போது சாட்சிகள் யாவரும் கொடுத்த வாக்குமூலங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தீரே; நீர் இந்தக் கொலைக் குற்றத்தைச் செய்ததுண்டா இல்லையா?" என்றார்.

அப்போது மைனரது மனநிலைமை இன்னவிதமாகத்தான் இருக்கிறதென்பதை எழுதுவது மகா அசாத்தியமான காரியம். தான் கருப்பாயியின் மகனென்று சொல்லப்பட்டதை அவன் ஆரம்பத்தில் பொருட்படுத்தாமலிருந்தானாகையால், தான் அவளைக் கொல்ல நியாயமில்லையென்று நம்பி ஜட்ஜி தன்னை விட்டுவிடுவார்களென்று மைனர் உறுதியாக நம்பி இருந்தான். கருப்பாயியின் வாக்குமூலத்தின் பிறகு, தான் உண்மையான மைனரல்லவென்ற நிச்சயம் அவனது மனதிலேயே உண்டாகிவிட்டது. டாக்டர் கேசவலு நாயுடு, மைசூர் சின்னையா நாயுடு, மச்சத்தைப் பரீட்சித்த சர்ஜன் முதலியோர்களது வாக்குமூலங்களைக் கேட்டபிறகு எல்லா விஷயங்களும் உண்மையென்பது அவனுக்கே தெளிவாகிவிட்டது. கடைசியாக பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை பேசிவிட்டுப் போனபிறகு அவனது நாடி முற்றிலும் வீழ்ந்துபோய்விட்டது. அந்த துரை முடிபுவரையில் இருந்து சாட்சிகளெல்லோரையும் குறுக்கு விசாரணை செய்து, வாதாடியிருந்தாலாகிலும் தான் தப்பிப் பிழைக்கலாமென்ற சொற்ப நம்பிக்கையாகிலும் இருக்கும். இப்போது தான் தப்புவதும் சந்தேகமாகத் தோன்றியது. தப்பிவந்தாலும், தன்னை மைனரென்று தனது போஷகர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்களென்பதும் நிச்சயமாகத் தெரிந்தது, ஆகையால் தான் இனியென்ன

செய்வதென்பதைப்பற்றி அவனது மனம் பதறித் தவித்தது. அதுகாறும் அபாரமான செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலுமிருந்து சுகமநுபவித்து, எல்லோராலும் வணங்கப்பட்டிருந்த தான் கொலைகாரனென்றும் அம்பட்டச்சிக்கும் கொறவனுக்கும் பிறந்த இரு பிறப்பு ஜாதியானென்றும் பெயரெடுத்துப் பரம தரித்திரனாய் உலகத்தில் இருப்பதைவிட, உயிரை விட்டுவிடுவதே நல்லதென அவனுக்குத் தோன்றியது. அவன் தான் செய்த தவறுகளையெல்லாம் அந்த சமயத்தில் மனதார உணர்ந்தான்; தனது சொந்தத் தாயையே தான் கொன்றுவிட்டதைப்பற்றி அவனது மனம் வருந்தியது. அவனது மனம் புண்பட்டு இரத்தம் சிந்தியது. கேவலம் கீழ்ச்சாதியில் பிறந்த தன்னை, ஐசுவரியலக்ஷ்மி மகா உன்னதமான பதவியில் வைக்க, அதை வகித்துக்கொள்ள மாட்டாமல், தான் தனது அதம குணங்களினால் கேவலம் இழிந்த நடத்தைகளை மேற்கொண்டு தானே தன்னைத் தனது பழைய நிலைமைக்கு கொண்டுவந்ததன்றி, தனது உயிருக்கே சேதம் வரக்கூடிய மகா பயங்கரமான ஸ்திதிக்குத் தான் வந்துவிட்டதை நினைத்து நினைத்து அவன் கரைகடந்த துயரமும் வேதனையும் அடைந்து தத்தளித்து இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் யோசித்தான். தனது தாயைத் தான் கொன்ற குற்றமே தன்னை அடித்துவிட்டதென்ற எண்ணம் தோன்றியது. இனி தான் இருப்பதைவிட இறப்பதே நன்மையானதென்று அவன் உறுதி செய்துகொண்டு ஜட்ஜியை நோக்கி, "ஜட்ஜி துரைகளே! நான் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்தது வாஸ்தவந்தான். சாட்சிகள் சொன்னதெல்லாம் நிஜமான சங்கதிகளே" என்று மிகவும் விசனத்தோடு கலங்கிக் கூறினான்.

அவனது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்ட ஜனங்களினது கண்களில் கண்ணீர் மளமளவென்று உதிர்ந்தது. "ஐயோ பாவம்!" என்று சிலர் தமது அநுதாபத்தை வெளியிட்டனர். அப்போது ஜட்ஜி மறுபடியும் மைனரைப் பார்த்து மிகுந்த அநுதாபமும், இரக்கமும் தோன்ற, "ஐயா! இதை விளையாட்டாக நினைத்துப் பேசாதீர். இப்படி ஒப்புக்கொள்வதால், உமக்கு எப்படிப்பட்ட தண்டனை பலிதமாகுமென்பதை நீர் எண்ணி உண்மையாகப்பேசும்; பயந்துகொண்டு உளறவேண்டாம். நீர் இந்தக் குற்றத்தை உண்மையில் செய்யாமலிருந்தால் செய்யவில்லையென்று சொல்லும். உமக்கு சாக்ஷிகளிருந்தால் அவர்களுடைய ஜாப்தாவொன்று கொடும். அவர்

களை நாங்கள் வருவித்து விசாரித்து அதன் பிறகு முடிவு செய்கிறோம். உமக்கு வக்கீல் வைக்க சக்தியில்லாவிட்டால், சர்க்கார் செலவில் நாங்கள் உம்முடைய பக்கத்தில் பேச ஒரு வக்கீல் அமர்த்துகிறோம்" என்று மிகவும் அன்பாகவும் விசனமாகவும் கூறினார். மைனர் அப்போதும் பிடிவாதமாகப் பேசத்தொடங்கி, "இல்லை இல்லை. நானே அவளை உண்மையில் கொன்றவன். எனக்கு சாட்சிகள் ஒருவருமில்லை. கொலைக்குற்றம் செய்தவனுக்கு மரண தண்டனை கிடைக்குமென்பதை அறிந்தே நான் பேசுகிறேன்." என்று அழுத்தமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்ட ஜட்ஜி, மைனருக்குப் பக்கத்தில் தத்தளித்துத் திருட்டு விழி விழித்து மகா சங்கடமான நிலைமையில் நின்ற பாலாம்பாளை நோக்கி, "ஏ பெண்ணே! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? நீயும் இந்த மனிதரும் சேர்ந்து கருப்பாயியை அடித்து வதைத்துக் கட்டி சமுத்திரத்தில் போட்டது கொலை செய்ய முயற்சித்த குற்றமாகிறது. அதை நீ செய்ததுண்டா இல்லையா?" என்றார்.

பாலாம்பாள், "நான் எவ்விதக்குற்றமும் செய்யவில்லை" என்று உடனே கூறினாள். ஜட்ஜி, "உனக்கு சாட்சிகள் யாராவது இருந்தால் அவர்களுடைய விலாசத்தைச் சொல்" என்றார்.

பாலாம்பாள், "இந்த மைனர்தான் எனக்குசாட்சி." என்றாள்.

உடனே மைனர் ஜட்ஜியை நோக்கி, "ஆம்; இவளுக்கு நான்தான் சாட்சி; இவளும் என்னோடுகூட இருந்து என்னுடைய தாயை அடித்துச் சித்திரவதை செய்தாள். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்துதான் அவளைக் கட்டித் தூக்கிக்கொண்டுபோய் சமுத்திரத்தில் போட்டோம்." என்றான்.

அதைக் கேட்ட ஜட்ஜியும் மற்றவர்களும் இரக்கமாக நகைத்தனர். உடனே ஜட்ஜி மறுபடியும் பாலாம்பாளை நோக்கி, "பெண்ணே! உனக்கு இவ்வளவு அநுகூலமாக வாக்குமூலம் கொடுக்கும் இந்த மனிதரையா நீ சாட்சியாகக் கோரப்போகிறாய்? இவரைத் தவிர வேறே சாட்சிகளில்லையா?" என்றார்.

பாலாம்பாள், "வேறே சாட்சிகளில்லை. நான்தான் சாட்சி" என்றாள். அவ்வளவோடு அந்த மகா புதுமையான வழக்கின் விசாரணை முடிவுபெற்றது. உடனே சர்க்கார் வக்கீல் எழுந்து நின்று பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை குறுக்கு விசாரணை செய்த சில சாட்சி

களையெல்லாம் ஒருவர்பின்னொருவராக வரவழைத்து புனர்விசாரணை செய்த பிறகு, மிகவும் ஆடம்பரமாக வாதாடித் தமது கட்சியின் சாட்சிகள் ருஜுப்படுத்திய விஷயங்களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டி எல்லா அம்சங்களைப்பற்றியும் விஸ்தாரமாக விரித்துப் பேசி முடித்தார். அவரது வாதத்தில் சாட்சிகள் சொன்ன விஷயங்களையெல்லாம் திரும்பவும் சொல்லவேண்டி வருமாதலாலும், ஜட்ஜியின் தீர்மானத்திலும் எல்லா விஷயங்களும் வருகின்றனவாதலாலும், அவரது வாதத்தையெல்லாம் அப்படியே சொல்வது மிகையாதலன்றி வாசகர்களுக்கும் துன்பகரமாக இருக்குமென வெண்ணி, அதை விவரிக்காமல் விடுக்கிறோம்; சர்க்கார் வக்கீல் தமது வாதத்தை முடித்துக் கீழே உட்கார்ந்தவுடன், ஜட்ஜி ஜூரிமார்களை நோக்கி, "உங்களுடைய அபிப்பிராயமென்ன? கைதிகள் குற்றவாளிகளா அல்லவா?" என்றார். அவர்கள் தங்களுக்குள் அரை நாழிகை நேரம்வரையில் யோசனை செய்து, "கைதிகள் குற்றவாளிகளே" என்று கூறினர்.

உடனே ஜட்ஜி யோசனை செய்து தமது தீர்மானத்தை எழுதி முடித்தார். அதன் சாரம்சம் அடியில் வருமாறு:—

நாம் இதுவரையில் எத்தனையோ வேடிக்கையான வழக்குகளைப் பரிசீலனை செய்திருக்கிறோமானாலும், அவைகளெல்லாவற்றிலும் இது மிகவும் அபூர்வமானதாக இருக்கிறது; இந்த விசாரணையில் எதிர்பாராத புதிய விஷயங்களெல்லாம் வெளியாயின. முதற் குற்றவாளியின் கட்சியிலிருந்து மகா திறமையோடு வாதித்த பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை இந்த விசாரணையின் முடிபுவரையி லிருந்திருப்பாரானால், அவரது விசேஷ புத்தியின் பலன் நமக்குப் பரிபூரணமாகக் கிடைத்திருக்கும். அவர் இந்த வழக்கிலிருந்து இடையில் விலகிக்கொள்ள நேர்ந்தது நிரம்பவும் விசனிக்கக்கூடிய சம்பவம்; இருந்தாலும், அவர் எடுத்துக்காட்டிய முக்கியமான ஓர் ஆட்சேபத்துக்கு நாம் சமாதானம் சொல்லக் கடமைப்பட் டிருக்கிறோம். மாரமங்கலம் சமஸ்தானாதிபதியின் உண்மையான பிள்ளை யாரென்பதை இப்போது விசாரிப்பதற்கு இந்தக் கோர்ட்டாருக்கு அதிகாரமில்லையென்பதையும், அது சிவில் சம்பந்தமான விஷயமென்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்; யார் உண்மையான வார்சுதார் என்ற விஷயத்தை நாம் இப்போது முடிவு கட்டி அந்தப்படி சமஸ்தானத்தின் சன்னத்தை அவர் பேருக்கு மாற்ற நமக்கு அதிகாரமில்லையென்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அந்த அதிகாரம் ஜில்லா கலெக்

டரைச் சேர்ந்ததென்பது நமக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. இருந்தாலும், நாம் இந்த வார்சு விஷயத்தை எதற்காகப் பரிசீலனை செய்ய நேர்ந்ததென்றால், இந்த மைனர் அவருக்கு எவ்வித சம்பந்தமுமில்லாத எவளோ ஒரு கிழவியைக் கொன்றுவிட்டாரென்றால், அதற்கு அர்த்தமில்லாமல் போகிறதன்றி, அவர் பைத்தியம் பிடித்தவராக இருந்தாலன்றி, அப்படிச்செய்ய நியாயமில்லையென நினைக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. அந்தக் கிழவியை இவர் ஏதோ ஓர் உள்கருத்தோடுதான் கொன்றிருக்கிறாரென்பதையும், அதனால் அவருக்கு என்ன அநுகூலம் ஏற்படுவதைக் கருதி அப்படிக் கொன்றாரென்பதையும், சர்க்கார் கட்சியார் ருஜுப்படுத்தாவிட்டால், இவர்பேரில் கொலைக்குற்றம் சுமத்த சட்டம் இடங்கொடுக்காது. ஆகவே, இவருக்கும் அவளுக்கும் உள்ள சம்பந்தமோ, உறவு முறைமையோ, அல்லது, வேறுவிதத் தகராறோ என்ன என்பதை சர்க்கார் கக்ஷியார் முன்னாக ருஜுப்படுத்தியே தீரவேண்டும். கருப்பாயி இவர்களுடைய பங்களாவின் தென்னஞ் சோலையில் ஒளிந்திருக்க, இவர்கள் அவளைக் கண்டுபிடித்து அடித்துச் சித்திரவதை செய்த சமயத்தில், தான் இவருடைய தாய் என்பதை அவள் வெளியிட்டவுடனே, இவர்கள் அதிக உக்கிரமாக அவளை அடித்துக் கீழே வீழ்த்திக் கைகால்களை யெல்லாம் கட்டி சமுத்திரத்தி லெறிந்துவிட்டார்கள்; இவர்கள் அவளை அவ்வளவு கொடூரமாக நடத்தி அப்படிப்பட்ட கொலை செய்வதற்கு, அவள் இவருடைய தாயென்பதை வெளியிட்டதே காரணமாக இருக்கவேண்டுமன்றி, அவள் முதல்நாள் ரிஜிஸ்டரான பத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போனதையும், மறுநாள் வந்துஏதோ உத்தேசத்தோடு ஒளிந்திருந்ததையும் எண்ணிஇவர்கள் அவ்வளவு கொடிய கொலையைச் செய்திருப்பார்களென்று நினைக்க முடியாது. ஒரு கிழவி சமுத்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாருடைய பங்களாவி லிருக்கிறாளென்ற விஷயம், அதற்கு சமீபத்திலுள்ள இவர்களுடைய பங்களாவுக்கு எட்டியே இருக்கவேண்டும். மறுநாள் இவர்கள் அதை கேட்டிருப்பார்கள். அதன் பிறகு இவர்களுக்கு பயமுண்டாகிவிட்டது. தாங்கள் அவளைக் கொல்லமுயன்றோ மென்பதை அவள் வெளியிடுவாளென்ற பயமும், அவள் தம்முடைய தாயென்பதையும் அவள் அவசியம் வெளிப்படுத்துவாளென்ற பயமும் உண்டாக, அதனாலேதான் இந்த மைனர் மறுநாள் மாலையில் கிருஷ்ணாபுரத்து ஜெமீந்தாருடைய பூஞ்சோலையில் மறைந்திருந்து, அவள் முக்கியமான ரகசியத்தை வெளி

யிடப்போகும் சமயத்தில் அவளைக் குத்தினுரென்பது பகிஷ்கார மாகத் தெரிகிறது. அதுவும் தவிர, இறந்துபோன கிழவி தனது வாக்குமூலத்தில், தான் இவருடைய தாயென்றும், அதை வெளி யிட்டதன் மேலேதான் தன்னை இவர்கள் கொன்ருர்களென்றும் கூறியிருக்கிருள். ஆகையால் அவள் தாய், இவர் பிள்ளை என்பது எவ்வளவு தூரம் உண்மையானது என்பதையும், அந்தக் காரணத் தைக்கொண்டே இவர் இந்தக் கொலையைச் செய்திருப்பாரா என் பதையும் கோர்ட்டார் பரிசீலனை செய்வது கட்டாயமான பொறுப் பாகிவிட்டது.

கருப்பாயியின் பிள்ளையான இவர் கல்யாணியம்மாளுக்கு எப் படிப் பிள்ளையாளுரென்பதை விளக்குவதற்குக் கல்யாணியம்மா ளுடைய உண்மையான பிள்ளை எப்படி மறைந்து போனுரென்பதும், அதைக் கருப்பாயி எப்படி அறிந்துகொண்டு தன் மகனைக் கொணர் ந்து கொடுத்தாளென்பதும் அவசியமாகத் தெரியவேண்டிய விஷ யங்கள். ஆகையால், இந்த மைனர் அவளை என்ன கருத்தோடு கொன்ருரென்பதற்கு, மாரமங்கலம் சமஸ்தானுதிபதியின் உண்மை யான மைனர் காணுமற்போனது முதல், இவர் வேஷதாரி மைனராக் கப்பட்டது வரையிலுள்ள விஷயங்கள் யாவும் இந்தக் கோர்ட்டாருக் குத் தெரியவேண்டிய முக்கியமான அம்சங்களாகிவிட்டன. ஆகவே, அதற்கும் இதற்கும் நெருக்கமான சம்பந்த மிருக்கிறதென்று நாங் கள் அபிப்பிராயப்படுகிறேம்.

சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து, இவர்களிருவரும் முதல்நாளைய சாயுங்காலம் அவளைக் கொல்ல முயன்ற குற்றத்தைச் செய்திருக் கிருர்கள்; மறுநாள் சாயுங்காலம் முதல் குற்றவாளி கிழவியைக் கொலை செய்த குற்றம் செய்திருக்கிருர். இந்த விஷயம் சாட்சிகளால் ருஜுவாகி இருக்கிறது. பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரை சாட்சிகளைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ததில், அவர்களுடைய வாக்குமூலத்துக்கு மதிப்பில்லாமல் செய்ய அவர் முயற்சித்திருக்கிருர். ஆனுல், அவர் யாருக்காகப் பரிந்து பேசினுரோ அவரே குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டுவிட்டா ராகையால், பாரிஸ்டர் குரோட்டனுடைய விசார ணைகள்யாவும் பயனற்றுப்போய்விட்டன. ஆகையால் கொலை செய்த குற்றத்துக்காக சட்டப்படி ஏற்பட்டுள்ள பூரணமான தண்டனையை முதற் குற்றவாளிக்கும், கொலைசெய்ய முயற்சித்த குற்றத்துக்கு ஏற்பட்ட தண்டனையை இரண்டாவது குற்றவாளிக்கும் செய்து

வைக்க நாம் கடமைப்பட்டவர்களாகிவிட்டோம் ஆனால், நமது தீர்மானத்தை முடிக்குமுன், இந்த வழக்கில் வெளியான ஒரு முக்கியமான விஷயத்திலும் நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிட வேண்டியிருக்கிறது. கல்யாணியம்மாளுடைய உண்மையான பிள்ளை மதனகோபாலன் என்பதும், அவர் இத்தனை வருஷ காலமாகத் தம்முடைய சொத்து சுதந்தரங்களையெல்லாம் அநுபவிக்கமாட்டாமல் இருந்துவந்தாரென்பதும், இந்த முதல் குற்றவாளியான கருப்பாயியின் குமாரர் இத்தனை வருஷகாலம் அக்கிரமமாக மைனரின் ஸ்தானத்திலிருந்துவந்திருக்கிறாரென்பதும், ஆனால் கல்யாணியம்மாள் அந்த விஷயத்தில் கருப்பாயி பொன்னம்மாள் ஆகிய இருவர்களாலும் ஏமாற்றப்பட்டுப் போனாளென்பதும் சந்தேகமற ருஜுவாகியிருக்கின்றன. அந்த சமஸ்தானத்தின் சன்னத்தை மதனகோபாலன் என்பவர் பேரில் மாற்றுவதற்கு ஜில்லா கலெக்டர் துரை கடமைப்பட்டவராதலால், அவர் அவ்வாறு உடனே மாற்றுவது சட்ட சம்மதமென்பதை நாம் அவருக்குச் சிபார்சு செய்கிறோம். ஆனால், கல்யாணியம்மாள் பலவருஷங்கள்வரையில் முதல் குற்றவாளியே தமது பிள்ளையென்று மதித்து வந்து, பிறகு உண்மையை அறிந்துகொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நிலைமையில், எந்த மனிதரானாலும், தாம் அதுகாறும் செய்துவந்தது பெருத்த தவறென்பதை பகிரங்கப்படுத்தமாட்டார்கள், ஆகையால். அதற்குப் பின்னாலும் அந்த அம்மாள் இந்த ரகசியத்தை மறைத்துவைத்தது மன்னிக்கத்தக்க குற்றமென்று நாம் அபிப்பிராயப்படுகிறோம். வேலைக்காரியான பொன்னம்மாளே இந்த மோசக்கருத்து நடப்பதற்கு மூலாதாரமானவளாக இருந்தாலும், அவள் தனது எஜமானியம்மாள்மீது வைத்த அளவிறந்த அபிமானத்தினால் அப்படிச் செய்தாளேயன்றி, தனது சொந்த லாபத்தை உத்தேசித்து அப்படிச் செய்ததாகத் தோன்றவில்லை. அவள் அப்படிச் செய்தது சட்டப்படி குற்றமாகுமானால், போலீசார் அவள்மீது பிரத்தியேகமான ஒரு வழக்கை நடத்த இதன் மூலமாக அநுமதிக்கப்படுகிறார்கள். இது நிற்க, இனி நாம் இந்தக் குற்றவாளிகளுக்கு இன்னின்ன தண்டனை என்று சொல்வதொன்றே மிஞ்சி நிற்கிறது, சட்டத்தைக் கண்டிப்பாக நிறைவேற்றுவதானால், முதல் குற்றவாளிக்கு மரண தண்டனையே உரியதாகும்; இவர் இத்தனை வருஷகாலம் மைனராக இருந்தது இவருடைய குற்றமல்ல. பிறருடைய மோசத்தினால் இவர் அப்படி இருக்க நேர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட பெருத்த பதவிக்கு தான் இயற்

கையிலேயே உரியவரென்று இவர் நினைத்திருக்க, அந்தக் கிழவி திடீரென்று தோன்றி இவர் தன்னுடைய பிள்ளை என்றால், இவருக்கு அவள்மீது பெருத்த ஆக்கிரோஷமும் பகைமையும் கடுங் கோபமும் உண்டாவது மனித இயற்கைதான். அதோடு இந்தக் குற்றத்தைச் செய்ததாக இவரே ஒப்புக்கொண் டிருப்பதையும், இவர் அறியாத சிறிய பிள்ளை என்பதையும் கருதி, இவருடைய விஷயத்தில் காருண்யம் பாராட்டி இவரை நாம் தீவாந்தர சிக்ஷைக்கு ஆளாக்கி இருக்கிறோம். கிழவியைக் கொலை செய்ய முயற்சித்த குற்றத்துக்காக பாலாம்பாளுக்கு இரண்டு வருஷக் கடினகாவல் சிக்ஷை விதித்திருக்கிறோம்.—என்று எழுதப்பட்டிருந்த தீர்மானம் படிக்கப் பட்டது.

உடனே ஜெவான்கள் குற்றவாளிகளை அழைத்துக்கொண்டு போக முயல, போலி மைனர் பெருத்த கூச்சலிட்டு முரண்டி ஜட்ஜியை நோக்கி, "ஐயா! எனக்கு தீவாந்தர சிக்ஷை வேண்டாம். எனக்கு மரண தண்டனையே கொடுத்துவிடுங்கள்; நான் இனிமேல் உயிரோடிருக்க மாட்டேன். எப்படியும் நீங்கள் என்னைக் கொன்றே தீரவேண்டும்; கிழவியைக் கொன்றதாக நானே ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி இருக்க, என்னைக் கொன்றுவிட வேண்டுமேயன்றி எனக்குக் கருணைகாட்ட உங்களுக்கு அதிகாரம் ஏது? கருணை காட்டும்படி நான் கேட்டுக்கொண்டேனா?" என்று கூறிக்கூச்சலிட்டான். பாலாம்பாள், "ஐயா தொரைகளே! நான் இந்தக் குற்றத்தையே செய்யவில்லை. இந்த மைனர்தான் அடித்துக் கொன்றான். நான் பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண் டிருந்தேன். என்னை அநியாயமாக தண்டிக்கிறீர்களே; நான் ஜெயிலுக்கு வரவேமாட்டேன்" என்று கூக்குரலிட்டுப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கினாள். ஜட்ஜிதுரை ஜெவான்களைப் பார்த்து அவர்களைக் கொண்டுபோகும்படி சைகை செய்ய அவர்கள் கைதிகளிருவரையும் தொட்டு பலவந்தமாக இழுத்துக் கொண்டு போயினர். ஜட்ஜியும் உடனே தமது ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து சென்றார்.

அதே சமயத்தில் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் ஓடோடியும் வந்து, மதனகோபாலனைக் கட்டியணைத்து ஆநந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து, "அப்பா! குழந்தாய்! சத்தியம் எப்படியும் வெல்லும் என்பது நிஜமாகிவிட்டது! பங்காளியின் சதிமோசத்தினால் நீ உனக்குச் சொந்தமான உன்னத பதவியிலிருந்து விலகியிருக்க நேர்ந்தாலும், உன்

னுடைய யோக்கியதைக்குத் தகுந்த இன்னொரு பெரிய இடத்துக்கே நீ வந்து சேர்ந்தது ஈசுவர கிருபையினுலென்றே நினைக்கிறேன். மாணிக்கக்கட்டி எங்கே போனாலும், அதற்குப் பூஜிதையே ஏற்படு மல்லவா? அதுபோலவே, உனக்கும் ஏற்பட்டது. குழந்தாய்! இவ்வ ளவு காலம்வரையில் இராமர் வனவாசம் செய்ததுபோல உன்னுடைய கிரகசாரத்தினல், நீ உன் தாயையும், தங்கைமார்களையும், சகலமான சம்பத்துகளையும் விட்டிருக்க நேர்ந்தாலும், இப்போதாவது, உன் னுடைய பிறப்புரிமைகளை நீ திரும்ப அடைவதற்கு ஈசுவரன் கிருபை செய்ததைப்பற்றி நான் அடையும் ஆநந்தத்தை என்ன வென்று வெளியிடுவேன்! ஆகா! என்னுடைய தேகம் பூரித்துப் புள காங்கித மடைகிறது! கண்ணே! நீ சகலமான செல்வத்துடனும் வைபோகமாக நீடூழிகாலம் வாழவேண்டும் என்று நான் ஜெகதீச னைப் பிரார்த்திக்கிறேன்." என்று கூறி ஆநந்தசாகரத்தி லாழ்ந்து நெக்குநெக் குருகி அவனை மனமார்ந்த ஆசையோடு இன்னொரு முறை கட்டித் தழுவ, அந்த சமயத்தில் மதனகோபாலன் அது பொய்யோ மெய்யோ கனவோ நினைவோ என்ற சந்தேகத்தினல் வதைப்பட்ட மனத்தினனுய், ஆநந்த மேலீட்டால் வாய்திறந்து பேசவும் மாட்டாமல் தத்தளித்து சுவர்க்கபோக மனுபவிப்பவன் போல, இன்பசுகத்தில் அழுந்தி மிதந்தவனுய் அவரை நோக்கி, "தங்களைப்போன்ற பெரியவர்களுடைய ஆசிர்வாதமும் கிருபையும் என்மேல் பரிபூரணமாக இருக்க, எனக்கு என்ன குறை யிருக்கப் போகிறது! இதுவரையில் நான் மனிதனுனதும், இப்போது நான் இந்தப் புதிய செல்வத்தையும் பதவியையும் அடைவதும் எல்லாம் தாங்கள் கொடுத்த பிச்சையே யொழிய வேறல்ல" என்று மிகவும் உருக்கமாகவும் மனப்பூர்வமான பயபக்தியோடும் கூறினுன். அப் போது கச்சேரியிலிருந்த ஜனக்கும்பல் முழுதும், கல்லும் கரைந் துருகத் தக்கதாக இருந்த அந்தக் காட்சியைக்கண்டு, ஆநந்தபாஷ்பம் சொரிந்தவர்களாய் சமீபத்தில் வந்து மதனகோபாலனது அழகை நோக்கும்பொருட்டு ஒருவர்மீ தொருவர் வீழ்ந்து மோதி யடித்துக் கொண்டு முந்தினர்கள். அந்த சமயத்தில், "விலகுங்கள்; விலகுங் கள்" என்று கூறியவண்ணம் வழிசெய்துகொண்டு வக்கீல் சிவ ஞான முதலியார் மதனகோபாலனண்டையில வந்து கைகுவித்து அவ னுக்கு நமஸ்காரம் செய்து, "ஏதோ இதுவரையில் காலவித்தியா சத்தினுல், தாங்கள் தங்களுடைய சொந்த ஸ்தானத்தை விட்டு வேறே இடத்தில் இருக்க நேர்ந்தாலும், இப்போதாவது தாங்கள்

எங்களிடம் திரும்பிவந்து சேருவது எங்களுக்கு நிரம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது! நான் தங்களுடைய போஷகர்களுள் ஒருவனாகிய வக்கீல் சிவஞான முதலியாரென்பது தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்'' என்று அன்பாகவும் மரியாதையாகவும் கூறினார். அப்போதே கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரது ஆலிங்கனத்திலிருந்து விடுபட்ட மதனகோபாலன் மிகுந்த பதைப்பும் ஆவலும் கொண்டவனாய் சிவஞான முதலியாரைப் பார்த்து, "ஐயா! என்னுடைய தாயார் எங்கே இருக்கிறார்கள்? அவர்களைப்பார்க்கவும் அவர்களோடு பேசவும் என்னுடைய மனம் துடிக்கிறது; தேகம் பறக்கிறது; அவர்களை அதிசீக்கிரத்தில் பார்க்காவிட்டால் நான் மயங்கிக் கீழே விழுந்துவிடுவேன்போல இருக்கிறது. ஒரே நிமிஷத்தில் என்னை நீங்கள் என்னுடைய தாயாரின் சன்னிதானத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும்'' என்று கூறுவதற்குள் ஆவேசத்தினாலும், மனவெழுச்சியினாலும் அவனது வாய் குழறிப்போய்விட்டது. கைகால்களெல்லாம் முறுக்கல் கொள்ளுகின்றன. தேகம் தள்ளாடுகிறது. அவனது பரிதாபகரமான நிலைமையைக் கண்ட எல்லோரும் இன்பமும் துன்பமும் அபாரமாகப் பெருகி யெழுந்த உள்ளத்தினராய் பொங்கிப் பொருமினர். அவனும், கல்யாணியம்மாளும் சந்தித்துப் பேசும் மகா உருக்கமான சந்தோஷக் காட்சியைத் தாங்களும் காணவேண்டுமென் றெண்ணி பொதுஜனங்களும் அவர்களோடுகூடப் போகலாயினர். அந்த சமயத்தில் சிவஞான முதலியார் மதனகோபாலனை நோக்கி, "ஐயா! தங்களுடைய தாயார் அதிக தூரத்திலில்லை. இதோ கச்சேரிக் கெதிரில் தம்புசெட்டித் தெருவிலுள்ள இரண்டாவது வீட்டில் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இங்கே நடந்த வர்த்தமானங்களெல்லாம் சுருக்கெழுத்து மூலமாக எட்டியிருக்கும். அவர்களும் தங்களைப் பார்க்க ஆவல்கொண் டிருப்பார்கள். வாருங்கள் போவோம்'' என்று அவசரமாகக் கூற, மதனகோபாலன் தனது ஆவலினால் மெய்ம்மறந்தவனாய் ஓட்டமாகப் பாய்ந்து பாய்ந்து நடக்கலானான். சிவஞான முதலியார் மதனகோபாலன் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் ஆகிய மூவரும் முதலில் செல்ல, அவர்களைச்சேர்ந்த சுற்றத்தினரும், தொடர்பினரும், பொது ஜனங்களுமான சுமார் ஐந்நூறு மனிதர்கள் பின்னால் தொடர்ந்து வந்தனர். அப்போது மதனகோபாலனது மனமும் தேகமும் ஆகாயத்தில் பறந்தனவென்று சொல்வதே பொருத்தமாகும். தனது தாயை எப்போது பார்க்கக் கிடைக்கும் என்ற ஆவல் மின்சார சக்திபோல அவனைப் பிடித்து

மிகமிக விரைவாகத் தள்ளிக்கொண்டே போனது. இரண்டு நிமிஷ நேரத்தில் எல்லோரும் தம்புசெட்டித் தெருவிலிருந்த அந்த ஜாகையை அடைந்தனர்.

33-வது அதிகாரம்

அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்கும் தாழ்

அந்த ஜாகையின் வாசல்திண்ணையில் வேலைக்காரர்களும் சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாவும் உட்கார்ந்திருந்தனர். இரண்டு சோடாப்புட்டிகள் திண்ணையி லிருந்தன. டாக்டர் கேசவலு நாயுடுவின் வாக்குமூலம் முதல் ஜட்ஜியினது தீர்மானம் வரையிலுள்ள விவரங்களெல்லாம் அடங்கிய சுருக்கெழுத்துக் காகிதங்கள் யாவும் ஷை குமாஸ்தா தமது கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார். சிவஞான முதலியார் முதலிய சகலமான ஜனங்களும் அங்கே வந்ததைக் கண்ட சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாவும் வேலைக்காரர்களும் எழுந்து வணக்கமாக நிற்க, உடனே சிவஞான முதலியார் ஷை குமாஸ்தாவை நோக்கி, "எஜமானியம்மாள் என்ன செய்கிருர்கள்? உள்ளே இருக்கிருர்களா?" என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க, உடனே மேற்படி குமாஸ்தா, "எஜமானியம்மாள் உள்ளேதா னிருக்கிருர்கள். அவர்களுக்கு மயக்கம் வருகிறதென்று. இரண்டு சோடாப்புட்டிகள் வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி என்னை அனுப்பினுர்கள். நான் கடைக்குப் போய் புட்டிகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்து பார்த்தேன் மெத்தையின் கதவு மூடி உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவேளை படுத்துத் தூங்குகிருர்களோ என்னவோ ஒன்றும் தெரியவில்லை. சுமார் இரண்டு நாழிகை நேரமாக நான் இங்கேயிருந்து அடிக்கடி மேலே போய் கதவை அழுத்திப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்." என்ருர்.

அதைக்கேட்ட சிவஞான முதலியார் மிகவும் வியப்படைந்து? "அப்படியானுல், நாங்கள் அனுப்பிய விசாரணை விவரக் காகிதங்களையெல்லாம் நீர் அவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டவில்லையா?" என்ருர். சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தா, "கருப்பாயியின் மரணுந்த வாக்குமூலத்தை நான் படித்தவரையில் அவர்கள் நல்ல நிலைமையிலேதான் இருந்தார்கள். அந்த வாக்குமூலத்தைப் படித்தவுடன், அவர்கள் பைத்தியங்கொண்டவர் போல மாறிவிட்டார்கள்; எழுந்து அங்கு

மிங்கும் போய்த் தடுமாறித் தவித்தார்கள்; உடனே நாற்காலியில் படுத்துத் தமக்கு மயக்கம் வருகிறதென்றும், இரண்டு சோடாப்புட்டிகள் வாங்கிக்கொண்டு வரும்படியும் சொல்லி என்னைக் கீழே அனுப்பினார்கள். நான் கீழே வந்து சோடாப்புட்டிகளோடு போய்ப் பார்க்கிறேன். மேன்மாடத்தின் கதவு உட்புறத்தில் தாளிடப்பட்டிருக்கிறது; அதுமுதல் கதவு திறக்கப்படவே இல்லை.'' என்றார்.

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார், மதனகோபாலன், கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் முதலிய எல்லோரும் பலவித சந்தேகமும் கவலையும் கொள்ளலாயினர். உடனே கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாவை நோக்கி, "உள்ளே அவர்களைத் தவிர வேறே தாதிகள் யாராவது இருக்கிறார்களா?'' என்றார்.

சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தா, "வேறே யாருமில்லை. அவர்களும் நானுமே தனியாக இருந்தோம்.'' என்றார்.

கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார், "அப்படியானால், இது சந்தேகாஸ்பதமாகத்தான் இருக்கிறது. உண்மையாக அவர்களுக்கு மயக்கம் வந்திருந்தால், அந்த நிலைமையில் அவர்கள் தாமிருந்த இடத்தை விட்டுக் கதவுவரையில் வர முடிந்திருக்காது; அப்படி முடிந்திருந்தாலும், கதவை உட்புறத்தில் தாளிட எவ்வித முகாந்திரமுமில்லை. இப்படிப்பட்ட ஆபத்தான விசாரணை சமயத்தில் பட்டப்பகலில் அவர்களுக்குத் தூக்கம் வந்திருக்குமென்று நினைக்கவும் முடியாது. அவர்கள் சுயஉணர்வோடு இருந்திருப்பார்களானால், இந்தவிசாரணையின் மிகுதி விபரங்களை அறிந்துகொள்ளாமல் இரண்டு நாழிகை நேரமாகக் கதவை மூடிக்கொண்டு படுத்திருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால், உள்ளே ஏதோ விபரீதம் நடந்திருக்கிறதென்றே நினைக்க வேண்டி இருக்கிறது. கதவை மூடித் தாளிட்டுக்கொண்டு ஒரு வேளை விஷத்தைக் கிஷத்தைத் தின்றிருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் உண்டாகிறது.'' என்றார்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் திடுக்கிட்டு மிகுந்த பதைப்பும், கலக்கமும், ஆவலும் அடைந்து, "ஐயோ! என்னுடைய அம்மாளை நான் உயிரோடு பார்க்கப் போகிறேனா! ஈசுவரா! என் விஷயத்தில் இதுவரையில் சதிசெய்து, நான் என் தாயாரைப் பார்க்காமல் பிரித்து வைத்த நீ, நான் நிரந்தரமாகவே அவர்களைப் பார்க்க முடியாமல் செய்துவிட நினைக்கிறாயோ! அப்படிச் செய்தால், நான்

இனி இந்த உயிரை ஒரு நொடியும் சுமந்திருப்பேனென்று நினைக்காதே!'' என்று கூறிப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கினான்.

உடனே சிவஞான முதலியார், "சரி; மேலே போய்க் கதவை இடித்துப் பார்ப்போம்'' என்று கூறியவண்ணம், மற்ற எல்லோரையும் வாசலிலேயே இருக்கச் செய்து, கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார், மதனகோபாலன், சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தா, சில வேலைக்காரர்கள் முதலியோருடன் படிகளின் வழியாகஏறி மேன்மாடத்திற்குச் சென்றார். சென்று, வேலைக்காரர்களை விட்டுக் கதவை இடிக்கச் செய்ய, உட்புறம் நிச்சப்தமாக இருந்தது. கதவில் ஏதேனும் இடைவெளி இருக்கிறதோ என்று அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தனர். ஒன்றும் காணப்படவில்லை; அவர்கள் முன்னிலும் அதிக வலுவாக ஓங்கிக் கதவை இடித்து உரக்கக் கூவிப்பார்த்தனர். மறுமொழியே கிடைக்கவில்லை. ஆகையால், உட்புறத்தில் ஏதோ விபரீத சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கிறதென்ற நிச்சயம் எல்லோரது மனதிலும் எழுந்தது; அளவிற்கு மிஞ்சிக் குடித்தவன் முகவிகார மடைந்து தத்தளித்துத் தள்ளாடி விழுந்து பிதற்றுவதுபோல, மதனகோபாலன் கலவரமடைந்து மிகவும் பரிதாபகரமான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டான். வேலைக்காரர்கள் எல்லோரும் பதறிப்போயினர்; அவர்களுள் சிலர் கீழே இறங்கி நாலைந்து வீடுகளிற் கப்பாலிருந்த இரும்புக்கடை யொன்றிற்கு ஓடி உளி, வெட்டிரும்பு, சுத்தியல் முதலிய ஆயுதங்களை வாங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்து மேன்மாடக் கதவைப் பலவந்தமாகத் திறந்துவிட்டனர். உடனே அங்கிருந்தோருள் இரண்டு தாதிகள் மாத்திரம் உள்ளே சென்று மேன்மாடம் முழுதும் பார்த்துவிட்டு மிகுந்த வியப்படைந்தவர்களாய், "எஜமானியம்மாளை எங்கேயும் காணோமே!'' என்றனர். உடனே, அங்கிருந்தோர் யாவரும் பதறிப்போய், அடக்கமுடியாத ஆத்திரத்தோடு உள்ளே நுழைந்து எல்லா இடங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தபின், அங்கே இருந்து மொட்டை மெத்தைக்கு ஏறிய படிக்கட்டைக் கண்டு, அதன் வழியாக மேலேஏறி மொட்டை மெத்தையை யடைந்து, மிகுந்த ஆவலோடும் திகிலோடும் நாற்புறங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்தனர். கல்யாணியம்மாள் எவ்விடத்திலும் காணப்படவில்லை உடனே பெருத்த திகில் ஒவ்வொருவரது மனதிலும் எழுந்து சுருக்கென்று தைத்தது. கல்யாணியம்மாள் மொட்டை மெத்தையிலிருந்து கீழே விழுந்து உயிரை விட்டிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் உண்டாகி, வேதனை செய்யத் தொடங்கி

யது. வீட்டினது முன்புறத்தில் அவள் விழவில்லையென்பது நிச்சயமாகத்தெரிந்தது. அதற்கு இரண்டு பக்கங்களிலும் வீடுகளிருந்தமையால், மிகுதியிருந்ததான பின்புறத் தோட்டத்திலேதான் கல்யாணியம்மாள் விழுந்திருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயமாயிற்று. உடனே, எல்லோரும் பின்புறமாக ஓடி மொட்டை மெத்தையின் கட்டைச்சுவரில் கையைவைத்துக் குனிந்து கீழே பார்த்தனர்; பார்க்கவே, ஆகா! என்ன கொடுமை! என்ன பரிதாபம்! மிகவும் கிடுகிடு பாதாளமாகத் தோன்றிய தரையில் கல்யாணியம்மாளது தேகம் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது அவர்களது திருஷ்டிக்குத் தெரிந்தது. "ஐயோ! அம்மாள் அதோ விழுந்துகிடக்கிறார்களே!'' என்று வேலைக்காரர்கள் மிகுந்த வியப்போடு கூறினர். அங்கிருந்த எல்லோரது உடம்புகளும் பதறிப்போய் கிடுகிடென்று ஆடின. திகிலும் நடுக்கமும் உச்சிமயிரைப் பிடித்து உலுக்கின. அவ்வளவு உச்சியிலிருந்து விழுந்த கல்யாணியம்மாள் அதுகாறும் உயிரோடிருக்க மாட்டாளென்ற நிச்சயம் எல்லோரினது மனதிலும் உண்டானதானாலும், ஒருகால் தெய்வச்செயலாக அவள் உயிரோடிருக்கக் கூடாதா என்ற சந்தேகமும், உடனே அவளிடத்தில் ஓடிப் பார்க்கவேண்டுமென்ற பெருத்த ஆவலும், வீராவேசமும் எல்லோரினது மனதிலும் எழுந்து அவர்களைத் தூண்டின. அப்படியே கீழே குதித்துவிடலாமா என்ற பைத்தியக்கார நினைவும் மூர்க்கமும் சிலருக்கு உண்டானதானாலும் அப்படியே குதித்தால், தங்களது எலும்புகூட மிஞ்சாதென்ற பேரச்சம் அவர்களைப் பின்னுக் கிழுத்தது. அப்போது, "கீழே இறங்கித் தோட்டத்துக்குப் போவோம்'' என்று கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் சொல்ல, யாவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் படிக்கட்டை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பிக்க, அந்த சமயத்தில் மதனகோபாலன் "ஐயோ! என்னம்மா! இப்படியும் மோசம் செய்யலாமா! என்னைப் பிள்ளையென்று ஏற்றுக்கொள்ள உங்களுக்கு மனமில்லையா! அல்லது, நான் கேவலம் வீணை வாசிக்கிறவனாக இருந்தவனென்ற இழிவைக் கருதி என் முகத்தில் விழிக்க மனமில்லையா? ஐயோ! அம்மா! என்னை உண்மையான வார்சுதாரனென்று ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் அதைப்பற்றி நான் கவலைப்பட மாட்டேன்! உங்களுடைய சமஸ்தானத்தில் எனக்கு ஒரு செல்லாக்காசு மில்லையென்று நீங்கள் சொல்வதானாலும், அதற்கும் நான் இணங்குவேனே! நீங்கள் உயிரோடிருந்து என்னைத் தங்களுடைய பிள்ளையென்று ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், அதுஒன்றையே நான் குபேரசம்பத்தாக எண்ணி, நான்

என்னுடைய பழைய நிலைமையிலேயே இருந்து, எப்போதாவது உங்களைப் பார்க்கும்படியான ஆநந்தத்தை அடைந்துகொண்டிருப் பேனே! இப்படியும் மோசம் செய்யலாமா! என் விஷயத்தில் உங்களுக்கு இவ்வளவு வர்மமா! உங்களுடைய வயிற்றில் வந்து பிறந் தும் நீங்கள் உயிரோடிருந்தவரையில் உங்களுக்கு நான் எவ்விதத்தி லும் உபயோகப்படாத மகா பாதகன் ஆகிவிட்டேனே! ஈன்றதாய்க் குப் பயன்படாத இந்தப் பாழும் உடம்பை நான் தூக்கிச் சுமப்பதில் இனி யாருக்கு லாபம்! அம்மா! நான் உங்களை விடமாட்டேன். இந்த உலகத்தில் நான் உங்களைப் பார்த்துப் பேசக் கொடுத்து வைக்காவிட்டாலும், அடுத்த உலகத்திலாவது நீங்கள் என்னைப் புத் திரனென்று ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். இதோ நானும் வருகிறேன்'' என்று பலவாறு பிரலாபித்து நைந்துருகி அழுது அனலிடு மெழுகா யோடிக்கொண்டிருந்த மதனகோபாலன் குபீரென்று கைப்பிடிச் சுவரின்மீது பாய்ந்து தோட்டத்திற்குள் குதித்துவிட்டான். அதைக் கண்ட யாவரும், "ஐயோ! ஐயோ! மதனகோபாலனும் கீழே விழுந்துவிட்டானே! அடே பாவீ! இவனும் மோசம் செய்துவிட்டானே!'' என்று கூறிக்கொண்டே தடதடவென்று விசையாக மெத்தையை விட்டுக் கீழே இறங்கி ஓடிவந்தார்கள். எல்லோரும் இரண்டாவது மாடத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கி, அடி வாசலுக்கு வந்த சமயத்தில் இன்னொரு பயங்கரமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. மதனகோபாலனும் கீழே வீழ்ந்துவிட்டானென்பதை உணர்ந்த கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் தாமும் குதித்துவிடலாமா வென்று எண்ணினாலும், ஒருவேளை மதனகோபாலன் உயி ரோடிருக்கலாகாதா என்ற நம்பிக்கையினால் தூண்டப்பட்டவராய் மெய்ம்மறந்து மேலே இருந்து கீழே ஓடி அடிவாசலிற்கு வந் தார். அதுகாறும் அவருக்கிருந்த மனோதிடமெல்லாம் அந்த இர ண்டு நிமிஷத்திற்குள் விலகிப்போகவே, அவர் ஸ்மரணை தப்பி வேரற்ற மரம்போல திடீரென்று தரையில் வீழ்ந்துவிட்டார். அங்கே வந்த சிவஞான முதலியாரும், மற்ற மனிதர்களும் நடையி லிருந்த உள்கதவைத் திறந்துகொண்டு, அடிக்கட்டின்வழியாகப் பின் புறத் தோட்டத்திற்குப் போக முயல, நடைக்கதவு மூடி வெளிப் புறத்தில் பெருத்த பூட்டினால் பூட்டப்பட்டிருந்ததன்றி, அதன்மேல் ஒரு துணி கட்டி அரக்கு முத்திரைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆகவே, அந்த சமயத்தில் என்ன செய்வதென்பது தோன்றாமையால், அவர்கள் பைத்தியம் கொண்டவர்கள்போல அங்குமிங்குமோடித்தவி

க்கிறார்கள். அப்போது அந்த வீட்டின் பக்கத்திலிருந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்காரன், "இது பஞ்சுக்கிடங்கு; இது நிறையப் பஞ்சுப்பொதிகள் கிடக்கின்றன. இது கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெருவிலுள்ள நரசிம்மலு செட்டியாருடையது. யாராவது அங்கே ஓடித் திறவுகோலை வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்" என்றான். அந்த சமயத்தில் அங்கே பைசைகிலில் வந்து வேடிக்கை பார்த்தவர்களுள் ஒருவர் உடனே அந்த வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு தலைதெறிக்க ஓடினார். இன்னொருவர் அடுத்த தெருவிலிருந்த ஒரு டாக்டரை அழைத்துவரும்பொருட்டு காற்றாகப் பறந்தார். வேறொருவர் சற்று தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த இரண்டு மோட்டார் வண்டிகளை அமர்த்தி அழைத்துக்கொண்டுவந்தார். வாசலிலிருந்தசிலர்கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் ஒரு மறைவில் விடுத்து, ஈரத்துணியைக் கொணர்ந்து முகத்தைத் துடைத்து விசிறிகொண்டு வீசினார்கள். சிவஞான முதலியார் முதலிய மற்ற எல்லா ஜனங்களும் நெருப்பின்மேல் நிற்பவர்போலத் துடிதுடித்து நிற்கிறார்கள்.

அவ்வாறு பதினைந்து நிமிஷநேரம் சென்றது. திறவுகோலுக்குப் போனவர் திரும்பிவந்து சேர்ந்தார். அதற்குள் சிலர் பூட்டின்மேலிருந்த அரக்கு முத்திரைகளையும் துணிக்கட்டையும் விலக்கித் தயாராக வைத்திருந்தனர். அடுத்த நிமிஷத்தில் பூட்டு விலக்கப்பட்டது. கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு ஜனங்களெல்லோரும் ஆவேசம் கொண்டவர்கள்போல உள்ளே ஓடுகிறார்கள். அவ்வளவு உச்சியிலிருந்து விழுந்ததால் இருவரும் சின்னாபின்னமாக நொறுங்கிப் பரமவிகாரமாகவும் கோரமான தோற்றத்தோடுமிருப்பதைத் தாங்கள் பார்க்க வேண்டுமே என்று எல்லோருக்கும் ஒரு பக்கத்தில் மனம் கூசியது. உட்புறம் முழுதும் பஞ்சுப்பொதிகள் குவிந்து மலைபோலக் கிடந்தனவாதலால், அவர்கள் செல்வதற்கு வழிகூடக் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. அப்படி இருந்தும், பலர் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு, வழி செய்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்து, பின்புறத்து வாசலைத் திறந்து கொல்லைப்பக்கத்தை யடைந்தனர். ஆகா! என்ன அதிர்ஷ்டம்! என்ன பாக்கியம்! என்ன ஆநந்தம்! கல்யாணியம்மாளும், மதனகோபாலனும் அசைவற்றுக் கைகால்களையெல்லாம் விரித்துக்கொண்டு பிணம்போலக் கிடந்தனராலும், அவர்களது உடம்பில் அடிபட்ட காயங்களொன்றும் தோன்றவில்லை அப்படி இருந்ததற்கு தெய்வாநுகூலமாக ஒரு வசதி ஏற்பட்டிருந்தது. அந்தப் பஞ்சுக் கிடங்கில், சில

வருஷங்களுக்குமுன் வாங்கி அடைக்கப்பட்டு கட்டுக்கடையாக இருந்த ஐம்பது மூட்டைகளிலிருந்த பஞ்சுகள் மட்கிக் கட்டிதட்டிப்போ யிருந்தமையால், அந்தக் கிடங்கின் சொந்தக்காரர் ஆள்களைக்கொண்டு அந்த மூட்டைகளையெல்லாம் பின்புறக் கொல்லையில் தள்ளிப் பிரித்துவிட்டு, கட்டுதட்டி யிருந்தவைகளையெல்லாம் உடைத்துவிட்டு, இரண்டு மூன்றுநாட்களாக வெயிலில் காயவிட்டிருந்தார். அந்தப் பஞ்சு ஒரு சுமார் 10-கஜ தூரம்வரையில் பரப்பப்பட்டிருந்த தன்றி, தரையிலிருந்து நான்குமுழ கனமுடையதாக இருந்தது. கல்யாணியம்மாளையும் மதனகோபாலனையும் காப்பாற்றவேண்டுமென்றே தெய்வம் அந்த மூட்டைகளை மட்கிப்போகச் செய்து அங்கே மெத்தைபோலப் பரப்பிவைக்கத் தூண்டியதோ என்று எல்லோரும் நினைத்து வியப்புறும்படி அந்தப் பஞ்சுப்பரப்பு அவர்களுக்கெதிரில் காணப்பட்டது. அதைக்கண்ட ஜனங்கள் மிகுந்த ஆவேசமும் நம்பிக்கையு மடைந்து, பஞ்சுப்பரப்பின் மீதேறி அவர்களிருவரும் கிடந்த இடத்தையணுகினர். அந்த சமயத்தில், ஒரு டாக்டரும் அங்கே வந்து குதித்தார். அவரைக் கண்டவுடனே எல்லோரும் விலகி அவருக்கு வழிவிட, அவர் விரைவாகப் பாய்ந்து, முதலில் கல்யாணியம்மாளது இருதயத்தின்மீதும், பிறகு மதனகோபாலனது இருதயத்தின்மீதும், நாடி பார்க்குங்கருவியை வைத்துப் பார்த்தார். உடனே அவரது முகம் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தது. அவர்கள் இறந்துபோய் விட்டார்களோவென்று கவலைகொண்டிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் டாக்டரது முகக்குறிப்பிலிருந்து, அவர்களது உயிர் இருப்பதாக நிச்சயித்துக்கொண்டவர்களாய், மிகுந்தகளிப்பும் ஆநந்தமு மடைந்தனர். அப்போது டாக்டர் சிவஞான முதலியாரை நோக்கி, "இவர்களுடைய உயிருக்கு அபாயம் நேரிடுமோ என்ற பயமே வேண்டாம். கீழே இவ்வளவு கனமாகப் பஞ்சு போடப்பட்டிருந்தாலும், இவர்கள் நிரம்பவும் உச்சியிலிருந்துவிழுந்தார்களாகையால் கிகிலும் அதிர்ச்சியும் உண்டானதால், மூச்சடைத்துப்போய்ப் பொறிகலங்கி இருக்கிறது. அதோடு, இவ்வளவு கனமான மனிதர்கள் அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து வேகமாகக்கீழே வந்ததில், இவர்களுடைய உடம்புக்குள்ளிருக்கும் சுவாசாசயம், வயிறு, ஈரல், குடல்கள் முதலிய உறுப்புகளெல்லாம் கொஞ்சம் மேலே ஏறி ஸ்தானபேதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், இவர்களை இரண்டு மூன்று பேர் சேர்ந்து மெதுவாகத் தூக்கி நிற்கவைத்து கக்கத்தில் கையைக் கொடுத்து தரையைவிட்டு உயர்த்தி இரண்டு மூன்றுதாம் குலுக்

கியபின் படுக்க வைக்கவேண்டும். மேலே ஏறி இருக்கும் கருவிக ளெல்லாம் கீழே இறங்கிப்போம். உடனே மூச்சுண்டாக்க நாம் வேறோர் உபாயம் செய்வோம்" என்றார். உடனே தாதிகளுள் நால்வர் கல்யாணியம்மாளையும், சில வேலைக்காரர்கள் மதனகோபா லனையும் தூக்கி மெதுவாக இரண்டு மூன்று முறை குலுக்கி, அவர்க ளது உடம்பிலுள்ள கருவிகளெல்லாம் கீழே இறங்கி அதனதன் ஸ்தானத்திற்கு வரும்படி செய்து கீழே படுக்கவைத்தனர். டாக்டர் தமது கையில் கொணர்ந்திருந்த ஒரு திராவகத்தை எடுத்து, அவர்க ளது நெற்றிப்பூட்டில் தடவி, வாயைத் திறந்து தொண்டையிலும் விடுத்தபின், அவர்களது வயிற்றில் கையை வைத்து அழுத்தி அழுத்தி எடுக்க, வயிறு அதற்கு மேலே இருந்த சுவாசாசயத்தை அழுத்தி, மூச்சுக் காற்றை வெளிப்படுத்தியது. அவ்வாறு மூச்சுக் காற்று வெளிப்பட்டவுடனே வெளியிலிருந்த புதுக்காற்று உள்ளே சென்றதாகையால், சுவாசம் மெதுவாக வரத்தொடங்கியது. அதைக் கண்ட ஜனங்களினது சந்தோஷத்திற்கும் ஆநந்தத்திற்கும் அளவு சங்கியை இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்களிருவரும் பிழைப்பது நிச்சயமென்ற நம்பிக்கை உடனே உண்டாகிவிட்டது. டாக்டர் வயிற்றை அழுத்திஅழுத்தியே சுவாசம் நன்றாக வரும்படி செய்தபின், சிவஞான முதலியாரை நோக்கி, "சரி; இவர்களைப்பற்றி இனிமேல் பயமில்லை! மூச்சு இனி நிற்காது. ஆனால், பொறிகலங்கிப் போயிருப்பதால், இவர்களை மோட்டார் வண்டியில் வைத்து உடனே ஜாகைக்குக் கொண்டுபோய், கோதுமைத் தவிட்டை வறுத்து, தலை முதலிய இடங்களிலெல்லாம் ஒற்றிடம் கொடுத்துக்கொண்டே இருந் தால், ரத்த ஓட்டம் சீர்ப்பட்டுவிடும்; உடனே ஸ்மரணையும் திரும் பிப்போகும். ஆகையால், காலதாமசம்செய்யாமல் தூக்குங்கள்" என் றார். அதற்குள் கிருஷ்ணபுரம் ஜமீந்தார் தெளிவடைந்து எழுந்து மிகுந்த ஆவலோடு கொல்லைப்பக்கம் ஓடிவந்து, கல்யாணியம்மா ளும் மதனகோபாலனும் பிழைத்திருக்கிறார்களென்ற நற்செய்தி யைக் கேள்வியுற்று, மிகுந்த களிப்பும், ஆநந்தமும், ஆவேசமும் கொண்டவராய், மதனகோபாலனைத் தூக்கிய மனிதரோடு சேர்ந்து கொண்டார்.

அதன் பிறகு இரண்டுநிமிஷகாலத்தில், கல்யாணியம்மாள் ஒரு மோட்டாரில் வைக்கப்பட்டாள். சிவஞான முதலியாரும், தாதிகளும் அதில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டனர். இன்னொரு வண்டியில் மதன

கோபாலன் விடப்பட்டான். அதன்மேல் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரும், அவரது ஆட்கள் சிலரும் ஏறிக்கொண்டனர். உடனே கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் சிவஞான முதலியாரை நோக்கி. "இவர்கள் ஸ்மரணை தெளிந்து எழுந்தவுடனே ஒருவரையொருவர் பார்ப்பது நல்லதல்ல. இவர்கள், மிகுந்த ஆவலோடும் வாத்சல்யத்தோடும் ஒருவரோடொருவர் கண்டு பேசுவார்கள். இவர்கள் இப்படி மெலிவடைந்திருக்கும் நிலைமையில் ஒருவரையொருவர் பார்க்கும்படி நாம் விடலாகாது. இவனை நான் என்னுடைய பங்களாவுக்குக் கொண்டு போகிறேன். நீங்கள் அந்த அம்மாளை அவர்களுடைய பங்களாவுக்குக் கொண்டுபோய் ஆகவேண்டிய சிகிச்சைகளை ஜாக்கிரதையாகச் செய்யுங்கள்" என்று கூறியவண்ணம், தாமிருந்த மோட்டாரைத் தமது பங்களாவான மனோகர விலாசத்திற்கு விடச்செய்தார். அப்படியே அந்த மோட்டார் வண்டி மைலாப்பூரை நோக்கிச் சென்றது. கல்யாணியம்மாளிருந்த மோட்டார் வண்டி தேனாம்பேட்டையை நோக்கிச் சென்றது.

அன்றையதினம் நடந்த விசாரணை மிகவும் விரிவானதாகையால், காலையில் தொடக்கப்பட்ட அந்த விசாரணை முடிவுபெற மாலை நேரம்வரையில் பிடித்தது. அதற்குமேல். மற்ற சம்பவமெல்லாம் நிகழ்ந்தமையால், மோட்டார் வண்டிகள் பங்களாக்களுக்குப்போய்ச் சேர்ந்தபோது விளக்குகள் கொளுத்தப்பட்டுப் போயிருந்தன. மதனகோபாலனை மோட்டாரில் வைத்துச் சென்ற கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரும் மற்றவர்களும், வண்டி மனோகர விலாசத்தில் போய் நின்றவுடனே, ஒரு கட்டிலைத் தூக்கிக் கொணர்ந்து மோட்டார் வண்டியின் பக்கத்தில் வைத்து மதனகோபாலனைத் தூக்கி அதன்மேல் படுக்கவைத்து அசையாமல் கட்டிலோடு அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே போயினர். அந்த விபரீதக் காட்சியைக் கண்ட மோகனாங்கியும், மற்ற வேலைக்காரர்களும் பெருத்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து பதறிப்போய், "என்ன! என்ன!" என்று கேட்டுக்கொண்டே அங்கே வந்து கூடினர். கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரோடு கூட வண்டியில் வந்த சிலர், கச்சேரியில் சொல்லப்பட்ட தீர்மானத்தையும், மதனகோபாலன் தனது தாய் வீழ்ந்திருந்ததைக் கண்டு தானும் வீழ்ந்ததையும் இரண்டொரு வார்த்தையில் சுருக்கமாகக் கூற, அதைக்கேட்ட யாவரும் முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு அதிகரித்த பிரமிப்பும் களிப்பு மடைந்த

னர். சிலர் ஒற்றிடம் தயாரிப்பதற்காக ஓடினர். மோகனங்கியின் மன நிலைமை இன்னதென்பதைச் சொல்வது அசாத்தியமான காரியமாயிருந்தது. அவன் தனது உயிருக்கே தீங்கிழைத்துக் கொள்ள முயற்சித்ததையும், அவன் அவ்வாறு உணர்வற்றுப் பிணம்போலக் கிடந்ததையும் உணர, அவளது மனம் சித்திரவதைக்குள்ளாகி சகிக்க இயலாமல் தடுமாறித் தவித்தது. அவன் பிழைப்பானோ மாட்டானோ என்ற ஐயமும் கவலையும் பேராவலும் பொங்கி எழுந்து கரைகடந்த சஞ்சலத்தில் அவளை ஆழ்த்திவிட்டன. ஆனால், அதுகாறும், அவன் தனது சொந்த சகோதரனென்று தான் நினைத்திருந்தது பொய்யாகிப்போனதையும், தனக்கும் அவனுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமு மில்லாமற் போனதையும் காண, அவளுக்கு இந்த உலகமே பாழடைந்துபோனதாகத் தோன்றியது. தனக்கு உயிருக்குயிராக இருந்த தனது நற்குணச் சகோதரனை உயிருடன் வேறொருவருக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டுத் தான் அநாதையாகி இருப்பதைவிடத் தான் தனது உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதே நன்மையாகத் தோன்றியது. ஆனால், அவன் மகா உன்னதமான பதவிக்குரியவன் ஆன விஷயம் ஒருபுறத்தில் கரைகடந்த குதூகலத்தையும் பிரம்மாநந்தத்தையும் சுரக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது. அவ்வாறு ஒன்றிற்கொன்று முரண்பட்ட பலவகையான உணர்ச்சிகளாலும் எண்ணங்களாலும் மாறிமாறி இன்பமும் துன்பமு மடைந்தவளாகத் தத்தளித்த மோகனங்கி அங்குமிங்கும் ஓடி, வேலைக்காரர்கள் தயாரித்துக் கொடுத்த தவிட்டு மூட்டையை வாங்கி, மதனகோபாலனது சிரத்திலும், உடம்பிலும் வைத்து வைத்து ஒற்றிடம் கொடுக்கத் தொடங்கினாள். கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாருக்குக் கைகால் ஆடாமல் போய்விட்டன. தாம் என்ன செய்வது என்பதை உணராமல், அவர் மிகுந்த கவலையும் விசனமு மடைந்தவராய், மதனகோபாலனது பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு நாற்காலியில் ஓய்ந்து உட்கார்ந்துவிட்டார், மதனகோபாலனே மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்தின் உண்மையான மைனர் என்ற விஷயத்தைக் கேட்டமுதல், அதனால் ஏற்பட்ட சந்தோஷப் பெருக்கையும் ஆநந்த ஊற்றையும் தாங்கலாற்றாது அவரது இருதயம் படீரென்று தெறித்துவிடுமோவென நினைக்கத்தக்க அதிவிம்மிதமான நிலைமையில் அவர் கிடந்து மிதந்து, மதனகோபாலன் தப்பிப் பிழைத்து எழுந்திருக்கவேண்டுமே என்ற கவலையும் சஞ்சலமு மடைந்தவராய், மற்றவர் செய்யும் பணிவிடைகளையும், மதனகோபாலனது முக மாறுதலையும் கவனித்தவண்ணம் வீற்றிருந்தார். அவ்

வாறு மோகனாங்கியும், மற்றவரும் வருக்கப்பட்ட தவிட்டு ஒற்றிடம் கொடுத்துக்கொண்டே போக, இரவு சுமார் ஒன்பது மணி சமயத்தில் மதனகோபாலன் தனது கண்களை விழித்துக்கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கினான். அவனது விழிகளின் இளக்கம், மூளையின் குழப்பத்தையும் கலக்கத்தையும் காண்பித்தது; நாழிகை ஏற ஏற அவர்கள் கொடுத்த ஒற்றிடத்தின் சூட்டை அவன் உணர்ந்ததாகத் தோன்றியது. அரை நாழிகைக்குப் பிறகு அவன் வாயைத்திறந்து பேசும் திறமையை யடைந்து, அவர்கள் ஒற்றிடம் கொடுத்தபோதெல்லாம் "உஸ் அப்பா! சுடுகிறது சுடுகிறது. அதிகமாக அழுத்தவேண்டாம்" என்றுசொல்ல வாரம்பித்தான். அப்போது அவனுக்காகக் காய்ச்சித் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த கொழுமோரை மோகனாங்கி எடுத்து, "அண்ணா! வாயைத் திறந்து இதைக் கொஞ்சம் சாப்பிடு!" என்று, அன்பாகவும் உருக்கமாகவும் கூற, அவன் வாயைத் திறந்து, அந்த மோரில் சிறிதளவு உட்கொண்டான். அவ்வாறு பருகப்பட்ட மோரினால், அவனுக்கு மிகுந்த மனோதிடமும் மனத்தெளிவும் உண்டாயின. உடம்பும் சரியான நிலைமைக்கு வந்தது. "ஒற்றிடம் போதும், இனிமேல் வேண்டாம். என்னால் தாங்க முடியவில்லை" என்று கூறிய வண்ணம் மதனகோபாலன் எழுந்து உட்கார்ந்து திண்டில் சாய்ந்தபடி தனது கண்களை நன்றாகத் திறந்து தனது முகத்தை நாற்புறங்களிலும் திருப்பி உற்றுநோக்கி, "நான் எங்கே இருக்கிறேன்? இங்கே படுத்திருந்த என்னுடைய அம்மாள் எங்கே? மொட்டைமெத்தையிலிருந்து விழுந்த நான் எப்படிப் பிழைத்தேன்?" என்றார்.

அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார், "அப்பா குழந்தாய்! என்ன காரியம் செய்தாய்! இப்படியும் கீழே விழுந்து உயிரை விட நினைப்பதுண்டா! என்னவோ நல்ல வேளைதான் நீயும் தப்பிப் பிழைத்தாய்; உன்னுடைய தாயாரும் தப்பிப் பிழைத்தார்கள்" என்று அன்பாகக் கூறினார். மதனகோபாலன், "ஆ! என்னுடைய அம்மாள் உயிரோடிருக்கிறார்களா! எங்கே இருக்கிறார்கள்? என்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் அவர்களை நான் பார்க்கும்படி செய்யக் கூடாதா? என்னுடைய மனம் தவிக்கிற தவிப்பைக் கண்டு தங்களுக்கு மனம் இரங்கவில்லையா?" என்று மிகவும் உருக்கமாகவும் விசனமாகவும் கூறினான். அப்போது அவனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிந்து தாரைதாரையாக ஓடத்தொடங்கியது. அதைக் கண்ட மோகனாங்கி பதறிப்போய் அவனுக்கருகில் நெருங்கி வந்து,

"அண்ணா! அழவேண்டாம்; அழவேண்டாம்." என்று கூறித் தனது சேலைத்தலைப்பால் வாத்சல்யத்தோடு அவனது கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டாள். அப்போது கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் அவனைப் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் அன்பும் புன்னகையும் ஜ்வலித்த முகத்தோடு, "அப்பா குழந்தாய்! உன்னுடைய தாயைப் பார்க்க வேண்டுமென்று உன் மனம் எவ்வளவு பாடுபடுகிற தென்பது, நீ வீட்டின் உச்சியிலிருந்து கீழே விழுந்து தற்கொலை செய்துகொள்ள முயற்சித்ததிலிருந்தே நன்றாகத் தெரிந்துபோய்விட்டது. இப்போது ராத்திரி பத்துமணி சமய மிருக்கும். நாம் இப்போது மனோகர விலாசத்தில் இருக்கிறோம். உன்னுடைய அம்மாள் தேனாம் பேட்டையி லிருக்கிறார்கள். நீ ஆண்பிள்ளை யாகையால் சீக்கிரமாகத் தெளிவடைந்துவிட்டாய்; அவர்கள் பெண்பிள்ளை; அவர்கள் இன்னமும் அசௌக்கியமாகவே படுத்துக்கொண் டிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில், நீ இப்போது அவர்களிடம் போனால், அவர்களுடைய மனதிலேற்படும் பெருத்த களிப்பையும் ஆநந்தத்தையும் தாங்கமாட்டாமல் அவர்களுடைய பிராணன் போனாலும் போய்விடும். உன்னுடைய தாயை நீயே கொன்றவனாகிவிடுவாய். ஆகையால், எப்படியாவது நீ நாளைய காலைவரையில் பொறுத்துக்கொள். அதற்குள் அவர்களுடைய உடம்பு திடப்பட்டுப்போகும்; அதிகாலையில் நீ போய் அவர்களைப் பார்க்கும்படி செய்கிறேன்." என்றார்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் மிகுந்த அதிருப்தியும் விசனமு மடைந்தவனாகத் தனது முகத்தைக் கைகளில் புதைத்தவண்ணம் கீழே குனிந்துகொண்டான். அவன் மிகவும் வருந்தி யழுகிறானென்பதைக்கண்ட கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார், அதற்குமேல் அவனை எப்படி சமாதானப்படுத்துவ தென்பதை அறியமாட்டாமல் மோகனாங்கியின் முகத்தைப் பார்க்க, அவள் அந்தக் குறிப்பை அறிந்துகொண்டு, மதனகோபாலனை அன்போடு தடவிக்கொடுத்து, "அண்ணா! அண்ணா! உனக்கு உண்டாயிருக்கும் பெருத்த பாக்கியத்தைப்பற்றி என்னிடத்தில் ஒரு வார்த்தையாவது சந்தோஷமாகப் பேசக்கூடாதா? உன்னுடைய அம்மாளிடத்தில் நீ போய்ச் சேர்ந்த பின் எங்களையெல்லாம் மறந்துவிடுவாயா? கேவலம் அநாதையான ஏழைப்பெண் நம்மை அண்ணாவென்று அழைக்கலாயிற்று என்று கோபித்துக்கொள்வாயா? அல்லது,வாய்திறந்துஒருவார்த்தையாவது

பேசுவாயா?" என்று மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடும் விசனத்தோடும் கேட்க, அவளது சொற்கள் மதனகோபாலனது மனதில் சுருக்கென்று தைத்தன. மட்டுக்கடங்கா வாத்சல்யமும் அபிமானமும் அவனது உள்ளத்தில் உடனே பொங்கி யெழுந்தன. அவன் மிகுந்த ஆவலோடும் ஆசையோடும் மோகனாங்கியை இழுத்துத் தனக்கருகில் உட்கார வைத்து முதுகில் தடவிக்கொடுத்து, "அம்மா! மோகனா! உன் வாயிலிருந்து இப்படிப்பட்ட கொடுமையான சொற்களும் வந்தனவா! எனக்கு எப்படிப்பட்ட சங்கநிதி பதுமநிதியே கிடைப்பதானாலும் எப்படிப்பட்ட தாயாரும் தங்கைமார்களும் வந்து வாய்ப்பதானாலும், நான் அறிவுபெற்றமுதல் இத்தனை வருஷகாலம்வரையில், உன்னை நான் என்னுடைய சொந்தத் தங்கையாக மதித்து உன் பேரில் வைத்த வாத்சல்யமும் பிரேமையும் மாறுமா? நீ என்னை அண்ணாவென்று கூப்பிடாமல், வேறே விதமாகக் கூப்பிட்டால், அதைக் கேட்க என் மனம் சகிக்குமா? எனக்கு எப்படிப்பட்ட பாக்கியம் கிடைத்தாலும், அதற்கு நான் உன்னையும் சம்பாத்தியஸ்தியாக ஆக்கியே தீருவேனென்பதை நீ உறுதியாக எண்ணலாம். உன் மனம் வருந்துமானால், நான் உடனே என் உயிரையே விட்டுவிடுவேனென்பதை நீ நிச்சயமாக நம்பலாம். இப்படிப்பட்ட சந்தேகத்தை நீ இனி கொள்ளத்தேவையில்லை, இதுவரையிலும் நான் உனக்கு எப்படி, "அண்ணா" வாக இருந்தேனோ அதுபோல இனிமேலும் நான் உனக்கு அண்ணாதான்; நம்முடைய உறவுமுறைமையில் வித்தியாசம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்கிற நினைவையே நீ உன் மனசிலிருந்து விலக்கிவிடு. நான் என் தங்கையினிடத்தில் வைத்திருக்கும் வாத்சல்யம் அபாரமாக இருப்பதால், அதை அநுபவிக்க ஒரு தங்கை போதாதென்று எனக்கு இன்னமும் இரண்டு தங்கைகளை ஈசுவரன் கொடுத்தார். அதைத் தவிர வேறில்லை" என்று கல்லும் கரைந்துருகும் வண்ணம் வாஞ்சையாகக் கூறி, அவளை அன்போடு இன்னொருமுறை தடவிக்கொடுத்தான். அவனது சொற்களைக் கேட்ட மோகனாங்கியும், கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரும் ஆநந்தபரவச மடைந்து பூரித்துப் புளகாங்கித முற்றனர்.

அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஆநந்த நிலைமையில் மனோகரவிலாசத்திலிருக்க, தேனாம்பேட்டையில் என்ன நடந்ததென்பதை நாம் கவனிப்போம்; கல்யாணியம்மாளையும் மற்றவர்களையும் எடுத்துச் சென்ற மோட்டார்வண்டி கால்மணி நேரத்தில் தேனாம்பேட்டையிலுள்ள

மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரது பங்களாவை யடைந்தது. உடனே கல்யாணியம்மாள் ஒரு கட்டிலில் எடுத்துவிடப்பட்டு அசையாமல் அவளது அந்தப்புரத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்பட்டாள். அவர்களது பங்களாவிலிருந்த பணிமக்களில் பெண்மக்கள் பெரும்பாலோரும், ஆண்மக்கள் சிலரும், கோமளவல்லியும் அன்றைய பகல்முழுதும் அவ்விடத்திலேயே இருந்து, அன்றைய வழக்கு எப்படி முடியுமோவென்றும், மைனர் விடுதலை யடைவானோ அல்லது தண்டனை அடைந்துவிடுவானோ வென்றும் பலவாறு நினைத்து மிகுந்த கவலையும் சஞ்சலமு மடைந்து, கச்சேரிக்குப் போயிருந்த கல்யாணியம்மாள் முதலியோரினது வருகையைப் பெரிதும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்து வழிமேல் விழி வைத்தவர்களாகக் காத்திருந்தனர். ஆனால், கல்யாணியம்மாள் அப்படிப்பட்ட விபரீதமான நிலைமையில் திரும்பி வருவாளென்று அவர்கள் கனவிலும் நினைத்தவரல்லர். ஆதலால், அந்த மகா கோரமான காட்சியைக் கண்ட அவர்களெல்லோரும் திடுக்கிட்டு அளவிறந்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து மைனர் ஒரு வேளை மரணதண்டனை பெற்றதால், தங்களது எஜமானியம்மாள் மூர்ச்சித்திருக்கிறார்களோவென்று நினைத்து ஸ்தம்பித்து அப்படியப்படியே நின்றனர். தனது தாயினிடத்தில் அளவற்ற வாஞ்சையும் பயபக்தி விசுவாசமும் வைத்திருந்த நற்குணவதியான கோமளவல்லி பதறிப்போய், அவ்விடத்தில் சிவஞான முதலியார், சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தா முதலிய அன்னியப்புருஷர்களிருப்பதையும் கவனியாமல், "என்ன ! என்ன ! ஏன் அம்மாள் இப்படி இருக்கிறார்கள்? கச்சேரியில் என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டுக்கொண்டு ஓடோடியும் வந்து குதித்துத் தனது தாயினருகில் நின்று, தாயின் தேகத்தை ஆசையோடு கட்டிக்கொண்டாள். அங்கே இருந்த யாவரும் ஒருநொடியும் காலதாமதம் செய்யாமல், கல்யாணியம்மாளுக்குரிய சிகிச்சை செய்வதில் தங்களது கவனத்தையெல்லாம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தமையால், அவளது கேள்விக்கு எவரும் மறுமொழி கூறாமலே தங்களது அலுவலைக் கவனித்தனர். அவர்கள் தம்புசெட்டித் தெருவிலிருந்து வந்தபோது கடைசியில் டாக்டர் சிவஞான முதலியாரைத் தனியாக அழைத்து, கல்யாணியம்மாளது உடம்பை இறுக்கிக்கொண்டிருந்த ஆடையாபரணங்களை யெல்லாம் விலக்கிவிட்டு ஒரேயொரு சிறிய வஸ்திரத்தை அணிவித்து ஒற்றிடங் கொடுத்துக்கொண்டு வர வேண்டுமென்றும், தாமும் கொஞ்சநேரத்தில் மோட்டார் வண்டியில் வருவதாகவும், அதற்குள் அந்தச் சீமாட்டி தெளிவடைந்து கண்

களைத்திறந்துகொண்டால், உடனே கொழுமோர் காய்ச்சிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி இருந்தாராகையால், சிவஞான முதலியார் அந்த விவரங்களையெல்லாம் தாதி பொன்னம்மாள் முதலிய முக்கியமான வேலைக்காரிகளிடத்தில் தெரிவித்து அப்படியே சிகிச்சை நடத்தச் சொல்லிவிட்டு, அங்கே இருந்த ஆண்பிள்ளைகளையெல்லாம் வெளியில்போய் இருக்கும்படி அனுப்பியபின் சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாவை அழைத்துக்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த புஸ்தகசாலைக்குள் போய் உட்கார்ந்துகொண்டார். கல்யாணியம்மாள் அப்படிப்பட்ட சந்தேகமான நிலைமையி லிருக்கையில், அவருக்குத் தாம் வீட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்ற விருப்பமே உண்டாகவில்லையானாலும் அன்றைய காலைமுதல் மாலைவரையில் அவர் எவ்வித ஆகாரமும் கொள்ளாமல், கச்சேரியில் விசாரணையைக் கவனிக்க நேர்ந்ததுபற்றி அவர் பசிதாகங்களினால் மிகவும் களைப்போடிருந்தார். அதுபோலவே அந்த சுருக்கெழுத்து குமாஸ்தாவும் தேகபாதைகளால் துன்பமுற்றிருந்தார். அதை யுணர்ந்த சிவஞான முதலியார், அவரிடத்தில் மிகுதியிருந்த வாக்குமூலங்களையும், ஜட்ஜிகளின் தீர்மானத்தையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்துவிட்டு அவரது ஜாகைக்குப் போகும்படி சொல்ல, அவர் இரண்டொரு நாழிகை சாவகாசத்தில் அவ்வாறே செய்து காகிதங்களையெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தமது வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். சிவஞான முதலியார் அந்த வாக்குமூலங்களையெல்லாம், கல்யாணியம்மாளுக்குப் படித்துக்காட்டும்பொருட்டு உள்ளே அனுப்பியபின் சமயலறைக்குப் போய் சொற்ப ஆகாரம் பார்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் அதே இடத்திற்கு வந்து, கல்யாணியம்மாளது அப்போதைய தேகஸ்திதியைப்பற்றி விசாரித்தபின் ஒரு சாய்மான நாற்காலியில் படுத்திருந்தவர் சிறிது நேரத்தில் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார். அவரது நிலைமை அங்ஙனமிருக்க, தாதிகளெல்லோரும் ஒன்றுகூடிக் கல்யாணியம்மாளுக்கு தவிட்டு ஒற்றிடம் கொடுத்துக்கொடுத்து, அவளது இரத்தவோட்டத்தை துரிதப்படுத்தி மூளைக்குத் தெளிவை யூட்டிக் கொண்டும், தேகத்தின் மரப்பை விலக்கிக்கொண்டு மிருந்தனர். மிகுந்த கவலையும், ஆவலும், கலக்கமுமடைந்து பதறி உட்கார்ந்திருந்த கோமளவல்லியம்மாள் கச்சேரியில் என்ன நடந்ததென்று சில தாதிகளிடத்தில் கேட்க, அவர்கள் மைனருக்கும், பாலாம்பாளுக்கும் தண்டனை ஆகிவிட்டதென்றும், மதனகோபாலனே உண்மையான பிள்ளையென்று ருஜுவாகி விட்டதென்றும், கல்யாணியம்

மாள் சில வாக்குமூலங்கள் வரையில் அறிந்துகொண்டவுடன் மேன் மாடத்திலிருந்து கீழே விழுந்துவிட்டாளென்றும், தீர்மானத்தைக் கேட்டபின் மதனகோபாலன் தாயைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டு ஓடி வந்தவன், அவள் வீழ்ந்து கிடக்கக் கண்டு தானும் வீழ்ந்துவிட்டானென்றும், அவனைக் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் மைலாப்பூரிலுள்ள அவரது ஜாகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கிறாரென்றும், பஞ்சுப் பரப்பின்மேல் இருவரும் விழுந்தமையால் மரிக்காமல், மூச்சடைபட்டுக் கிடக்கிறார்களென்றும் கூறினார்கள். அந்த விவரங்களையெல்லாம் கேட்ட கோமளவல்லியம்மாள் அது கனவோ நினைவோவென்று சந்தேகித்து, அந்த விவரங்களை உண்மையென நம்பாதவளாகத் தனக்கெதிரில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் வாக்குமூலங்களையும், தீர்மானத்தையும் எடுத்துப் படித்துப்பார்த்து, தாதிகள் சொன்ன விவரங்களெல்லாம் உண்மையானவை யென்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டாள். அப்போது அவளது வியப்பும், பிரமிப்பும், சந்தோஷமும் அளவிலடங்காதனவாக இருந்தன. மதனகோபாலனே தனது சொந்த சகோதரனென்பதை உணரவே, அவளது மனத்தில் மகிழ்ச்சியும் ஆநந்தமும் கரைகடந்து பொங்கியெழுந்தன. அவனைத் தான் எப்போது பார்க்கக் கிடைக்குமென்ற ஆவலும், அவனும் தனது தாயும் உயிர் தப்பிப் பிழைக்கவேண்டுமே என்ற பெருத்த கவலையும் விசனமும் பெருகி அவளை மிகவும் சஞ்சலப்படுத்தி வதைத்துக்கொண்டிருந்தன. அவளும் ஏனைய பணிப்பெண்டிரும் தங்களது ஆகாரத்தையாவது, தூக்கத்தையாவது, களைப்பையாவது கவனியாமல் அரும்பாடுபட்டு கல்யாணியம்மாளுக்கு ஒற்றிடம் கொடுத்துக்கொண்டு, கச்சேரியில் நடந்த விசாரணை தீர்ப்பு முதலியவற்றின் விவரங்களை யெல்லாம் இடையிடையே பேசிக்கொண்டும், மிகுந்த ஆவலும் கவலையும் நிறைந்தவராக அந்த இரவைக் கழித்துக்கொண்டே இருந்தனர். அவ்வாறு நெடுநேரமாயிற்று. மதனகோபாலன் உறுதியான சரீரத்தை உடையவனாதலால் அவனுக்கு அதிசீக்கிரத்தில் தெளிவு ஏற்பட்டது. கல்யாணியம்மாளோ இயற்கையிலேயே மிகவும் நுட்பமான தேகத்தைப் பெற்று, அதிக உழைப்பின்றியே இருந்து வந்தவள்; சென்ற சில நாட்களாக, அந்தச் சீமாட்டிக்கு நேர்ந்த பெருத்த பெருத்த இடர்களின் கவலையினால், உண்ணுமலும் கண்ணுறங்காமலு மிருந்து முன்னிலும் அதிகமாக மெலிந்து தளர்வடைந்தவள்; கடைசியில் தனது மானம் போய்விட்டதே என்ற பெருத்த பீதியும், தான்

அம்பட்டச்சியின் பிள்ளையை மைனராகச் செய்து வைத்திருந்தது பற்றித் தனக்கு சிறைச்சாலை வாசம் முதலிய ஏதேனும் சர்க்கார் தண்டனை ஏற்படுமோ என்ற பேரச்சத்தினாலும், உலப்பப்பட்டவளாகக் கீழே வீழ்ந்தவளாதலால், அந்த அம்மாளது உணர்வைத் திருப்புவது மிகவும் கடினமாக இருந்ததன்றி, அதற்கு அதிக நேரமும் பிடித்தது. ஆகவே, கல்யாணியம்மாள் தெளிவுபெற்றுக் கண்களைத் திறந்தபோது விடியற்கால சமயமாகிவிட்டது. அவள் கண்களைத் திறந்துகொண்டு மருண்டு மருண்டு நாற்புறங்களிலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அவளுக்கு எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறது. தானிருந்த இடம் எதுவென்பதும், அப்போதிருக்கும் இடம் எதுவென்பதும், தெளிவுபடாமல் தான் கனவு காண்பதாக அவள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். அந்த நிலைமையில் தாதிகள் சுடச்சுடக் கொழுமோர் கொடுத்துப் பருகுவிக்க, அந்த அமிர்தம் தேகத்தில் சம்பந்தப்படவே கல்யாணியம்மாள் அதி சீக்கிரத்தில் குணமடைந்து, "நான் எங்கே இருக்கிறேன்? உயிரோடிருக்கிறேனா? இறந்துபோய் விட்டேனா?" என்று வினவியவண்ணம் மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்து திண்டில் சாய்ந்து, கோமளவல்லியையும், மற்ற தாதிகளையும் வெறித்து வெறித்து நோக்குகிறாள்; தனது கண்களை நம்பாமல் கசக்கிவிட்டுக்கொள்ளுகிறாள்; தனது உடம்பில் ஏதேனும் காயங்க ளிருக்கின்றனவோவென்று பார்த்துக் கொள்ளுகிறாள். அப்போது கோமளவல்லியம்மாள் தனது தாய்க்கருகில் உட்கார்ந்து, அன்பாக அணைத்து, "அம்மா! நீங்கள் நம்முடைய பங்களாவிலேதானிருக்கிறீர்கள். பயப்படவேண்டாம். என்னவோ நாங்களெல்லாம் செய்த பூஜாபலத்தினால் நீங்கள் இந்தப் பெருத்த கண்டத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்தீர்கள்." என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கல்யாணியம்மாள் முன்னிலும் அதிகக்குழப்பமும் கலக்கமுமடைந்து, "என்ன இது! ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! நான் தம்புசெட்டித் தெருவிலிருந்த வீட்டிலிருந்து பாதாளத்தில் விழுந்தவள் எப்படித் தப்பினேன்! உடம்பில் ஓர் அடிகூடப் பட்டதாகத் தெரியவில்லையே! நான் பூமியில் விழுமுன் யாராவது என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்களா? அங்கே இருந்து நான் இவ்விடத்துக்கு எப்படி வந்தேன்" என்றாள்.

உடனே கோமளவல்லியம்மாள், "அம்மா! நீங்கள் கீழேதான் விழுந்து விட்டீர்கள். ஆனால் அந்த வீட்டின் கீழ்கட்டு பஞ்சுக்

கிடங்காம்; மட்கிப் போயிருந்த சில மூட்டைகளைப் பிரித்து அவர்கள் பின்புறத்தில் இடுப்புயரம் காயவைத்திருந்தார்களாம் அதன் மேல் நீங்கள் விழுந்து ஸ்மரணை தப்பிக் கிடந்தீர்கள். அங்கே இருந்து எடுத்து இங்கே கொண்டுவந்தார்கள்?'' என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள், "ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! நான் எல்லாத்துன்பங்களையும் பூர்த்தியாக அநுபவிக்காமல இந்த உலகத்திலிருந்து தப்பிப் போய்விடுகிறேனே யென்று நினைத்து அவர்கள் அந்தப் பஞ்சைப்பரப்பி வைத்தார்களா! ஆகா! என்ன என்னுடைய துர்பாக்கியம்! உலகத்திலுள்ள எல்லோரும் பணம் வேண்டுமென் றழுவார்கள்; குழந்தை குட்டிகள், வீடு, வாசல், நிலம் முதலிய பாக்கியம் இல்லையே என்றழுவார்கள்; நானோ இந்த உலக வாழ்க்கையே வேண்டாமென்றும், இதைவிட்டுத் தப்பி ஓடிவிட்டால், அதுபோதுமென்றும் எண்ணிச் சாகநினைத்தால், அதுகூட எனக்குப் பலிதம் ஆகமாட்டேனென்கிறதே! இப்படிப்பட்ட மகா பாவியும் உலகத்திலிருப்பார்களா! ஐயோ! என்ன கஷ்டம்! என்ன கஷ்டம்! சாகவுமாட்டாமல், இருக்கவும் மாட்டாமல் இப்படி இருதலைக் கொள்ளி யெறும்புபோலச் சித்திரவதைப்பட்டு நான் சீர்கெட்டழிய வேண்டுமென்று அந்தப் பாழும் தெய்வம் என் தலையில் எழுதிவிட்டதே! பெண்ணே கோமளவல்லீ! நான் கீழே விழுந்து உயிரைவிடப் போனபோது உன்னைப்பற்றி நினைத்துத்தான் விழுந்தேன்; நீ ஒருத்திதான் என்னிடத்தில் உண்மையான பயபக்தி விசுவாசமுள்ளவள். எனக்கு இந்த உலகத்தில் இனி ஒரு நொடியுமிருக்க இஷ்டமில்லை. நான் இருந்தால், எனக்கு என்றைக்கும் மாறாத மானக்கேடும் இழிவும் தலைகுனிவும் உண்டாகும், ஆகையால், நீ உடனே எழுந்துபோய், ஒரு வைர மோதிரத்தை எடுத்து, அதிலிருக்கும் கல்லை எடுத்துப் பொடியாக்கிக் கொண்டு வந்து கொடு; இந்த இரவு நீங்குவதற்குள் நான் பிராணனை விட்டுவிட வேண்டும். பொழுது விடிந்தால், நான் மனிஷி யென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு வெளியில் வர முடியாது; எங்கே! எழுந்துபோ கண்ணே! என்னுடைய சொல்லை மறுக்காதே! நீ ஆயிரங்காலம் தீர்க்க சுமங்கலியாக இருந்து அமோகமாக வாழ்வாய்'' என்று அன்பாக வற்புறுத்திக்கூறிக் கோமளவல்லியின் மோவாயில் தனது கையை வைத்துக் கெஞ்சிமன்றாட, அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பதறிப்போன கோமளவல்லி தனது தாயின் கையைப் பிடித்து மெதுவாக வருடிய

வண்ணம், "அம்மா! ஏன் இப்படிக் கவலைப் படுகிறீர்கள்? கச்சேரியில் நடந்த விசாரணை நமக்கு அநுகூலமாகவே முடிந்திருக்கிறது. அதனால் நமக்கு எவ்வித அவமானமும் ஏற்பட நியாயமில்லை. நீங்கள் பெருத்த சந்தோஷ சங்கதியைக் கேட்கப்போகிறீர்கள். சீதாதேவி அக்கினிப் பிரவேசம் செய்து யாதொரு களங்கமுமில்லாமல் எழுந்ததுபோல நீங்கள் இறந்துபோய் மறுபடி புனர்ஜென்மம் எடுத்தீர்கள். உங்களைப் பிடித்திருந்த துர்பாக்கியமெல்லாம் நேற்றோடு ஒழிந்துபோய்விட்டது. இனிமேல் துன்பமே உங்களை யணுகாது. நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்." என்று பணிவாகவும் மரியாதையாகவும் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் வியப்படைந்து, "கச்சேரியில் நடந்தவிசாரணை நமக்கு அநுகூலமாகவா முடிந்துவிட்டது? அப்படியானால், மைனரை விட்டுவிட்டார்களா? என்மேல் எவ்விதக் குற்றமும் ஏற்படாமல் போய்விட்டதா?" என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க, கோமளவல்லியம்மாள், "அம்மா! மைனர் தீவாந்தர சிக்ஷையடைந்துவிட்டார். அவர் உங்களுடைய சொந்தப்பிள்ளை யல்லவாம்" என்றாள். கல்யாணியம்மாள், "ஆ! என்ன! தீவாந்தர சிக்ஷையா! அப்படியானால், இந்தக் குடும்பம் வார்சில்லாமல் நசித்துப் போகுமே! நீ சொல்வது நிஜந்தானா? இதுதானா சந்தோஷ சங்கதி? என்று அளவிலடங்கா வியப்போடு கேட்க, கோமளவல்லியம்மாள், "ஆம் அம்மா! அந்த மைனருக்கு தீவாந்தர சிக்ஷைதான் கிடைத்து விட்டது. ஆனால் வேறொருவர் உங்களுடைய நிஜமான பிள்ளை யென்று ஜட்ஜி தீர்மானித்துவிட்டார்." என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது மனம் விவரிக்க சாத்தியமில்லாத சஞ்சலமும் மனவெழுச்சியுமடைந்தது. அந்த ஒரு நிமிஷமும் மகாகொடிய நீண்ட கற்பகாலம் போலத் தோன்றியது; கல்யாணியம்மாள், "என்ன! என்ன! வேறொருவரா என் பிள்ளை? அந்தப் பிள்ளை எங்கே இருக்கிறதாம்?" என்று சகிக்க இயலாத பதைப்போடு வினவினாள். எல்லா விஷயங்களையும் உடனே சொல்லிவிட்டால், தாய்க்கு அது சகிக்க முடியாமல் போய்விடுமென்ற நினைவினால் கோமளவல்லியம்மாள் அதுவரையில் வார்த்தைகளை அடக்கிப் பேசி வந்தவளாதலால், இன்னார்தான் சொந்தப்பிள்ளை யென்பதை அதற்குமேல் தான் மறைக்கலாமா கூடாதா என்று சிறிது நேரம் அவள் சிந்தனை செய்தாள். ஏனெனில், தங்களது ஜாகைக்குவந்து

வீணை கற்றுக் கொடுத்து வந்த மதனகோபாலன் கடைசியாகத் தனது தாயினிடத்தில் ஏதோ துன்மார்க்கமான காரியத்தைச்செய்ய எத்தனித்து அதன் பொருட்டு வேலைக்கு வராமல் நின்றுபோனவ னாதலால், அப்படி நடந்துகொண்டவனே சொந்தப்பிள்ளை யென் பதை வாயில் வைத்துச் சொல்ல, அந்த யௌவன மடந்தைக்கு மனமில்லை. ஆகையால் அவள் தனது தாயை நோக்கி அன்பாகவும் பணிவாகவும் பேசத்தொடங்கி, "உங்களுடைய சொந்தப் பிள்ளை இன்னாரென்பதை ஜட்ஜி கண்டுபிடித்து விட்டார். ஆனால் அதை நான் சொன்னால் உங்களுடைய மனசுக்கு நம்பிக்கைப்படாது; ஆகை யால் இதோ இருக்கும் பாக்கி வாக்குமூலங்களையும் ஜட்ஜியின் தீர் மானத்தையும் நான் படித்தே காட்டுகிறேன்; அதைக் கேட்டால் உங்களுக்கு எல்லா விஷயங்களும் திருப்திகரமாகத் தெரிந்துபோம்", என்றாள்.

அப்போது, சகிக்க முடியாத ஆவலினாலும் சங்கடத்தினாலும், வதைப்பட்டுத் துடிதுடித்திருந்த கல்யாணியம்மாள், "நீ எல்லாவற் றையும் படிக்கிற வரையில் என் மனம் பொறுக்காது. அவன் யாரென் பதை மாத்திரம் நீ சொல். பிறகு விவரங்களைப் படிக்கலாம்." என்றாள்.

கோமளவல்லியம்மாள், "சொந்தப் பிள்ளை நம்முடைய மதன கோபாலனாம்." என்றாள்.

கல்யாணியம்மாள் திடுக்கிட்டெழுந்து உட்கார்ந்து, "யார்? யார்? இங்கே வீணை கற்றுக்கொடுத்த பையனா?" என்று மிகுந்த ஆவ லோடு, கேட்க, அவளது கைகால்களும் தேகமும் ஆவேசத்தினால் வெடவெட வென்று ஆடுகின்றன. உள்ளம் பொங்கி யெழுந்து விண்ணிலிருந்ததோ மண்ணிலிருந்ததோ வென்பது தெரியாமல் பறக்கிறது. இருதயம் பூரித்துப் படீரென வெடித்துவிடுமோ வென் னும் நிலைமையி லிருக்கிறது! அதைக் கண்ட கோமளவல்லியம்மாள் மிகுந்த அச்சமும் கவலையும் கொண்டு, "அம்மா! பதறவேண்டாம். சாந்தப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய பலஹீனமான நிலை மையில் நீங்கள் இப்படிப் பதறினால் அது உடம்புக்குக் கெடுதல் செய்யும். இங்கே வீணை கற்றுக்கொடுத்த மதனகோபாலன் தான் சொந்தப் பிள்ளையாம்; ஜட்ஜி சொல்லுவது நிஜமா அல்லவா என் பதை நீங்கள் திருப்திகரமாக அறிந்துகொள்வது அவசியமான விஷ யம்; நான் படிக்கிறேன் கேளுங்கள்" என்று கூறியவண்ணம் டாக்

டர் கேசவலு நாயுடுவின் வாக்குமூலத்தையும், சின்னையா நாயுடுவின் வாக்குமூலத்தையும், ஜட்ஜியின் தீர்மானத்தையும் எடுத்து அதி விரைவாகப் படித்து, அதற்குமேல் மதனகோபாலன் மொட்டை, மெத்தையிலிருந்து வீழ்ந்த விவரத்தை இரண்டொரு வார்த்தைக ளில் கூறினாள். அவள் அவ்வாறு சொல்லி முடிக்குமுன் கல்யாணி யம்மாள் சடக்கென்று கட்டிலைவிட்டுக் கீழே இறங்கினாள், அவளது அப்போதைய தோற்றம் மகா பயங்கரமான பைத்தியமும் ஆவேச மும் கொண்டவளது தோற்றம்போல இருந்தது. அவளது தேகம் கட்டிலடங்காமல் துடிதுடித்துப் பறந்தது. அவளது பிரமாதமான ஆவேசத்தைக் கண்ட தாதிகளும் கோமளவல்லியம்மாளும் அஞ்சி நடுங்கி வாயைத் திறந்து வார்த்தை சொல்லவும் பயந்து நின்றனர். அப்போது அந்தச் சீமாட்டி பொன்னம்மாளை நோக்கி, "அடி பொன்னீ! உடனே ஓடி மோட்டார் வண்டியை வாசலில் நிறுத்தச் சொல்; மைலாப்பூருக்குப் போய் மதனகோபாலனைப் பார்க்கவேண் டும்" என்றாள். அவள் அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு முன் அவளது நெஞ்சடைத்துப் பலவிடங்களில் வாய் குழறிப் போய்விட் டது. தேகம் புயற்காற்றிலசைந்து சின்னாபின்னப்படும் மெல்லிய மாந்தளிர்போல ஆடி அசைந்து முறுக்கிக்கொள்ளுகிறது. அப் போது பொன்னம்மாள் மோட்டார் வண்டி தயாரிக்க ஓடினாள். தனது தாயின் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த கோமளவல்லி யம்மாள் பணிவாகவும் அச்சமாகவும் தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! உங்கள் உடம்பில் சிறிய மஸ்லின் துணிதான் இருக்கி றது. சரியானபடி சேலை கட்டிக் கொள்ளுங்கள்" என்று கூறிய வண்ணம், கட்டிலில் கிடந்த விலையுயர்ந்த ஒரு பனாரீஸ் சேலையை எடுத்து உடுத்திவிட முயல, கல்யாணியம்மாள் தனது அவசரத்திலும் ஆத்திரத்திலும் அதைத் தானே வாங்கித் தாறுமாறாகச் சுற்றிக் கொண்டபடி, "அடி பொன்னீ! மோட்டார் தயாராகிவிட்டதா?" என்று மிகவும் பதற்றமாக அதட்டிக் கேட்க, அந்த சமயத்தில், "அம்மா! அம்மா!" என்று யாரோ ஒருவர் கதறிப்பதறி அந்த அந் தப்புரத்தின் வாசலண்டை ஓடிவந்த ஓசை யுண்டாயிற்று; அந்த அபூர்வமான குரலைக்கேட்டு யாவரும் திடுக்கிட்டு மருண்டு தங்களது கவனத்தையும் திருஷ்டியையும் வாசல்பக்கம் திருப்பி வியப்புற்று நிற்க; அடுத்த நிமிஷத்தில் மதனகோபாலன் தாயைப் பிரிந்த கன்று போல மிகுந்த வாஞ்சையும் ஆவலும் கரைபுரண்டோடவிட்ட முகத் தோடு, கல்யாணியம்மாளை நோக்கி ஓடிவந்தான். அப்படி வந்தவன்

மதனகோபாலன் என்பதை உணர்ந்த நொடியில், கல்யாணியம்மாள் சன்னதங்கொண்டவள்போல ஒரேபாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து, "வாடா! என் கண்ணே! என் முத்தே! என் தங்கமே;" என்று கொஞ்சி யழைத்தவண்ணம் மதனகோபாலனைப் பிடித்துக் கட்டி யணைத்து இறுகத் தழுவி உச்சி முகந்து முத்தமழை பொழிந்து, "அப்பா! மகனே! என்செல்வமே! என் பிள்ளைக்கலிதீர்த்த வள்ளலே! மாணிக்கமே! விலையில்லா நிதிக்குவியல்போன்ற இப்படிப்பட்ட சற்புத்திரனை நான் பெற்றிருந்தும், இவ்வளவு காலம் பிரிந்திருக்க, நான் எப்படிப்பட்ட மகாபாதகம் செய்தேனோ! நான் யாருடைய பிள்ளையைப் பிரித்தேனோ! யாருடைய குடும்பத்தைக் கலைத்தேனோ! ஆகா! இப்போதாவது நம்மைச் சேர்த்துவைக்க, தெய்வத்துக்கு மனமிரங்கியதே! என்னப்பா! என் சீராளா! மூன்றுவது பிராயத்தில் காணாமல்போன உன்னை நான் மறுபடி காணப்போகிறேனா என்று இரவு பகலாய் இரத்தக் கண்ணீர் சொரிந்து எவ்வளவு காலம் அழுதிருப்பேன் தெரியுமா! எமன் வாயில் பட்ட மார்க்கண்டேயன் மீண்டது போல நீ இப்போது வந்து சேர்ந்தாய்; அந்த மார்க்கண்டேயனைப் போல நீயும் என்றும்சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவை" என்றுகூறினாள். அதற்குள் அந்தச் சீமாட்டியின் மனதில் பொங்கி யெழுந்த பேரானந்த வெள்ளத்தினால், நெஞ்சடைந்து வார்த்தைகள் திக்கிப்போயின அவளது தேகம் ஆநந்த நிருத்தனம் செய்கின்றது; அந்தப் பதினாறு வருஷ காலத்திலும் அந்தச் சீமாட்டி தனது புத்திரனால் எவ்வளவு களிப்பும் இன்பமு மெய்தியிருப்பாளோ அவ்வளவும் ஒன்றுகூடித் திரண்டு வட்டியும் முதலுமாக ஆயிரமடங்கு பெருகி அவனோடுகூட வந்ததோவென ஐயுறும்படி, கல்யாணியம்மாள் மெய்ம்மறந்து, அன்னியர் இருப்பதையும் உணராமல் மதனகோபாலனை ஒரு கைக்குழந்தைபோல எடுத்தெடுத்து மார்போடணைத்து உருகிப் பாகாயோடித் தனது கண்களிலிருந்து சப்தமேகங்களும்வருஷிப்பதுபோல ஆநந்த பாஷ்பத்தை ஆறாகப் பெய்து, அவனை நீராட்டுகிறாள்; தனது மனதிலிருந்து பொங்கிப் பொங்கி யெழும் இன்பப்பெருக்கைத் தாங்கமாட்டாமல் பொங்கிப் பொருமி விம்மிவிம்மி யழுகிறாள். அது போலவே மதனகோபாலனும் ஆநந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து மிதந்து மெய்ம்மறந்து சுவர்க்கபோக மநுபவிப்பவன்போலப் பூரித்துப் புளகாங்கிதமடைந்து வாய்பேசா ஊமையனாய் ஆநந்தக்கண்ணீரை ஆறாகப் பெருகவிட்டுத் தாயோடு தாயாக ஐக்கியமாகி நின்றான். அவன் அம்மா அம்மா" வென்று அழைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்த ஓசையைக்

கேட்டு அந்த பங்களாவிலிருந்த எல்லா ஜனங்களும் அந்த ஆநந்தக் காட்சியைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டு ஓடோடியும் வந்து கல்யாணியம்மாளது அந்தப்புரத்தில் கும்பலாகக்கூடி நெருங்கினர். பக்கத்திலிருந்த புஸ்தக மகாலில் நித்திராதேவியை அணைந்து படுத் திருந்த சிவஞான முதலியாரும் திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்து உள்ளே ஓடிவந்து நிற்கிறார். பதினாறு வருஷகாலம் பிள்ளையும் தாயும் பிரிந் திருந்து கூடிய, கல்லுங் கரைந்துருகும்படியான அந்த அரிய காட் சியை அங்கிருந்தோர் யாவரும் கண்டு களித்து நெக்குநெக்குருகி விம்மிவிம்மி யழுது ஆநந்த பாஷ்பம் சொரிந்து பொங்கிப் பொருமி, "ஐயோ! என்னப்பா! இப்படிப்பட்ட ராஜாங்கத்தில் பிறந்த உனக்கு என்ன விதி வந்ததப்பா!" என்று வாய்விட்டுப் புலம்பிப் பிரலாபிக் கின்றனர். அவர்கள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் கேட் கும்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு மயிர் சிலிர்த்து ஆநந்தம் பரவுகிறது இன்பப் பெருக்கினால் நெஞ்சடைத்துப் போகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ஜனங்களிருக்க, அப்போது தனது தாயின் மார்போடு ஒன்றியிருந்த மதனகோபாலன் தனது தாயை நோக்கி, "அம்மா! நான் ஜென்மமெடுத்ததற்கு இன்றையதினந்தான் சுபதினம். இத் தனை வருஷகாலம் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து, தங்கள் முன்பாகவே கேவலத்தொழில் செய்துவந்த என்னைத் தங்கள் பிள்ளையென்று ஏற் றுக்கொள்வீர்களோ மாட்டீர்களோவென்று நேற்று முழுதும் என் மனம்பட்டபாடு சுவாமிக்குத்தான் தெரியவேண்டும். நல்லவேளையாக ஒப்புக்கொண்டீர்களே, இது ஒன்றே போதும். எனக்கு வேறே எந் தச் செல்வமும் ஒருபொருட்டானதல்ல" என்றான். அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள், "அப்பா! கண்ணே! என்னுடைய வயிற்றில் ஜனித்த, விலையில்லா மாணிக்கமான உனக்கு சமமான குழந்தை இந்த ஈரேழு பதினாலு லோகத்திலும் கிடைப்பானா! எவர்க்கும் கிட் டாத இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தை நான் வேண்டாமென்று சொல் வேனா! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், மும்மூர்த்திகளும், மற்ற வரும்சேர்ந்து அரும்பாடுபட்டுக் கடைந்தெடுத்த தேவாமிர்தத்தை, அது கேவலம் சமுத்திரத்தில் கிடந்ததென்று யாராவது ஏளனம் செய்து விலக்குவார்களா? என் ராஜாவே! என் குலத்தை விளக்க வந்த செல்வக் கொழுந்தே! உனக்கு சமமானவன் நீயே யன்றி, இந்த உலகத்தில் வேறே எவனுமிருக்கமாட்டானென்பது முக் காலும் சத்தியம். அப்படிப்பட்ட நிகரற்ற சிங்கக்குட்டி இருந்து ஆண்டநுபவிக்க வேண்டிய இந்த ராஜாங்கத்தில் கேவலம் ஒரு நாய்க்

குட்டியை இதுவரையில் உட்காரவைத்தோமே என்று என் மனம் எவ்வளவு தூரம் கொதிக்கிறது தெரியுமா? அந்த விஷயத்தில் நீ எங்கள்மேல் ஒருவேளை அருவருப்படைந்து எங்களைப் புறக்கணித்து விடுவாயோ என்று என் மனம் படும்பாடு சுவாமிக்குத்தான் தெரிய வேண்டும்" என்று உருக்கமாகக் கூறினாள். அதைக் கேட்ட மதன கோபாலன், "அம்மா! என்னுடைய ஸ்தானத்திலிருந்த அம்பட்டச்சியின் பிள்ளையை நான் ஒருநாளும் வெறுத்து தூஷிக்கமாட்டேன். அவன் நமக்குப் பெருத்த உபகாரம் செய்திருக்கிறான். என்னைத் திருடன் அபகரித்துக்கொண்டு போன பிறகு அவன் மாத்திரம் இல்லாமலிருந்தால், இந்நேரம் இந்த சமஸ்தானமெல்லாம் பராதீனமாகிப் பங்காளியின் வசப்பட்டிருக்கும், அப்படிப் போகாமல் அணை போட்டதுபோல அவன் இதுவரையில் ஒரு காவல்காரன் காப்பது போல இருந்து இந்த சமஸ்தானத்தைக் காத்து என்னிடம் ஒப்புவித்தானே! அவனை இகழ்வது நன்றிகெட்ட காரியமல்லவா? அப்படிச் செய்ய என்மனம் ஒருநாளும் ஒருப்படாது" என்று மனப்பூர்வமான உருக்கத்தோடு கூறினான். அவனது குணத்தழகைக் கண்ட ஜனங்களெல்லோரும் விம்மிதமடைந்து பூரித்து, "அடாடா! என்ன குணம்! என்ன மனசு!" என்று வியந்து கூறினர். அவனது வார்த்தையைக் கேட்டு உள்ளம் குளிர்ந்து மயிர் சிலிர்க்கப்பெற்ற கல்யாணியம்மாள் மனநைந்து, "ஆகா! இப்படிப்பட்ட பெரும்புத்தியும், தயாள குணமும் உனக்கிருப்பதாலேதான் மலைபோல வந்த ஆபத்தெல்லாம் பனிபோல விலகியது. கடைசியில் உன்னுடைய சம்பத்தெல்லாம் உனக்கே வந்து சேர்ந்தது. இப்படிப்பட்ட இளகிய மனசிருந்ததால்தான், பெற்ற தாய் கீழேவிழுந்துகிடந்ததைக்கண்டு தானும் தற்கொலை செய்துகொள்ள அந்த மனசு எண்ணியது. தாய் இறந்தாளென்று கேட்டு, அதை சகியாமல் பிள்ளையும் தன்னைக் கொன்றுகொண்டதாக நாம் இந்தப் பூலோகத்தில் எப்போதாவது கேட்டதுண்டா! தன்னுடைய உயிரைக்காட்டிலும் விசேஷமாக என்னை மதிக்கும் இப்படிப்பட்ட அருங்குணச் செல்வனை நான் புத்திரனென்று ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், எனக்கு ரௌரவாதி நரகமல்லவா சித்திக்கும். அப்பா! என் கண்மணியே! ஆகா! இந்த சமஸ்தானமும் மற்ற எல்லா சம்பத்தும் எனக்கிருப்பதைப்பற்றி நான் அவ்வளவாக சந்தோஷப்படவில்லை; விலையில்லா மணியாகிய நீ என் வயிற்றில் வந்து பிறந்ததைப்பற்றி நான் அடையும் பெருமையும் ஆநந்தமும் தேவேந்திர பதவியே எனக்குக் கிடைப்பதானாலும் உண்

டாகப்போகிறதில்லை" என்று கூறி மிகுந்த ஆசையோடு மதனகோபாலனை இன்னொரு முறை ஆலிங்கனம் செய்து உச்சி முகந்தாள். உடனே, மதனகோபாலன், "அம்மா! தன் வால் மயிரில் ஒன்று போனாலும் அந்த அவமானத்தைப் பொறுமல் உயிரை விடும் கவரி மானைப்போல, நீங்கள் உயிரைவிட்டாகிலும் மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முயன்றீர்களே! அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீ ரத்னமாகிய தங்களுடைய திருவயிற்றில் ஜெனித்த என்னிடத்தில் ஏதாவது நற்குணங்களிருக்குமானால், அவைகள் தங்களால் கொடுக்கப்பட்ட பிச்சையே யன்றி வேறல்ல" என்று மிகவும் மனநைந்து கூறினன்.

அந்தசமயத்தில் கல்யாணியம்மாள், தனக்கு சமீபத்தில் சிவஞான முதலியார் வந்து நின்றதைக் கண்டு நாணமும் வெட்கமுமடைந்து மதனகோபாலனைவிடுவிக்க, அந்த சமயத்தில், அவன், தனக்கருகில் வந்து நின்ற கோமளவல்லியம்மாளை நோக்கி திடுக்கிட்டு, "ஆ! கோமளவல்லி நீயா நிற்கிறய்!" என்று மிகுந்த ஆவலோடும் ஆசையோடும் கேட்க, அந்த யௌவனப் பெண்மணி, "அண்ணு" வென்று வீரிட்டுக் கதறியவண்ணம் கரைகடந்த வாஞ்சையோடும், ஆவலோடும்பாய, மதனகோபாலன் தனது தங்கையைக் கட்டியணைத்துச் சீராட்டி, "ஆ! என் தங்கமே! உன்னுடைய அருமையான நற்குண நன்னடத்தையைப் பார்த்தபோதெல்லாம் என் மனம் என்ன நினைத்தது தெரியுமா? இப்படிப்பட்ட தங்கையொருத்தி எனக்கு இருக்கக்கூடாதா? என்று எத்தனை தரம் என்மனம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கியது தெரியுமா! நீ எனக்கு உண்மையிலேயே தங்கையாக இருப்பதனாலேதான் என் மனசில் சுவாமி அந்த நினைவைக் கொடுத்தாரென எண்ணவேண்டி யிருக்கிறது! அம்மா! நீ நல்ல உத்தமி; நீ தீர்க்க சுமங்கலியாக நீடூழி காலம் வாழ ஈசுவரன் அருள் புரிவார்" என்றான்.

அதைக் கேட்ட கோமளவல்லியும் மற்ற எல்லோரும் தேவாமிருதத்தைப் பருகுவோர் போல இன்பமயமாக நிறைந்து ஆநந்த பாஷ்பம் சொரியலாயினர்.

அந்த சமயத்தில் அந்த அந்தப்புரத்தின் வாசலில் வந்து, உள்ளே நுழைந்த கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் மகிழ்ச்சியும், பூரிப்பும் புன்னகையும் ஜ்வலித்த வதனத்தினராய் எல்லோரையும் பார்த்து உரக்கப்பேசத் தொடங்கி, "ஆகா! எனக்குப் பங்கில்லையா? நீங்கள் மாத்திரந்தானு எல்லா ஆநந்தத்தையும் அநுபவிக்கிறது? இது

தருமந்தானா? காத்திருந்தவன் பெண்ஜாதியை நேற்று வந்தவன் கொண்டுபோன கதையாக இருக்கிறதே!'' என்று நயமாகவும் சந்தோஷமாகவும் பேசிய வண்ணம் உள்ளே வந்தார். அவர் வந்ததைக் கண்டு யாவரும் திடுக்கிட்டுத் தங்களது கவனத்தை அவர்மீது திருப்பினர். ஆனால் அவரைக் கண்டவுடனே கல்யாணியம்மாளினது மனதில் ஒருவித அருவருப்புத் தோன்றியது. ஏனென்றால், அவர் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரென்பது அப்போது அந்தச் சீமாட்டிக்குத் தெரியாதிருந்தது. சில நாட்களுக்கு முன் தன்னிடம் வந்து தன்னை மிரட்டிய பசவண்ண செட்டியாரே வந்திருப்பவனென்று கல்யாணியம்மாள் நினைத்ததன்றி மதனகோபாலனுக்காக வக்கீல் நோட்டீஸ் வந்ததற்கெல்லாம் அவரே மூலாதாரமான மனிதரென்று அந்த மாது சிரோன்மணி நினைத்தாளாதலால், தனது விஷயத்தில் கொஞ்சமும் தயை தாக்ஷணியம் பாராமல் நடந்துகொண்ட அந்த மனிதரைக் கண்டு, அவருக்குத் தனது அந்தப்புரத்தில் என்னவேலை யென்றும் தனது உத்திரவின்றி அவர் ஏன் உள்ளே நுழைந்தாரென்றும் நினைத்து ஆயாசமடைந்து அவரை நோக்கி, "ஐயா செட்டியாரே! உம்முடைய சரக்கையெல்லாம் விற்பதற்கு இனி நீர் வேறே கடை பார்க்க வேண்டும்; அது இங்கே விற்பனை யாகாது. தாயும் பிள்ளையும் எப்படியும் சேர்ந்து கொள்ளுவார்கள். நடுவிலிருந்து கலகம் செய்யும் மனிதருடைய பாடுதான் திண்டாட்டமாகிவிடும். போதும் நீர் உறவு கொண்டாட வந்தது. தயவு செய்து விடைபெற்றுக் கொள்ளும்.'' என்றாள்.

அவ்வாறு தனது தாய் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரிடத்தில் கடுமையான சொற்களை உபயோகித்ததைக் கண்ட மதனகோபாலன் திடுக்கிட்டு முகவாட்டமடைந்து தான் என்ன செய்வதென்பதை யறியாமல் தத்தளிக்கலானான். சிவஞான முதலியாரும், கச்சேரியில் அவரைப்பார்த்திருந்த வேலைக்காரர்களும் திகைப்பும் வியப்பு மடைந்து ஸ்தம்பித்து ஊமைகள்போல நின்றனர்.

அப்போது கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் கொஞ்சமும் பதறுமலும் தமது சந்தோஷத்தை மாற்றுமலும், வந்தபோதிருந்தது போலவே, சுமுகமாகப் பேசத்தொடங்கி, "அம்மணீ! உங்களிடத்தில் இன்னமும் வியாபாரம் செய்ய என்னுடைய சரக்கென்ன விற்பனையாகாமல் கட்டுக்கடையாகக் கிடக்கிறதென்று பார்த்தீர்களா? உங்களிடத்தில் இன்னமும் யார் வியாபாரம் செய்வார்கள்? நீங்கள்தான் என்னி

டத்தில் ஏற்கெனவே பட்ட கடனை இன்னமும் கொடுக்க வில்லையே! எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கவேண்டிய கடனை முதலில் தீர்த்துவிட்டு அதன் பிறகு சரக்குக் கேளுங்கள்." என்றார்.

அவரது சொற்களைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் திகைப்பும், வியப்பும், கோபமு மடைந்து, "என்ன செட்டியாரே! உமக்கென்ன பைத்தியம் முற்றிப்போய் விட்டதா. பூசை வேளையில் கரடியை விட்டு ஓட்டுவது போல, அழையாத வீட்டில் நுழைந்து வாய் புளித் ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்று என்னென்னவோ உளறுகி றீரே! உம்மை யார் இந்த அந்தப்புரத்துக்குள் அநுமதி யில்லாமல் வரச்சொன்னது? போம் வெளியில்" என்று அதட்டிக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட மதனகோபாலனது எண்சாண் உடம்பும் ஒரு சாணாகக் குன்றியது. அவன் மாறிமாறித் தனது தாயையும் கிருஷ்ண புரம் ஜெமீந்தாரையும் பார்த்து அளவிறந்த சஞ்சலத்தோடு விழிக்கி றான். அப்போது கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் முன்னிலும் அதிகரித்த சந்தோஷமும் புன்னகையு மடைந்து, "அம்மணீ! நான் வெளி யில் போகத் தடையில்லை. உங்களுடைய பிள்ளையை இந்தப் பதி னைந்து வருஷகாலமாக என் பிள்ளையாக பாவித்து வளர்த்து இன் றையதினம் உங்களிடம் ஒப்புவிக்க நான் இங்கே வந்தேன். இந்தக் காரியமாக நான் இந்த அந்தப்புரத்தில் வருவதற்கு நீங்கள் எனக்கு அநுமதி கொடுக்கமாட்டீர்களா? உங்களுடைய பிள்ளையை சரியான நிலைமையில் திரும்பவும் ஒப்புக்கொண்டு விட்டதாக நீங்கள் எனக்கு ரசீது கொடுங்கள்; அதன் பிறகு அதற்காக எனக்கு நீங்கள் சன் மானம் கொடுப்பது உங்களுடைய கண்ணியத்தையும் விருப்பத்தை யும் பொருத்தது" என்று மெதுவாகவும் நயமாகவும் பேசினார்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட மதனகோபாலனது மனம் குளிர்ந் தது; முகமும் மலரத் தொடங்கியது.

ஆனால், கல்யாணியம்மாள் திடுக்கிட்டு வியப்புற்று, "என்ன! என்ன! என்னுடைய பிள்ளையை நீரா காப்பாற்றினீர்! நீர் யாரோ வழியில் போகிற ஒரு செட்டியார் உமக்கும் என் மகனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நீர் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாருடைய கூட்டாளி என்கிற ஓர் ஏதுவை வைத்துக்கொண்டு, உமக்கு சம்பந்தமில்லாத விஷயங் களிலெல்லாம் தலையிடுவது ஒழுங்கல்ல; தயவு செய்து மரியாதை யாக வெளியில் போய்விடும். மகாராஜன் அந்தக் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்

தாரல்லவா என் பிள்ளைக்குத் தகப்பனாக இருந்து அவனை ஆளாக்கி னார். அவர்கள் ஆயிரங்காலம் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டும்! ஆனால், அப்படிப்பட்ட தங்கமான பிரபுவின் விஷயத்தில் தெய்வம் மாத்திரம் சதி செய்துவிட்டது. அவர்களுடைய சம்சாரம் குழந் தைகளை யெல்லாம் அந்தச் சதிகார தெய்வம் வாயில்போட்டுக் கொண்டுவிட்டது; மகாராஜர்! என்வயிறு குளிர்ந்த மாதிரி தர்மகுண சீலருடைய மனசும் குளிரவேண்டும். அந்த வள்ளல் மாத்திரம் இப் போது எனக்கெதிரில் வந்து தரிசனம் கொடுப்பாரானால் நான் அவர் களுடைய காலில் லக்ஷந்தரம் விழுந்து எங்களுக்கெல்லாம் புத்துயிர் கொடுத்த அந்தச் சீமானை நான் என்னுடைய குல தெய்வமாக வைத்து வணங்குவேன்." என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார், ஓகோ! அப்படியா! அதிருக்கட்டும். நீங்கள் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரை தெய்வமாகக் கும்பிடுவே னென்கிறீர்களே! அவரும் சேர்ந்துதான் இந்த மதன கோபாலன் விஷயத்தில் வக்கீலைக்கொண்டு நோட்டீஸ் அனுப்பச் செய்தார் என்பதை நான் ருஜுப்பித்தால், அதன் பிறகு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? இப்போது என்னை வெளியில் துரத்துவது போல அவரையும் துரத்துவீர்களா, அல்லது அப்போதும் அவரை தெய்வமாகவே வைத்துக் கும்பிடுவீர்களா?" என்றார். கல்யாணியம் மாள், என் பிள்ளையின் விஷயத்தில் கைம்மாறு கருதாது எவ்வ ளவோ அபாரமான உதவியைச் சொரிந்துள்ள அந்த வள்ளல் என் விஷயத்தில் எவ்வளவுதான் தவறு செய்திருந்தாலும், அதை நான் நினைக்கவே மாட்டேன். அவர்கள் இந்த நோட்டீஸ் விஷயத்தில் என் னுடைய பையனுக்கு நன்மையை நாடி மனப்பூர்வமான அபிமானத் தோடுதான் செய்திருக்கவேண்டுமாகையால், அவர்கள் விஷயத்தில் என்னுடைய நன்றி விசுவாசம் முன்னிலும் அதிகரிக்குமேயன்றிக் குறையாது. அவர்கள் செய்யும் காரியம் என் பிள்ளையின் நன்மையை நாடியது. உங்களைப் போன்றவர்கள் செய்வது வீண் கிருத்திரமம். அவ்வளவுதான் பேதம்" என்றாள்: கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் முன் னிலும் அதிக குதூகலமாகப் பேசத்தொடங்கி, "ஓகோ! அப்படியா ஒரே குற்றத்தை கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் செய்திருந்தால் அவ ருக்கு ஸ்தோத்திரம் அதிகரிக்கிறது; செட்டியார் செய்திருந்தால் அவரை அடித்து வெளியில் ஓட்டுகிறது. அப்படியானால், சன்மா னமோ தண்டனையோ கிடைப்பது மனிதரைப் பொருத்ததாக இருக்

கிறதே யொழிய குற்றத்தைப் பற்றியதல்ல. ஆனால், இதில் இன்னொரு சந்தேகம். கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரும், இந்த செட்டியாரும் ஒரே மனிதராக இருந்துவிட்டால், அப்போது தண்டனை கிடைக்குமா? சன்மானம் கிடைக்குமா? என்றார்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாளது மனதில் அப்போதே ஒருவித சந்தேகமுண்டாயிற்று. ஆனாலும் விஷயம் இன்னதென்பது நிச்சயமாகத் தெரியாமையால், சிறிது தடுமாறி மதனகோபாலனது முகத்தை நோக்க, அவன் " அம்மா! இவர்கள் தான் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார். செட்டியாரென்பது இவர்கள் ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு வைத்துக்கொண்ட பொய்ப்பெயர்" என்று பணிவாகக் கூறினான்.

அதைக்கேட்ட கல்யாணியம்மாள் திடுக்கிட்டு இடியோசையைக் கேட்ட நாகமென நடுநடுங்கி அதிக விசையாக ஓடி கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் காலில் விழுந்து கும்பிட்டு அவரது பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கி, " ஆ! என் வள்ளலே! என் தெய்வமே! எங்கள் குடும்பத்தை நிலைநிறுத்திய தாதாவே! நாங்களும் எங்களுடைய சந்ததியாரும் அல்லும் பகலும் அநவரதமும் தங்களை நினைத்து நினைத்து நன்றியறிதல் செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்களாகிவிட்டோம். இந்த உலகங்களையெல்லாம் சேர்த்து எனக்கு உதவுவதுபோலவும், எமன் வாயில் நுழைந்த உயிரை மீட்டுக்கொடுப்பது போலவும், தாங்கள் என் மகனை எனக்குக் கொடுத்து, இருளடைந்து கிடந்த என் மனசுக்கும் இந்த சமஸ்தானத்துக்கும் இன்பச்சுடர் காட்டவல்ல கதிரவனை என் மகனை வளர்த்து மகாராஜன்போலவும், மன்மதன்போலவும், மகாவிஷ்ணுபோலவும் உருப்படுத்தி, எனக்களித்த எங்கள் குலதெய்வமாகிய தங்கள் விஷயத்தில் நான் சற்றுமுன் அபசாரமான வார்த்தைகளை உபயோகித்ததையெல்லாம் மறந்து, என்னை க்ஷமித்தருளவேண்டும். என் குழந்தையை வளர்த்த விஷயத்தில் தாங்கள் ஏதோ சன்மானம்கேட்டீர்களே! தாங்கள் செய்த உதவிக்கு சமமாக நான் கொடுப்பதற்கு இந்த உலகில் ஏதாவது பொருளிருக்கிறதா? என்னிடத்திலுள்ள பொருட்களிலெல்லாம் அரிய பொருள் என்னுடைய உயிர்தான்; அதை எடுத்து இப்போதே தங்களுடைய காலடியில் வைத்துவிடட்டுமா? தங்களுக்கு விருப்பமானால் சொல்லுங்கள். ஒரேநொடியில் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்றாள்.

அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் பூரித்துப் புளகாங் கிதமடைந்து நகைத்து, "சரி, சரி, எழுந்திருங்கள்; எழுந்திருங்கள். நீங்கள் சற்றுமுன் சொன்னபடி என்னைத் தெய்வமாகவே ஆக்கிவிட் டீர்களே! ஆனால், எங்கேயாவது கோவில்கட்டி என்னைக் கொண்டு போய் அதற்குள் வைத்து, "இங்கேயே உட்கார்ந்திரு" என்று மாத் திரம் சொல்லிவிட வேண்டாம். உங்களுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற நாங்களெல்லோரும் எவ்வளவோபாடுபட்டோமே! அப்படி இருக்க, அந்த அரிய உயிரை நான் வாங்கிக்கொண்டால், அப்புறம் மதன கோபாலன், "அம்மா" என்று யாரைக் கூப்பிடுவான். உங்களிடத் தில் என்ன சன்மானம் பெறலாமென்று நானும் யோசிக்கிறேன். ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆகா! இந்த சமயத்தில் எனக்கு மாத் திரம் இங்கே ஓர் ஆண்குழந்தை இருந்தால், நான் என்ன செய்வே னென்றால், "அம்மணீ! நான் உங்களுடைய மூத்தபிள்ளையை உங்க ளுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தேனே. அதற்கு சன்மானமாக உங்க ளுடைய மூத்தபெண்ணை என்னுடைய பிள்ளைக்குக் கட்டிக்கொடுங்க" ளென்று கேட்டிருப்பேன். இப்போது, எனக்குப் பிள்ளை இல்லை. இனி உண்டானால், நான் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறி, சிவஞான முதலியாரைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினார். அந்தப் பார்வை வக்கீலின் மனதில் சுருக்கென்று தைத்தது; அவர் தத்த ளித்துத் தடுமாறுகிறார். அந்த ஜெமீந்தாரது வார்த்தையைக்கேட்ட கல்யாணியம்மாளினது முகம் உடனே மாறுபட்டு மேகம் சூழ்ந் ததுபோலாயிற்று. ஒடிப்போன தனது மூத்த குமாரியான துரை ஸானியைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் அதிகமாக வந்துவிடுமோ வென்ற பயமும் கவலையும் உண்டாகிவிட்டன. உடனே அந்தச் சீமாட்டி வெட்கித் தலைகுனிந்தாள்.

அதைக் கண்ட கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார், "அம்மணீ! கவலைப் படவேண்டாம். எனக்கு இப்போது பிள்ளையுமில்லை குட்டியுமில்லை. இனிபிறக்கப்போவதுமில்லை, நீங்கள் என்பிள்ளைக்குப் பெண்கொடுப் பதை அப்புறம் பார்த்துக்கொள்வோம். மதனகோபாலன் பொருட் டும், உங்கள் பொருட்டும் கடவுள் செயலால் எல்லாம் சந்தோஷமாக முடிந்ததை உத்தேசித்தும், நான் நாளையதினம் என்னுடைய புது பங்களாவில் ஒரு விருந்து நடத்த ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். நீங் கள் உங்களுடைய புத்திரன் புத்திரிகளை அழைத்துக்கொண்டு வந் திருந்து என்னைக் கௌரவப்படுத்தி அந்த விருந்தை நடைபெறச்

செய்யவேண்டும். அந்த சன்மானத்தைத்தான் நான் இப்போது கோருகிறேன். மறுக்காமல் நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால் அதனுல் என் மனசில் ஏற்படும் பிரம்மாநந்தம் உண்டல்லவா, அதுதான் தாங்கள் எனக்குச் செய்யத்தகுந்த பெருத்த சன்மானம்" என்றார்.

அந்த சமயத்தில் மதனகோபாலன் அதற்கு இணங்கும்படி தனது தாயை இறைஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்பவன்போல இரங்கிய முகமாகத் தனது தாயை நோக்க, கல்யாணியம்மாள் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரைப் பணிவாக நோக்கி, "இதுவரையில் தாங்கள் எப்படி மதனகோபாலனைப் பாதுகாத்து அவனுடைய நன்மைகளை உங்களுடைய பொறுப்பாகப் பார்த்துவந்தீர்களோ, அதுபோலவே இனியும் தாங்களே இருந்து இந்த சமஸ்தானத்தை அவன் ஆளும் விஷயத்தில் அவனுக்கு நல்ல புத்திமதிகள் சொல்லி எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்தி வைக்கவேண்டும். நான் தங்களை என்னுடைய சொந்தத் தகப்பனார்போல மதிக்கிறேன். ஆகையால், தாங்கள் இனி எந்த விஷயத்திலும் எங்களுக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கலாம்; அதை நாங்கள் உடனுக்குடன் நிறைவேற்றி விடுகிறோம்" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் ஆநந்தபரவசமடைந்து பூரித்துப் புன்முறுவல் செய்து, "ஆகா! இந்தக் கிழவனுக்கு சாகிற காலத்தில் எவ்வளவு பெருமையப்பா! உங்களுக்கெல்லாம் உத்தரவு பிறப்பிக்க நானென்ன மண்டலேசுவரனு? போகட்டும். நீங்களெல்லோரும் கொடுக்கும் பெருமையை நான் வகித்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறியவண்ணம் சிவஞான முதலியாரது பக்கம் திரும்பிப் புன்னகையோடு அவரது முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் கல்யாணியம்மாளது பக்கம் திரும்பி, "அம்மணீ! என்னை நீங்கள் எப்போதும் பார்த்ததில்லை. அதனுல். என்னை நீங்கள் செட்டியாரென்று தவருக இதுவரையில் நினைத்துக்கொண்டிருந்தது இயற்கையான காரியம். ஆனல் எனக்கு அந்தரங்க நண்பரும் என்னோடு பாலிய காலமெல்லாம் அன்னியோன்னியமாகப் பழகினவருமான நம்முடைய வக்கீல் முதலியார்கூட சில நாட்களுக்குமுன் என்னை செட்டியாரென்றே மதித்து ஏமாறிப்போய்விட்டார். அதுதான் எனக்கு மகா ஆச்சரியமாக இருக்கிறது! இருந்தாலும் பாவாயில்லை. இன்றைய விருந்துக்கு நான் இவரையும் அழைக்கவேண்டுமென்ற மரியாதையை இவர் எதிர்பார்க்க மாட்டாரென்று நினைக்கிறேன். நானும் இவரும் உடலிரண்டும் உயிரொன்றுமாக இருந்தவர்

கள். ஆகையால் இந்த விருந்து இவருடைய விருந்து. (சிவஞான முதலியாரைப் பார்த்து) என்ன முதலியாரே! விருந்துக்கு வருவீர்களா? உங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்து நான் அழைக்கவில்லையே என்று வராம லிருந்துவிடுவீர்களா? நான் செட்டியாயிற்றே பழைய கணக்கு மூட்டையை அவிழ்த்துவிடப் போகிறேனென்ற கவலையே வேண்டாம். எப்போது நான் செட்டி வேஷத்தைக் கலைத்தேனே அப்போதே பழைய கணக்குகளையும் கலைத்துவிட்டேன்" என்றார். அந்த வார்த்தைகள் ஆயிரம் ஈட்டிகள் கொண்டு குத்துவதுபோல சிவஞான முதலியாரது மனதில் சுருக்கென்று தைத்து ஊடுருவிப் பாய்ந்தன. அவரது முகத்தில் அசட்டுச் சிரிப்பு வழிந்தது. இருந்தாலும், அவர் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரிடத்தில் தாறுமாறுகப் பேசாமல், "இன்றையதினம் கச்சேரிக்குப் போகவேண்டிய அலுவல்கூட இல்லை. ஆகையால் நான் அவசியம் வருகிறேன். எனக்கு நீங்கள் மரியாதைகூடச் செய்யவேண்டுமா?" என்றார்.

அதைக் கேட்ட ஜெமீந்தார், "சந்தோஷம்! முதலியாருக்கும் எனக்கும் இன்றைய, நேற்றைய பழக்கமா! இதுவரையில் அவர் என் விஷயத்தில் செய்துள்ள உதவிகளுக்கு அளவு சங்கியை உண்டா? நான் பைத்தியம் கொண்டிருந்தபோது, என்னுடைய குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற இவர் எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கிறார் தெரியுமா? அதையெல்லாம் நான் மறந்தால், தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர்கூட எனக்கு அகப்படாது. அவரால் எனக்கு ஏற்பட்ட கணக்கில்லா நன்மைகளையெல்லாம் நான் இப்போது முகதாவில் புகழக்கூடாது. நிறை வயிறாக ஐந்தும் குளிர்ந்திருக்கும் சமயத்தில் இவரை வாயாரப் புகழ்ந்து மனதாரத் துதிக்கவேண்டும். சரி; பதினாறு வருஷ காலமாகப் பிரிந்த புத்திரனோடு தனியாகப் பேசி நீங்கள் ஆநந்தமடைவதை நான் இனியும் கெடுக்கக்கூடாது. இந்த விருந்து விஷயமான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய நான் வேறே சில இடங்களுக்கும் அவசரமாகப் போகவேண்டும். எல்லோரும் தயவுசெய்து உத்தரவுகொடுக்க வேண்டும்" என்று முதலியாரையும், கல்யாணியம்மாளையும், மதனகோபாலனையும் பார்த்துக் கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியில் போய்விட்டார்.

34-வது அதிகாரம்

பலநாளைய திருடன்

மறுநாளைய பகல் பதினொரு மணி சமயமாயிற்று. மைலாப்பூரி லிருந்த மனோகர விலாஸம் என்ற பங்களாவின் உட்புறத்தி லிருந்து ராஜபாட்டைவரையிலும், ராஜபாட்டையின் இருபுறங்களி லும் சுமார் கால்மயில் தூரம்வரையிலும் மோட்டார் வண்டிகளும், ஸாரட்டுகளும், கோச்சு வண்டிகளும், புரூஹம்வண்டிகளும், பெட்டி வண்டிகளும், குதிரை வண்டிகளும், ரிக்ஷா வண்டிகளுமே மயமாகக் காணப்பட்டன. அன்றையதினம் மனோகர விலாஸத்தில் கிருஷ்ண புரம் ஜெமீந்தார் தயாரித்திருந்த விருந்தை யுண்பதற்காக, அவர் ஆயிரக்கணக்கான சீமான்களையும் சீமாட்டிகளையும் அழைத்திருந் தார். சென்னப்பட்டணத்திலுள்ள சகலமான வர்த்தகர்களும், சாவ கார்களும்,வக்கீல்களும்,பாரிஸ்டர்களும்ஜெமீந்தார்களும்,ஜாகீர்தார் களும், பெருத்த பெருத்த உத்தியோகஸ்தர்களும் வந்து கூடித் தங் களது வாகனங்களையும் வண்டிகளையும் மேலே சொல்லப்பட்டபடி நெடுந்தூரம்வரையில் இரட்டை வரிசையாக நிறுத்தியிருந்தனர். கல்யாணியம்மாளும் சிவஞான முதலியாரும் மதனகோபாலனும் கோமளவல்லியும் அவர்களது முக்கியமான பணிமக்களும் காலை பத்துமணிக்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். மனோகர விலாசத்தி லிருந்த மோகனாங்கியைப் பார்த்து, அவளிடத்தில் பழக்கம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம் கொண்டிருந்த கல்யாணியம் மாளை, மதனகோபாலன் மோகனாங்கியிருந்த விடுதிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போக, கல்யாணியம்மாள் மோகனாங்கியினிடத்தில் மிகுந்த அன்பும் பிரியமும் காட்டி, அவளையும் தனது இன்னொரு குமாரத்தி போல வைத்து நடத்துவதாகவும், அவளை விட்டு மதனகோபாலன் பிரிந்திருக்க முடியாதென்று சொல்வதனால், அவளும் தனது ஜாகை க்கே வந்துவிட வேண்டுமென்றும் கூறி, அவளை இன்பசாகரத்தி லாழ்த்திக்கொண் டிருந்தாள். அவர்கள் அப்படி இருக்க, தேனாம் பேட்டையிலுள்ள கிருஷ்ணாபுரம் பங்களாவிலிருந்த மீனாக்ஷியம்மாள் கண்மணியம்மாள் முதலியோரும் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரே பசு வண்ண செட்டியாராக வந்தவரென்பதையும், ஹைகோர்ட்டுத் தீர் மானத்தின் விவரங்களையும் கேள்வியுற்றதன்றி, அன்றைய விருந்

திற்கு வரவேண்டுமென்று ஜெமீந்தார் எழுதிய கடிதத்தையும் பெறவே, அவர்களிருவரும் மனோகர விலாசத்திற்கு வந்தனர். அந்த பங்களா ஒரு பெருத்த மகாராஜாவின் அரண்மனை போன்ற மகா பிரமாதமான மாளிகையாதலால், ஆயிரக்கணக்கில் வந்து கூடியிருந்த விருந்தினரான அத்தனை பெரிய மனிதர்களுக்கும் இருக்க மிகவும் வசதியான இடமிருந்தது. சுமார் பதினாயிரம் மனிதர்கள்வரையில் உட்கார்ந்து விருந்துண்ணத்தக்க அவ்வளவு விசாலமான ஓர் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஏராளமான தனிகர்கள் தலை வாழையிலை போட்டு அழகாக உட்கார்ந்து சம்பிரமமாக விருந்துண்டனர். இந்த உலகத்தில் என்னென்ன காய்கறிசாதங்களிருந்தனவோ அவை யனைத்தும் மாதுரியமான பதார்த்தங்களாக மாறி இலைகளில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தன. உலகத்தில் என்னென்ன பக்ஷணபலகாரங்கள் செய்ய மனிதர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களோ அத்தனையும் அந்த இலைகளில் காணப்பட்டன. கனிவர்க்கங்கள் இனி உலகத்தில் வேறே இல்லையென்று எல்லோரும் சொல்லும்படியாக சகலமான பழங்களும் பரிமாறப்பட்டிருந்தன. சமயல் செய்வதற்கு ஐம்பது பரிசாரகர்களும், பரிமாறுவதற்கு நூறு பரிசாரகர்களும் நியமிக்கப் பட்டிருந்தமையால், அத்தனை முஸ்தீபுகளும் அன்றைய காலை ஒன்பது மணிக்குள் முடிவுற்றிருந்தன. அத்தனை பரிசாரகர்களும் ஒருவர்பின் னொருவராக வேஷங்கள்போல வந்து நெய்யையும், பாலையும், தேனையும், பாயாசத்தையும், தயிரையும் மழைபோலப் பொழிந்து, பத்துவகைக் குழம்பு, இருபதுவகைப் பச்சடி, முப்பதுவகைச் சித்திரான்னம், ஐம்பதுவகை பக்ஷணபலகாரம், நூறுவகைக் கறிகள் முதலிய சகலமான பக்குவ பதார்த்தங்களையும் திரும்பத் திரும்பக் கொணர்ந்து சொரிந்து, அது அசுரபோஜனமோவென யாவரும் நினைத்து வியப்புற்று, "வயிற்றில் இடமில்லை; போதும் போதும்" என்று கதறிக் கைகளை விரித்து இலையின்மேல் குப்புறப் படுக்கும்படி செய்து, அந்த விருந்தை எல்லோரும் தங்களது ஆயுட் காலம்வரையில் மறக்காம லிருக்கும்படி செய்துவிட்டனர்.

அவ்வாறு அந்த அமோகமான விருந்து நடைபெற்றபின் எல்லோரும் இன்னொரு பெருத்த மண்டபத்தில் வரிசையாகப் போடப் பட்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான சாய்மான ஸோபாக்களில் உட்கார வைக்கப்பட்டனர். பெண்பாலார் யாவரும், அண்டையில் மறைவாக இருந்த ஒரு விடுதியில் கூடி உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுள் கல்

பாணியம்மாள், கோமளவல்லி, மோகனங்கி, கண்மணி முதலியோரும் விருந்தினரான பல பெருமாட்டிகளும் நிறைந்திருந்தனர். கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார், சிவஞான முதலியார், மதனகோபாலன் முதலியோர் ஒன்றாக இருந்தனர். அப்போது விருந்தினர்க்கெல்லாம் பன்னீரும், கலவை கஸ்தூரிகள் முதலியவை நிறைந்த பரிமளகந்தமும், வாசனைத் தாம்பூலாதிகளும் சம்பிரமமாக வழங்கப்பட்டபின், மிகவும் கீர்த்தி வாய்ந்த வீணை வித்துவானொருவரால் மாலை நான்கு மணிவரையில் மகா அருமையான சங்கீதக் கச்சேரியொன்று நடைபெற்றது ; அங்கே கூடியிருந்த யாவரும் அந்த விருந்தின் சிறப்பைப்பற்றியும், சங்கீதக் கச்சேரியின் மேன்மையைப்பற்றியும். முதல்நாள் முடிவுற்ற வழக்கைப்பற்றியும் பலவாறாக ஒருவரோடொருவர் தணிவான குரலில் சம்பாஷித்து மிகுந்த குதூகலமும் ஆநந்தமு மடைந்தனர். அவர்களது கண்கள் அடிக்கடி மதனகோபாலனது மன்மதாகாரமான அற்புத ரூபத்தையும், அபூர்வமான அழகையும் பார்த்துப் பார்த்துத் தாமும் விருந்துண்டன. விருந்தினரில் பலர் மதனகோபாலன் தனது தாயைவிட்டுப் பதினாறு வருஷகாலம் வரையில் பிரிந்திருந்து கடைசியில் தெய்வாநுகூலத்தால் வந்து கூடியதைப்பற்றி மிகவும் உருக்கமாகப் பேசிக்கொண் டிருந்தனர். வேறு சிலர் அந்த விருந்தையுண்டு அவ்வளவு நேரம்வரையில் அங்கிருந்தும், என்ன காரணத்தை முன்னிட்டு அந்த விருந்து நடைபெற்றதென்பதை அறியாதவராக இருந்தனர். அப்படிப் பலவாறாக இன்புற்றிருந்த விருந்தினர் வீணைக்கச்சேரி முடிந்தபிறகு, ஒவ்வொருவராக எழுந்து கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரிடத்தில், தாம் போவதற்கு அநுமதி கேட்கத்தொடங்கினர். அதைக் கண்ட ஜெமீந்தார் உடனே எழுந்து நின்று கைகுவித்து எல்லோரையும் வணங்கி, "என்னுடைய பிரியமான நண்பர்களே ! சீமான்களே ! இன்றைய காலைமுதல் உங்களெல்லோரையும் நான் கடுங்காவல் தண்டனையில் வைத்து, மிகவும் துன்பப்படுத்திவிட்டேன். ஆகையால், நீங்கள் இவ்விடத்தைவிட்டுப் போவதற்கு ஆவல்கொள்வது இயல்புதான். சர்வசாதாரண மனிதனாகிய என்னை நீங்கள் ஒரு பொருட்டாக மதித்து, என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, இங்கே வந்து விஜயம் செய்து, இவ்வளவு தூரம் என்னைப் பெருமைப் படுத்தியதைப்பற்றி நான் அடையும் சந்தோஷத்துக்கு வேறே எந்த சந்தோஷமும் நிகராகாதென்று சொல்வது வஞ்சகப் புகழ்ச்சியாகாது. ஆனால் ஒரு விஷயம், இங்கே இப்போது

விஜயம் செய்துள்ள பிரபுக்களுள் பலருடைய அடையாளம் எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னுடைய ஆப்த நண்பரான ஒருவர் கொடுத்த ஜாப்தாவை வைத்துக்கொண்டு நான் எல்லோரையும் வரவழைத்தேன். எனக்கு எப்படி அவர்களுடைய அடையாளம் தெரியவில்லையோ, அதுபோல அவர்களுக்கும் நான் யாரென்பதும், என்னுடைய குடும்ப வரலாறும், இந்த விருந்து இன்றையதினம் எதன் பொருட்டு நடத்தப்பட்டதென்பதும் தெரிந்திராவென்றே நான் நினைக்கிறேன். ஆகையால் நண்பர்களெல்லோரும் இன்னம் இரண்டொரு நிமிஷம் இருந்து ஷை விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாறு மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு உயிர்த் தோழரும், பள்ளிக்கூடத்து நண்பரும், பரம உபகாரியுமான வக்கீல் சிவஞான முதலியார் என்னுடைய வரலாற்றைப்பற்றியும், இந்த விருந்து நடத்தப்பட வேண்டிய பிரமேயத்தையும், மிகவும் சுருக்கமாக இரண்டொரு வார்த்தையில் சொல்லுவார்; ஆகையால் பிரபுக்களெல்லோரும் தயைகூர்ந்து இரண்டொரு நிமிஷநேரம் அமர்ந்துகொள்ள வேண்டும்" என்று நயமாகக் கூறி உட்கார்ந்தார்.

உடனே சிவஞான முதலியார் மகிழ்ச்சியும், புன்னகையும், தற்பெருமையும் ஜ்வலித்த முகத்தினராக எழுந்துநின்று, "கனவான்களே! அருமையான நண்பர்களே! வாக்கு வன்மையோடு திறமையாகப் பேசி எல்லோரையும் சந்தோஷிக்கச் செய்யும் சக்திக்கும் எனக்கும் நிரம்பவும் தூரம். நான் ஸ்மால்காஸ் கச்சேரிகளில் பத்து ரூபாய், எட்டு ரூபாய் வீட்டு வாடகை பாக்கி வரவேண்டிய வழக்குகளில் வாதித்தறிவேனேயன்றி, இப்படிப்பட்ட பெருத்த கூட்டங்களில் நான் வாய்திறந்தும் அறியேன்; என்னுடைய ஆப்த நண்பரான கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் என்னை இப்படித் திடீரென்று இழுத்துவிடுவாரென்பது கொஞ்சமாவது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், நான் ஏதாவது எழுதி மனப்பாடம் செய்துகொண்டாவது வந்திருப்பேன். அதற்கும் சந்தர்ப்பமில்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால், நான் இப்போது எடுத்துச் சொல்வதற்கும் அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. மாரமங்கலம் சமஸ்தானமென்பது இந்த ராஜதானியிலுள்ள எல்லா சமஸ்தானங்களிலும் பெரிது அது தஞ்சை ஜில்லாவிலுள்ளது; அதன் ஜெமீந்தாரை அந்த ஜில்லாவிலுள்ளோர் ஒரு மகாராஜன்போலவே மதித்து வருகிறார்

ள். சுமார் 15, 16-வருஷங்களுக்குமுன் ஒரு பெரியவர் அந்த சமஸ்தானத்தின் ஜெமீந்தாராக இருந்தார். அவர்களுடைய தம்பியின் குமாரன் சின்னதுரையென்பவன் கிழவரிடத்தில் பகைமைகொண்டு, சைதாப்பேட்டைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் ஈக்காட்டுத்தாங்க லென்னும் ஊரிலுள்ள கட்டையனென்னும் ஒரு குறவனைத் தூண்டி, கிழவருடைய ஆண்குழந்தையைக் கொன்றுவிடும்படி ஏற்பாடு செய்ய. அவன் குழந்தையை எடுத்துப்போய், மைசூர் சின்னையா நாயுடுவின் நாடகக் கம்பெனியில் பிடில் வித்துவானிடத்தில் ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு வந்து தான் அதைக் கொன்றுவிட்டதாக ஷை சின்னதுரையிடத்தில் சொல்லி விட்டான். அந்தக் குழந்தையும், ஷை பிடில் வித்துவானுடைய சொந்தக் குழந்தையான ஒரு பெண்ணும் தகப்பன் இறந்தபிறகு அநாதையாகிய நம்முடைய நண்பரான கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாருடைய போஷணையில் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள். புத்திரன் காணமற்போன சோகத்தினால் மாரமங்கலம் ஜெமீந்தாரான பெரியவர் நோயாக விழுந்துவிட்டார் அவர்களுடைய சம்சாரம் இந்த ஊருக்கு வந்து குழந்தையைத் தேடச்செய்ய, அது எங்கும் அகப்படாமையால், ஒரு வேலைக்காரி ஆலந்தூரிலுள்ள ஒரு அம்பட்டப் பெண்பிள்ளையின் குழந்தையைக் கொண்டுவந்து மோசடியாகக் கொடுத்து விட்டாள். அந்தக் குழந்தை வளர்ந்து இதுவரையில் மைனராக இருந்து துன்மார்க்கங்களிலும் இறங்கிக் கடைசியாகத் தனது சொந்தத் தாயையே குத்திவிடவே, அதிலிருந்து ரகசியங்களெல்லாம் வெளியாகிவிட்டன. ஜெமீந்தாருடைய சொந்தப்பிள்ளையான மதனகோபாலன் என்பவர் கடைசியாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, நேற்று தினம் தம்முடைய தாயிடம் வந்து சேர்ந்தார். நேற்றைக்கு முந்திய நாள், இந்த விஷயங்களெல்லாம் ஹைகோர்ட்டில் வெளியாகி எங்கும் பரவியிருப்பதால், அதைப்பற்றி நான் அதிகமாகப் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை. அந்த உண்மையான குமாரரே இதோ இருப்பவர்; என்னுடைய நண்பரான கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் இவரைத் தமது அபிமான புத்திரராக மிகவும் வாஞ்சையோடு வளர்த்தவராதலால், அந்த சந்தோஷத்தைப் பாராட்டும்பொருட்டு உங்களையெல்லாம் அழைத்து இந்த விருந்தை நடத்திவைக்கிறார். ஆனால், இவர் விஷயத்தில்மாத்திரம் ஈசுவரன் பெருத்த சதிசெய்துவிட்டான். இவருடைய சமஸ்தானமாகிய கிருஷ்ணபுரமென்பது மாரமங்கலத்துக்குப் பக்கத்தி லுள்ளது. வருமானத்தில் அதற்கு அநேகமாய் சமமாகவே

சொல்லலாம். இவரும் நானும் பள்ளிக்கூடத்து சிநேகிதர்கள். பாலியராக இருந்தபோது இவர் மகாரூபவதியான ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் இவருக்கு ஆண்குழந்தை யொன்றும் பெண்குழந்தை யொன்றும் பிறந்திருந்தன. இவர் அவர்கள் மூவரையும் உயிருக்குயிராக மதித்திருந்தார். திடீரென்று இவருடைய சம்சாரம் இறந்துபோகவே இவருக்கு சித்தப்பிரமை உண்டாகிவிட்டது. டாக்டர் வேறே ஏதாவது தேசத்துக்குப்போ யிருக்கும்படி இவரை வற்புறுத்த, இவர் தம்முடைய குழந்தைகளை என் வசத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டு மைசூருக்குப்போய்ச் சேர்ந்தார். கொஞ்சகாலத்துக்குப் பிறகு இந்த ஊரில் உண்டான வாந்திபேதியில் அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் ஓரே நாளில் இறந்து போய்விட்டன. அந்த சங்கதியைக் கேட்டபின், இவர் இந்த ஊருக்கே வரக்கூடாதென்று மைசூரிலேயே இருந்துவிட்டார். அந்த சமயத்திலேதான் பிடில்காரருடைய குழந்தைகளை இவர் வாங்கியது. இவருக்கு மைசூரில் பிரபலமான சந்தனக்கட்டை வியாபார மிருக்கிறது. அதோடு பெருத்த சமஸ்தானமு மிருக்கிறது; இதுவரையில் அங்கே இருந்தது போதுமென்று நினைத்து இங்கே வந்துவிட்டார். இந்த மாளிகை பெருத்த மகாராஜன் இருக்கத்தகுந்த இடம் இதை இவர் வாங்கியிருப்பதிலிருந்து, இவருடைய செல்வம் ஒரு மகாராஜனுடைய செல்வத்துக்கு சமமாக இருக்குமென்றே நாம் நினைக்க வேண்டும். ஆனால் இவ்வளவு பெருத்த செல்வத்தையும் அடைய இவர்களுடைய சொந்தக் குழந்தைகள் இல்லாமல் இறந்துபோனது தான் அதிக துக்ககரமான விஷயம். இருந்தாலும் என்னசெய்கிறது? **வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது** என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியபடி, ஒருவனுக்கு எவ்வளவு அதிகமான சம்பத்திருந்தாலும், அவன் எவ்வளவு சுகந்தான் அநுபவிக்கலாமென்று கடவுள் விதித்திருக்கிறாரோ அவ்வளவுதான் கிடைக்குமென்ற வேதாந்தத்தைதான் இவர் ஆறுதலாகக் கொள்ள வேண்டும். நெடுங்காலமாக இவர் மறந்துபோயிருந்த அந்த விசனகரமான விஷயங்களை நான் எடுத்துப் பேசுவது சரியல்ல. இவருடைய வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும்படி இவரே என்னைக் கேட்டுக்கொண்டது பற்றி அதை நான் ஒருவாறாகக் குறிக்க நேர்ந்தது; என்னுடைய ஆப்த நண்பரான இவர் இனி இந்த ஊரிலேயே இருப்பாரென்பதைப் பற்றி நான் அடையும் சந்தோஷம் அபாரமானது. இந்த ஊரிலுள்ள முக்கியமான எல்லா கனவான்களோடும் பழக்கம் செய்துகொள்ள

வேண்டுமென்பது இவருடைய முக்கியமான கருத்து; அதன் பொருட்டும் இந்தவிருந்து தயாரிக்கப்பட்டது. தாங்கள் எல்லோரும் விஜயம்செய்து இவரோடு பழகிப்போய்விட்டபடியால் இந்த விருந்தின் நோக்கமும் கைகூடிவிட்டது. இனி என்னைப்போன்றவர்கள் மத்தியஸ்தமாக இருந்து பேசவேண்டிய அவசியமே இல்லையாகையால், இவ்வளவோடு நான் உட்கார்ந்துகொள்ளுகிறேன்" என்றுகூறி விட்டுசிவஞானமுதலியார் உட்கார்ந்துகொண்டார். அங்கேகூடியிருந்தோர் யாவரும் அந்த வரலாற்றைக் கேட்டு மிகுந்த இரக்கமும் விசனமுமடைந்துகிருஷ்ணாபுரம்ஜெமீந்தாரதுவிஷயத்திலும், மதனகோபாலனதுவிஷயத்திலும் மிகுந்தமதிப்பையும் பாராட்டத் தொடங்கி எழுந்து விடைபெற்றுக்கொண்டுபோக எத்தனிக்க, அந்த சமயத்தில் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு மனிதர் எழுந்து நின்று, "நண்பர்களே! எல்லோரும் கொஞ்சநேரம் தயவுசெய்து ஆசனங்களில் அமரவேண்டும்'' என்று உரத்த குரலில் பேச, அதைக் கேட்ட எல்லோரும் திடுக்கிட்டு அந்தக் குரலுண்டான திசையில் திரும்பிப் பார்க்க, அவ்விடத்தில் மைலாப்பூர் வக்கீல் அருணகிரிப் பிள்ளை நின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் ஒருவேளை, அந்த விருந்துண்டதைப்பற்றி ஜெமீந்தாருக்கு நன்றியறிதல் கூற விரும்புகிறாரென்று நினைத்த எல்லோரும் உடனே கீழே உட்கார்ந்துகொண்டனர். அவர் எழுந்ததைக் கண்ட சிவஞான முதலியாரது முகம் சடக்கென்று மாறுபட்டு அவரது மனம் மிகுந்த சஞ்சலமடைகிறதென்பதைக் காட்டியது. அவரது தேகம் உட்கார்ந்திருக்கமாட்டாமல் தத்தளிக்கிறது. கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் ஒன்றையு மறியாதவர்போல வியப்போடு அருணகிரிப் பிள்ளையை நோக்குகிறார்.

அந்த சமயத்தில் அருணகிரிப்பிள்ளை மேலும் பேசத்தொடங்கி, "இவ்வளவு அன்பாக நம்மையெல்லாம் வருவித்து மகா சிரேஷ்டமான இத்தனை உபசாரங்களையும் நடத்தி விருந்தளித்து நம்மை சந்தோஷப் படுத்திய ஜெமீந்தார் அவர்களுக்கு, நான் எனக்காகவும், இந்தக் கூட்டத்திலுள்ள எல்லோருக்காகவும், மிகுந்த வந்தனமும் நன்றி யறிதலும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்; மாரமங்கலம் சமஸ்தானத்தின் உண்மையான மைனருக்கும் அவர்களது தாயாரான கல்யாணியம்மாள் அவர்களுக்கும் எத்தனையோ பெரிய இடர்கள் இதுவரையில் நேர்ந்திருந்தாலும், ஈசனருளால் அவைகளெல்லாம் சூரியனுக்கு முன் இருள்போலப் பறந்துபோயின. கடைசியில்

அவர்கள் இப்போது பரம சந்தோஷ மநுபவிக்கிறார்கள். அப்படி அநுபவிக்க அவர்களுக்கு உரிமையுமுண்டு. ஏனென்றால் வெயிலி லிருந்து வெதும்பியவர்கள் நிழலுக்குப் போனால், அவர்களுக்கு அது பரமசுகமாக இருக்குமென்பதை நாம் சொல்லத் தேவை இல்லை. ஆனால் இந்த ஜெமீந்தாரவர்களுடைய விஷயம் மாத்திரம் இப்போதும் மிகமிகப் பரிதாபகரமாகவே இருக்கிறது. இவர்கள் இத்தனை வருஷகாலம் துயரத்திலாழ்ந்திருந்தும், அது இப்போதும் நீங்காமலேயே இருந்து வருகிறது. மனிதர்கள் காணாமல் போயிருந் தால் என்றைக்காகிலும் திரும்பி வந்து விடுவார்களென்ற நம்பிக்கை யுண்டு. இறந்து போனவர்கள் எப்படி வருவார்கள் நானும் இவர் களைப்போல பெருத்த துக்கத்திற்கு ஆளாகி இருப்பவனாகையால் இவர்களுடைய துக்கம் எப்படி இருக்குமென்பது எனக்கு நன்றாக உரைக்கிறது. சுமார் 15-வருஷ காலத்துக்கு முன் எனக்கும் இரண்டு குழந்தைகளிருந்து வாந்திபேதியால் ஒரே நாளில் இறந்துபோய் விட்டார்கள். அந்த விசனம் எனக்கு இன்னமும் மாறவில்லை. இவர்களுக்கோ அந்த விசனத்தோடு சம்சாரம் இறந்த துக்கம் வேறு; என்னுடைய குழந்தைகள் இறந்த காலத்தில் நானும் நம்முடைய நண்பரான இந்த சிவஞான முதலியாரும் ஒரே வீட்டில் குடியிருந்து வந்தோம்; அப்போது அவருடைய வீட்டில் வளர்ந்த இந்த ஜெமீந் தாருடைய குழந்தைகளிரண்டையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். இரண்டும் சுவர்ணப்பதுமைகள் போல இருந்தன. ஆனால், அந்தக் குழந்தைகள் இன்னமும் உயிரோடிருப்பதாக நான் இதுவரையில் எண்ணியிருந்தேன். அவைகள் இறந்துபோய்விட்டன வென்று இப்போதுதான் கேள்விப்படுகிறேன். என்னுடைய குழந்தைகள் இறந்த தினத்தன்று சிவஞான முதலியார் அந்தக்குழந்தைகளுக்கும் அந்தத் தொற்றுவியாதி வந்துவிடப் போகிறதே என்ற பயத்தினால், அவர்களை மைசூரிலிருக்கும் தகப்பனரிடம் அனுப்பிவிட்டதாகச் சொன் னார். அவர்கள் மைசூரில்போய் இறந்துவிட்ட சங்கதி இப்போது தான் தெரிகிறது'' என்று சிறிது நிறுத்தி, சிவஞான முதலியாரது முகத்தை சந்தேகமாக நோக்கினார்.

அந்த சமயத்தில் சிவஞான முதலியாரது முகத்தில் பிரேதக் களை உண்டானதாக எண்ணவேண்டும். அவரது உச்சி முதல் உள் ளங்கால் வரையில் ஒவ்வோரங்கமும் பெரும் பீதியினால் வெட வெட வென்று நடுங்குகிறது. வாய் குழறுகிறது. கண்கள் திருட்டு விழி

விழிக்கின்றன. அப்போது கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் எழுந்து அருணகிரிப் பிள்ளையை நோக்கி, "குழந்தைகள் மைசூருக்கு வர வில்லையே?" என்றார்.

அதைக் கேட்ட எல்லோரும் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து சிவஞான முதலியாரது முகத்தை நோக்க, அவர் அதற்குமேல், தாம் சும்மா இருப்பது தவறென நினைத்து எழுந்து நின்று, "நான் குழந்தை களை மைசூருக்கு அனுப்பியதாகச் சொல்லவே இல்லை. நம் முடைய நண்பரான அருணகிரிப் பிள்ளை ஞாபகப் பிசகினால் அப் படிச்சொல்லுகிறார்கள். அப்போது இந்த ஊரில் வாந்திபேதி அதிக மாக இருந்ததுபற்றி சைதாப்பேட்டையிலுள்ள என்னுடைய நண்ப ரான அண்ணாமலை முதலியார் என்பவருடைய ஜாகைக்கு அனுப்பி இருந்தேன். அந்த ஊரிலேதான் குழந்தைகள் இறந்துபோயின" என்று கூறினார்.

அதைக் கேட்ட அருணகிரிப் பிள்ளை, "ஓகோ! அப்படியா! இருக்கலாம். நான் மறதியாகச் சொல்லியிருக்கலாம்; எந்த ஊராக இருந்தாலென்ன? குழந்தைகள் இறந்துபோய்விட்டன." என்றார்.

அதைக் கேட்ட சிவஞான முதலியார் ஒருவாறு மகிழ்ச்சியடை யத் தொடங்க, அந்த சமயத்தில், அந்தப் பெருத்த கும்பலில் ஒரு மூலையில் மறைவாக உட்கார்ந்திருந்த வேறொருமனிதர் சடக்கென்று எழுந்து நின்று, "நண்பர்களே! ஒரே ஒரு வார்த்தைக்கு மேல் நான் சொல்லப் போகிறதில்லை; தயவு செய்து உட்காரவேண்டும்" என்றார்.

உடனே ஜனங்களெல்லோரும் அந்தப் பக்கத்தில் திரும்பிப் பார்க்க, அவர் யாரோ புதிய மனிதராகக் காணப்பட்டார்; அவர் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ வென்று எல்லோரும் ஆவலுற்று அவரது வாயை நோக்கி யிருக்க, அந்த மனிதரை அப்போதே பார்த்த சிவஞான முதலியார் திடுக்கிட்டுப் பேரச்சம் கொண்டார். அந்த மனிதர் சைதாப்பேட்டை அண்ணாமலை முதலியாரென்பதைக் கண்ட சிவஞான முதலியாருக்குக் குலைநடுக்க மெடுத்தது. மூளை குழம்ப, அறிவு மழுங்கியது; தலை கிறுகிறென்று சுழன்றதால், அவர் எழுந்திருக்க மாட்டாமல் நாற்காலியில் சாய்ந்துவிட்டாரானாலும், அவரதுமுகம் அண்ணாமலை முதலியாரைப் பார்த்து விஷயத்தை வெளியிடவேண்டாமென்று சைகை காட்டுவதுபோல இருந்தது; அவரது விபரீதமான நிலைமையைக் கண்ட எல்லா ஜனங்களும்

பெருத்த வியப்பும் திகைப்பு மடைந்து மாறி மாறி சிவஞான முத லியாரையும் அண்ணுமலே முதலியாரையும் கவனிப்பாக நோக்கியபடி பேச்சு மூச்சின்றி உட்கார்ந்திருந்தனர்.

அப்போது சைதாப்பேட்டை அண்ணுமலே முதலியார், "ஐயா மார்களே! நான் இருப்பது சைதாப்பேட்டை, வக்கீல் சிவஞான முதலியார் என்னைத்தான் அண்ணுமலே முதலியாரென்றும், தம்மு டைய நண்பரென்றும் குறித்தது. இன்றையதினம் காலையில் கிருஷ் ணுபுரம் ஜெமீந்தாரவர்கள் என்னுடைய வீட்டுக்கு வந்து, ஏதோ ஒரு பெருத்த சந்தோஷ சங்கதியைக் குறித்து இன்றையதினம் ஒரு விருந்து நடத்தப் போவதாகவும், அவருடைய குழந்தைகளை நெடுங் காலம்வளர்த்த நன்றி விசுவாசத்தைக் காட்டும்பொருட்டு என்னையும் இந்த விருந்துக்கு அழைப்பதாகவும் சொல்லி, நான் அவசியம் வர வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதன் பொருட்டு நான் இன்றையதினம் இங்கே வந்தேன். வந்த இடத் தில் இப்போது சிவஞான முதலியாரும், அருணகிரிப் பிள்ளையவர் களும் பேசியதைக் கேட்டவுடன், சங்கதி பெருத்த மோசடிபாக இருக்கிறது. நான் இங்கே வந்திருக்கிறே னென்பதை அறியாமல் சிவஞான முதலியார் அப்படிப் பேசினுரா அல்லது மறதியினுல் அப் படிப் பேசினுரா என்பது தெரியவில்லை. இந்த முதலியாருக்கும் எனக்கும் நெடுநாளையப் பழக்கமுண்டு. சுமார் பதினைந்துவருஷத் துக்குமுன், இவர் இரண்டு குழந்தைகளைக் கொணர்ந்து என்னிடத் தில் விட்டு ரகசியமாக வளர்க்கச் சொன்னுர். அந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பனுர் யாரோ ஒரு ஜெமீந்தாரென்றும், அவர் பைத்தியங் கொண்டு மைசூரில் இருப்பதாகவும், அந்த ஜெமீந்தாருடைய பங் காளிகள் ஆள்களைவிட்டுக் குழந்தைகளைத் திருடிக்கொண்டு போய்க் கொன்றுவிட நினைப்பதால், எவருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாக அவர்களை வைத்து வளர்த்து வரவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண் டார். நான் அந்தக் குழந்தைகளின் அற்புதமான அழகைக் கண்டு, அவைகளின்மேல் இரக்கங்கொண்டு அப்படியே வளர்த்தேன். அவர் களைப் போஷிப்பதற்குப் பிடித்த செலவையெல்லாம் வக்கீலே கொடுத்து வந்தார். சைதாப்பேட்டையிலுள்ள குண்டுராவ் என்ற ஓர் உபாத்தியாயரை அமர்த்தி, அவர் ஒவ்வொருநாளும் வீட்டில் இரண் டாவது கட்டுக்குள் வந்து பாடம் கற்றுக்கொடுக்கும்படி செய்திருந் தோம். இப்போது சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலமிருக்கும்.

வக்கீல் முதலியார் வந்து, அந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பனாரான ஜெமீந்தார் இறந்துபோய் விட்டதாகவும், இனிமேல் அந்தக் குழந்தைகளுக்காக மாதமாதம் பணம் கொடுக்க தமக்கு சௌகரியப்படவில்லை யென்றும், அந்த ஜெமீந்தாருடைய சமஸ்தானமெல்லாம் கடனுக்காகப் பராரியாகிவிட்ட தென்றும், தாம் அந்தக் குழந்தைகளைக் கொண்டுபோய் வேலையிலமர்த்தப் போவதாகவும் சொல்லி, அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். அதன் பிறகு அந்தக் குழந்தைகள் எங்கே போனார்களென்பது எனக்குத் தெரியாது ; இன்று காலையில் இந்த ஜெமீந்தார் வந்து, தாமே அந்தக் குழந்தையின் தகப்பனாரென்று சொன்னதைக் கேட்டவுடனே, எனக்கு நிரம்பவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. இந்த ஜெமீந்தார் இறந்துபோய் விட்டதாக வக்கீல் முதலியார் சொன்னாரென்பதை இவர்களிடம் தெரிவிக்க எனக்கு அச்சமாகவும், லஜ்ஜையாகவுமிருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் இங்கே வந்தால், நிஜம் வெளியாகுமென்று வந்தேன் ; இப்போது எல்லாம் வெட்டவெளிச்ச மாகிவிட்டது," என்று கூறி உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அந்த விவரங்களைக் கேட்ட அங்கிருந்தோர் யாவரும் மிகுந்த பிரமிப்பும், மனக்கொதிப்பும் அடைந்து சிவஞான முதலியாரைப் பலவாறு தூற்றலாயினர். சிலர், "மோசக்கார வக்கீல்" என்றனர் சிலர் "சோதாப்பயலை உதையுங்கள்" என்று அதட்டிக் கூறினர். வேறு சிலர், "திருட்டு நாயைக் கட்டிவைத்து செருப்பாலடியுங்கள்" என்றனர். மற்றும் சிலர், காறி எச்சிலை சிவஞான முதலியாரது தலையில் உமிழ்ந்தனர். முரட்டாள்களாக இருந்த வேறே சிலர் நெருங்கி நின்று, அவரை உபத்திரவிக்கத் தொடங்கினர். ஒருவன் அவரது தலைப்பாகையைத் தட்டிவிட்டான். வேறொருவன் அவரது விலாவில் ஒரு குத்து விட்டான். பெரும்பாலோரான விருந்தினர், "வேண்டாம் ; வேண்டாம். அவரை ஒன்றும் செய்யாதீர் ; அவர் என்ன சமாதானம் சொல்லுகிறாரென்று கேட்போம். அவசரப்படாதீர் ; அவர் என்ன உத்தரம் சொல்லுகிறாரென்று கேட்போம். பொறுங்கள்" என்று அதட்டிக் கூற, உடனே சிவஞான முதலியார் கண்ணீர் விடுத்தவராய் எழுந்துநின்று, "என்னை ஏன் அநாவசியமாக இப்படி உபத்திரவிக்கிறீர்கள் ? இந்த அண்ணாமலை முதலிக்கும் எனக்கும் பகையுண்டு. அதனால் இவன் என்மேல் இல்லாத பொல்லாத பொய்யையெல்லாம் சொல்லுகிறான். அருணகிரிப் பிள்ளையும் நானும் ஆதி

யில் ஒரு வீட்டிலிருந்து சண்டைபோட்டுக்கொண்டு பிரிந்து போய் விட்டோம், அவரும் இவனும் சேர்ந்து கட்டுப்பாடாக இப்படிப் பேசுகிருர்கள். குழந்தைகள் இறந்துபோனது நிஜமே. சைதாப்பேட்டையில் யூனியன் ஆபீசில் இருக்கும் ஜனன மரணப் பதிவு ரிஜிஸ்டரைப் பார்த்தால், இது நிஜமென்பது நன்ருகத் தெரியும், நீங்களெல்லோரும் என்னை இப்படி உபத்திரவிப்பது சரியல்ல." என்ருர்.

அந்த சமயத்தில், அந்தக் கும்பலிலிருந்த இன்னொருவர் எழுந்து நின்று, "கனவான்களே! பொறுங்கள் பொறுங்கள்; நான் சொல்வதையும் கேளுங்கள்; என் பெயர்தான் குண்டுராவ். நான் இந்த அண்ணுமலை முதலியார் வீட்டில் இத்தனை வருஷகாலம் வரையில் இரண்டு குழந்தைகளுக்குப் பாடம் கற்றுக் கொடுத்தது உண்மைதான். அந்தக் குழந்தைகள் வக்கீல் சிவஞான முதலியாரால் கொண்டு வந்து பங்காளிகளின் உபத்திரவத்துக்காக ஒளித்து வைத்திருக்கப்பட்ட குழந்தைகளென்று அண்ணுமலை முதலியார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். சுமார் ஒன்றேகால் ஒன்றறை வருஷமாக, இவர் என்னை நிறுத்திவிட்டார். அப்புறம் நான் அந்தக் குழந்தைகளைப் பார்க்கவில்லை'' என்று கூறி உட்கார்ந்தார். அப்போதும், சிவஞான முதலியார் குண்டுராவையும் தமது பகைவர் கோஷ்டியில் சேர்த்து, தாம் சொன்னதையே பிடிவாதமாகச் சொல்லி கிருஷ்ணுபுரம் ஜெமீந்தாரை நோக்கி, "என்ன! ஜெமீந்தாரே! உம்முடைய பங்களாவில் விருந்து சாப்பிட வந்தவர்கள் என்னை இப்படி அக்கிரமமாக உபத்திரவிப்பதை நீரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா? என்னுடைய உயிருக்குயிரான சிநேகிதரான உம்மிடத்தில் நான் தவருக நடக்கமாட்டேனென்பது உமக்குத் தெரியாதா? அந்தக் குழந்தைகளை நானே சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொளுத்தி இருக்கிறேன். நான் உம்முடைய விருந்தாளியல்லவா? என்னை இவர்கள் உபத்திரவிக்காமல் என்னைக் காப்பது உம்முடைய பொறுப்பல்லவா? இவ்வளவு தூரம் கட்டுப்பாடாகப் பேசுகிற இவர்களெல்லோரும் அந்தக் குழந்தைகளிருவரையும் கொண்டு வந்து காட்டுவார்களானல், நான் எப்படிப்பட்ட சிக்ஷைக்கும் பாத்திரனுகிறேன்'' என்ருர்.

அதைக் கேட்ட கிருஷ்ணுபுரம் ஜெமீந்தார் கலகலவென்று நகைத்து, "சேச்சே! இவர் என்னுடைய உயிருக்குயிரான நண்பரல்லவா; இவர் அப்படிச் செய்திருக்கவே மாட்டார். இவரை ஒருவரும் உபத்திரவிக்க வேண்டாம்" என்ற வண்ணம் அங்கே சற்று

தூரத்தில் மூடப்பட் டிருந்த ஒரு கதவுப் பக்கம் நோக்க, அங்கே ஆயத்தமாக நின்று கொண்டிருந்த ஒரு வேலைக்காரன் படேரென்று அந்தக் கதவைத் திறந்துகொண்டு அப்பால் போய், அவ்விடத்திலிருந்த இன்னொரு விடுதியின் கதவைத் திறக்க, அவ்விடத்திலிருந்து ஒரு வாலிபப் புருஷனும், ஒரு யௌவனப் பெண்ணும் வெளியில் வந்து, ஜனங்கள் கூடியிருந்த மண்டபத்தில் நுழைந்தார்கள். அவர்களைக் கண்ட விருந்தினர் யாவரும் அவர்களது கட்டழகைக் கண்டு ஸ்தம்பித்து, “ஆகா! கந்தருவக் குழந்தைகள்போல இருக்கிறார்களே! இவர்களா ஜெமீந்தாருடைய குழந்தைகள்!” என்று தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்ள, அதே சமயத்தில், அருணகிரிப் பிள்ளை, அண்ணாமலை முதலியார், குண்டுராவ் ஆகிய மூவரும் சடக்கென்றெழுந்து நின்று, “இவர்கள்தான் அந்தக் குழந்தைகள்” என்றனர். அவர்கள் சொல்லி வாய்மூடுவதற்குள், அங்கே கூடியிருந்த சில முரட்டாள்கள் சடேரென்று சிவஞான முதலியாரின்மீது பாய்ந்து அவரைப் பிடித்துக்கொண்டனர். ஒருவன் அவரது குடுமியைப் பிடித்து, “அடேய்! கழுதையின் மகனே! அந்தக்குழந்தைகளைக் கொண்டுபோய் சுடுகாட்டில் கொளுத்தியவன் நீயல்லவா! உயிரோடிருப்பவரைக் கொளுத்தியதாகச் சொன்ன உன்னை இப்போது நாங்கள் உண்மையிலேயே உயிரோடு கொளுத்திவிடுகிறோம்” என்று கூறி அவரது குடுமியைப் பிடித்தபடி அவரது தலையை நாலைந்துமுறை குலுக்க, அவரது குடுமி கையோடு வந்துவிட்டது. அதே சமயத்தில் சப்தமேகங்களும், இடி மின்னல் காற்றுகளோடு வருஷிப்பதுபோல அடிகளும், உதைகளும், குத்துகளும், வசவுகளும், எச்சில் தம்பலங்களும் அவர்மீது சாமாரியாகப் பாய்கின்றன; அவர் “ஐயோ! அப்பா! அடிக்கிறார்களே! கொல்லுகிறார்களே!” என்று கூக்குரலிட்டுத் துள்ளிக் குதித்துக் கதறியழுகிறார். மற்ற ஜனங்கள் யாவரும், அடிப்போரை விலக்க முயலுகிறார்கள். அந்த சமயத்தில் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரே அந்தக் கும்பலில் விழுந்து எல்லோரையும் நயந்து மோவாயைப் பிடித்துக் கெஞ்சி மன்றாடி சிவஞான முதலியாரை மாத்திரம் தனியாக விலக்கி அழைத்துக் கொண்டு சற்றுதூரத்தில் போக, சிவஞான முதலியாரது உடம்பெல்லாம் இரத்தவெள்ளமாக ஓடுகிறது. அவர்மீதிருந்தபட்டுச் சட்டை, ஜரிகை வஸ்திரங்கள் முதலிய யாவும் நார்நாராகக் கிழிந்து தேர்ச்சீலைகள்போலத் தொங்குகின்றன. அந்த நிலைமையில், அவர், “ஐயோ அப்பா?” என்று ஓலமிட்டழுதவண்ணம் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தா

ரது காலில் விழுந்து அவரது பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு "ஐயா! நான் உம்முடைய விஷயத்தில் பெருத்த நம்பிக்கைத் துரோகமும் மகா கொடிய பாதகமும் செய்துவிட்டேன். நீர் அதற்காக என்னைக் கொன்றாலும் அது பாவமாகாது. நீர் என்னை எப்படி நடத்தினாலும் எனக்கு சம்மதிதான்" என்று கூறிக் கண்ணீர் சொரிந்து கோவெனக் கதறியழ, அதைக் கண்ட ஜெமீந்தார், "ஐயா! சிவஞான முதலியாரே! உம்மை நான் உயிருக்குயிராகமதித்துப் பூரணமான நம்பிக்கை வைத்ததற்கு நீர் இப்படிச் செய்தது மகா பாதகமென்பதை இப்போதாவது ஒப்புக்கொண்டீரே! அது ஒன்றே போதுமானது. பணமென்பது மகா பொல்லாத வஸ்து. உறவு முறைமை, சிநேகம் முதலிய எந்தப் பாசமும் பணத்துக்கு முன்னால் நிற்குமா? ஒருகாலுமில்லை. இது உலக இயற்கை; நீர் எவ்வளவோ படித்திருந்தாலும், வக்கில் உத்தியோகத்தில் எவ்வளவோ பணம் சம்பாதித்தாலும், உமக்குப் பூர்வீகமான சொத்து அதிகமாக இருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட பணத்தாசையும், மோசக் கருத்தும் உமக்கு இல்லாமற்போகவில்லை. குற்றம்செய்தவரை தண்டிக்க, ஈசுவரனிருக்கிறான். ஆகையால், நான் உமக்கு எவ்விதமான தீங்கும் நினைக்கமாட்டேன். உம்மை பத்திரமாக வண்டியில் வைத்து உம்முடைய வீட்டில் கொண்டுபோய் விடச்செய்கிறேன். இங்கே இருந்த சிலர் என்னுடைய அநுமதியில்லாமல் உம்மை உபத்திரவப்படுத்தி விட்டது எனக்கு நிரம்பவும் விசனமாக இருக்கிறது. எழுந்திரும்" என்று கூறி, அவரைத் தூக்கி நிறுத்தி வெளியில் அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்கே இருந்த ஒரு மோட்டார்வண்டியில் உட்காரவைத்து, தமது ஆட்களில் நால்வரையும் பாதுகாப்பாக வைத்து, வண்டியை அவரது ஜாகைக்கு அனுப்பிவிட்டு உள்ளே வந்தார்.

அதற்குள், அங்கே கூடியிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் எழுந்து நடந்து வெளிப்பட்டு, இடைவழியில் வந்த ஜெமீந்தாரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வெளியில் போய் தத்தம் வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு போகலாயினர். கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் உள்ளே போவதற்குள் விருந்தினர் யாவரும் வெளியில் போய்விட்டனர். அப்போது, அவ்விடத்தில் ஒரு மூலையில் நின்றுகொண்டிருந்த ராஜாயியும், மோகனரங்கனும் அங்கே நடந்த பெருத்த கலகத்தையும், குழப்பத்தையும், அதன்காரண மென்னவென்பதையும், தாங்கள் வந்தவுடனே சிவஞானமுதலியாருக்குஅப்படிப்பட்ட அவமரியாதையும்துன்பமும்

நேர்ந்த காரணமென்ன வென்பதை அறிந்துகொள்ள மாட்டாமல் திகைத்து நடுங்கிநின்ற சமயத்தில், மதனகோபாலன் அவர்க ளண்டையில் வந்தான். அவனைக் கண்ட ராஜாயி, "ஐயா இன்றைய தினம் விருந்து நடக்கும்போது, எங்களுடைய தகப்பனார் யாரென் பதைக் காட்டுவதாக நீங்களும், பெரியவரும் சொன்னீர்கள். இப் போது எங்களையும் வெளியில் அழைத்துவரச் சொன்னீர்கள். நாங் கள் வந்தவுடனே சிவஞான முதலியாரை உபத்திரவப்படுத்தினார்கள். உடனே எல்லோரும் வெளியில் போய்விட்டார்களே. எங்களுடைய தகப்பனார் யாரென்பதைச் சொல்லவில்லையே! எங்களுடைய தகப்ப னாரைப் பார்க்க வேண்டுமென்றும், அவருடைய இருப்பிடத்துக்குப் போகவேண்டுமென்றும், எங்களுடைய மனம் பதறுகிறது. அவர் இந்த விருந்துக்கு வரவே இல்லையா! அல்லது வந்துதான் போய்விட் டாரா?" என்று மிகுந்த ஆவலோடும் பதைப்போடும் கேட்க, உடனே மதனகோபாலன் மிகுந்தமகிழ்ச்சியோடு புன்னகைசெய்து, "அம்மா! நீங்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களாக உங்களுடைய தகப்ப னாரை எத்தனையோ தடவை பார்த்து விட்டீர்கள்! நீங்கள் இப் போதும் அவர்களுடைய பங்களாவிலேதான் இருக்கிறீர்கள். இப் போது நடந்த விருந்தெல்லாம் உங்கள் பொருட்டாகச் செய்யப் பட்ட உங்களுடைய சொந்த விருந்து; நீயும் உன்னுடைய தம்பி யான மோகனரங்கனுந்தான் இந்த அரண்மனையின் எஜமானர்கள். உங்களிருவரையும் இத்தனை வருஷம் மறைத்து வைத்திருந்ததற்கா கத்தான் இப்போது சிவஞான முதலியாருக்கு மரியாதை கிடைத் தது." என்றான்,

அந்த வரலாற்றைக் கேட்ட ராஜாயியும், மோகனரங்கனும் கரை கடந்த வியப்பும், திகைப்பும், கட்டிலடங்காத ஆநந்தமும், ஆவேச மும் அடைந்து, "ஆ! என்ன! என்ன! நாங்கள் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந் தாருடைய பிள்ளைகளா?" என்று மிகுந்த ஆவலோடு கேட்க, அந்த சமயத்தில் விருந்தினரையெல்லாம் அனுப்பிவிட்டு அளவிறந்த பதைப்போடும் ஆவேசத்தோடும் உள்ளே வந்த ஜெமீந்தார், கடைசி யாக ராஜாயிசொன்னதற்கு மறுமொழியாக, "ஆம்! நான்தான் உங் களைப் பெற்ற தகப்பன்! என் செல்வக் குழந்தைகளா! எத்தனை வருஷ காலத்துக்குமுன் உங்களை விட்டுப் பிரிந்தேன்? ஆகா! சண்டா ளன்! படுபாவி! உங்களை என்னென்ன கோலத்துக்கு ஆளாக்கினான்! அப்பா! மோகனரங்கம்! கண்மணே ராஜாயி! எங்கே! ஓடிவாருங்கள்!

தைச் செய்து விட்டேன். என்மேல் வருத்தம் வைக்கக்கூடாது" என்று மிகவும் மனநைந்து கூற, அவனது கண்களில் கண்ணீர் பொங்கி மளமளவென உதிர்ந்தது. அதைக்கண்ட கல்யாணியம்மாள் மதனகோபாலன் முதலிய எல்லோரது மனமும் கண்களும் கலங்கின. கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த அன்பும் மனநெகிழ்வு மடைந்து, "அப்பா மோகனரங்கம்! போதும் எழுந்திரு; நீ உண்மையில் தங்கமான குணமுடையவன்தான். அந்தத் தவறைச் செய்ய முதலில் தொடங்கியவன் நீயல்லவென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்தத் தவறில் உன்னை இறக்கியது வேறே மனிதராகையால் இதில் உன்பேரில் பிசகில்லை. எழுந்திரு ராஜா!" என்று மிகவும் பிரியமாகவும் பரிவாகவும் பேசி, அவனது கையைப் பிடித்துத் தூக்கி விட்டாள்; உடனே மோகனரங்கன் மதனகோபாலனுக் கெதிரில் போய், அவனது காலில் விழ முயல, அவன் மிகுந்த சந்தோஷமும், புன்னகையும் தவழ்ந்த முகத்தோடு பாய்ந்து மோகனரங்கனைக் கட்டியணைத்து, "நான் இதுவரையில் பெரியவருடைய எந்த வார்த்தைக்கும் மாறாக நடந்தவனல்ல. ஆனால், இந்த விஷயத்தில் மாத்திரம், நான் அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கு மாறாக நடக்கிறதைப்பற்றி அவர்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். மோகனரங்கன் என்னை விடப் பெரியவன்; அவன் என்னுடைய காலில் விழ, அப்படிப்பட்ட பிரமாதமான எந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டான். அவனுக்கு நாம் செய்துவைக்கக் கடமைப்பட்டுள்ள ஒரு காரியத்தைத் தானே அவன் செய்துகொண்டான். அதைப்பற்றி நாம் சந்தோஷப்படுவதைத் தவிர வேறுவிதமாக எண்ணுவதற்கில்லையே" என்று கூறி மோகனரங்கனை இன்னொரு முறை கட்டித் தழுவினான். அதைக் கண்ட கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரும் கல்யாணியம்மாளும் ஆநந்தபரவச மடைந்து பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்தனர்.

அந்த சமயத்தில் கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாரது திருஷ்டி, சற்று தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த தமது தங்கையான மீனாக்ஷியம்மாள் மீது சென்றது. அப்போது கண்மணியம்மாள் பக்கத்திலிருந்த விடுதிக் கதவின் மறைவில் நாணித் தலைகுனிந்து நின்றவண்ணம், அங்கே நடந்த சம்பவங்களை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகக் கவனித்தவளாய், அடிக்கடி கடைக்கண்ணால் மதனகோபாலனை பார்த்துப் பார்த்து பரவசமடைந்து பூரித்திருந்தாள்.

அப்போது கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் தமது தங்கையை நோக்கி மிகவும் அன்பாகப் பேசத்தொடங்கி, "என்ன மீனாக்ஷி! ஏன் துரை ராஜா வரவில்லை? அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி நான் ஆளிடம் சொல்லி யனுப்பினேன்!" என்றார். அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள், "அண்ணா! அவனை இரண்டுநாள்களாகக் காணோம். நேற்றைக்கு முந்திய நாள் தினம் ஹைகோர்ட்டில் நடந்த விசாரணையின் விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளப் போனவன் அதன் பிறகு வீட்டுக்கே திரும்பி வரவில்லை. அவன் எங்கே போனானென்பதே தெரியவில்லை. ஆள்களை விட்டுத் தேடக்கூடிய இடங்களிலெல்லாம் தேடிப் பார்த்துவிட்டோம். என்னவோ, ஏதோ என்று எனக்கு நிரம்பவும் கவலையாக இருக்கிறது." என்றாள்.

உடனே கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார், "சரி; எங்கேயாவது தேவடியாள் வீட்டிலிருப்பான். கையிலிருக்கும் பணம் தீர்ந்து போய், மறுபடியும் பணம் தேவையானால் தானே வருகிறான். அவனென்ன குழந்தையா! எங்கேயாவது காணாமற் போய்விடுவானோ என்கிற பயமே இல்லை" என்றார். அதைக் கேட்ட மீனாக்ஷியம்மாள் முதலிய எல்லோரது தேகமும் குன்றியது. எல்லோரும் கிலேசமுற்றுக் கீழே குனிந்தனர்.

உடனே ஜெமீந்தார் மேலும் பேசத்தொடங்கி, "ஒருகால் இப்படி இருக்கலாம். தன்னுடைய ஆருயிர்த் தோழனாகிய அம்பட்டப் பையன் அந்தமான் தீவுக்குப் போகிறானே என்று விசனப்பட்டு அவனைப்பார்க்க ஒருவேளை முயற்சி செய்துகொண் டிருப்பான்; எப்படியும் வந்து விடுவான். அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அதுபோகட்டும். எனக்குத் தெரியாமல், நீங்கள் குழந்தை கண்மணியம்மாளுக்கு நிச்சயதார்த்த முகூர்த்தம் ஏற்படுத்திய தெய்வ சங்கல்பத்தினாலேயே தடைப்பட்டுப்போனதென்று நினைக்கிறேன். கண்மணியம்மாள் நல்ல உத்தமி. அவளுக்கு மாத்திரம் அந்தப் பையனுடைய முகத்தில் விழிக்கவே கூடாதென்ற உறுதி ஏற்கனவே ஏற்பட்டு விட்டது. என்ன மீனாக்ஷி! ஹைகோர்ட்டில் ஏற்பட்ட தீர்மானத்தின் விவரங்களை யெல்லாம் கேட்டா யல்லவா?" என்றார்.

உடனே மீனாக்ஷியம்மாள் சந்தோஷமாகப் புன்னகை செய்து, "ஹைகோர்ட்டாரும், நீங்களும், இந்த மதனகோபாலன் தான் உண்மையான மைனரென்பதை இப்போதுதான் கண்டுபிடித்தீர்கள். நம்முடைய குழந்தை கண்மணியின் மனசில் இந்தக் குறிப்பை ஏற்

கெனவே ஈசுவரன் காட்டிவிட்டான். ஆரம்பத்திலிருந்தே அவளு டைய பிரியமெல்லாம் இந்த மதனகோபாலன் மேலேதான் விழுந்து விட்டது. இந்த விஷயத்தில் நான் என்னசொல்லியும் கேளாமல் அவள் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்துவந்தாள். கடைசியில் நாமெல்லோ ரும் முட்டாளானோம்; அவள் திரிகாலக்ஞானமுள்ள முனீசுவரர் போல, பின்னால் நடக்கப்போவதை முன்னால் அறிந்தே அப்படி நடந்தாளென்று நாம் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது" என்று குதூகல மாகப் பேசினாள். அதைக்கேட்ட கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் கரை கடந்த சந்தோஷமடைந்தவராய் நகைத்து, "அப்படியானால் கண் மணியம்மாளுடைய காட்டில் மழை பெய்தது குழந்தாய்! கண்மணீ! கவலைப்படாதே! உன்னுடைய மனோபீஷ்டம் வெகு சீக்கிரத்தில் நிறைவேறப்போகிறது யார் மனசு வைத்தாலும் என்னுடைய தலை விதி மனசுவைக்கவேண்டாமா என்று அன்றைய தினம் ராத்திரி நீ மதன கோபாலனிடம் சொன்னது எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. இனி உன்னுடைய தலைவிதியும் மனசு வைத்துவிட்டதென்றே நீ நிச்சயமாக நினைத்துக்கொள்ளலாம். எங்கே? ஏன் அப்படி நாணி மறைகிறாய்? நீ இனி எப்படி மறைந்தாலும் உன்னை மதனகோபா லன் விட்டு விடுவானென்று நினைக்காதே? கண்மணீ! வெட்கப் படாதே! வா இப்படி; உனக்கு மாமியாராகப் போகும் இந்த அம்மா ளுடைய காலைத்தொட்டு நமஸ்காரம் பண்ணு" என்று மிகுந்த வாஞ்சையாகவும் மனப்பூர்வமான பிரியத்தோடும் கூற, உடனே கண்மணியம்மாள் தலைகுனிந்து மடவன்னமென நடந்து வந்து கல் யாணியம்மாளுக்கு முன்னால் பணிவாகக் குனிந்து, அந்தச் சீமாட்டி யினது பாதங்களைத் தொட்டுத் தனது கண்ணிற் ஒற்றிக்கொண்ட வளாய் எழுந்திருக்க உடனே கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த பிரியத் தோடு அவளை இழுத்து ஆசையாக மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு "குழந்தாய்! உன்னுடைய மனோபீஷ்டம் நிறைவேறுங்காலம் விட் டதனாலேதான், மதனகோபாலனுடைய ரகசியமெல்லாம் இப்போது வெளியானதென்றே நான் நினைக்கிறேன். உத்தம ஜாதி ஸ்திரீகளு டைய மனசில் ஈசுவரன் எப்போதும் சான்னித்யமாக இருந்து அவர் களை எப்போதும் சரியான வழியில் நடத்திக்கொண்டு போவானென் பது நம்முடைய சாஸ்திரக்கொள்கை. அதுபோலவே உனக்கு நேர்ந்திருப்பதால் நீ நல்ல பதிவிரதா சிரோன்மணி யென்பதற்கு வேறே எவ்வித ருஜுவும் தேவையில்லை. நீ உன் மனசைக்கொள்ளை கொண்ட மணாளனை யடைந்து என்றும் தீர்க்க சுமங்கலியாக

இருந்து வாழப்போகிறாய்" என்று கூறி அவளை விடுத்தாள். அதன் பிறகு, கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார், அங்கே கூடியிருந்த கல்யாணியம்மாள் மீனாக்ஷியம்மாள் முதலிய உறவினர் யாவரும் நாலைந்து நாட்கள் வரையில் அந்த மனோகரவிலாசத்திலேயே சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டு போகவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, யாவரும்முழு மனதோடு அதற்குஇணங்கினர். அன்றையஇரவிலும்எல்லோருக்கும் பெருத்த விருந்து நடைபெற்றது. ஆனால் அங்கிருந்த எல்லோரது மனமும் பிரம்மாநந்தமே நிறையப் பெற்றிருந்தமையால், சகிக்க இயலாத மனவெழுச்சியும் உற்சாகமு மடைந்திருந்த யாவரும் அன்றைய தினம் ஊணையாகிலும் உறக்கத்தையாகிலும் நாடாமல் புதிதாக ஏற்பட்ட உறவினரோடு ஒருவருக் கொருவர் சம்பாஷித்துக் கொஞ்சிக் குலாவிக் குதூகலமாக இருந்தனர். அன்றையதினம் இரவு கழிய, மறுநாட்காலை வந்தது. கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் ஒரு குழந்தை போல மாறி எல்லோரிடத்திலும் தமாஷாகப் பேசிச்சிரித்து விளையாடிய வண்ணம் தமது பிரத்தியேக விடுதியிலிருக்க, அந்த சமயத்தில் தபால்காரன் வந்து ஒரு கடிதத்தை அவரிடத்தில் கொடுத்து விட்டுச்சென்றான். அது எந்த ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறதென்பதை அறியும் பொருட்டு அவர் அதன் முத்திரையை நோக்க, தனுஷ்கோடி என்ற முத்திரை அதில் காணப்பட்டது; அந்த ஊரிலிருந்து தனக்குக் கடிதம் எழுதக்கூடியவர் யாரென்பதைப்பற்றி அவர் சிறிது நேரம் யோசிக்க ஒன்றும் தோன்றவில்லை. உடனே அவர் அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக்க, அது அடியில் வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது:—

மகா-ள-ள-ஸ்ரீ, பெரிய அப்பா அவர்கள் பொற்பாத கமலங்களில் அடியேன் துரைராஜா அநந்தகோடி தண்டனிட்டு வணக்கமாக எழுதும் சேதி.

நேற்றையதினம் ஹைகோர்ட்டில் விசாரணை நடந்த காலத்திலேதான், தாங்கள் இன்னார் என்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன் அதற்குமுன் ஒருநாள் நாமிருவரும் நம்முடைய பங்களாவில் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயங்களைக் கருதி, நான் துப்பாக்கியால் சுட்டுக்கொண்டு இறந்துவிடலாமா வென்ற எண்ணம் என் மனதிலுண்டாயிற்று. ஆனால் அப்படிச் செய்யத் துணிபுண்டாகவில்லை. இனி நான் பட்டணத்திலிருந்து உங்களுடைய முகத்தில் விழிப்பதற்கு யோக்கியதையற்றவன் ஆகிவிட்டேன்; ஆகையால்

இந்தத்தேசத்தையே விட்டு, எங்கேயாவது கொழும்பு கண்டி முதலிய தூரதேசங்களுக்குப் போய், கொஞ்சகாலமிருந்து என்னுடைய மனசை திடப்படுத்திக்கொண்டு எப்படியாவது உயிரை விட்டுவிடுவதையே உறுதியாக வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்துவிட்டேன். நீங்கள் என்னைத் தேடாமல் இருக்கவேண்டுமென்று நான் என்னுடைய விலாசத்தை இந்தக் கடிதத்தில் எழுதவில்லை. நான் இதுவரையில் கெட்டலைந்து அநியாயமாக அழிந்துபோய் விட்டதைப்பற்றி என் மனம் மிகவும் பரிதவிக்கிறது. இனி நான் தங்களோடு கூட இருந்தால் நல்ல வழிக்கு வந்திவிடுவேனென எனக்குத் தோன்றினாலும், நான் தங்களுடைய முகத்தில் விழிக்க அருகதையற்றவனாகிவிட்டேன். என்ன செய்கிறது. இனி பிழைக்க வழி இல்லை. நான் சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் செய்த பிழைகளையெல்லாம் மன்னித்துக் கொள்ளும்படி கெஞ்சி மன்றாடிக் கேட்டு திக்குநோக்கிதெண்டனிடும்,

பணிவுள்ள குமாரன்,

துரை ராஜா

—என்று எழுதப்பட்டிருந்தகடிதத்தைப் படித்த ஜெமீந்தார் மிகுந்த விசனமும் கலக்கமும் கொள்ளலானார். துரைராஜா என்பவன் இயற்கையில் ஈவிரக்கம், தயாளம், நற்குணம் முதலியவை வாய்ந்தவனென்பதையும், ஆனால், அடக்குவோரில்லாமையால், அதன் கூடாவொழுக்கங்களில் பிரவேசித்துக் கெட்டலைகிறானென்பதையும், அவர் பன்முறை கேள்வியுற்றிருந்தார். அவன் தமது முகத்தில் விழிக்க வெட்கித் தற்கொலை புரிந்துகொள்ள நினைப்பதிலிருந்து, இன்னமும் அவனிடத்தில், கண்ணியமும், சுயமரியாதையும் இருப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது ; ஆகையால், அவனைத்தாம் எப்படியும் தேடிப்பிடித்துக்கொணர்ந்து ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைத்து நல்வழிப்படுத்தி விடலாமென்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று அதுவும் நிற்க, தமது தம்பியின் மகனைத் தாம் கவனியாமல் விட்டதனால் அவன் தற்கொலை புரிந்துகொண்டானென்று உலகத்தார் தன்னைத் தூற்றுவார்களென்ற அச்சமும் தோன்றியது. ஆகையால், அவர், உடனே அவனை எப்படியும் திருப்பி அழைத்து வந்துவிடவேண்டுமென்று உறுதி செய்து கொண்டவராய் எழுந்து அங்கே இருந்த சமாசாரப் பத்திரிகைகளை ஆராய்ச்சி செய்தார். அவற்றில் விளம்பரப் படுத்தப்பட்டிருந்த கப்பல் புறப்படும் தேதி மணி முதலியவற்றைப் பார்த்தார். முந்திய நாள் தனுஷ்கோடியி

லிருந்து எந்தக் கப்பலும் புறப்படவில்லை யென்பது தெரிந்தது. அன்றைய தினம், மாலை மூன்று மணிக்குக் கொளும்புக்கு ஒரு கப்பல் புறப்படு மென்பதையும் அவர் தெரிந்து கொண்டார். ஆகவே துரைராஜா தனுஷ்கோடியிலே தான் இருக்க வேண்டுமென்று நிச்சயப் படுத்திக்கொண்டு உடனே அவசரத் தந்தியொன்றை யெழுதி, அதை தனுஷ்கோடிப் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தருக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதில் துரைராஜாவினது அங்க மச்ச அடையாளங்களையெல்லாம் கண்டு, அந்த யௌவனப் புருஷன் பெருத்த பொருளைத் திருடிக்கொண்டு அக்கரை தேசத்திற்குப் போக முயல்வதால் அவனைப் பிடித்து வைத்திருந்தால், மறுநாள் தாம் நேரில் அங்கே வருவதாக அந்தத் தந்தியில் எழுதி அனுப்பிவிட்டார். அவனைப் பிடித்த உடனே மறுதந்தி அனுப்பும்படி பணமும் கட்டி தமது விலாசத்தையும் எழுதியனுப்பிவிட்டு பதில் தந்தியின் வருகையை மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தார்.

அவரது நிலைமை அப்படியிருக்க, மற்றவர்களும் வெவ்வேறு வகையில் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தனர். முதல்நாளிரவில் கல்யாணியம்மாள் தனது இமைகளை மூடவே இல்லை. நெடுங்காலத்திற்கு முன்னர் தான் இழந்த புத்திரனைத் திரும்பவும் அடைந்ததையும், தன்மீது எவ்விதக் குற்றமும் இல்லையென்று ஜட்ஜிதுரை தீர்மானித்துவிட்டதையும், தங்களுக்கெல்லாம் பரம உபகாரியாக இருந்த கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் அவரது மக்களை அடைந்ததையும், கடைசியில் தனது மூத்த புத்திரி அவரது குமாரனிடத்திலேயே போய்ச் சேர்ந்து அவ்வளவு அபாரமான குபேர சம்பத்துக்கும் எஜமானியானதையும் நினைத்து நினைத்து கல்யாணியம்மாள் பிரம்மானந்த சுகத்தில் ஆழ்ந்து மிதந்து இரவெல்லாம் அதே உற்சாகமும், பூரிப்பும், மனவெழுச்சியு மடைந்து தனது சயனத்தில் படுத்திருந்தாள். அதுபோலவே மதனகோபாலன் இன்னொரு சயன அறையில் படுத்து அதே விஷயங்களை நினைத்து நினைத்துப் பேரானந்த நிலைமையி லிருந்ததன்றி, தனது மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட நற்குணவதியான கண்மணியம்மாள் தனக்கு மனைவியாகும் விஷயம் பகிரங்கமாக்கப்பட்டு, மீனாக்ஷியம்மாள், கல்யாணியம்மாள் முதலியோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதையும் நினைத்து நிகரற்ற சுவர்க்க போக மநுபவிப்பவன் போலப் பூரித்து மெய்ம்மறந்து, கண்மணியம்மாளது இனிய சுந்தர வடிவத்தையே இரவு முழுதும் சொப்

பனத்தில் கண்டவண்ணம் சயனித்திருந்தான். ஆனால், அவன் தனது மூத்த தங்கையான துரைஸானியம்மாளை அதுவரையில் பார்க்கவில்லை யாதலால், அந்தக் குறை மாத்திரம் அவனது மனதில் உறுத்திக்கொண் டிருந்தது. தனது தாயான கல்யாணியம்மாள் துரைஸ்ானியின்மீது கொண்டிருந்த கோபத்தில் அவளைப் பார்க்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிடுவாளோ என்ற சந்தேகமும் இருந்துவந்தது. சுந்தரம்பிள்ளை அங்கப்ப நாயக்கன் தெருவில் வைத்திருந்த வீட்டிலிருந்த துரைஸானியம்மாளை அன்றைய காலையில் அழைத்து வருவதென்று கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தார் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆகையால், தான் அதிகாலையி லெழுந்து தனது தாயின் சயனக்கிரகத்துக்குப் போய்த் தனது தங்கையான துரைஸானியம்மாளை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கேட்கவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு சயனித்திருந்த மதனகோபாலன் அதிகாலையி லெழுந்து, தனது காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொள்ள, பொழுதும் நன்றாக விடிந்தது. தனது தாய் அப்போது படுக்கையை விட்டு எழுந்திருப்பாளென்று நினைத்து அவன் அங்கே சென்றான்; கல்யாணியம்மாள் பிரத்தியேகமான ஒரு சயனக் கிரகத்தில் படுத்திருந்தாள். அதன் வாசற் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்ட மதனகோபாலன் தனது தாய் ஒருவேளை தூக்கத்திலிருந்து விழிக்கவில்லையோவென்று சந்தேகித்தவனாய் இரண்டொரு நிமிஷ நேரம் அவ்விடத்திலேயே தயங்கிநிற்க, உட்புறத்தில் மனிதர் பேசிய குரலோசை கேட்டது. தனது தாய் மிகவும் ஆத்திரமாகப் பேசியதும் தெரிந்தது. அவ்வாறு, தனது தாய்க்கு ஆத்திரமுண்டானதைக் காண, அவனது மனம் பதறியது. தனது தாயினிடத்தில் அப்படி யார் தவறாக நடந்துகொண்டவ ரென்பதை அறிய ஆவல்கொண்ட மதனகோபாலன், உள்ளே என்ன பேசப்படுகிறதென்பதை கவனித்தான். அப்போது கல்யாணியம்மாள், “அடி பொன்னீ! நீ செய்த காரியத்தினால் என்னுடைய ஆயிசு காலமெல்லாம் அந்த அம்பட்ட நாய்க்குப் பணம் கொடுத்துக்கொடுத்துத் தான் என்னுடைய குடியே முழுகிப்போய்விட்டதே. அவர்கள் தாயும், மகனும் சேர்ந்து இவ்வளவு காலம் என்னைப் படுத்திவைத்த பாடு ஈசுவரனுக்கே சம்மதமில்லாமல், கடைசியில் இரண்டு பேரும் மீளாமல் தொலைந்துபோனார்களே. மழைவிட்டும் தூவானம் விடவில்லை யென்பதுபோல, நீ இப்போது வந்து இன்னம் ஐயாயிரம் பதினாயிரம் கொட்டிக்கொடுத்து உன்னைப் போலீசார் ஒன்றும் செய்

யாமல் மீட்டுவிடச் சொல்லுகிறாயே. பணமென்ன எங்கள் வீட்டுக் கொல்லையில்காய்த்தா தொங்குகிறது. அதெல்லாம் ஒன்றும்கொடுக்க முடியாது. நீயும் ஜெயிலுக்குப் போய்ச் சேர். துஷ்ட சகவாசம் பிராண சங்கட மென்றபடி, நீங்களெல்லாரும் இருப்பதனாலேதான் எனக்கு இப்படிப்பட்ட சங்கடங்களெல்லாம் வருகின்றன'' என்று அதட்டிக் கூறினாள்.

அதைக் கேட்ட பொன்னம்மாள் கல்யாணியம்மாளது பாதத் தடியில் வீழ்ந்து, "தாயே! ஒங்கிளுக்காவ நான் இத்தெனெ காலமா எம்பிட்டோ பாடுபட்டவளாச்சே! இந்தக் கடெசிக்காலத்துலெநீங்க என்னெ இப்பிடிக் கைவிட்டுபுட்டா, நான் என்னசெய்யறது! போலீசுக்காரன் கிட்ட என்னெக் காட்டிக்குடுக்காம நீங்களே கொண்ணுப் புடுங்க. கச்சேரியிலெ சரிச்சி தொரெகூட என்னெப்பத்தி நல்லா எளுதியிருக்காங்களே! ஒங்க மனசு மாத்தரம் எரங்கலியா! ஒங்களோடே சொந்தப்புள்ளெ நேத்து சொன்னத்தெ நீங்க கவனிக்கலியா! அந்த அம்பட்டச்சியோடெ மவனெ நான் இஞ்செ கொண்டாந்து வைக்காமெயிருந்தா நம்ப ராசாங்கமே போயிருக்குமே. அதெயாச்சும் ரோசனே பண்ணுங்க அம்மா! நீங்க என்னெப் பொறத்தியிலெ காட்டிக்குடுக்காமே நீங்களே கொண்ணுபோட்டுடுங்க!" என்றாள்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் சிறிதுநேரம் பேசாமலிருந்து, "நீ அப்படிச் செய்தது போனாலும் போகட்டுமென்றால், நீ செய்த இன்னொரு காரியத்தை மாத்திரம் நான் மறக்கவேமாட்டேன். வெள்ளைக்காரி போட்டுக் கொள்வதற்கு வேண்டிய உடைகளையெல்லாம், ரேன்பென்னெட்டு கம்பெனியிலிருந்து வாங்கிக் கொடுக்கும்படியாக நீ கேட்டபோதே, நான் அதைப்பற்றி ஆட்சேபித்தேன். அந்த உடைகளை வைத்துக்கொண்டு நீ என்ன செய்யப்போகிறாயென்பதைக் கடைசிவரையில் என்னிடத்தில் நீ சொல்லாமலேயிருந்து என் கழுத்தை அறுத்துவிட்டாய். யாரோ ஒரு தேவடியாளுக்கு அந்த உடைகளை யெல்லாம் போட்டு நீ அனுப்பியிருக்க, அந்த துரைராஜா என்மேல் சந்தேகப்பட்டு இங்கே வந்து என்னை எப்படிப்பட்ட அவமானத்துக்கு ஆளாக்கினான். இப்போது அந்த உடைகள் என்னுடைய பிள்ளையினிடத்திலும் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரினிடத்திலும் இருக்கின்றன. நான்தான் அப்படி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்தவளென்று அவர்கள் உறுதியாக எண்ணிக்கொண்

டிருக்கிறார்கள். அப்படி இல்லையென்று நான் ஆயிரந்தரம் சொன்னாலும் அவர்களுடைய மனம் நம்புமா? இந்த வெட்கக் கேடான விஷயத்தை முதலில் நான் எப்படி வாயில் வைத்து அவர்களிடத்தில் பேசுகிறது! என்னுடைய குழந்தையின் மனசில் என்னுடைய நடத்தையைப்பற்றி இந்த கெட்ட அபிப்பிராயம் இருந்துகொண்டே இருக்குமே. அதற்கு நான் இடங்கொடுக்கலாமா? விலக்க முடியாத இந்தத் துன்பத்தை எனக்கு உண்டாக்கிவைத்தவள் நீயல்லவா! ஆகையால், அந்த அதிக்கிரமச் செய்கைக்காகவாகிலும், உன்னை நான் கவனியாமல் போலீசார் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டுமென்று விட்டுவிடப் போகிறேன்." என்றாள்.

உடனே பொன்னம்மாள் முன்னிலும் அதிகமாக இறைஞ்சிய குரலாக, "அம்மணீ! வெள்ளைக்கார உடுப்பெல்லாம் நீங்க போட்டுக் கினதல்ல இங்கற சங்கதியெ சொலபத்துலெ நாம்ப ருசுப்படுத்தலாமே. அன்னெக்கி அந்த உடுப்புங்க கம்பெனியிலெ யிருந்து ஒங்க கிட்டவந்து, நீங்க எங்கிட்டக் குடுத்தீங்களே. அப்ப, அதுலெ யிருந்த ரவுக்கையெ எடுத்து நீங்க வேடிக்கையாய்ப் போட்டுக்கினு பாத்தீங்களே; ஒங்ககளுத்துப் பெரிசா இருந்துச்சு. அந்த ரவுக்கை யோடெ களுத்து சின்னதாயிருந்திச்சு. ஒங்களோடெ களுத்துலெ அதெமாட்ட முடியாமெப்போச்சே. அந்த சங்கதி ஒங்கிளுக்கு நெனெப்பில்லையா! அந்த அளவெ வச்சிக்கினே நீங்க அப்பிடிச்செய்யல்லேயின்னு சொல்லி நாம்ப நல்லா ருசுப்படுத்தலாமே." என்றாள்.

அவள் சொன்ன சமயோசிதமான யோசனையைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் கரைகடந்தமகிழ்ச்சியும் குதூகலமுமடைந்து, "பலே பலே பேஷ்! பொன்னம்மா! நீ சுத்தமாகஎழுத்து வாசனை அறியாதவளாக இருந்தும், உன்னுடைய சாமார்த்தியமும் புத்தி கூர்மையும் யாருக்கும் வராது. எழுந்திரு எழுந்திரு; பதினாயிரமல்ல லக்ஷமல்ல எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் செலவு செய்து நான் உன்னை மீட்கிறேன். இப்போதுதான் என் மனம் குளிர்ந்து உண்மையில் சந்தோஷமடைகிறது. நானும் சரியான மனுஷியென்று இனிமேல் நான் என் அருமை மகனுடைய முகத்திலும் பெரியவருடைய முகத்திலும் விழிக்கலாம். பொன்னம்மா! உன்னுடைய புத்திவிசேஷத்தை நான் நிரம்பவும் மெச்சுகிறேன்! உன்னை நான் எப்போதும் கைவிடமாட்டேன்" என்று உறுதி கூறினாள். உடனே பொன்னம்மாள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் ஆநந்தமு மடைந்தவளாய் எழுந்து நிற்க, கல்

யாணியம்மாள், "சரி; என்னுடைய குழந்தை இந்நேரம் எழுந்து, என்னைப் பார்க்க ஆவல்கொண் டிருப்பான். நேற்று ராத்திரி அவனை விட்டுப் பிரிந்தது எனக்கு ஒரு யுகம்போல இருக்கிறது. நீயும் வா; அவனிருக்கு மிடத்துக்குப் போவோம்". என்றாள். அது வரையில் கதவிற்கு வெளியிலிருந்தபடி அந்த சம்பாஷணை முழுதையும் ஒரு வார்த்தைகூட விடாமல் கேட்டிருந்த மதனகோபாலன் அவ்விடத்தை விட்டுத் தனது சயனக்கிரகத்தை நோக்கி விரைவாகப் போய்விட்டான். அவன் அதுகாறும் அந்த வெள்ளைக்காரி உடைகள் விஷயமாகத் தனது தாயின்மீது ஒருவித அருவருப்பைக் கொண்டிருந்தானாலும், அதை மறக்க முயன்றுகொண் டிருந்தான். ஆனால், தனது தாய் அந்த விஷயத்திலும் நிஷ்களங்கமானவ ளென்பதை உணரவே, அவனது மனதில் உண்டான பெருமைக்கும், ஆநந்தத்திற்கும், பூரிப்பிற்கும் எல்லையில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அந்த விஷயத்தில் தனது தாய் சுத்தமானவளென்பதை கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாருக்கும் தான் சொல்லி அவரது அருவருப்பையும் விலக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. ஆகவே, அவன் தனது சயன அறைக்குட் போனவுடனே, அங்கே மேஜையின்மீது மூட்டையாகக் கட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளைக்காரி உடைகளை எடுத்து அவன் அங்கேயிருந்த ஓர் இரும்புப் பெட்டியில் வைத்து பத்திரப்படுத்தப்போன சமயத்தில், கல்யாணியம்மாள், "தம்பீ! அது என்ன மூட்டை? அவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக இரும்புப்பெட்டியில் வைக்கிறாயே!" என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்த அறைக்குள் வந்து நுழைந்தாள்.

தனது தாய் வந்ததைக் கண்டு திடுக்கிட்டு ஒருவிதக் கிலேசமடைந்த மதனகோபாலன் தான் என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராது சிறிது நேரம் தயங்கினான். அவன் எந்த விஷயத்திலும் பொய்யையே பேசி யறியாதவனாதலால், அதை மறைக்கவும் கூடாமல், வெளியிடவும் கூடாமல் சிறிது நேரம் தவித்திருந்து, "ஒன்றுமில்லை; நான் கொஞ்ச நேரத்துக்குமுன், எழுந்து நீங்களிருந்த இடத்துக்கு வந்து நீங்கள் தூங்குகிறீர்களாவென்று கவனித்தேன். நீங்கள் யாரிடத்திலோ கோபமாகப் பேசியதைக் கண்டு உங்களுக்குக் கோபமூட்டியது யாரென்பதை கவனித்தேன்; அதன் பிறகு நீங்கள் சொன்னதையெல்லாம் நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்; இந்த மூட்டையிலேதான் அந்த உடைகளிருக்கின்றன. பெரி

யவருக்கு இவைகளை ரகசியமாகக் காட்டி, நான் இப்போது கேள்வி யுற்ற விஷயங்களையெல்லாம் சொல்லி அவருடைய சந்தேகத்தையும் விலக்குவதற்காக இதை பத்திரப்படுத்துகிறேன்." என்றான்.

அதைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் அந்தக் கடினமான விஷயத்தைத் தான் ருஜுப்படுத்தவேண்டிய துன்பமும் இழிவுமில்லாமல், தெய்வத்தினருளால் எல்லாம் தானாகவே ஒழுங்குப்படுவதைக்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷமும் இன்பமுமடைந்து அந்த மூட்டையை வாங்கிப் பிரித்து, அதிலிருந்த ரவிக்கையை எடுத்து உடம்பில் போட முயல, அதன் அளவு குறைவாகவே இருந்தமையால், உடம்பில் அதைப் போடமுடியாமல் போய்விட்டது. தனது தாய், வாயால் சொல்லாமலே, தனக்கு அந்த விஷயத்தின் உண்மையை மெய்ப்பித்துக் காட்டுகிறாளென்பதை யுணர்ந்து அவன் மிகுந்த லஜ்ஜையடைந்தவனாய்த் தவித்திருந்து கடைசியில் அம்மாள் உடைகளைக் கொடுக்க, வாங்கிப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு நிமிர்ந்தான்.

அப்போது, "அண்ணா! அண்ணா!" என்று மிகவும் பதைப்பாகவும் சந்தோஷமாகவும் குதூகலமாகவும் கோமளவல்லியம்மாள் அந்த அறைக்குள் ஓடி வந்தாள்; அவள் அவ்வாறு வந்ததைக் கண்ட மதனகோபாலனும், கல்யாணியம்மாளும் மிகுந்த வியப்பும் பிரமிப்புமடைந்து, அவள் என்ன செய்தி சொல்லப் போகிறாளோ வென்ற ஆவலோடு அவளது முகத்தையே நோக்கினர். மதனகோபாலன் மாத்திரம் அந்த அறையில் இருக்கிறானென எண்ணி அவ்வாறு குதூகலமாக ஓடிவந்த கோமளவல்லி தனது தாயும் அவ்விடத்திலிருக்கக் கண்டு, பயந்து நடுங்கி சடக்கென்று தன்னை அடக்கிக் கொண்டு, மதனகோபாலனைப் பார்த்து ஏதோ சைகை செய்தாள். அதைக்கண்ட கல்யாணியம்மாள், "என்ன கண்ணு! ஏதோ சந்தோஷ சங்கதி சொல்லவந்தவள்போல அண்ணனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு ஓடி வந்தாய்! சடக்கென்று நிறுத்திவிட்டாயே! எனக்குத் தெரியாமல் அண்ணனுக்கு மாத்திரம் தெரியக்கூடிய சந்தோஷ சங்கதி அப்படி என்ன இருக்கிறது? பரவாயில்லை. அண்ணன் கோபித்துக் கொள்ளமாட்டான். சங்கதியைச் சொல்" என்று நயமாகவும் குதூகலமாகவும் கூறினாள். அதைக் கேட்ட கோமளவல்லியம்மாள் விஷயத்தைச்சொல்லவும் மாட்டாமல், மறைக்கவும் மாட்டாமல் பரமசங்கடப்பட்டு, திருட்டுவிழி விழித்து மதனகோபாலனது உதவியை நாடுகிறவள் போல, அவனது முகத்தை நோக்க, அதைக்

கண்ட கல்யாணியம்மாள் நிரம்பவும் வியப்புற்றுப் புன்னகை செய்த முகத்தினளாய் மதனகோபாலனை நோக்கி, "என்ன தம்பி! உங்களுக்குள் ஏதோ ரகசிய சங்கதி இருக்கிறதுபோ லிருக்கிறதே! நான் வெளியே போய்விட்டு அப்புறம் வரட்டுமா?" என்று நயமாகக் கேட்க, உடனே மதனகோபாலனும் ஒருவாறு கிலேசமுற்றுத் தத்தளித்துத் தயங்கித் தனது தாயினிடத்தில் அஞ்சுகிறவன்போலக் காட்டி, "உங்களுக்குத் தெரியாத சங்கதி என்ன இருக்கிறது! வேறொன்றுமில்லை. நம்முடைய துரைஸானியம்மாள் வந்திருக்கிறாளாம்; அதைத் தெரிவிக்கத்தான் தங்கைச்சி ஓடிவந்தது. நீங்கள் கோபித்துக்கொள்வீர்களோ என்று எனக்கும் பயம்; தங்கைச்சிக்கும் பயம். ஆகையால், முதலில் துரைஸானியம்மாளை இங்கே அழைத்துவந்து வைத்துக்கொண்டு உங்களிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு, அதன் பிறகு அவளை உங்களிடம் அழைத்துவர நினைத்தோம். உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. துரைஸானியம்மாளுடைய முகத்துக்காக பார்க்காவிட்டாலும், நம்முடைய பெரியவருடைய முகத்துக்காக நீங்கள் அவளை க்ஷமிக்கவேண்டும். அவள் இனி பெரியவருடைய மருமகளல்லவா? அவர்களுடைய மருமகளிடத்தில் நீங்கள் இப்படிப்பட்ட அருவருப்பையும் கோபத்தையும் நெடுக வைத்திருப்பது அவருக்கு சம்மதமாக இராது. அதுவும் தவிர, இந்த இரண்டு தினங்களாக இந்த இரண்டு குடும்பங்களிலும் மகா சந்தோஷகரமான அனேக சம்பவங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சாதாரணமாக நம்முடைய தேசத்து ராஜாங்கத்தில்கூட சந்தோஷப் பிரமேயங்களைக் கருதி, மகா கொடுமையாக தண்டிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளைக்கூட மன்னித்துவிடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க, ஏதோ குழந்தை புத்தியால் கொஞ்சம் பிசகிப்போன நம்முடைய குழந்தையை நீங்கள் இப்படி முழுதும் புறக்கணிக்கலாமா; எப்படியாவது அவளை நீங்கள் க்ஷமித்து ஏற்றுக்கொண்டுதான் தீரவேண்டும்" என்று வற்புறுத்திக்கூறிக் கெஞ்சி மன்றாடினான். கல்யாணியம்மாள், தம்பி! அவளால் எனக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் எவ்வளவென்பதை நீ தெரிந்துகொண்டால் இப்படிப் பேசமாட்டாய்; அவளை நான் ராமலிங்கபுரம் ஜெமீந்தாருடைய பிள்ளைக்குக் கட்டிக்கொடுப்பதாக அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதியதை அறிந்து, அவளே, தான் கெட்டுப்போய் விட்டதாக அவர்களுக்கு ஒரு மொட்டைக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாளே! அவளுடைய நெஞ்சழுத்தத்தை என்னவென்று சொல்லுகிறது! அதன் பிறகு, ராமலிங்கபுரத்தார் பெண்ணைப்பார்க்க இங்கே

வந்தபோது, நான் எப்படிப்பட்ட அயோக்கியமான காரியம் செய்து மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நேர்ந்தது தெரியுமா? நம்முடைய கோமளவல்லியம்மாளை நான் துரைஸானியென்று காட்டினேன்; இவளும் காயலாவாய்ப் படுத்திருப்பதாக நடிக்கும்படியாகநேர்ந்தது. அவளால் இத்தனை மானக்கேடும் துன்பமும் நேர்ந்தன. இனி அவளுடைய முகத்திலும் நான் விழிப்பேனு? அந்த ராமலிங்கபுரத்தார் மறுபடியும் வந்தால் நான் என்ன சொல்லுகிறது?'' என்று மிகவும் பதைப்பாக பேசினுள். அதைக் கேட்ட மதனகோபாலன் என்ன மறுமொழி சொல்வதென்பதை உணராமல் சிறிது நேரம் தயங்கி நிற்க, உடனே கோமளவல்லியம்மாள் மிகவும் பணிவாகப் பேசத் தொடங்கி, " அம்மா! நம்முடைய துரைஸாணியம்மாளை நீங்கள் காப்பாற்றுவிட்டால், வேறே யார் காப்பாற்றப்போகிறுர்கள்? அவள் உங்களுடைய வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையல்லவா? உங்களுடைய கை கண்ணில் பட்டுவிட்டால், கையை தண்டிப்பீர்களா! ஏதோ அவள் தவறு செய்திருந்தாலும், அது கடைசியில் மகா சிரேஷ்டமான சம்பந்தமாகவே முடிந்துபோய்விட்டது. இனிமேல், நாம் அதை எப்படி மறைத்துக் காரியத்தை முடிக்கவேண்டுமோ, அப்படிச் செய்தே தீரவேண்டும். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. அந்தமாதிரி செய்தால் எல்லாம் ஒழுங்காகிவிடுமென நினைக்கிறேன்'' என்று பணிவாகவும் உருக்கமாகவும் கூறினுள். அவளது சொற்களைக் கேட்டு ஒருவாறு இரக்கங்கொண்ட கல்யாணியம்மாள், " என்ன யோசனை அது? சொல் பார்ப்போம்'' என்றுள். கோமளவல்லியம்மாள், "இப்போது மோகனரங்கனுக்கும், துரைஸானியம்மாளுக்கும் ரகசியத்தில் கலியாணமாகி இருந்தாலும், அதை எவரும் அறியாராகையால், அவள் மோகனரங்கனுடைய பெண்ஜாதியென்று நாம் வெளிப்படையாகச் சொன்னுல், கலியாணம் எப்போது நடந்ததென்ற கேள்வி பிறக்கும். ஆகையால், நாம் வெளிப்படையாக அவளுக்கும் மோகனரங்கனுக்கும் இன்னொருதரம் கலியாணம் பண்ணியே தீரவேண்டும்; ராமலிங்கபுரத்தாரும் நம்மைப்பற்றி இழிவாகப் பேசாமலிருக்கும்படியாக நாம் முன்னே செய்ததுபோல இன்னொரு தந்திரமும் செய்ய வேண்டும்'' என்றுள். கல்யாணியம்மாள் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, " ஆம், மெய்தான்; துரைஸானிக்கு இன்னொருதரம் வெளிப்படையாகக் கலியாணம் செய்யவேண்டுமென்பது நல்ல யோசனை தான். மோகனரங்கனுக்குப் பெண்டாட்டியான அவளை இனி நாம் ராமலிங்கபுரத்தாருக்குக் கட்டிக்கொடுக்கலாமென்று யோசனை சொல்

லப்போகிறாயா ?" என்று பதற்றமாகக் கேட்க, கோமளவல்லியம்மாள் புன்னகைசெய்து, "இல்லையம்மா! நான் அப்படிப்பட்ட கெட்டகாரியத்தை மனசாலும் நினைப்பேனா! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. துரைஸானியம்மாள் மோகனரங்கனையே கட்டிக்கொள்ளட்டும்; என்னை நீங்கள் அன்றையதினம் துரைஸானியம்மாளாக்கினீர்களல்லவா; அதை எப்போதும் நிரந்தரமாகவே செய்துவிடுங்கள். நான்தான் மூத்தவளான துரைஸானியம்மாளென்றும், அவள் இளையவளான கோமளவல்லியென்றும் சொல்லிவிடுவோம்; நம்முடைய குடும்ப விஷயங்களெல்லாம் நம்முடைய வேலைக்காரர்களெல்லோருக்கும் தெரிந்துபோய்விட்டனவாகையால், அவர்களுக்கும் இந்த மாறுதலைச் சொல்லி எச்சரித்துவிடுவோம். நீங்கள் ராமலிங்கபுரத்தாருக்குக் கடிதம் எழுதியபடி நான்தான் மூத்தபெண்ணென்று சொல்லி என்னை அவர்களுடைய வீட்டில் கட்டிக்கொடுத்துவிடுங்கள்; அவர்களும் என்னைப் பார்த்திருக்கிறார்களாகையால், அதைப்பற்றி சந்தேகப்பட மாட்டார்கள். சின்னப்பெண்ணை கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தாருடைய பிள்ளைக்குக் கொடுக்க இப்போதுதான் முடிவானதென்று நாம் இனி அவர்களுக்குச் சொல்லிவிடலாம். இப்படி நாம் செய்தால், துரைஸானியம்மாளைப்பற்றிய சங்கதியெல்லாம் மறைந்துபோகும். நான் கடைசிவரையில் மூத்தவளென்றே சொல்லிக்கொண்டு இருந்துவிடுகிறேன். எனக்கும் அக்காளுக்கும் வயசிலும், தோற்றத்திலும் அவ்வளவு அதிகமான வித்தியாசமில்லையாகையால், அவர்கள் சந்தேகிக்கப் போகிறதில்லை" என்றாள். அந்த யோசனையைக் கேட்ட கல்யாணியம்மாள் கட்டிலடங்காத மகிழ்ச்சியும், ஆவேசமும், ஆநந்தமுமடைந்து ஓரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து கோமளவல்லியம்மாளை ஒரு குழந்தைபோல வாரி எடுத்துக் கட்டித் தழுவி அவளது கன்னங்களில் வாய் ஓயாமல் முத்தமிட்டு, "ஆ! என் கண்ணே! என் முத்தே! என் தங்கமே! உன்னைப்போன்ற பெண்ணும் மதனகோபாலனைப் போன்ற பிள்ளையும் இரண்டு உலகங்கள் போல எனக்கிருக்க, இனி எனக்கு இந்திரன் சந்திரன்கூட இணையாக மாட்டாரென்றே எண்ணுகிறேன். கண்மணியே! நீ தீர்க்க சுமங்கலியாக இருந்து வாழக்கடவை!" என்று கூறி மனதார வாழ்த்தி அவளைவிட்டு, மதனகோபாலனை நோக்கி, "சரி குழந்தை சொன்னது நல்ல முதல்தரமான யோசனை; அதுபோலவே நாம் நடத்திவிடுவோம். ஆனால், துரைஸானியை மாத்திரம் நான் இப்போது பார்க்கமாட்டேன். இன்னம் ஒருமாச காலமா

வது கழிந்து, என் மனசிலுள்ள அருவருப்பு நீங்கினபிறகு நான் அவளைப் பார்க்கிறேன். நேரமாகிறது; நான் பெரியவரைப் பார்க்க வேண்டும்'' என்று கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியில்போக, அந்த அறையின் இன்னொரு வாசற்படிக் கப்பால் நின்று, அங்கே நடந்த சம்பாஷணைகளை யெல்லாம் கேட்டிருந்த துரைஸானியம்மாள் மிகுந்த ஆவலும் குதூகலமுமடைந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு, "அண்ணா! அண்ணா!'' என்று மிகுந்த வாத்சல்யத்தோடு மதனகோபாலனை விளித்தவளாய் ஓடிவந்து அவனைக் கட்டித் தழுவினாள்.

35-வது அதிகாரம்

பஞ்சகல்யாணி

மேலே குறிக்கப்பட்ட சம்பவங்களெல்லாம் நிகழ்ந்தபிறகு அந்த இரண்டு குடும்பங்களினது விஷயங்களின் சிக்கல்களெல்லாம் தீர்ந்து ஒழுங்குப்பட சுமார் மூன்றுமாத காலமாயிற்று. கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் தனுஷ்கோடிப் போலீஸ் தலைவருக்கு அனுப்பிய அவசரத் தந்திக்கு அன்றையதினமே நல்ல மறுமொழி கிடைத்தது. கிழவர் அன்றையமாலை வண்டியிலேயே ஏறி மறுநாள் தனுஷ்கோடிக்குப் போய்ச்சேர்ந்து, போலீஸ் கச்சேரியிலிருந்த துரைராஜாவைக் கண்டு நயமான வார்த்தைகளைக் கூறி, அவனை தைரியப் படுத்தி அழைத்து வந்து, மனோகர விலாசத்திலேயே வைத்திருந்து அவனுக்கு நல்ல புத்திகளைச் சொல்லி, தமது சந்தனக்கட்டை வியாபாரத்தை அவனே நிர்வகிக்கும்படி செய்து, அவன் தனது துன்மார்க்கங்களையெல்லாம் விட்டு நல்ல வழியில் நடந்துகொண்டால், அவனுக்குப் பெருத்த திரவியம் கொடுப்பதாகவும், அழகிலும், குணத்திலும், ஒழுக்கத்திலும் நிகரற்றவளான மோகனாங்கியை அவனுக்கே கட்டிக்கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்திருந்தார். அவனும் அவ்வாறே உண்மையிலேயே திருந்திப்போய், அவனைப்போல நற்குணமுள்ள பிள்ளை வேறே இருக்கமாட்டேனென்று எல்லோரும் கொண்டாடத் தக்க புதிய மனிதனாகிவிட்டான். மோகனாங்கி, சகலவித நலன்களும் சிறப்புகளும் வாய்ந்தவளாக இருந்தும், அவள் அநாதையென்பதும், ஒரு பிடில்காரனுடைய மகளென்பதும் கச்சேரியில் ருஜு

வாகி விட்டமையால், அவளை வேறே தக்க இடத்தில் கலியாணம் செய்துகொடுக்க சாத்தியப்படாதென்பதைக் கிழவர் கண்டுகொண்டார். அதுவும் நிற்க, அவள் மைசூரில் பெண்பாடசாலையில் படித்திருந்த காலத்தில் ஓர் உபாத்தியாயர் அங்கிருந்த பெண்களில் பலரைப் பொறுக்கி நாடகங்களுக்குப் பழக்கி அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் வேடிக்கையாக நடித்துக்கொண்டு வந்தார். எல்லோரும் அந்த நடிகளின் திறமையை வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசியதிலிருந்து, அவர் அந்தப் பெண்களை அழைத்துக்கொண்டு அயல் ஊர்களுக்கெல்லாம் போய் **மைசூர் பாலிகா மனமோகன நாடகக் கம்பெனி** என்ற பெயரோடு ஆடிவந்ததன்றி, பெண்களையும் பாதுகாத்து வந்தார். கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் நாடகத்தில் அதிக விருப்பங்கொண்டவராதலால், அதைப்பற்றி எவ்வித ஆட்சேபமும் சொல்லாது மோகனாங்கியைக் கொஞ்சகாலம் அதில் விட்டுவைத்திருந்து, கடைசியில் நிறுத்திவிட்டார். அவ்வாறு அவள் நாடகத்தில் சேர்ந்து ஆடியவளென்பதை எவரேனும் அறிந்தால், அவளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளமாட்டார்களென்ற எண்ணமும் உதித்தமையாலும், துரைராஜா அவளிடத்தில் அதிக மோகங்கொண்டிருந்ததன்றி, அவ்வளவு சிரேஷ்டமானவளை அடைந்துவிட்டால், அவனது பெண் பைத்தியம் நிவர்த்தியாகிவிடுமென்று தோன்றியதாகையாலும், கிருஷ்ணாபுரம் ஜெமீந்தார் அவனுக்கே மோகனாங்கியைக் கலியாணம் செய்துகொடுத்து விடுவதென்று தீர்மானித்துவிட்டார். அதன் பிறகு ராஜாயி அம்மாளினது விஷயத்தையும் ஒருவாறு ஒழுங்குப்படுத்தினார். அவள் சுந்தரம்பிள்ளைக்கு வைப்பாட்டியாக இருந்தாளென்பதை அவர் அறிந்துகொண்டாராதலால், அவளை வேறே தகுதியான எவ்விடத்திலும் கலியாணம் செய்துகொடுக்கத் தோதுபடாமலிருந்தது. சுந்தரம்பிள்ளை எவ்வித உறவினருமின்றி ஏகாங்கியாக இருந்தமையால், அவரது பிள்ளைப்பட்டத்தை மாற்றி அவரை **சுந்தரப் பாண்டிய தேவராக்கி,** நல்வழிப்படுத்தி, மைசூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிறிய சமஸ்தானத்தை அவர் பேரில் வாங்கி, அவரை ஜெமீந்தாராக்கி, அவருக்கோராஜாயியைக்கலியாணம்செய்துகொடுக்க முடிவு செய்தார். சுந்தரம்பிள்ளையும், ராஜாயியும், போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்கள்போல வேஷந்தரித்து அநேக வழிப்பறிகளையும், மோசங்களையும்நடத்தியதையைப்பற்றி அவர்களது வீட்டில் சோதனைபோட வாரண்டு பிறந்திருந்தது முன்னரே சொல்லப்பட்ட விஷயம், ஆகையால் ஜெமீந்தார் அவர்களது வசத்திலிருந்த பணத்தைத்தவிர,

மற்ற சகலமான பொருட்களேயும் நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்தச் செய்து, போலீஸ் கமிஷனரிடத்தில் போய் ரகசியமாகப் பேசி, சில போலீசாரை அழைத்துவந்து வீட்டைச் சோதனேப்போடச்செய்து சந்தேகமான பொருட்களொன்றுமில்லேயென எழுதச்செய்து அவர்களிருவரையும் தப்பவைத்தார். அது நிற்க, துரைஸானியம்மாளது விஷயத்தில் கல்யாணியம்மாளுக்கிருந்த கோபத்தையும் ஜெமீந்தார் தணித்து, கலியாண தினம் வரையில், துரைஸானியம்மாள் மாரமங்கலத்து பங்களாவிலேயே இருக்கும்படி செய்தார்.

கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரது ஏற்பாடுகள் இப்படி இருக்க, கல்யாணியம்மாள் தனது சமஸ்தானத்தை ஹைகோர்ட்டின் தீர்மானப்படி மதனகோபாலனது பேரிலேயே மாற்ற வேண்டுமென்று கலெக்டர் துரைக்கு மனுக்கொடுத்து, மகா கீர்த்தி வாய்ந்த பாரிஸ்டர் குரோட்டன் துரையை அமர்த்தி வாதாடச்செய்து. சமஸ்தானமும், சகலமான சொத்துக்களும் மதனகோபாலன்மீது பதிவாகும்படி செய்தாள். இன்னமும் ஹைகோர்ட்டுத் தீர்மானத்தில் பொன்னம்மாளின்மீது போலீசார் கிரிமினல் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள ஜட்ஜிதுரை அநுமதி கொடுத்திருந்த விஷயத்திலும் கல்யாணியம்மாள் அபரிமிதமான பொருளேச் செலவு செய்து, பாரிஸ்டர் குரோட்டனேக்கொண்டே போலீசாரிடத்தில் வாதாடச் செய்து, அந்தக் கிழவியை மீட்கச் செய்தாள்.

அவ்வாறு சகலமான வழக்குகளும் தீர்ந்து, அவர்களெல்லோரும் எவ்விதக் கவலேயுமின்றி சந்தோஷமாக இருக்கத்தக்க நிலேமையை அடைய, சரியாக மூன்றுமாதகால மாயிற்று; நான்காவது மாத ஆரம்பத்தில் மனோகரவிலாசம் என்ற அந்த அரண்மனே இந்திர விமானம்போல அலங்கரிக்கப்பட்டு பிரமாதமான கலியாணக் கோலத்தோடு ஜ்வலித்தது. சுமார் லக்ஷம் ஜனங்களுக்கு மேல் கூடியிருக்கத்தகுந்த பெருத்த கொட்டகைப் பந்தல், இந்த உலகத்திலுள்ளதும் இல்லாததுமான எல்லா அலங்காரங்களும் நிறைந்து, ஏதேனும் ஒருபொருளேப்பார்த்தோர். சலிக்காமல், அதையேபார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படியான அதியற்புத வனப்பு வாய்ந்து, சுவர்க்கலோகம் போல விளங்கியது. சக்கரவட்டமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கொட்டகை பந்தலிற்குள் ஐந்திடங்களில் ஐந்து முத்துப் பந்தல்களும் கலியாண மேடைகளும் காணப்பட்டன. அந்த ஐந்து முத்துப் பந்தல்களின் கீழ், ஐந்து ஜதை யௌவனப் புருஷர்களும், யௌ

வன மடவன்னங்களும் அடிமுதல் முடிவரையில் வைரங்களும் ஜரிகைகளுமே நிறைந்து ஜெகஜ்ஜோதியாக மின்ன, தேவலோகத்து ஸதிபதிகள் போலத் தேஜோமயமாக உட்கார்ந்திருந்தனர். லக்ஷக்கணக்கான சீமான்களும் சீமாட்டிகளும் வந்துகூடி நெருங்கியிருந்தனர். பத்து ஜதை மேளங்களும், இருபது ஜதை பாண்டுகளும் அண்டம் செவிடுபடும்படி தேவதுந்துபிபோல ஜாம்ஜாமென்று முழங்குகின்றன. ஆயிரக்கணக்கில் வந்துகூடிய அந்தணர் யாவரும் வேதகீதம் பாடி ஐந்திடங்களிலும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் திருமங்கலிய தாரணம செய்துவைக்கிறார்கள். கல்யாணியம்மாளும் கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரும் தாம் எந்தப் பந்தலில் நிற்பதென்பதை யறியாமல், எல்லா இடங்களிலும் இருந்து ஆநந்தவெறிகொண்டு தலைகால் தெரியாமல் அங்குமிங்கும் ஓடி அலைகிறார்கள். ஒரு பந்தலில் துரைஸானியம்மாளும், மோகன ரங்கனும் உட்கார்ந்து, இந்த உலகத்தில் தங்களைப் போல இரண்டுதரம் கலியாணம் செய்துகொண்டவர்களும், பரம ஏழைகளா யிருப்பதாக எண்ணிக் காதலித்துத் தங்களுக்குத் தெரியாமலே லக்ஷாதிபதிகளானவர்களும் யாராகிலு முண்டாவென்று கேட்பவர் போல மிகுந்த மமதையும் குதூகலமும் கொண்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இன்னொரு பந்தலில் ராஜாயி அம்மாளும் சுந்தரபாண்டிய தேவரும், ஒரு மண்டலேசுவரனும், அவனது பட்டமகிஷியும் போல மகா கம்பீரமாக உட்கார்ந்து, சாமர்த்தியத்திலும். சாதுர்யத்திலும், பிறரை எத்துவதிலும் எங்களைப்போல யாராகிலும் இருப்பார்களா என்று கேட்பவர்போல, கருடப்பார்வை பார்த்தவராக உட்கார்ந்திருந்தனர். இன்னொரு பந்தலில் கோமளவல்லியம்மாளும் ராமலிங்கபுரம் ஜெமீந்தாரது மூத்த குமாரரும் மிகுந்த நாணமும் வெட்கமும் அடைந்தவர்களாய் உட்கார்ந்து, உத்தமமான ஸதிபதிகளென்பதற்கு உதாரணமாக விளங்கி யிருந்தனர் நான்காவது பந்தலில் துரைராஜாவும் மோகனாங்கியும் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஆனால் அவர்களுள் மணவாளன், மணவாட்டியின் அற்புதசிருஷ்டிக்குத் தகுந்தவனல்ல வானாலும், குருட்டு யோகத்தினால், அவனுக்கு அந்தப் புண்யவதி வந்து வாய்த்தாளென்று எல்லோரும் சொல்லத் தகுந்த ஜதையாக அவர்கள் விளங்கினர். மிகுதியிருந்த ஐந்தாவது முத்துப்பந்தலிலேதான் நமது கதா நாயகனான மதனகோபாலனும், அவனது தர்ம பத்தினியான செளபாக்கியவதி கண்மணியம்மாளும், மகாவிஷ்ணுவும், லக்ஷ்மிதேவியும் போலவும், ஸ்ரீ ராமனும் ஜானகிதேவியும் போலவும், எவ்விதக் குற்றங்

கூறுவதற்கும் இடமின்றி, சகலமான உத்தம குணங்களிற்கும் இருப்பிடமென எல்லோரும் புகழத்தக்கபடி இனிது வீற்றிருக்க, நல்ல சுப முகூர்த்தத்தில் ஐந்து பந்தல்களிலும் திருமங்கலிய தாரணம் நிறைவேறியது.

கல்யாணியம்மாளும், கிருஷ்ணபுரம் ஜெமீந்தாரும், ஸதிபதிகளான பதின்மரும் சாயுஜ்ய பதவியி லிருப்பவர்போல நித்யாநந்த சுக மநுபவித்துப் பூரித்துப் புளகாங்கித மடைந்து இப்போதும் கலியாணங்களை நடத்திக்கொண்டே அமோகமாக இருக்கிறார்கள்.

முற்றிற்று.

திருமகள் விலாச அச்சு நிலையம், சென்னை:—1950.

B. R. N.

— & —

SONS.

MADRAS.